

A.No. 17685

Δ2 : 11

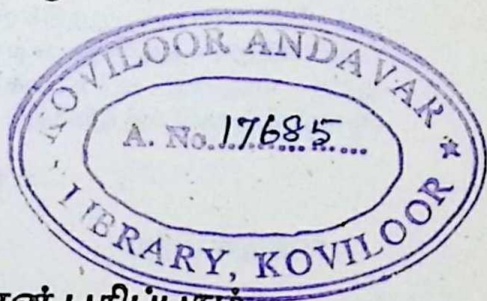
கந்த புராணம் மூலமும் தெளிவுரையும்

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அருளிய
கந்த புராணம்
மூலமும் தெளிவுரையும்

ஐந்தாம் தொகுதி
3. மகேந்திர காண்டம்

உரையாசிரியர்
புலவர் **அ. மாணிக்கம் M.A.**
தமிழ்ப் பேராசிரியர் (ஓய்வு)
அ.மா. ஜெயின் கல்லூரி, சென்னை.

வர்த்தமானன் பதிப்பகம்

ஏ.ஆர்.ஆர். காமப்ளெக்ஸ்,

141, உஸ்மான் சாலை,

தி. நகர், சென்னை -17.

Ph. 825 7995.

முதற் பதிப்பு : 1989

இரண்டாம் பதிப்பு : 1993

உரிமை : பதிப்பகத்திற்கே.

விலை : 10 தொகுதிகள் அடங்கிய
ஒரு செட் ரூ. 600. 00

அச்சிட்டோர்:

சௌந்தரி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-30.

பதிப்புரை

கந்தபுராண வரிசையில் இது ஐந்தாம் தொகுதியாகும். வீரவாகு தேவரின் செயல்களுக்கே இந்த மகேந்திர காண்டம் முக்கியத்துவம் தருகிறது. கம்பராமாயணத்தில் எப்படிச் சுந்தர காண்டம் அனுமனுடைய செயல்களையே சிறப்பாகக் கூறுகிறதோ அதுபோல இந்த மகேந்திர காண்டம் வீரவாகு தேவருக்குச் சிறப்பான இடம் தருகிறது.

வீரவாகு தேவரின் ஒவ்வொரு சிந்தனையும் சொல்லும் செயலும் அப்படியே அனுமனைப் பின்பற்றிச் செல்கின்றன.

கச்சியப்பரின் கற்பனைத் திறனை இப்பகுதி, யாவரும் வியக்கும் வண்ணம் எடுத்துரைக்கிறது. அனைவரும் பல முறை படித்துச் சுவைக்க வேண்டிய ஒப்பற்ற பகுதியாகும், இம் மகேந்திர காண்டம்! தொடர்ந்து இன்னும் ஐந்து தொகுதிகள் வரும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

ஆதரவுக்கு நன்றியுடையோம்.

பதிப்பகத்தார்.

பொருளடக்கம்

எண்	பக்கம்
1. வீரவாகு கந்தமாதனம் செல் படலம்	6
2. கடல் பாய் படலம்	34
3. வீரசிங்கன் வதைப் படலம்	46
4. இலங்கை வீழ்படலம்	54
5. அதிவீரன் வதைப் படலம்	66
6. மகேந்திரம் செல் படலம்	82
7. கயமுகன் வதைப் படலம்	92
8. நகர் புகு படலம்	116
9. சயந்தன் புலம்புறு படலம்	162
10. சயந்தன் கனவுகாண் படலம்	196
11. வீரவாகு சயந்தனைத் தேற்று படலம்	208
12. அவை புகு படலம்	226
13. சதமுகன் வதைப் படலம்	290
14. காவலாளர் வதைப் படலம்	302
15. நகர் அழி படலம்	314
16. சகத்திர வாகுகள் வதைப் படலம்	348
17. வச்சிரவாகு வதைப் படலம்	360
18. யாளி முகன் வதைப் படலம்	402
19. வீரவாகு மீட்சிப் படலம்	416
20. குரன் நகர்புரி படலம்	426
21. குரன் அமைச்சியல் படலம்	438

கந்தபுராணம்

ஐந்தாம் தொகுதி

3. மகேந்திர காண்டம்

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

புலவர் அ. மாணிக்கம் M. A.,

முன்றாவது

மகேந்திர காண்டம்

ஐந்தாம் தொகுதி

1. வீரவாகு கந்தமாதனம் செல் படலம்

3713 விரிஞ்சன்மால் தேவ ராலும் வெலற்கரும் .
விறலோ னாகிப்
 பெருஞ்சரர் பதமும் வேத ஒழுக்கமும் பிறவு
மாற்றி
 அருஞ்சிறை அவர்க்குச் செய்த அவுணர்கோன்
ஆவி கொள்வான்
 பரஞ்சடர் உருவாய் வந்த குமரனைப் பணிதல்
செய்வோம்.

3714 இந்திர னாதி யான அம்ரரும் ஏனை யோரும்
 புந்தியில் உவகை பூத்துப் புடைதனில் ஒழுகிப்
போற்றச்
 செந்திமா நகரந் தன்னில் சீயமெல் லணைமேல்
வைகும்
 கந்தவேள் அருளின் நீரால் இனையன கருத
லுற்றான்.

முன்றாவது

மகேந்திர காண்டம்

ஐந்தாம் தொகுதி

1. வீரவாகு கந்தமாதனம் செல் படலம்

3713. நான்முகன் திருமால் முதலான தேவர்களாலும் வெல்ல இயலாத வன்மை கொண்டவனாய்ப்பெருமையுடைய தேவர்களின் பதவிகளையும், வைதிக நெறிகளையும், மற்ற வற்றையும் நீக்கி அவர்களை யெல்லாம் சிறையில் வைத்த அசுர மன்னன் குரபன்மனின் உயிரைக் கவரும் பொருட்டாகப் பரஞ்சுடர் வடிவாக அவதாரம் செய்தருளிய முருகப் பெருமானை வணங்குவோமர்க (பரஞ்சுடர்-பரத்தினின்று (சிவபெருமானிடமிருந்து) உண்டான சுடர்.

3714. இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் மற்றவர்களும் மனத்தில் மகிழ்ச்சி கொண்டு பக்கத்தில் வணக்கத்துடனே நின்று துதிக்கும் படியாகச் சிறந்த திருச்செந்தூர் என்னும் திருப்பதியில் சிங்கங்களால் சுமக்கப்படும் மெல்லிய அணையின் மீது எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப் பெருமான் திருவருள் செய்யும் முறையால் பின்வரும் இவற்றைத் திருவுள்ளத்தில் எண்ணலானார்.

8 □ கந்தபுராணம்

- 3715 நான்முக னாதி யான நாகரும் முனிவ ரும்போல்
மேன்முறை அவுண ராகும் வியன்தொகை யவரும்
எங்கோன்
கான் ஃளை நெறிய ரேனும் கடியரை முடிவு
செய்தல்
நான்முறை இயற்கை யாகும் நுவலரும் அறனும்
அஃதே.
- 3716 இற்றிது துணிபா மேனும் எண்ணெழிற் சூரன்
தன்னை
அற்றமில் சிறப்பின் வைகும் அவன்றமர் தம்மை
எல்லாஞ்
செற்றிடல் முறைய தன்றால் தேவர்தஞ் சிறைவிட்
டுய்ய
மற்றவன் தனக்கோர் ஒற்றை வல்லையில் விடுத்து
மன்னோ.
- 3717 தூண்டுநம் ஒற்றன் மாற்றஞ் சூரனாம் அவுணன்
கேளா
ஈண்டிடு சிறையின் நீக்கி அமரரை விடுப்பல்.
என்னின்
மாண்டிட வின்றி இன்னும் வாழிய மறுத்து
ளானேல்
ஆண்டுசென் றடுதும்ஈதே அறமென அகத்துட்
கொண்டான்.
- 3718 வடித்தசெங் கதிர்வேல் அண்ணல் மாலயன் மகவா
னாதி
அடுத்தபண் ணவரை நோக்கி அவுணர்தங்
கிளையை எல்லாம்
முடித்திடப் பெயர்தும் நாளை முன்னமோர்
தூதன் றன்னை
விடுத்தனம் உணர்தல் வேண்டும் வெய்யசூர்
கருத்தை என்றான்.

3715. “நான்முகன் முதலான தேவர்களையும் முனிவர்களையும் போலவே, முன் சொன்னபடி மிக்க கூட்டத்தவரான அசுரரும் எம்பெருமானின் வழித்தோன்றலானவர்கள் ஆயினும் கொடியவரை அழித்துத் தண்டித்தல் என்பதுநீதிநூல் முறையாகும். இதுவுமன்றிச் சொல்வதற்கு அரிய தரும நெறி அதுவேயாகும்.”

3716. “இன்று இனி துணிபு ஆனாலும், நினைக்கத் தக்க சூரபன்மனையும் அறிபாத சிறப்பையுடைய அவனுடைய சுற்றத்தாரையும் எல்லாம் கொல்வது முறைமையாகாது; அதனால் நாம் தேவரின் சிறையைப் போக்கி வாழும்படி சொல்வதற்கு ஒரு தூதுவனை அச்சூரனிடம் விரைவாக அனுப்புவோம்!”

3717. “நாம் அனுப்புகின்ற தூதனின் தூதுச் சொல்லைச் செவியேற்று அவுணரின் மன்னனான சூரபன்மா தேவர்களைச் சிறையினின்று விட்டு விடுவானானால் இறவாமல் இன்னும் பல காலம் வாழட்டும்; அவ்வாற்றின்றித் தூதனின் சொல்லை ஏற்றுக்கொள்ளாது போனால் நாம் அங்குச் சென்று அவனைக் கொல்வோம். இதுவே அறநூல் முறைமையாகும்” என்று தம் திருவுள்ளத்தில் அப்பெருமான் நினைத்தருளினார்.

3718. கூர்மையான செம்மையான ஒளியுடைய வேலையுடைய குமரக் கடவுள் திருமால், நான்முகன், இந்திரன் முதலிய தம்மை அடுத்துப் பக்கத்தே உள்ள தேவர்களைப் பார்த்து, “அசுரர்களின் சுற்றத்தாரையெல்லாம் அழிக்கும் பொருட்டு நாளைக்குச் செல்வோம்! அதற்கு முன்னம் ஒரு தூதனை அனுப்பிக் கொடிய சூரபன்மனின் உள்ளக் கருத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்,” என்று சொன்னார்.

'10 □ கந்தபுராணம்

- 3719 கடலுடைக் கடுவை உண்டோன் காதலன்
இனைய செப்ப
மடலுடைப் பதுமப் போதில் வைகினோன் மாயன்
கேளா
அடலுடைப் பெரும்போர் எந்தை ஆற்றுமுன்
சூரன் முன்னோர்
மிடலுடைத் தூதன் தன்னை விடுத்தலே அறத்தா
றென்றார்.
- 3720 என்றலும் குமர மூர்த்தி இப்பெருந் திறலோர்
தம்முள்
வென்றிகொள் சூரன் றன்பால் வீரமா மகேந்தி
ரத்துச்
சென்றிட விடுத்தும் யாரைச் செப்புதி ரென்ன
லோடு
நன்றென அதனை நாடி நான்முகன் நவிற
லுற்றான்.
- 3721 மெல்லென உலவைக் கோனும் வீரமா மகேந்தி
ரத்தில்
செல்லரி தெனக்கு மற்றே செய்பணி நெறியால்
அன்றி
ஒல்லையில் அங்கண் ஏகி ஒன்னலர்க் கடந்து மீள
வல்லவன் இனைய வீர வாகுவே ஆகு மென்றான்.
- 3722 சதுர்முகன் இனைய வாற்றால் சண்முகன்
உளத்துக் கேற்பக்
கதுமென உரைத்த லோடும் கருணைசெய் தழகி
தென்னா
மதுமலர்த் தொடையல் வீர வாகுவின் வதனம்
நோக்கி
முதிர்ந்தும் உவகை தன்னால் இத்திறம் மொழிய
லுற்றான்

3719. பாற்கடலில் தோன்றிய நஞ்சினையுண்ட சிவபெருமானின் திரு மைந்தரான முருகப் பெருமான் இவ்வாறு உரைக்க, அதனைப் பக்கத்தில் நின்று கேட்ட இதழ்கள் பொருந்திய மலர்ந்த தாமரை மலர் மேல் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் திருமாலும், “பெருமானே! தாங்கள் கூறிய வாறு குரபன்மனுடன் போர் செய்வதற்கு முன்னம் வலிமை மிக்க தூதன் ஒருவனை அவனிடம் தூதாக அனுப்புதல் அற நூல் முறைமையாகும்!” என்று உரைத்தனர்.

3720. நான்முகனும் திருமாலும் இப்படிச் கூறியதும், முருகப் பெருமான், அவர்களையெல்லாம் பார்த்து “இங்குள்ள பெருவன்மையுடையவர்களுள் வெற்றியுடைய குரபன்மனிடம் தூதனாக அவனது வீர மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று வர எவரை அனுப்பலாம் என்று கூறுங்கள்,” என்று வினவினார். ‘நல்லது’ என்று அதை ஆலோசனை செய்து நான்முகன் சொல்லத் தொடங்கினார்.

3721. “பணிகளைச் செய்வதற்கே அல்லாமல் எங்கும் உலவுகின்ற வாயு தேவனுடும் உள்ளே போக முடியாத காவல் அமைந்த, அந்த வீர மகேந்திரத்தில் தேவர்கள் பணிசெய்யச் செல்லலாமே அல்லாது வேறு காரணங்களை முன்னிட்டு உள்ளே செல்லுதல் என்பது முடியாது. எனக்கும் அங்குச் செல்வது அரிது. ஆதலால் மிக்க காவல் அமைந்த அந்த நகரத்துக்குள் விரைந்து சென்று மீண்டு வரத் தக்கவர், இந்த வீரவாகு தேவரே ஆவார்”.

3722. என நான்முகன் இவ்வாறு முருகப்பெருமானின் திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்ப விரைவாகச் சொன்னார். அப்பெருமான், ‘இது நல்லது’ என்று அருளித்தேன் பொருந்திய மலர் மாலை குடிய வீரவாகு தேவரின் முகத்தைப் பார்த்து நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் இவ்வாறு சொல்லத் தொடங்கினார்.

12 □ கந்தபுராணம்

- 3723 மயேந்திர மூதூ ரேகி வல்லைநீ அமலன் நல்கும்
சயேந்திர ஞாலத் தேரோன் தனையடுத்
தொருநாற் றந்தக்
கயேந்திரன் மதலை வானோர் காப்பைவிட்ட
றத்தா றுன்னி
நயேந்திர வளத்தி னோடும் உறைகென நவிறி
யன்றே.
- 3724 அம்மொழி மறுத்து ளானேல் அவுணநின்
கிளையை யெல்லாம்
இம்மென முடித்து நின்னை எஃகவேற் கிரையா
நல்கத்
தெம்முனை கொண்டு நாளைச் செல்லுதும் யாமே
யீது
மெய்ம்மைய தென்று கூறி மீள்கென வீரன்
சொல்வான்.
- 3725 வெந்திறல் அவுணர் ஈண்டும் வீரமா மகேந்திர
ரத்தில்
சுந்தரத் திருவின் வைகுஞ் சூரபன் மாவின்
முன்போய்
எந்தைநீ அருளிற் றெல்லாம் இசைத்தவ னுள்ளம்
நாடி
வந்திடு கின்றேன் என்னா வணங்கியே தொழுது
போனான்.
- 3726 கூர்ந்திடு குலிசத் தண்ணல் குமரவேள் ஒற்றன்
தன்பின்
பேர்ந்தனன் சென்று வீர பெருந்திறல் சூரன்
மூதூர்
சார்ந்தனை சிறையில் வானோர் சயந்தனோ
டிருந்தா ரங்கட்
சேர்ந்தனை தேற்றிப் பின்னுன் செயலினை
முடித்தி என்றான்.

3723. “வீரவாகுவே, நீ விரைவாகப் பழைமையுடைய மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று, குற்றமற்றவரான சிவபெருமான் அளித்தருளிய ‘இந்திர ஞாலத்தேர்’ என்னும் தேரினையுடைய சூரபன்மனைக் கண்டு, ‘ஒரு நான்கு தந்தங்களையுடைய ஐராவதம் என்ற யானைக்குத் தலைவனான இந்திரனின் மகன் சயந்தனையும், மற்றத் தேவர்களையும் சிறையினின்று விடுவித்து அறநூல் முறைமை பிறழாமல் சிறந்த செல்வத்துடன் வாழ்வாயாக!’ என்று சொல்வாயாக!

3724. “அந்தச் சொல்லை அவன் ஏற்காது மறுத்துவிடுவானானால் நீ அவனை நோக்கி, ‘உன் சுற்றத்தையெல்லாம் அழித்து, உன்னையும் கூர்மையான வேலுக்கு இரையாக்க நாளை நாம் அங்கு வருவோம்’ என்றும் ‘இது பொய்யன்று’ என்றும் சொல்லித் திரும்பி வருக” என்று முருகப்பெருமான் சொன்னார். உடனே வீரவாகு தேவர் அப்பெருமானைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

3725. “மிக்க வன்மையுடைய அசுரர்கள் நெருங்கியுள்ள பெரிய வீரமகேந்திரபுரியில் அழகிய செல்வத்துடன் வாழும் சூரபன்மனின் முன்பு சென்று ‘எம் பெருமானே! தாங்கள் ஆணையிட்டவண்ணம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி அவனது மனக்கருத்தை உணர்ந்து திரும்பி வருகின்றேன்’ என்று வீரவாகு தேவர் எணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றார்.

3726. அப்போது கூர்மையான வச்ரிரப் படையை யுடைய இந்திரன், தூதராகச் செல்லும் வீரவாகுதேவரின் பின்னால் சென்று, “வீர! நீ மிக்க வீரம் கொண்ட சூரபன்மனின் வீரமகேந்திரபுரிக்குச் சென்று அங்குத் தேவர்கள் சயந்தனுடன் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ள இடத்துக்குப் போய் அவர்களுக்கு ஆறுதலைச் சொல்லி, பின்பு நீ மேற்கொண்ட பணியை நிறைவேற்றுவாயாக?” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

14 □ கந்தபுராணம்

37 27 அவ்வழி யமரர் கோமான் அனையன அறைத்
 லோடும்
 செவ்விது நிற்றி யற்றே செய்வனென் றவனை
 நீங்கி
 எவ்வயில் துணைவ ராகும் எண்மரும் இலக்கத்
 தோரும்
 மெய்வருந் தொடர்பிற் செல்லக் கண்ணுறீஇ
 விடலை சொல்வான்.

37 28 நீயிர்கள் யாருங் கேண்மின் நெடுந்திரைப் பரவை
 வாவித்
 தீயதோர் மகேந்தி ரத்திற் சென்றுசூர் முன்போய்
 நந்தம்
 நாயகன் பணித்த மாற்றம் நவிலுவன் மறுத்து
 ளானேல்
 ஆயவன் முதூர் முற்றும் அட்டபின் மீள்வன்
 அம்மா.

37 29 என்றலும் வியந்து பின்னோர் யாவரும் இறைஞ்ச
 லோடும்
 பொன்திகழ் ஆகத் தூடு பொருந்துறப் புல்லிக்
 கொண்டு
 வன்றிறற் பூதர் தம்முள் மன்னவ ரோடும்
 அங்கண்
 நின்றிட வருளி வல்வே நெடுங்கடல் வேலை
 போந்தான்.

3727. அப்படித் தேவரின் மன்னனான இந்திரன் சொல்லவும், “நல்லது நில்! அப்படியே செய்கிறேன்!” என்று கூறி அந்த இந்திரனை விட்டு நீங்கி அப்பால் சென்றார். அப்போது குற்றமில்லாத தம்பியரான இலட்சத்து எட்டுப் பேர்களும் உண்மை அன்புடன் பின்னால் வருவதைப் பார்த்து வீரவாகுதேவர் அவர்களை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

3728. “நீங்கள் அனைவரும் கேளுங்கள்! நான் பெரிய அலைகளையுடைய இக்கடலைத் தாண்டிக் கொடிய மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று சூரபன்மனின் எதிரில் போய் நம் இறைவன் முருகப் பெருமான் உரைத்த எல்லாவற்றையும் சொல்வேன். அவன் அச்சொற்களை ஏற்காது மறுத்து விட்டானானால் அவனது பழைய நகரம் முழுவதையும் அழித்துவிட்டுத் திரும்பி வருவேன்.”

3729. என்று இப்படி வீரவாகு தேவர் உரைத்ததைக் கேட்டவுடனே வியந்து தன் தம்பியர் அனைவரும் வணங்கவும், அவர்களைத் தன் பொன்னொளி விளங்கும் மார்பில் அப்பாருந்துமாறு தழுவிக் கொண்டு மிக்க வன்மையுடைய பூதக்கூட்டத்தினருள் தலைவராக உள்ளவர்களையும் பார்த்து “இங்கேயே நில்லுங்கள்!” என்று சொல்லி, வீரவாகுதேவர் பெரிய கடலின் கரையை அடைந்தார்.

'16 □ கந்தபுராணம்

- 3730 அலங்கலந் திரைகொள் நேமி அகன்கரை
 மருங்கின் மேரு
 விலங்கலின் உயர்ந்த கத்த மாதன வெற்புத்
 தன்னில்
 பொலங்குவ டுச்சி மீது பொள்ளென இவர்த
 லுற்றான்
 கலன்கலன் கலனென் றம்பொன்கழலமர் கழல்கள்
 ஆர்ப்ப.
- 3731 புஞ்சமார் தமாலச் சூழல் பொதுளிய
 பொதும்பர் சுற்றி
 மஞ்சநின் றறாத கத்த மாதனப் பிறங்கல் உம்பர்
 விஞ்ச நுண் பொடிதோய் மேனி மேலவன் இவரும்
 பான்மை
 அஞ்சன வரைமேல் வெள்ளி அடுக்கல்சென்
 றனைய தன்றே.
- 3732 கடுங்கலி மான்தேர் வெய்யோன் கையுற நிவந்த
 செம்பொன்
 நெடுங்கிரி மிசைபோய் வீரன் நின்றலும்
 பொறையாற் றாது
 நடுங்கிய துருமுற் றென்ன நனிபகிர் வுற்ற
 தங்கள்
 ஒடுங்கிய மாவும் புள்ளும் ஒல்லென இரிந்த
 வன்றே.
- 3733 உண்ணிறை புள்ளும் மாவும் ஒலிட ஒலிமேல்
 கொண்டு
 நுண்ணென அருவி தூங்கத் தோன்றிய குடுமிக்
 குன்றம்
 அண்ணலைத் தரிக்கல் ஆற்றேன் அளியேனன்
 அந்தோ வென்னர்க்
 கண்ணிடை வாரி சிந்தக் கலுமுதல் போலு
 மாதோ.

3730. வீரவாகுதேவர் தம் கால்களில் கட்டப்பட்ட அழகிய பொன்கழல்கள் கலீர் கலீர் என்று ஒலிசெய்ய, அலையும் அழகிய அலைகளையுடைய கடலின் கரையோரத்தில் உள்ள மேருமலையை விட உயர்ந்த கந்தமாதன மலையின் பொன் மயமான சிகரத்தின் மீது விரைவாக ஏறினார்.

3731. கூட்டமான பச்சிலை மரங்கள் நிறைந்திருக்கும் சோலையைச் சுற்றிலும் மேகங்கள் தொடர்ந்து உலவுகின்ற கந்தமாதன மலையின் உச்சியில் உயர்ந்த திருநீற்றை அணிந்த மேனியையுடைய வீரவாகு தேவர் ஏறிப் போகின்ற தன்மை நீல மலையின் மீது வெள்ளி மலை ஏறிச்சென்றதைப் போல் தோன்றியது.

3732. விரைவாகச் செல்கின்ற கடிவாளம் இடப்பட்ட குதிரைகள் பூட்டிய தேரையுடைய சூரியன் கீழாகுமாறு உயர்ந்த செவ்விய பொன் மயமான கந்தமாதன மலையின் மீது வீரவாகு தேவர் ஏறி நின்றார். நிற்க, அந்த மலை அவரைச் சுமக்க மாட்டாது நடுங்கியது; இடி விழுந்தது போலப் பிளந்தது. அங்கு வாழும் விலங்குகளும் பறவைகளும் விரைவாகச் சிதறி ஓடின.

3733. தன்னிடம் பொருந்திய பறவைகளும் விலங்குகளும் ஆரவாரம் செய்ய, ஓசையுடனே அருவிகள் பாயக் காணப்படுகின்ற உச்சிகளையுடைய அந்தக் கந்தமாதன மலை நிற்கும் நிலைமை, "எளியனான நான், அந்தோ, இந்த வீரவாகு தேவரைச் சுமக்கத் தக்க வலிமையுடையவன் அல்லேன்!" என்று கண்ணீர் விட்டு அழுவதைப் போல் விளங்கியது.

18 □ கந்தபுராணம்

3734 அடல்கெழு திண்டோள் வீரன் அடிகளின்
 பொறையாற் றாது
 விடர்கெழு குடுமி வெற்பு வெருவலும் ஆண்டை
 வைகும்
 படவர உமிழ்ந்த செய்ய பருமணி சிதறும் பான்மை
 உடல்கெழு குருதி துள்ளி உகுக்குமா றொப்ப
 தன்றே.

3735 அறைகழல் அண்ணல் நிற்ப அவ்வரை அசைய
 அங்கண்
 உறைதரு மாக்கள் அஞ்சி ஒருவில வெருவி
 விண்மேல்
 பறவைகள் போய துன்பம் பட்டுழிப் பெரியர்
 தாழும்
 சிறியரும் நட்டோர்க் காற்றுஞ் செயல்முறை
 காட்டு கின்ற.

3736 மழையுடைக் கடமால் யானை வல்லியம் மடங்கல்
 எண்கு
 புழையுடைத் தடக்கை யாளி பொருப்பசை வற்ற
 காலை
 முழைஇடைத் தவறி வீழ்வ முதியகா லெறியப்
 பட்ட
 தழையுடைப் பொதும்பர் பைங்காய் தலைத்தலை
 உதிர்க்கு மாபோல்.

3737 நன்றிகொள் பரிதிப் புத்தேள் நகுசிர மாக
 என்றாழ்
 துன்றிருஞ் சடில மாகச் சுரநதி தோயத் திங்கள்
 ஒன்றொரு பாங்கர் செல்ல ஒங்கிரும் பிறங்கல்
 உச்சி
 நின்றதோர் விசயத் தோளான் நெற்றியங்
 கண்ணன் போன்றான்.

3734. வலிமையுடன் விளங்கும் திண்ணிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் கால்களின் சுமையைத் தாங்க இயலாது, குகைகளையுடைய அந்தக் கந்த மாதனமலை நடுங்கவும், அவ்விடத்தில் உள்ள படத்தோடு கூடிய பாம்புகள் உமிழ்ந்த சிவந்த நிறம், கொண்ட பெரிய மணிகள் சிதறும் தன்மை, தன் உடலில் பொருந்திய ரத்தத் துளிகளைச் சிந்துவதைப் போல் விளங்கியது.

3735. ஒலிக்கும் வீரக் கழலை அணிந்த வீரவாகு தேவர் ஏறி நின்றவுடன் அந்தக் கந்த மாதன மலை அசைதலும், அந்த மலையில் வாழும் விலங்குகள் அங்கிருந்து விலகி ஒடிப் போகாமல் இருந்தன. பறவைகள் அஞ்சி வாணத்தில் பறந்து சென்றன. அது எவ்வாறு இருந்தது என்றால், துன்பம் உண்டானபோது கீழ்மக்களும் மேன் மக்களும் தம் நண்பர்க்குச் செய்யும் செய்கையின் இயல்பை எடுத்துக் காட்டுவதாக இருந்தது. (துன்பம் வரின் மேலோர் நண்பரை நீங்காது போல நீங்காமல் விலங்குகள் அம் மலையில் இருந்தன. சிறியோர் நண்பரை நீங்குவது போல் பறவைகள் நீங்கின.)

3736. பெருங்காற்று வீசும்போது தழைகளையுடைய சோலை இடங்கள் தோறும் பழங்களை உதிர்க்கும் தன்மையைப் போன்று, அந்தக் கந்தமாதன மலை அசைந்தவுடன் மழைபோல மதநீரைச் சொரிகின்ற பெரிய யானைகளும், பெரும்புலிகளும், சிங்கங்களும், கரடிகளும், துளைபொருந்திய துதிக்கைகளையுடைய யாளிகளும் நிலைகுலைந்து தவறி விழுந்தன.

3737. நன்மை பொருந்திய தேவனான சூரியன் சிரிக்கும் வெண்தலையாகவும், ஒளிக்கதிர்கள் (வெய்யில்) சிவந்த சடையாகவும், வான் கங்கை மேலே படியவும், உயர்ந்த பெரிய மலையுச்சியிலே நின்ற வீரவாகுதேவர் மூன்று கண்களை உடைய சிவபெருமானைப் போலத் தோன்றினார். (என்றாழ்—வெய்யில்)

- 3738 வலமிகு மொய்ம்பின் மேலோன் மலர்க்கழல்
 உறைப்ப ஆற்றாது
 அலமரு குவட்டின் நின்றல் அன்றுதீ முனிவர் உய்த்த
 கொலைகெழு முயல கன்மெய் குலைந்திடப்
 புறத்துப் பொற்றாட்.
 நிலவணி சடையோன் ஊன்றி நின்றிடு நிலைமை
 நேரும்.
- 3739 மாசிருள் செறியும் தெண்ணீர் மறிதிரை அளக்கர்
 வேலைப்
 பாசடைப் பொதும்பர் வெற்பிற் பண்ணவன்
 தூதன் நின்றல்
 காசியின் அரற்றத் தள்ளிக் களிறுடல் பதைப்பக்
 கம்மேல்
 ஈசன்அன் றடிகள் ஊன்றி இருத்திய இயற்கை
 போலும்.
- 3740 தாரகன் படைஞர் பல்லோர் சமரிடை இரிந்து
 போனார்
 பாரிடை யுறாமே அந்தப் பருவரை முழைக்கண்
 உற்றார்
 வீரமொய்ம். புடையோன் அங்கண் மேவலும்
 அவன்கண் டேங்கி
 ஆருயி ருலந்தார் நீயோர்க் காவதோர் அரணம்
 உண்டோ.
- 3741 அனையதோர் சிமையக் குன்றம் அசைதலும்
 அங்கண் உற்ற
 வனைகழல் விஞ்சை வேந்தர் மங்கையர் ஊடல்
 மாற்றி.
 இனிதுமுன் கலந்தார் அஞ்சி இன்புறா
 திடைக்கண் நீத்து
 வினைவினை வுன்னி நொந்து விண்மிசை
 உயிர்த்துச் சென்றார்.

3738. வெற்றி பொருந்திய தோள்களைக் கொண்ட வீரவாகுதேவர், தம் வீரக்கழல் அணிந்த கால்களால் ஊன்றி அழுத்தும் போது தாளாது அசையும் மலைமீது நிற்கல், முற்காலத்தில், கொடிய தாருகா வனத்துத் துறவியர்கள் அனுப்பிய கொலைத் தொழில் பொருந்திய முயல்களின் உடல் நடுங்குமாறு, அவனது முதுகின் மீது பொன் மயமான திருவடியைச் சந்திரனைச் சூடிய சடையுடைய எம்பெருமான் ஊன்றி நின்றதைப் போல் விளங்கும்.

3739. களங்கம் பொருந்திய இருள் மிக்க தெளிந்த நீரையுடைய அலையும் அலைகளையுடைய கடலின் கரையில் பசுமையான இலைகளுடன் கூடிய சோலை பொருந்திய கந்தமாதன மலையில் முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகுதேவர் நிற்கின்ற இயல்பு, காசியில் 'மணிகர்ணிகா' என்ற பதியில் கயமுகாசுரனான யானையைக் கீழே தள்ளி உடல் துடித்துக் கூச்சல் இடும்படி தலையின் மீது சிவபெருமான் முற்காலத்தில் தம் திருவடிகளை ஊன்றிய தன்மை போல் விளங்கியது.

3740. முன்னம் (தாரகாசுரனின்) மாயாபுரியில். இருந்த படைகளில் பலர் புறமுதுகிட்டு ஓடிப் பூமியில் வாராது அந்தக் கந்தமாதன மலையில் மறைந்திருந்தனர் அவர்கள், வீரவாகுதேவர் அந்த மலையில் வருதலும் அவரைக் கண்டு அஞ்சி ஏங்கி உயிரை விட்டனர். கொடிய வர்க்கு எங்குதான் காவலான இடம் கிடைக்கும்?

3741. அத்தகைய சிகரங்களையுடைய கந்தமாதன மலை அசையவும், அங்கிருந்த வீரக்கழலை அணிந்த கால்களையுடைய வித்தியாதர மன்னர் தம் உரிமைக்குரிய மங்கையரின் ஊடலைத் தணித்துப் புணர்ந்து மகிழத் தொடங்கிய சமயத்தில், (மலை அசைவினால்) அஞ்சிப் புணர்ச்சியை முடிக்காது, இடையில் விட்டுவிட்டு வினையின் பயனை எண்ணி வருந்தி வானில் பெருமூச்சு விட்டுச் சென்றனர்.

22 □ கந்தபுராணம்

- 3742 வரைமிசை நின்ற அண்ணல் வனைகழல் அவுணர்
கோமான்
பொருவரு நகர்மேல் செல்லப் புந்திமேல்
கொள்ளா எந்தை
திருவுரு வதனை உன்னிச் செங்கையால் தொழுது
மாலும்
பிரமனும் வியந்து நோக்கப் பேருருக் கொண்டு
நின்றான்
- 3743 பொன்பொலி அலங்கல் தோளான் பொருப்பின்
மேல் பொருவி லாத
கொன்பெரு வடிவங் கொண்டு கலாந்நிலிர்
கொள்கை செவ்வேள்
முன்பொரு ஞான்று மேரு முடியில்வந் தமரர்க்
கெல்லாந்
தன்பெரு வடிவங் காட்டி நின்றதோர் தன்மை
யாமால்.
- 3744 ஆண்டகை நெடுந்தோள் வீரன் அண்டமேல்
மவுலி தாக்க
நீண்டிடும் எல்லை அன்னான் நின்றிடு குன்ற
ஞாலம்
கீண்டது பிலத்திற் சேறல் கேடில்சீர் முனிகை
யூன்ற
மீண்டுபா தலத்திற் புக்க விந்தமே போலு மாதோ
- 3745 விண்ணவர் உய்த்த தேர்மேல் மேவலர் புரம்நீ
றாக்கும்
பண்ணவன் ஒருதாள் ஊன்றப் பாதலம் புகுந்த
வாபோல்
கண்ணகல் வரையும் வீரன் கழல்பட அழுந்திற்
றம்மா
அண்ணலந் தாதை வன்மை அருள்புரி மகற்கு
றாதோ.

3742. கந்த மாதன மலையின் மீது ஏறிச் சென்ற வீரவாகு தேவர் வீரக்கழலை அணிந்த சூரபன்மனின் ஒப்பில்லாத வீரமகேந்திரத்தில் செல்ல எண்ணி, எம் இறைவனான முருகப்பெருமானின் திருவுருவத்தை நினைத்து தியானித்துக் கைகளைத் தலைமீது கொண்டு குவித்துத் திருமாலும் நான்முகனும் வியப்புடன் பார்க்கப் பேருருவத்தைக் கொண்டார்.

3743. பொன்மயமாக விளங்கும் மாலை சூடிய தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர் கந்தமாதன மலையின் மேல் ஒப்பில்லாத பெருமையுடைய பேருருக் கொண்டு நிற்கும் தன்மை, முன்னொரு காலத்தில் முருகப்பெருமான் மேருமலையில் தேவர்கள் எல்லாம் பார்க்கும்படி தம் பேருருவத்தைக் காட்டி நின்ற தன்மைபோல் விளங்கியது.

3744. ஆண்களுள் தகுதியுடைய வீரவாகுதேவர் அண்டத்தில் தன் முடிபட உயர்ந்து செல்லும் சமயத்தில், அவரது பாதம் பொருந்திய அம்மலை பூமியைப் பிளந்து கொண்டு கீழே செல்வது, அழியாத சிறப்பையுடைய அகத்திய முனிவர் தம் திருக்கையை வைத்த அளவில், கீழே தாழ்ந்து பாதலத்துக்குச் சென்ற விந்த மலையைப் போன்று விளங்கியது.

3745. தேவர்களால் கொணர்ந்து நிறுத்தப்பட்ட தேவன்மீது, பகைவரின் மூன்று நகரங்களையும் எரித்து நிறாக்கின சிவபெருமான் ஒருகாலை எடுத்து அழுத்தி வைத்தவுடனேயே அது, பாதலத்தை நோக்கிச் சென்றதைப் போல, இடம் அகன்ற கந்தமாதன மலையும் வீரவாகு தேவரது கால்பட்ட அளவில் கீழே தாழ்ந்தது. தெய்வீகம் பொருந்திய தந்தை ஒருவனின் வன்மை அவனது மைந்தனுக்கு இல்லாது போகுமோ?

24 □ கந்தபுராணம்

3746 கன்றிய வரிவில் செங்கைக் காளைபொற் றாளும்
அந்தண்
குன்றொடு பிலத்துட் செல்லக் குறிப்பொடு
விழிக்கு றாடெம
சென்றிட முடியுஞ் சேண்டோய்த் திசைமுகத்
தயனும் மாபும்
அன்றடி முடிகா ணாத அசலமும் போல நின்றான்.

3747 ஆளரி அன்னோன் தாளும் அடுக்கலும் அழுத்தும்
பாரின்
நீளிரு முடிசேர் வானின் நிரந்தமாப் பறவை
போதல்
குளுடை இமையோர் புள்ளும் மாவுமாய்த்
தோமில் வீரன்
தாளொடு முடியும் நாடிச் சார்தரும் தகைமைத்
தாமதல்.

3748 அந்தமில் வலியோன் நிற்ப ஆயிடைத் துஞ்சும்
பாத்தன்
தந்தொகை வீழு றாது தழீஇமருங் காகக்
கீழ்போய்
முந்துயர் கமடம் சேர்ந்து முழங்குதெண்
டிரைக்கண் ளைகும்
மந்தர மென்னக் கந்த மாதனந் தோன்றிற்
றம்மா.

3746. கட்டப்பட்ட வில்லின் பிடிப்பினால் உண்டான தழுப்பு பொருந்திய செயலையுடைய வீரவாகுதேவர் தம் கால் மலையுடன் பாதலத்தில் செல்லவும், குறிப்பினாலும் கண்ணுக்கு எட்டாதவாறு வாளை அளாவி முடியையும் உடைபவராக, முன்பு திருமாலும் நான்முகனும் அடியும் முடியும் தேடி அறியாத அக்கினி மலையான அருணா சலத்தைப் போல விளங்கினார்.

3747. நரசிம்மம் போன்ற வீரவாகுதேவரின் கால் களும் மலையான கந்தமாதனமும் சென்ற பாதல பூமியிலும், அவரது முடி பொருந்திய வானத்திலும் முறையே விலங்கு களும் பறவைகளும் கீழும் மேலுமாகப் போதல் எதைப் போன்றது என்றால், சபதம் செய்து கொண்ட தேவர்கள், பறவைகளும் விலங்குகளுமாய்க் குற்றமில்லாத வீரவாகு தேவரின் அடியையும் முடியையும் தேடிப்போகும் இயல்பைப் போன்றதாகும்.

3748. அளவில்லாத வன்மையுடைய வீரவாகுதேவர் அம்மலையில் நின்றவுடனே அங்கே உறங்கிய பாம்புக் கூட்டங்கள் கீழே விழாமல் பக்கமாகச் சுற்றிக்கொண்டு பாதலத்துக்குச் சென்று முற்பட்ட உயர்ந்த கூர்மத்தின் (ஆமையின்) முதுகை அடைந்தது. அதனால் ஒலிக்கும் தெளிந்த அலைகளையுடைய பாற்கடலின் நடுவில் நின்ற மந்தரமலை போன்று அந்தக் கந்தமாதன மலை காணப் பட்டது. (மந்தரமலை கடலைக் கடையும்போது திருமால் கொண்ட கூர்ம உருவத்தின் மீது தானின்று வாசுகி என்ற பாம்புத் தாம்பால் சுற்றப்பட்டதைப் போல இந்த மலையும் பாம்பினால் சுற்றப்பட்டு ஆதிகூர்மம் வரை சென்று நின்றமையால் கடலைக் கடைந்த மந்தரமலையை ஒத்தது என்றார்)

26 □ கந்தபுராணம்

- 3749 ப்துமநேர் கண்ணன் வேதாப் பலவகை முனிவர்
 தேவர்
 கதிபடர் உவணர் சித்தர் கந்தரு வத்தர்
 ஒண்கோள்
 மதியுடுக் கதிர்கள் ஏனோர் வான்பதம் முற்றும்
 ஒங்கும்
 அதிர்கழல் வீரன் பல்வே றாரமாய் ஒளிர
 நின்றான்.
- 3750 எண்டிசை முழுதும் நேமி எழுதிறத் தனவும்
 மற்றைத்
 தெண்டிரைக் கடலும் பாரும் சேண்கிளர் ஆழி
 வெற்பும்
 அண்டமும் உலகம் யாவும் அகன்விழி பரப்பி
 நோக்கிக்
 கண்டனன் அமலன் வைப்புங் கைதொழு தையன்
 நின்றான்.
- 3751 ஆணமில் சிந்தை வீரன் அச்சுதன் முதலோர்
 வைகும்
 சேணகர் நோக்கிச் சூழுந் திசைநகர் நோக்கிப்
 பாரின்
 மாணகர் நோக்கி வீர மகேந்திரம் நோக்கிச் சூரன்
 நீணகர் இத்தற்கி யாவும் நிகரிலை போலு
 மென்றான்.
- 3752 விண்ணுலாம் புரிசை வெஞ்சூர் வியனகர்
 அதனை நோக்கி
 உண்ணிலா வெகுளி கொண்டான் ஒருகரம்
 அங்கண் ஒச்சி
 நண்ணலார் யாரும் துஞ்ச நாமறப் பிசைகோ
 வென்னா
 எண்ணினான் சிறையில் உற்றோர்க் கிரங்கிஅல்
 வெண்ணம் மீட்டான்.

3749. தாமரை மலரின் இதழ் போன்ற கண்களை யுடைய திருமாலும், நான்முகனும், பலவகை முனிவர்களும் வானவர்களும், வான் வழியாகச் செல்கின்ற கருடர்களும், சித்தர்களும், கந்தருவர்களும், ஒளியுடைய கிரகங்களும், சந்திர சூரியர்களும், மற்றவர்களுமாகிய இவர்கள் எல்லாம் உயர்ந்த உருவத்துடன் நின்ற ஒலிக்கும் வீரக்கழல் அணிந்த காலையுடைய வீரவாகுதேவர், தமக்குப் பலவிதமான வேறு பட்ட மாலைகள் ஆகுமாறு நின்றார்.

3750. வீரவாகுதேவர் தம் பெரிய கண்களைப் பரப்பி எட்டுத்திக்குகளையும், ஏழு வகையான கடல்களையும், இவையே அல்லாது உள்ளே தெளிந்த அலைகளையுடைய பெரும்புறக் கடலையும், மற்ற எல்லாவுலகங்களையும் பார்த்துச் சிவபெருமானின் கயிலாய மலையைப் பார்த்துக் கைகுவித்து வணங்கி நின்றார்.

3751. ஆணவம் என்பது இல்லாத உள்ளத்தை உடைய வீரவாகுதேவர் திருமால் முதலியவர் வாழ்கின்ற வைகுந்தம் முதலான உலகங்களைப் பார்த்துச், சுற்றிலுமுள்ள அமராவதி முதலான திசை நகரங்களைப் பார்த்து, பூமியில் உள்ள மாட்சிமையுடைய காஞ்சி முதலான நகரங்களைப் பார்த்து, வீர மகேந்திரபுரியைப் பார்த்து, “இந்தச் சூரபன்மனின் நகரத்துக்கு எந்த நகரமும் ஒப்பானது அன்று,” என்று சொன்னார்.

3752. மேகங்கள் பொருந்திய மதிலுடன் கூடிய சூரபன்மனின் புகழ்த்தக்க நகரத்தைப் பார்த்து வீரவாகு தேவர் உள்ளே பொருந்தி நிற்காத பெருஞ் சேற்றத்தை கொண்டார். தனது ஒரு கையை அந்த நகரத்துக்குள் நீட்டி ‘பகைவர் எல்லாம் இறந்து போகுமாறு நாம் பிசைந்து விடலாம்’ என்று நினைத்தார். ஆனால் அந்த நகரத்துக்குள் சிறைக்குள் இருந்த தேவர்க்காக இரங்கி அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டார்.

28 □ கந்தபுராணம்

3753 விஞ்சையர் -இயக்கர் சித்தர் வியன்சிறை உவணர்
திங்கள்
செஞ்சுடர்ப் பரிதி நாள்கோள் தெய்வத கணத்தர்
யாரும்
வஞ்சினத் தடுதோள் வீரன் மாலுரு நோக்க
லாற்றாது
அஞ்சினர் வெருவச் செங்கை அமைத்தனன்
அழுங்க லென்றே.

3754 கோளியல் கருடர் தாம்வீழ் மாதரை விழைந்துகூடி
வானுறு நகத்தின் ஊறு மதிக்கிலர் மயங்கித் துஞ்சி
வேளெனும் நெடியோன் ஊன்றும் வெற்பொடும்
பிலத்தில் சென்ற
கேளுடன் எழுந்து நாகர் கிளைதனக் கணங்கு
செய்தார்.

3755 ஆதியங் குமரன் தூதன் ஆற்றலால் ஊன்றி நிற்பம்
பூதலம் கிண்டு வெற்புப் பொள்ளென ஆழ்ந்து
கிழ்போய்ப்
பாதலங் குறுக அங்கட் பயிலராத் தொகையை
நாகர்
காதலங் கேண்மை நாடிக் கலந்தனர் விருந்து
செய்தார்.

3753. வித்தியாதரர்களும், இயக்கரும் சித்தர்களும் வியக்கத்தக்க சிறகுகளையுடைய கருடர்களும், சந்திரனும், செம்மையான கதிரையுடைய சூரியனும், விண்மீன்களும், கிரகங்களும், பிசாசர் முதலான தேவகணங்களும் எல்லாம், வஞ்சினம் கூறிப் பகைவரைக் கொல்கின்ற தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவரின் பெரிய வருவத்தைப் பார்த்துப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதவராய் அஞ்சியதை நோக்கி, “நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம்!” என்று சிவந்த கையால் அபயம் அளித்தார்.

3754. கொள்கை அமைந்த கருடர் தாம் விரும்பிய மங்கையரை விருப்புடனே சேர்ந்து, வாள் போன்ற கூரிய நகத்தால் ஏற்படுத்தும் அர்த்த சந்திர வடிவுடைய புண்களை மதியாதவர்களாய்ப், புணர்ச்சி செய்த தளர்ச்சியால் மயங்கினவரின் மார்பில் உறங்கினர். அத்தகையர் மனமதன் என்று சொல்லத்தக்க அழகிய வீரவாகு தேவரது கால் ஊன்றியதால் கீழே சென்ற கந்தமாதன மலையுடன் பாதலத்துக்குச் சென்று, தம் உறவினருடன் விழிப்புற்று உணர்ந்து எழுந்து (பாதலத்தில் உள்ள) நாகசாதியினருக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்கினர்.

3755. முதற்கடவுளான முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகுதேவர் வலிமையுடன் ஊன்றி நிற்கவும், பூமியைப் பிளந்து கொண்டு கந்தமாதன மலை விரைவாகக் கீழ்பக்கமாகப் போய்ப் பாதலத்தை அடைந்தது. அடைய, அந்த இடத்தில் அம்மலையில் பொருந்திய பாம்புகளை, அந்தப் பாதலத்தில் உள்ள பாம்புகள், அன்புடன் சுற்றம் என்னும் முறையை மேற்கொண்டு தழுவி விருந்து செய்தனர்.

30 □ கந்தபுராணம்

- 3756 தேன்திகழ் தெரியல் வாகைச் சேவகன் கழல்கள்
வெற்பின்
ஊன்றலும் அனைய பாங்கர் ஒருசிலர் அரக்கர்
நோற்றார்
ஆன்றுயர் பதத்தை வெஃகி ஆங்கவர் பிலத்துள்
வீழ்ந்து
மான்றனர் இரங்க லுற்றார் வன்கணார்க் குய்வு
முண்டோ.
- 3757 புண்டர நீற்று வள்ளல் புரையுருத் தேவர் நோக்கி
மண்டலம் புகழும் வீர மகேந்திரம் சேற்ற
கன்றால்
கொண்டவிவ் வருவம் நோக்கின் குரைகழல்
அவுணர் தம்மை
அண்டமும் இடித்துச் சாடும் நினைவுகொல் ஐயற்
கென்றார்.
- 3758 வீரமா மகேந்தி ரத்தில் அவுணரும் வீற்று வீற்றுச்
சாருறும் அவுணர் தாமுஞ் சயங்கெழு புயத்து
வள்ளல்
பேருரு நோக்கி இங்ஙன் பிறந்தசொற் சழக்கே
இன்னும்
தேருவ துண்டு நந்தந் திறல்வரைப் புணர்ப்பி
தென்றார்.
- 3759 ஒலிகழல் வீர வாகு ஓங்கலை ஊன்றி இந்த
நிலைமையின் நிறற் லோடும் நெடியமால் சுதனும்
விண்ணோர்
தலைவனும் பிறரும் அன்னோன் தம்பியர் அளப்பி
லோருங்
கவிகெழு பூதர் யாருங் கண்டுவிம் மிதத்தின்
ஆர்த்தார்.

3756. தேன் விளங்கும் மலர்மாலையான வாகை மலையையுடைய வீரவாகு தேவரின் வீரக்கழல்கள் அணிந்த கால்கள் அந்த மலையில் ஊன்றி நிற்கவும் அந்த மலையின், ஒரு பக்கத்தில் உயர்ந்த பதவியை விரும்பிச் சில அரக்கர் தவம் செய்து கொண்டிருந்தவர்கள், அம்மலையுடனே பாதலத்தில் விழுந்து மயங்கி வருந்தினர். கொடியவர்க்கு உய்வு உண்டாகுமோ?

3757. திருநீறு அணிந்த நெற்றியையுடைய வீரவாகு தேவரின் பேருருவத்தைத் தேவர்கள் பார்த்து, “இவர் கொண்ட இந்த வருவத்தைப் பார்த்தால், பூமியில் உள்ளவர் எல்லாம் புகழ்கின்ற வீரமகேந்திரத்துக்குப் போவதற்கன்று அண்ட கோளத்தையும் இடித்து அப்பால் போய் வேறு அண்டங்களில் உள்ள அசுரர்களைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற கருத்துத்தானோ நம் வீரவாகு தேவர்க்கு?” என்று கூறிக் கொண்டனர்.

3758. வீரமகேந்திரத்தில் உள்ள அசுரர்களும் அந்த இடத்துக்கு வேறு வேறாக வருகின்ற அசுரர்களும் வெற்றி பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் பேருருவத்தைக் கண்டு, இந்த இடத்தில் உண்டான சொல்— முருகப்பெருமானால் கிரவுஞ்சம் அழிந்தது என்ற சொல்— வீணையாகும். இன்னும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியது உள்ளது. இந்தப் பேருருவம் நம் கிரவுஞ்ச மலையினது மாயமேயாகும்!” என்று கூறினர்.

3759. ஒலிக்கும் வீரக்கழல் அணிந்த வீரவாகுதேவர் மலைமீது தம் அடிகளை ஊன்றி இத்தகைய இயல்புடன் நிற்கவும், அதனைத் திருமாலின் மகனான நான்முகனும் இந்திரனும், மற்றவரும், வீரவாகு தேவரின் அளவற்ற தம்பியரும், வலிமையுடன் விளங்கும் பூதர்களும் பார்த்து வியப்பால் ஆரவாரம் செய்தனர்.

32 □ கந்தபுராணம்

- 3760 தேவர்கள் முனிவர் ஏனைத் திறத்தவர் யாரும்
தத்தம்
ஒவரும் பதத்தின் நின்றே ஒவ்வதோர் உறுப்பின்
மேவக்
காவரு கடிமென் பூத்தாய்க் கைதொழு தைய
வெஞ்சூர்
மேவரு நகர்சென் நெங்கள் வியன்துயர் அகற்று
கென்றார்.
- 3761 ஆவதோர் காலை எந்தை ஆறிரு தடந்தோள்
வாழ்க
மூவிரு வதனம் வாழ்க முழுதருள் விழிகள் வாழ்க
தூவுடை நெடுவேல் வாழ்க தொல்படை பிறவும்
வாழ்க
தேவர்கள் தேவன் சேயோன் திருவடி வாழ்க
என்றான்.
- 3762 ஆண்தகை தொழுத பாணி அணிமுடிச்
கொண்டிவ் வாற்றால்
ஈண்டுசீர்க் குமர வேளை ஏத்தலும் அன்பின்
கண்ணீர்
வீண்டுதெண் கடலுள் ஏகி வெள்ளமிக் குவரை
மாற்றப்
பூண்டகண் டிகையை மானத் தோன்றின
பொடிப்பின் பொம்மல்.
- 8763 மீதுகொள் பொடிப்பு மூட மெய்ப்புலன் சிந்தை
ஒன்ற
ஒதுவ தவற என்பும் உருகிய செருக நாட்டங்
கோதில்பே ரருளின் முழுகிக் குதூகலித் திடுத
லோடு
முதுல கனைத்தும் ஆவி முழுவதும் மகிழ்ந்த
வன்றே.

3760. தேவரும் முனிவரும் மற்றும் உள்ளவர் எல்லாரும் தத்தம் பதத்தில் இருந்தபடியே, அந்தப் பேருருவத்தில் படும்படி கற்பக மரத்தில் தோன்றிய மணம் பொருந்திய மெல்லிய பூக்களைத் தூவிக் கை கூப்பி வணங்கி, “ஐய! பிறரால் நெருங்குவதற்கரிய கொடிய குரபன்மனின் வீர மகேந்திரத்துக்குச் சென்று எங்கள் பெருந் துன்பத்தைத் துடைப்பீராக!” என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

3761. அச்சமயத்தில் அந்த வீரவாகுதேவர் “எம் முருகப்பெருமானின் பெரிய பன்னிரண்டு தோள்கள் வாழ்க. ஆறு திருமுகங்கள் வாழ்க! முழுக் கருணை பொழியும் பன்னிரண்டு திருவிழிகள் வாழ்க! தூய்மையான நீண்ட வேல் வாழ்க! அப்பெருமானிடம் உள்ள மற்றப் பதினொரு படைக்கலங்களும் வாழ்க! தேவர்க்குத் தேவனான முருகப் பெருமானின் திருவடி வாழ்க!” என்று துதித்தார்.

(முருகப்பெருமானுக்குப் பதினெட்டுக் கண்கள் உள்ளதாக வடமொழி காந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது)

3762. ஆண்மையில் சிறந்த வீரவாகுதேவர் தலையின் மீது குவித்த கைகளுடன் இவ்வாறு முருகப்பெருமானைத் தியானித்தவுடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் ஒழுகி ஓடி வெள்ளமாகித் தெற்குக் கடலுள் புகுந்து அடைந்து அந்தக் கடலின் உப்புத் தன்மையை மாற்றிட, அணிந்து கொள்ளும் உருத்திராட்ச மாலையைப் போல் உடலில் வியர்வை தோன்றி விளங்கியது.

3763. உடலில் வியர்வை முடிக்கொள்ளவும், ஞானேந்திரியங்களும் அந்தக் கரணங்களும் ஒடுங்கவும், சொல் தடுமாற்றம் அடையவும், எலும்பு உருகவும், விழி சொருகவும், குற்றம் இல்லாத பேரருளில் முழுகி மிக்க களிப்பு அடைவதால், பழைய உலகமும், உலகம் முழுவதிலும் இருக்கின்ற உயிர்கள் எல்லாமும் மகிழ்ச்சியடைந்தன.

34 □ கந்தபுராணம்

3764 அவ்வகை நிகழ்ச் செவ்வேள் ஆரருள் அதனைப்
பெற்று
மொய்வரை மீது நின்றோன் முழுதுல களந்து
சேண்போம்
இவ்வுரு வோடு செல்லின் இறந்திடும் உலகம் ஈது
செவ்விதன் றென்னா வேண்டும் திருவடி
வமைந்தான் அன்றே.

3765 கிரிமிசை நின்ற அண்ணல் கிளர்ந்துவான் எழுந்து
சென்னிக்
குருமணி மகுடம் அண்ட கோளகை புடைப்ப
வீரன்
உருகெழு சேற்றச் சிம்புள் உருவுமிகாண் டேகிற்று
என்ன
வரைபுரை மாட வீர மகேந்திரம் முன்னிப்
போந்தான்.

2. கடல்பாய் படலம்

3766 அமுங்கிய கழற்கால் வீரன் அவ்வழி அவனிக்
கிழ்போய்
விழுங்கிரி நிலைமை நோக்கி மீண்டுநீ எழுதி
என்னா
வழங்கினன் வழங்கும் எல்லை வல்லையிற் கிளர்ந்து
தோன்றி
முழங்கிருங் கடலின் மாடே முத்துபோல் நின்ற
தன்றே.

3764. அவ்வாறு நிகழ, முருகப்பெருமானின் அரிய அருளைப் பெற்று அந்தக் கந்தமாதன மலைமீது நின்ற வீரவாகுதேவர், “எல்லா வுலகங்களையும் கடந்து மேலே செல்லும் இந்த பெரு வடிவத்துடன் சென்றால், இந்த டெலகம் அழியும். ஆகவே இது தக்கதாகாது.” என எண்ணி அங்குப் போவதற்குத் தக்க அழகிய சூறிய வடிவத்தைக் கொண்டார்.

3765. அந்தக் கந்தமாதன மலைமீது நின்ற பெருமை பொருந்திய வீரவாகுதேவர், வானத்தில் எழுந்து, தலையில் உள்ள மணிமுடியானது அண்ட கோளகையை முட்ட, வீரபத்திரர், உரு விளங்குகின்ற சரபப்பறவையின் வடிவத்தைக் கொண்டு சென்றதுபோல், மலை போன்ற மாளிகைகளையுடைய வீரமகேந்திர நகரத்தினை எண்ணிச் சென்றார்.

2. கடல்பாய் படலம்

3766. ஒலிக்கும் வீரக்கழலை அணிந்த காலையுடைய வீரவாகுதேவர் அப்போது பூமிக்குக் கீழே சென்று கிடக்கும் கந்தமாதன மலையைப் பார்த்து “நீ திரும்பி மேலே எழுக;” என்றார். அவ்வாறு கூறியவுடன் அது விரைவாக ஒளியுடன் மேலே எழுந்து ஒலிக்கும் பெரிய கடலின் கரையின் கண் பழையபடி போய்த்தங்கி இருந்தது.

36 □ சுந்தபுராணம்

3767 வீரனங் கெழலும் அன்னோன் விண்படர்
 விசைப்பின் காலால்
 பாருறு வரைகள் யாவும் படர்ந்தன பாங்க ராகச்
 சாரதத் தலைவர் ஏனைத் தம்பியர் இலக்கத்
 தெண்மர்
 ஆருமங் கவன்தன் பாலாய் அணிந்துடன்
 சேறல் என்ன.

3768 விரைந்துவான் வழிக்கொள் வீரன் விசைத்தெழு
 காலின் அண்டம்
 திரிந்தன உயிர்கள் முற்றுந் தெருமரல் உற்ற
 தெண்ணீர்
 சுரந்திடு கொண்டல் யாவுஞ் சுழன்றன வடவை
 உண்ண
 இருந்திடும் ஊழிக் காலும் ஆற்றலா திரியல் போன.

3769 பெருமிடல் பூண்ட தோன்றல் பெயர்தலும்
 விசைப்பின் ஊதை
 பரவின வெம்மை மாற்றிப் பரிதியைக் கனலைத்
 திங்கள்
 வருணன தியற்கை ஆக்கி வடவையின் முகத்துத்
 தோன்றித்
 திரைகட லிருந்த ஊழித் தீயையும் அவித்துச்
 சென்ற-

3767. பூதத்தலைவர்களும் மற்ற இலட்சத்து எட்டுத் தம்பியரும் அந்த வீரவாகு தேவரின் பக்கத்தில் அணி வகுத்துச் சென்றாற்போல, அந்தக் கந்த மலையினின்று வீரவாகுதேவர் கிளம்பி எழுந்து சென்றபோது, வானில் உண்டான காற்றின் விரைவினால் பூமியில் இருக்கும் மலைகள் யாவும் அடியற்றுப் பக்கத்தில் உடன் பறந்து சென்றன.

3768. விரைவாக வான் வழியாகச் செல்லும் வீரவாகுதேவர் உந்துதலால் உண்டாகின்ற காற்றினாலே அண்டங்கள் சுழன்றன; உயிர்கள் எல்லாம் சுழன்றன; தெளிந்த நீரைப் பொழியும் மேகங்கள் யாவும் சுழன்றன; வடவைத் தீயை உண்பதற்கு இருந்த ஊழிக்காற்றும் சுழன்று பிற்பட்டு ஓடின.

3769. மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரவாகுதேவர் அவ்வாறு விரைந்து செல்லவும், அவர் செல்லும் வேகத்தால் உண்டான குளிர்ந்த காற்று வெம்மையை மாற்றி விரைவாக எங்கும் பரவின. அதுவே அல்லாது கதிரவனையும் அக்கினியையும் சந்திரனையும் வருணனையும் போலச் செய்து பெட்டைக் குதிரையின் முகத்தைப் போலக் காணப்பட்டும் கடல் நடுவில் இருந்த ஊழித்தீயையும் அவித்துச் சென்றது. (வீரவாகுதேவர் செல்வதால் உண்டான காற்று சூரியனைச் சந்திரன் போலவும் அக்கினியை வருணன் போலவும் வடவைத்தீயை இல்லாமலும் செய்தது.)

38 □ கந்தபுராணம்

- 3770 விரைசெறி நீபத் தாரோன் விரைந்துசெல்
 விசைக்கால் தள்ளத்
 திரைகடல் சுழித்துள் வாங்கித் திறன்மகேந்
 திரத்தில் சேறல்
 அரசியல் புரிவெஞ் சூரன் அனிகங்கள் அவன்மேற்
 சென்று
 பொருமுரண் இன்றித் தம்மூர் புகுவன இரிவ
 போலாம்.
- 3771 விடைத்தனி ஆற்றல் சான்ற விடலைகால் வெற்றி
 னோடும்
 படித்தலங் கிண்டு முன்னம் பாதலங் காட்டிற்
 றன்னான்
 அடற்படு விசையின் காலும் அளியதோ வலிய
 தன்றோ
 கடற்புவி கிண்டு நாகர் உலகினைக் காட்டிற்
 றன்றே.
- 3772 பாசிழை அலங்கல் தோளான் படர்தலும்
 விசையின் காலைக்
 காய்சின உயிர்ப்புச் செந்திக் கலந்துடன்
 தழீஇக்கொண் டேகி
 மாசறு சூரன் வைகும் வளநகர் சுற்றி அன்னோன்
 தூசிய தென்ன முன்னங் கொளுவிய தூமஞ் சூழ.
- 3773 பூஞ்சிலம் பரற்றும் தாளான் போதுமுன் விரைவின்
 ஓதை
 வேய்ஞ்சிலம் படுதோட் சூரன் வீரமா மகேந்தி
 ரத்தின்
 நாஞ்சிலம் புரிசை பொன்செய் நளிர்வரை
 குளிர்பூங் கிள்ளை
 தாஞ்சிலம் புற்ற சோலை அலைத்தன தரையில்
 தள்ளி

3770. மணம் கமழும் கடப்ப மாலையையணிந்த வீரவாகுதேவர் விரைவாகச் செல்வதால் உண்டான வேகமான காற்று ஒதுக்க, அதனால் அலைகளையுடைய கடல் சுழித்து உள்வளைந்து வெற்றி பொருந்திய வீர மகேந்திரபுரிக்குள் செல்வது, அந்த நகரத்தில் இருந்து ஆட்சி செய்கின்ற சூரபன்மனின் கொடிய படைகள் அந்த வீரவாகுதேவரிடம் போய்ப் போரிட ஆற்றல் அற்றுத் திரும்பியவையாய் விலகிச் செல்வதைப் போல விளங்கியது.

3771. காளை போன்ற ஒப்பில்லாத ஆற்றல் மிக்க வீரவாகு தேவரின் (காக) அடிகள் மகேந்திர மலையுடனே பூமியைப் பிளந்து முன்னே பாதலத்தைக் காட்டியது. அவரது வன்மைய மைந்த வேகமான (காலும்) காற்றும் எளியதோ! வலிமையான தன்றோ! ஆகையால் கடல் சூழ்ந்த பூமியைப் பிளந்து நாக உலகத்தைக் காட்டியது.

3772. பசிய அணிகளையும் மாலையையும் அணிகின்ற தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் செல்லவும், அப்போது உண்டான வேகமுடைய காற்றுடன் கொல்லத் தக்க சினத்தால் விடும் மூச்சான தீயும் கலந்து கொண்டு போய்க் குற்றம் பொருந்திய சூரபன்மன் இருக்கின்ற வளம் வாய்ந்த நகரத்தை அடைந்து அவ்வீரவாகு தேவரின் தூசிப் படையைப் போல் புகைசூழும் படி முன்னே சூழ்ந்து கொண்டன.

3773. அழகிய வீரக் கழல்கள் ஒலிக்கும் கால்களை உடைய வீரவாகுதேவர் செல்வதற்கு முன்பே, வேகத்தினையுடைய காற்றோசை, மூங்கில்களையுடைய மலையைப் பழிக்கின்ற தோள்களையுடைய சூரபன்மனின் வீர மகேந்திரத்தில் உள்ள உறுப்புகள் அமைந்த மதில்களையும் பொன்னால் செய்த குளிர்ச்சியுடைய கட்டுமலைகளையும் குளிர்ந்த அழகிய கிளிகள் ஒலிக்கின்ற பூஞ்சோலைகளையும் கீழே தள்ளிக் கெடுத்தன.

40 □ கந்தபுராணம்

- 3774 உறைபுக நெடிய வேலான் உயிர்ப்புறு கனல்முன்
 னோடிச்
 செறுநனூர் கொளுவ அன்னான் சென்றிடு
 விரைவின் கால்பேய்
 எறிபுனற் கடலைத் தாக்க இடைந்துமற் றதுதான்
 ஏகி
 முறைமுறை திரைக்கை நீட்டி முண்டிடா
 தவித்துப் போமால்.
- 3775 அண்ணலங் காளை ஏக உயிர்த்தகால் அவன்செல்
 லோதை
 கண்ணழல் துண்டம் ஒச்சும் கடுங்கனல் எதிரா
 தோடும்
 உண்ணிறை புணரி யாவும் ஒன்னலன் பதிமேற்
 சென்று
 விண்ணிலம் ஒழிந்த பூதம் அடுதலின் விளைத்த
 பூசல்.
- 3776 வெள்வரைக் குவவுத் திண்தோள் வெலற்கருந்
 திறலோன் எண்காற்
 புள்விசை கொண்டு செல்லப் புறந்தரப் புணரி
 அங்கண்
 உள்வளைந் துலாய சின்னை ஒண்சுறாப் பனைமீன்
 நூறை
 தெள்விளித் திருக்கை தந்தி திமிங்கிலம் இரிந்து
 பாய்ந்த.
- 3777 நாயகன் தூதன் ஏக நளிர்கடல் எதிர்ந்தி டாது
 சாய்வது மீன முற்றும் தரங்கவெண் கரங்கள்
 தாங்கித்
 தீயசூர் மூதூர் உய்த்துச் சென்றது பொன்று
 வோர்க்கு
 மேயின விச்சை யுண்டி மிகத்தமர் வழங்கு
 மாபோல்.

3774. உறையில் இடப்பட்டுள்ள நீண்ட வேலையுடைய வீரவாகு தேவரின் மூச்சுத் தீயானது முன்னால் போய்ப் பகைவனான குரபன்மனின் நகரில் பற்றிக் கொண்டது. அவர் செல்வதால் உண்டாகும் விரைவான காற்றானது போய் அலை வீசும் கடலை மோதியது. அந்தக் கடல், விலகிச் சென்று வரிசை வரிசையான அலைகளான கைகளை நீட்டி அந்தத் தீயானது மூண்டு எரிந்து வளராமல் அவித்துக் கொண்டு சென்றது.

3775. பெருமையுடைய காளை போன்ற வீரவாகு தேவர் தாம் செல்வதற்கு முயன்று வெளியிட்ட மூச்சுக் காற்றானது செல்வதலால் உண்டான விரைவான காற்று, கண்ணினின்று எழும் தீ, சுவாசாக்கினி, காற்றின் வழியே செல்கின்ற நிறைந்த கடல் நீர் முதலான எல்லாம் பகை வரது ஊரான வீரமகேந்திரத்துக்குள் சென்று வானும் மண்ணும் ஒழிந்த மற்ற பூதங்கள் கொல்லுதலைப் போல் போரிட்டன.

3776. வெள்ளி மலை போன்ற குவிந்த திண்மையான தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர், எட்டுக் கால்களைக் கொண்டுள்ள சரபப் பறவை போல் விரைவாகச் செல்லுதலும், அவர் அவ்வாறு செல்வதால் உண்டான காற்றினால், கடல் விலகி ஓடுதலும் அங்கு வளைந்து வளைந்து உலாவிய சின்னை மீன்களும், ஒளியுடைய சுறா மீன்களும், பனை மீன்களும், நூறை மீன்களும், ஓசையை எழுப்புகின்ற திருக்கை மீன்களும், யானை மீன்களும், திமிங்கலங்களும் விலகி ஓடின.

3777. ஆறுமுகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் போகும் போது குளிர்ந்த கடலானது எதிரே வாராது அவர் போகும் வழியே சாய்ந்து செல்வது, தன்னிடம் உள்ள மீன்கள் எல்லாவற்றையும் அலைகளான கைகளால் தாங்கி இறக்கப் போகின்றவர்களுக்கு விருப்பமான உணவு வகைகளை மிகவும் நெருக்கமான உறவினர் கொடுப்பது போல், கொடிய குரபன்மனின் பழைய வீரமகேந்திரத்தில் கொண்டு இட்டுச் சென்றது.

42. □ கந்தபுராணம்

- 3778 காழ்தரு தடக்கை மொய்ம்பன் கடுமைசொல்
செலவின் ஒதை
சூழ்தரு கின்ற காலைத் துண்ணெனத் துளங்கி
விண்மீன்
வீழ்தர வேலை தன்னில் வேலையும் மறிந்து
செல்ல
வாழ்திரை எறிமீன் முற்றும் அந்தரம் புகுவ
மாறாய்.
- 3779 காமரு நயக்கும் காளை கதுமெனச் செல்லப்
பாங்கில்
தூமலர்க் கரத்தி லிட்ட சுடர்மணிக் கடக
வாள்போய்
நேமியங் குவடு சூழ்ந்து நிமிர்தரு திமிர மோட்டி
ஏமநல் லண்ட வில்லோ டெதிர்த்து போய்
இகல்செய் கின்ற.
- 3780 விண்ணவர் யாரும் தேரும் படையுமாய் விரவ
மேலோன்
நண்ணலர் புரமே லோச்சு நகையழல் போதல்
ஒத்தான்
கண்ணழற் செலவும் போன்றான் கார்முகம்
பூட்டி உய்த்த
மண்ணுல கிடந்த கூர்வாய் வாளியும் என்னச்
சென்றான்.
- 3781 தரைதனை அலைத்து நோற்கும் தாபதர்க்
கலக்கண் செய்து
சுரர்திருக் கவர்ந்து வாட்டுஞ் சூரனைக் கிளையி
னோடும்
வீரரவுடன் முடிப்பான் முன்னி வெகுண்டுசெவ்
வேளங் குய்த்த
ஒருதனிச் சுடர்வேல் போன்றும் போயினன்
உயர்தின் டோளான்.

3778. வன்மையுடைய பெருங்கையையுடைய வீரவாகு தேவர் செல்வதால் உண்டான வேகமான ஓசையானது, சூழ்ந்து கொண்ட சமயத்தில், திடீரென்று நடுங்கிக் கடலில் நட்சத்திரங்களான விண்மீன்கள் உதிரவும் நீர் மேலே பொங்கிச் செல்வதால் அந்தக் கடலில் வாழும் மீன்கள் யாவும் அலை வீசுவதால் முன்னம் விழுந்த வானமீன்களுக்குப் (நட்சத்திரங்களுக்குப்) பதிலாக வானத்தில் சென்றன.

3779. அழகை உடையவர் விரும்பும் காளை போன்ற வீரவாகு தேவர் விரைந்து செல்லப், பக்கத்தில் உள்ள தூய மலரணிந்த கைகளில் இட்டுள்ள ஒளியுடைய மணிகள் பதித்த தோள்வளையின் ஒளி போய்ச் சக்கரவாள மலையைச் சூழ்ந்து அங்கு நிறைந்திருக்கும் இருளை ஒட்டிப் பொன்மயமான அண்டச் சுவரினோடு எதிர்த்துப் போய்ப் போரிட்டது.

3780. வீரவாகு தேவர், தேவர்கள் எல்லாம் தேரும் படையும் ஆயுதங்களுமாகப் பொருந்தி வரப் பகைவரின் திரிபுரங்களிமீது விட்ட சிரிப்பின் அக்கினி போவதைப் போன்று விளங்கினர். அதுவுமின்றி அந்தச் சிவபெருமானின் கண்ணின்று தோன்றிய சினத் தீ போலவும் விளங்கினர். அதுவும் அல்லாது மேரு என்ற வில்லிலே வைத்து விட்ட பூமியை மேலே எடுத்து வந்த திருமாலான அம்பின் வேகத்தையும் போன்று விளங்கினர்.

3781. பூமியில் வாழ்பவரை வருத்தித் தவத்தை மேற்கொண்ட முனிவர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்து, தேவர்களின் செல்வத்தைக் கவர்ந்து வருகின்ற சூரபன்மனை அவனுடைய சுற்றத்தவருடன் விரைவில் அழித்திட எண்ணிச் சினந்து, அவன் இருக்கும் வீரமகேந்திர புரிக்கு முருகப்பெருமான் அனுப்பிய ஒப்பில்லாத வேலைப் போலவும் உயர்ந்த தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் சென்றார்.

44 □ கந்தபுராணம்

3782 இமிழ்தரு தரங்கப் பாலின் எறிகடல் மதித்து
வானோர்க்
கமீர்தினை அளிப்பான் வேண்டி அகிலமும் உண்டு
தொன்னாள்
உமிழ்தரு திருமா லுன்ன உணர்ந்துமந் தரமாம்
ஓங்கல்
நிமிர்தரு புணரி செல்லும் நிலைமைபோல் வீரன்
போந்தான்.

3783 சேண்தொடர் உலகும் பாருந் தெருமர அனலம்
வீசிக்
காண்டகு விடத்தை ஈசன் களத்திடை அடக்கி
வைப்ப
ஈண்டெமை விடுத்தி யென்னா ஏத்தலும் அவனங்
குய்ப்ப
மீண்டது கடல்போந் தென்ன வீரருள் வீரன்
சென்றான்.

3784 பொலங்கழல் வீர வாகு புணரிமேல் இவ்வா நேகி
அலங்கலம் திண்டோள் வெஞ்சூர் அணிநகர்
வடாது பாலின்
விலங்கலில் வீரன் யாளி வியன்முகத் தவுணன்
போற்றும்
இலங்கையந் தொல்லை மூதூர் அணித்தெனும்
எல்லை சென்றான்.

3782. ஒலிக்கின்றஅலைகள் பொருந்திய பாற்கடலைக் கடைந்து தேவர்க்கு அமிர்தத்தை அளிப்பதற்காக, உலகங்களையெல்லாம் முற்காலத்தில் உண்டு உமிழ்ந்த திருமால் எண்ணவும், அவர் அவ்வாறு எண்ணியதை உணர்ந்து பெரிய மந்தரமாகிய மலையானது உயர்ந்த பாற்கடலுக்கு செல்லும் தன்மையைப் போலவும் அவ்வீரவாகு தேவர் சென்றார்.

3783. வான் உகைமும் பூமியும் சுழலுமாறு வெப்பக் கதிர்களை வீசிக் கொண்டு வந்த ஆல கால நஞ்சினைச் சிவபெருமான் தம் கழுத்தில் அடக்கிக் கொண்டிடவும், அது தற்போது 'என்னை வெளிவிட்டருள்வீராக!' என்று துதிக்கவும், அச்சிவபெருமான் அந்த நஞ்சினை வெளி விடவும், அது திரும்பிக் கடலை நோக்கி வந்தது போன்றும் வீரவாகு தேவர் போனார்.

3784. பொன்னால் செய்யப்பட்ட வீரக் கழலை அணிந்த வீரவாகு தேவர் கடலின்மீது இவ்வாறு போய், மாலையை அணிந்த திண்மையான தோள்களையுடைய கொடிய சூரபன்மனின் அழகிய நகரத்தின் வடக்குப் பக்கத்தில் உள்ள வீரத்தையுடைய வீரனான பெரிய யாளி முகம் கொண்ட அசுரனால் (யாளி முகனால்) பாதுகாக்கப் படுகின்ற இலங்கை என்னும் பெயரையுடைய பழைமையான பெரிய நகரத்தின் அண்மையில் உள்ள எல்லை வழியாகச் சென்றார்.

3. வீரசிங்கன் வதைப் படலம்

3785 அன்னதோர் வேலை முன்னம் அகன்றலை யாளிப்
 பேரோன்
 துன்னுபல் லனிகத் தோடும் சூரனைக் காண்பான்
 ஏக
 மன்னதி வீரன் என்னும் மதலையா யிரமாம்
 வெள்ளந்
 தன்னோடும் இலங்கை வைகித் தணப்பறப்
 போற்றி யுற்றான்.

3786 ஆனதோர் மிக்க வீரத் தாண்டகை அவுணர்
 போற்ற
 மாநகர்க் கோயில் நண்ண வடதிசை வாயில்
 தன்னில்
 மேனிமிர் அவுணர் தானை வெள்ளமைஞ்
 ஞ்ஊறொ டன்னான்
 : சேனையந் தலைவன் வீர சிங்கனாம் திறலோன்
 உற்றான்.

3787 உற்றதோர் வீர சிங்கன் ஒண்சிறைச் சிம்பு
 ளேபோல்
 வெற்றியந் திண்தோள் ஏந்தல் விரைந்துசென்
 றிடலுங்கா னூஉச்
 சற்றுநங் காவல் எண்ணான் தமியன்வந் திடுவான்
 போலும்
 மற்றிவன் யாரை என்னாச் சீறினன் வடவை
 யேபோல்.

3. வீரசிங்கன் வதைப் படலம்

3785. வீரவாகு தேவர் செலவதற்கு முன்னம், பெரிய தலைகளையுடைய 'யாளி முகன்' என்பவன் நெருங்கிய பல படையுடனே குரபன்மனைக் காண்பதற்காகச் சென்றான். செல்ல, அவன் மகனான 'அதிவீரன்' என்பவன் ஆயிரம் வெள்ளம் படையுடன் இலங்கையில் இருந்து இடைவிடாமல் காவல் செய்து வந்தான்.

3786. அத்தகைய வீரத்தையுடைய ஆண்தகையான அதிவீரன் அசுரர்கள் துதிக்கும்படி பெரிய இலங்கையில் உள்ள அரண்மனையில் இருக்க, வடக்குத் திக்கு வாயிலில் அவனுடைய படைத் தலைவனான 'வீரசிங்கன்' என்ற வலியவன் உயர்ந்து ஐந்நூறு வெள்ளம் படைகளுடன் இருந்தான்.

3787. வடக்குத் திக்கில் இருந்த படைத் தலைவனான வீரசிங்கன் என்பவன் ஒளியுடைய இறகுகளை உடைய சிம்புள் பறவையைப் போல் வெற்றியுடைய திண்மையான தோளையுடைய வீரவாகு தேவர் விரைவாகச் செல்வதைப் பார்த்து, 'நம் காவலைச் சற்றும் மதியாமல் தன்னந்தனியாக ஒருவன் வருகின்றான்: 'இங்ஙனம் இங்கு வரும் இவன் யார்?' என்று வடவைத் தீயினைப் போல் சினம் கொண்டான்

48 □ கந்தபுராணம்

- 3788 உண்குவன் இவன்தன் ஆவி ஒல்லையென் றுன்னிக்
காலும்
எண்கிளர் மனமும் பின்னர் எய்துமா நெழுந்து
நேர்போய்
விண்கிளர் செலவிற் றானை வெள்ளமைஞ்
ஞ்ஊறுஞ் சுற்ற
மண்கிளர் கடல்போல் வீர வாகுவின் முன்னஞ்
சென்றான்.
- 3789 சென்றிடு வீர சிங்கன் திறல்கெழு புயனைப் பாரா
இன்றள வெமது காப்புள் ஏகினர் இல்லை யார்நீ
ஒன்றொரு தமிழன் போந்தாய் உயிர்க்குநண்
பில்லாய் நினைக்க
கொன்றிடு முன்றீ வந்த செயல்முறை கூறு
கென்றான்.
- 3790 பொன்னியல் திண்தோள் வீரன் புகலுவான்
இலங்கை வாவி
மன்னியல் குரன் வைகும் மகேந்திரஞ் சென்று
மீள்வான்
உன்னினன் போந்தேன் ஈதென் உறுசெயல்
வலியை யென்னின்
இன்னினி வேண்டிற் றொன்றை இயற்றுதி காண்ப
னென்றான்.
- 3791 திறன்மிகு சிங்கன் அன்னோன் செப்பிய
மொழியைக் கேளா
இறையுநம் மவுண ராணை எண்ணலன் வலியன்
போலும்
அறிகுதும் மீண்டு சேறல் அழகிதன் நென்னா
உன்னிக்
குறுகிய படைஞர் தம்மை இவனுயிர் கோடிர்
என்றான்.

3788. இவனது உயிரை விரைந்து பறிப்பேன் என்று தனக்குள் எண்ணிக் காற்றின் வேகமும் மனத்தின் வேகமும் தோற்றும்படி எழுந்து வான் வழியாக ஐந்நூறு வெள்ளப் படைகளும் தன்னைச் சூழ்ந்து வருமாறு பூமியில் விளங்கும் கடலைப் போல நேரே வீரவாகு தேவரின் முன்னம் சென்றான் .

3789. அவ்வாறு வீரவாகு தேவரின் அருகில் சென்ற வீரசிங்கள் ஆற்றல் பொருந்திய தோள்களையுடைய அவரைப் பார்த்து, “இதுவரை எனது காவலுக்குள் எல்லை கடந்து வந்தவர் இல்லை! நீ யார்! ஒருவனாய் இங்கு வந்துள்ளாய்! உன் உயிரிடத்தில் பற்று இல்லாதவனே! உன்னைக் கால்வதற்கு முன்பு நீ வந்த செயலை உரைப் பாயாக!” என்று வினவினான்.

3790. பொன் போன்ற நிறத் தன்மை கொண்ட திண்மையான தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் கூறலானார். “நான் இந்த இலங்கையைக் கடந்து அரசு செய்யும் சூரபன்மன் இருக்கும் வீரமகேந்திரத்துக்குச் சென்று வரும் பொருட்டு எண்ணி வந்திருக்கின்றேன். இதுவே யான் வந்த செயலாகும்! நீ வல்லமையுடையவனானால் உன்னால் இயன்ற ஒன்றைச் செய்! பார்க்கின்றேன்” என்று உரைத்தார்.

3791. மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரசிங்கள் வீரவாகு தேவர் உரைத்ததைக் கேட்டு, “இவன் சிறிதும் நம் அசுரரின் கட்டளையை மதிக்கின்றானில்லை! இவன் ஒரு வன்மையாளன் போலும்! வீரமகேந்திரத்துக்குச் சென்று திரும்பி வருவதை அறிவோம். நல்லது” என்று மனத்தில் எண்ணினான்; தன் பக்கத்தில் நெருங்கியிருந்த படை வீரர்களைப் பார்த்து “இவனது உயிரைக் கவருங்கள்!” என்று ஆணையிட்டான்.

- 3792 என்றலும் அரிய தொன்றை எயினர்கள் வேட்டைக்
கானில்
சென்றனர் திரண்டு சுற்றிச் செருவினை இழைப்ப
தேபோல்
பொன்திகழ் விசய வாகுப் புங்கவன் றன்னைச்
சீற்றம்
வன்றிறல் அவுணர் யாரும் வளைந்தமர் புரிய
லுற்றார்.
- 3793 வேலினை விடுப்பர் தண்டம் வீசவர் முசலம்
தூர்ப்பர்
சாலம தெறிவர் ஆலந் தன்னைஓச் சிடுவர்
வார்விற
கோல்வகை தொடுப்பர் நாஞ்சிற் கொடும்படை
தூர்ப்பர் வெய்ய
குலம துய்ப்பர் கொண்ட தோமரஞ் சொரிவர்
அம்மா.
- 3794 கிளர்ந்தெழு பரிதி தன்னைக் கேழ்கிளர் உருமுக்
கொண்மு
வளைந்தென அவுணர் வீரன் மருங்குகூழ்ந் தாடல்
செய்யத்
தளர்ந்திலன் எதிர்ந்து தன்கைத் தாரைவான்
உறையின் நீக்கி
உளந்தனில் முனிந்தன் னோரை ஒல்லைகூழ்ந்
தடுத லுற்றான்.
- 3795 அரக்குருக் கொண்ட வெற்பின் அடுகனல் கடவு
ளெய்தி
உருக்கியே யதனை எல்லாம் ஒல்லையின் உடைக்கு
மாபோல்
நெருக்கிய அவுணர் தானை நீத்தம துடைய வீரன்
திருக்கிளர் வாளொன் றேந்திச் சென்றுசென்
றடுதல் செய்தான்.

3792. என்று மேற்கண்டவாறு வீரசிங்கன் தம் படை வீரர்க்கு ஆணையிட்டவுடன் வேடர் வேட்டையாடும் காட்டில் ஒரு சிங்கத்தைச் சுற்றி வளைத்துச் சண்டை செய்வதைப் போல், அழகு பொருந்திய வெற்றி மிக்க தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரை, சினம் கொண்ட வலிய ஆற்றல் உடைய அசுரர் எல்லாம் சூழ்ந்து கொண்டு போர் செய்யலானார்.

3793. அந்த அசுரர்கள் வேல் படையை வீரவாகு தேவர் மீது எறிவர்; தண்டுகளை எறிவர்; உலக்கையை வீசவர்; வலைகளை வீசவர்; நீண்ட வில்லில் அம்புகளைத் தொடுப்பர்; வளைந்த கலைப்பை என்ற ஆயுதத்தை எறிவர்; கொடிய சூலங்களை வீசவர்; தாங்கள் வைத்திருக்கும் தோமரங்களை எறிவர். (செலம்—உலக்கை. காலம்—வலை)

3794. ஒளிவீசி எழுகின்ற கதிரவனை, நிறம் விளங்குகின்ற இடியுடைய மேகக்கூட்டம் சூழ்ந்து கொண்டாற் போல், அசுரர்கள் வீரவாகு தேவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு போரைச் செய்ய, அதனால் அவர் தளர்ச்சி அடையாது எதிர்த்துக் கூர்மையான வாளை உறையினின்று எடுத்து மனத்தில் சினம் கொண்டு விரைவாக அவர்களைச் சுற்றிக் கொல்லத் தொடங்கினார்.

3795. அரக்கால் உருவமாக அமைக்கப்பட்ட மலையில் அக்கினித் தேவன் புகுந்து உருக்கி அந்த மலையின் இடம் எல்லாவற்றையும் விரைவாக அழிப்பதைப் போல், தம்மை நெருங்கி வந்த ஐந்நூறு வெள்ளம் படைகளும் அழியுமாறு வீரவாகுதேவர் ஒளியுடைய வாள் ஒன்றை எடுத்து அவர்கள் நிற்கும் இடங்களில் எல்லாம் எதிர்த்துச் சென்று போரிடலானார்.

52 □ கந்தபுராணம்

3796 புனிபடர் குழுமல் தன்னைப் பாயிருள் செறிவை
அங்கிக்
கனிபடர் பொற்பில் தோன்றுங் காய்கதிர் முடிக்கு
மாபோல்
நனிபடர் அவுணர் தானை நைந்திடச் சுடர்வாள்
ஒன்றால்
தனிபடர் வீர வாகு தடிந்தனன் திரித லுற்றான்.

3797 உறைந்தன குருதி வாரி ஒல்லையில் உவரித்
தெண்ணீர்
மறைந்தன அவுணர் தானை மால்கரி பரிதேர்
முற்றும்
குறைந்தன கரந்தாள் மொய்ம்பு கொடுமுடி
துணிந்து வீழ்ந்த
நிறைந்தன அலகை ஈட்டம் நிரந்தன பரந்த பூதம்.

3798 வெள்ளநூ றவுணர் தானை விளிந்திட இனைய
பாலால்
வள்ளல்சென் றடுதல் செய்ய மற்றுள அவுணர்
யாரும்
உள்ளநொந் திரங்கித் தத்தம் உயிரினை ஒம்பல்
செய்து
பொள்ளென நிலனும் வானும் புலந்தொறும்
இரியல் போனார்.

3799 போதலும் வீர சிங்கன் பொள்ளெனச் சினமேல்
கொண்டு
மாதிரங் கடந்து மேல்போய் வளர்தரும் வாகை
மொய்ம்பன்
மீதொரு குலந் தன்னை விட்டனன் விட்ட காலை
ஏதியங் கதனால் அன்ன திருதுணி படுத்தி
ஆர்த்தான்.

3796. விரிந்த பனிக் கூட்டத்தையும், பரந்துபட்ட இருளையும், அக்கினி முதிர்ந்து படர்ந்தது போன்ற அழகுடன் காணப்படும் எரிக்கும் கதிர்களையுடைய கதிரவன் அழிக்கும் தன்மையைப் போன்று, தனியே சென்ற வீரவாகு தேவர், மிகுதியாய் வந்த அசுரர் படைகள் யாவும் அழியுமாறு ஒளி பொருந்திய ஒரு வாளைச் சுழற்றிச் சுற்றிச் சுற்றி வெட்டினார்.

3797. இரத்த வெள்ளம் விரைவாக ஓடி உப்புக் கடலுள் உறைந்தது, விரைவாக அரக்கர் படையெல்லாம் அழிந்தன. பெரியயானை குதிரை தேர் ஆகியவை எல்லாம் அழிந்து குறைந்தன. கை கால் மார்பு வளைந்த முடி ஆகியவை வெட்டப்பட்டு விழுந்தன. பிணத்தைத் தின்னும் பேய்க் கூட்டங்கள் அங்கு நிறைந்தன. பூதங்கள் எங்கும் பரந்தன.

3798. இவ்வாறு நூறு வெள்ளம் படைகளை வீரவாகு தேவர் கொல்லவும், மற்ற எஞ்சிய நானூறு வெள்ளம் படை வீரரும் மனம் நொந்து வருந்தி அவரவர் உயிர்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு விரைவாக வானத் திலும் பூமியிலும் உள்ள இடங்கள் தோறும் அஞ்சி ஓடி மறைந்து கொண்டனர்.

3799. அவ்வாறு அவர்கள் அஞ்சி ஓடவும், படைத் தலைவனான வீரசிங்கள் விரைந்து சினம் கொண்டு, திக்கு களைக் கடந்து சென்று வளர்ந்துள்ள வெற்றியுடைய வீரவாகு தேவர் மீது ஒரு குலத்தை எடுத்து வீசினான். அவ்வாறு வீசியபோது அந்தச் குலத்தைத் தம் வாளால் இரண்டு துண்டுகளாக வெட்டி அவர் ஆரவாரம் செய்தார்.

54 □ கந்தபுராணம்

3800 ஆர்த்தலும் மடங்கல் பேரோன் ஆண்டகை வீரன்
மேன்மை
பார்த்தனன் தனது பாணி பற்றிய படைகள்
தம்மில்
கூர்த்ததோர் குலிசம் வீசக் குறுகிவான் அதனான்
மாற்றிப்
பேர்த்தொரு படையெ டாமுன்பெயர்ந்தவன்
முன்னஞ் சென்றான்.

3801 சென்றுதன் மணிவாள் ஓச்சிச் செங்கைகள்
துமித்துத் தியோன்
ஒன்றொரு முடியும் கொய்தே உவர்க்கட் லிடையே
வீட்டி
நன்றுதன் னுறையுட் செல்ல நாந்தகஞ் செறித்து
முன்னோர்
வென்றிகொண் டகன்றான் என்ப வேலவன்
விடுத்த தூதன்.

4. இலங்கை வீழ் படலம்

3802 மலங்கொடு சுறவு தூங்கும் மறிகடல் மீது மேரு
விலங்கல்சென் றிட்ட தென்ன விண்ணிடந்
தன்னின் நீங்கி
அலங்கலந் திண்தோள் வள்ளல் அவுணர்தம்
மிருக்கை யாகும்
இலங்கையங் குவடு மூன்றில் இடைப்படு சிகரம்
பாய்ந்தான்.

3800. அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் ஆரவாரம் செய்யவும், வீரசிங்கன் ஆண்களுள் சிறந்த வீரவாகுவின் வெற்றி மேன்மையைக் கண்டு, தன் கையில் கொண்ட படைகளுள் ஒப்பில்லாத வச்சிரப் படையை எடுத்து அவர் மீது எய்தான். வீரவாகு தேவர், அதன் எதிரிலே போய் அதனை வாளால் வெட்டி, அவன் வேறொரு ஆயுதத்தை எடுப்பதற்கு முன்னம் அவனது எதிரில் சென்றார்.

3801. போய்த்தம் ஒளி பொருந்திய வாளால் வீசி வீரசிங்கனின் கைகளை வெட்டி, கொடிய அவனது தலையையும் அறுத்து, அதனை உப்புக் கடலில் விழுமாறு தள்ளி, தன் உறைக்குள் போகும்படி வாளைச் செலுத்தி, முதலில் இத்தகைய வெற்றியை ஆறுமுகப் பெருமான் அனுப்பிய தூதரான வீரவாகு தேவர் பெற்றார் என்று உரைப்பர்.

4. இலங்கை வீழ் படலம்

3802. விலாங்கு மீனுடன் சுறா மீன்களும் உறங்கு கின்ற அலைகளையுடைய கடலின் மீது மேருமலையானது சென்றாற் போல், வான் வழியே செல்லுதலை விடுத்து மாலையணிந்த திண்மையான தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் அசுரர்களின் இருப்பிடமான இலங்கையில் உள்ள மலையின் மூன்று சிகரங்களுள் ஒன்றின் மீது பாய்ந்தார்.

56 □ கந்தபுராணம்

- 3803 நெடுவரை தன்னை வேலான் ஈறுசெய் திட்ட
 அண்ணல்
 விடவரு தமியோன் தொல்லை இலங்கையின் மீது
 பாய
 அடலதி வீரன் ஏனை அவுணர்கள் கலங்கி ஏங்கி
 இடியுறு புயங்க மென்ன யாருமெய் பனித்து
 வீழ்ந்தார்.

வேறு

- 3804 வைப்புறு மகேந்திர வடாது புலமாகி
 இப்புறம் இருந்திடும் இலங்கைதனில் ஏந்தல்
 குப்புறுத லும்குலை குலைந்தவுண ரோடும்
 உப்புறு கடற்படிதல் கண்டுவகை யுற்றான்.
- 3805 தந்திமுக மாமதலை தன்னடி வணங்கா
 தந்தரவின் ணோர்கடல் அலைத்திடலும்
 அன்னோன்
 சிந்தைமுனி வெய்தவிடை சேர்த்தகயி நோடு
 மந்தர நெடுங்கிரி மறிந்தபடி மானும்.
- 3806 ஆடல்கெழு மொய்ம்பினன் அடித்தலம துணன்ற
 மூடுதிரை வேலையிடை மூழ்கிய இலங்கை
 கூடுமக வண்ணல்குலி சந்தொடர நேமி
 ஊடுபுக லுற்றிடுமை நாகவரை யொக்கும்.
- 3807 மாமறைகள் தம்மைமுனம் வஞ்சனை புரிந்தே
 சோமுகன் மறைந்ததிரை தூங்குகட லூடே
 ஏமமுறு பேருரு எடுத்ததொரு மாண்சேல்
 போமதென வாழ்ந்தது பொலம்கெழும் இலங்கை-

3803. பெரிய கிரவுஞ்ச மலையைத் தன் வேலினால்
 அளக்கச் செய்த ஆறுமுகப் பெருமான் அனுப்பத் தூதராக
 வருகின்ற தனியரான வீரவாகு தேவர், பழமையான இலங்
 கையின் மலை மீது குதித்தலும், அதில் இருந்த அதிவீரன்
 என்பவனும் மற்ற அசுரர்களும் கலங்கி ஏக்கம் கொண்டு
 இடியேறுண்ட பாம்பைப் போல எல்லாரும் உடல் நடுங்கி
 விழுந்தனர்,

3804. பெருமையுடைய வீரமகேந்திரத்துக்கு வடக்கில்
 உள்ளதாய் இப்பக்கத்தே உள்ள இலங்கையின் மீது வீர
 வாகு தேவர் குதித்தவுடனே, அந்த இலங்கை கலகலத்து
 அசுரர்களுடன் உவர்க்கடலில் படிவதைப் பார்த்து மகிழ்ந்
 தார்.

3805. இலங்கை கடலில் மூழ்கியது, தேவர்கள் யானை
 முகத்தையுடைய விநாயகப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்
 காமல் பாற்கடலை கடைதலும், அவர் திருவுள்ளத்தில்
 சினம் கொண்டதால், நடுவிலே சுற்றிய பாம்பான தாம்புக்
 கயிற்றுடன் மத்தான மந்தர மலை, கடலில் மூழ்கியதைப்
 போல் தோன்றியது.

3806. வெற்றி பொருந்திய தோள்களையுடைய வீர
 வாகு தேவரின் காலால் அழுத்தப்பட்ட உடனே, அலைக
 ளால் மூடப்பட்ட கடலில் மூழ்கிய இலங்கையானது,
 போருக்கு வந்த இந்திரனின் வச்சிரப் படைக்கலம் தன் இறகு
 களை அரிதற்கு வரவும், அதைப் பார்த்து அஞ்சிக் கடலில்
 புருந்து ஒளிந்து கொண்ட மைந்நாக மலை போல் விளங்
 கியது.

3807. முற்காலத்தில் பெருமை பொருந்திய வேதங்
 களை வஞ்சனையாய்த் திருடிக் கொண்டு போன 'சோமுகா
 சுரன்' மறைந்த அலைகள் பொருந்திய கடலுக்குள், மகிழ்
 வைத் தரும் பெரிய வடிவத்தைக் கொண்ட ஒப்பில்லாத
 திருமாலான மாட்சிமையுடைய சேல் மீன் போனதைப்போல்
 பொன் ஒளியுடைய இலங்கை கடலுள் மூழ்கியது.

58 □ கந்தபுராணம்

- 3808 தொல்லைதனில் ஓர்விதி துயின்றகடை நாளின்
எல்லைய திகந்துகடல் ஏழுமெழ அங்கண்
ஒல்லையில முற்றபுவி உய்ப்பவொரு கேழல்
செல்லுவதின் ஆழ்ந்தது திரைக்கடல் இலங்கை.
- 3809 சிந்துவின் அகன்கரையொர் திண்கிரி அழுந்த
அந்தமி விலங்கையும் அழுந்தியிடு தன்மை
முந்தொரு மடக்கொடி விருப்பின்முனி மூழ்க
இந்திரனும் நேமியி னிடைப்புதல் போலும்.
- 3810 உலம்கொள்புய வீரனடி ஊன்றுதலும் முன்னோர்
விலங்கல்பணி தன்னுலக மேவியது கேளா
அலங்கல்பெறு வாகையவன் ஆற்றலது தாங்கி
இலங்கையது காண்பலென ஏகியது போலும்
- 3811 இலங்கைஇது பான்மையின் இருங்கடலுள் மூழ்கக்
குலங்களொடு வைகிய கொடுத்தகுவர் யாருங்
கலங்கினர் அழுங்கினர் கவன்றனர் துவன்றி
மலங்கினர் புலம்பினர் மருண்டனர் வெருண்டார்.

3808. முன் ஒரு காலத்தில் நான்முகன் உறங்குகின்ற இரவான பிரளய காலத்தின் கரையைக் கடந்து ஏழு கடல்களும் பெருகிட, அதனால் பாதலத்தை அடைந்த பூமியை, அப் பிரளயத்தின் முடிவில், மேலே கொண்டுவரும்பொருட்டு ஒப்பற்ற திருமாவின் அவதாரமான பன்றி கடல் நீருள்ளே புகுந்ததைப் போல இலங்கை கடலுள் முழுகியது.

3809. கடலின் பெரிய கரையில் திண்மையான மலையான கந்தமாதனம் முன்னே முழுக, அதன்பின் இலங்கையும் முழுகிடும் தன்மை எதைப் போன்றது என்றால், முன் காலத்தில் ஓர் இளம் பெண்ணின் ஆசையால் கௌதம முனிவர் கடலுள் முழுக, அவரைப் போன்றே இந்திரனும் கடலுள் முழுகியதைப் போன்றதாகும்.

கதை : மடக்கொடி அகலிகை ஆயிரம் ஆண்டு கடலுள் முழுகி எழாமல் தவம் செய்பவர்க்கு அவளைத் தருவதாக நான்முகன் கூறினார்; அதைக்கேட்ட கௌதமர் கடலுள் முழுகித் தவம் செய்தார். இந்திரன் கடலுள் முழுகித் தவம் செய்தான். ஆனால், அவன் தக்கவாறு செய்யவில்லை. பின் கௌதமர்க்கு அவள் தரப்பட்டாள். (பிரமன் தந்தான்)

3810. இலங்கைக் கடலுக்குள் முழுகிய தன்மை, திரண்ட கல்லைப் போன்ற தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் கால் பட்டவுடன், முன் காலத்தில் ஒரு மலை நாக உலகத்துக்குச் சென்றதைக் கேள்வியுற்று, வெற்றி மாலை சூடிய அந்த வீரவாகு தேவரது உதவியைக் கொண்டே அந்த நாகலோகத்தைக் காண்பேன் என்று சென்றதைப் போல் விளங்கியது.

3811. இலங்கை இப்படிக் கடலுள் முழுகவும், அந்த இலங்கையுள் சுற்றித்துடன் வாழ்ந்திருந்த அரக்கர்கள் எல்லாம் கலங்கினர்; அமுதனர்; கவலை கொண்டனர்; நெருங்கி மயங்கினர்; புலம்பினர்; மருண்டு வெகுண்டனர்.

60 □ கந்தபுராணம்

- 3812 அற்றமுறு தானவர்கள் ஆழவனை யோரைச்
சுற்றிய அளப்பில சுறாவுமுனை மீனம்
பற்றிய வளைந்தன பலப்பல திரண்டே
செற்றிய திமிங்கில திமிங்கில கிலங்கள்.
- 3813 கையதனை ஈர்ப்பசில கால்கள்கில ஈர்ப்ப
வெய்யதலை ஈர்ப்பசில மிக்கவுயர் தோள்கள்
மொய்யுடைய மார்பதனை ஈர்ப்பசில மொய்த்தே
சையமுறழ் யாக்கையுள தானவரை மீனம்.
- 3814 அத்தனொடி யாயைமனை அன்பின்முதிர் சேயைக்
கொத்தினொடு கொண்டுசிலர் கூவிஎழு கின்றார்
எய்த்தனர்கள் செவ்வதென் இரும்படையும் விட்டுத்
தத்தமுயிர் கொண்டுசிலர் தாமும்எழ லுற்றார்.
- 3815 உற்றசில தானவரை ஓய்யென அளாவித்
தற்றிவிழை வான்நனி திரண்டனர்க ளெல்லாம்
பற்றுழி தனித்தனி பறித்தது பொருட்டால்
பொற்றைபுரை மீன்கள்பெரும் போர்வினை
புரிந்த.
- 3816 தானவர்க ளோர்சிலவர் தம்முணல் குறித்தே
வானிமிரு மோதையென வந்துதமை ஏற்றப்
பூநுனைய வாள்சுரிகை போரயில்கள் கொண்டே
மீனமொடு வெஞ்சினம் விளைத்தமர் புரிந்தார்.
- 3817 சீர்த்திகொள் இலங்கைகடல் சென்றிடலும் அங்கண்
ஆர்த்திபெறு மங்கையர்கள் அங்கைஅவை பற்றி
ஈர்த்தபிறர் இல்லுற இசைந்துகரம் பற்றுந்
தூர்த்தரை நிகர்த்தன சுறாமகர மீனம்.

3812. அழிவு வந்து சேரப் பெற்றவரான அசுரர்கள் அந்தக் கடலுள் முழுகவும், அவர்களை அளவற்ற சுறாமீன்களும் உழுவை மீன்களும் சுற்றிக் கொண்டன. திமிங்கிலங்களும் திமிங்கில கிலங்களும் பற்றிக் கொல்லும் பொருட்டு வளைந்து திரண்டன.

3813. மலைகளைப் போன்ற உடல்களையுடைய அசுரர்களை மொய்த்துக் கொண்டு சில மீன்கள் கைகளைப் பிடித்து இழுத்தன; சில மீன்கள் கால்களைப் பிடித்து இழுத்தன. சில மீன்கள் தலைகளைப் பிடித்து இழுத்தன. சில மீன்கள் உயர்ந்த தோள்களைப் பிடித்து இழுத்தன. சில மீன்கள் வன்மை மிக்க மார்பைப் பிடித்து இழுத்தன.

3814. தந்தையுடன் தாயையும் மனைவியையும் அன்பில் மிக்க குழந்தையையும் கூட்டமாகக் கொண்டு சில அசுரர்கள் கூவிக்கொண்டு எழுந்தனர். மற்றும் சிலர் இளைத்தவராய் 'என்ன செய்வது?' என்று பெரிய ஆயுதங்களையும் இழந்து, தங்கள் உயிர்களை மட்டும் கொண்டு எழுந்தனர்.

3815. மலை போன்ற மீன்கள் அங்கு வந்து சேர்ந்த சில அசுரர்களுடன் விரைந்து சூழ்ந்து கொண்டு உணவின் விருப்பத்தால் மிகவும் விரைந்து கூடியவர் எல்லாம் பிடிக்கும் இடத்துக்குத் தனித்தனியே அவரது கைகளினின்றும் தப்பித்துக் கொண்டு தங்களுக்குப் பிடித்ததையே காரணமாகக் கொண்டு பெரும் போர்த் தொழிலைச் செய்தன.

3816. தங்களை உண்ண எண்ணி இடி முழக்கம் போல ஒலித்துக் கொண்டு சில மீன்கள் வந்து தங்களை அடிக்க, சில அசுரர்கள் அழகிய நுனியையுடைய வாள்களாலும் உடை வாள்களாலும் போர்க்குரிய வேல்களாலும் அம்மீன்களுடன் கொடிய கோபம் கொண்டு போர் செய்தனர்.

3817. சிறப்புடைய இலங்கை கடலுள் முழுகவும், அங்கு விருப்புடன் இருந்த மங்கையரின் கைகளைப் பிடித்து இழுத்த சுறா மீன்களும், மகர மீன்களும் மனைவியைச் சேர விரும்பி அவர்களது கைகளைப் பிடிக்கும் காழகர்களைப் போன்று விளங்கின,

62 □ கந்தபுராணம்

- 3818 மீனொருகை பற்றியிட வேறொரு கரத்தைத்
தானவர் வலித்தொரு தடக்கைகொ டிசிப்ப
மானனைய கண்ணியர் வருந்திடுதல் ஓர்ஐந்து
ஆனபுலன் ஈர்ப்பவுள் அழுங்குவது போலும்.
- 3819 திண்திறல் வலம்படு திருக்கைசுற மீனம்
மண்டிய திமிங்கிலம் வருந்தகுவர் சூழல்
கண்டுமிசை யெற்றிடுத லுங்கடிது வாளால்
துண்டமுற வேயவை துணித்தெழுநர் சில்லோர்.
- 3820 கட்டழல் விழிச்சுறவு காரவுணர் தம்மை
அட்டுணல் குறித்துவர அன்னவர்கள் நீவித்
தொட்டனர் பிடித்தகடு தூரும்வகை பேழ்வாய்
இட்டனர் மிசைந்தனர் எழுந்தனர்கள் சில்லோர்.
- 3821 ஏற்றபுனல் ஊடுதெரி வின்றிஎம ரென்றே
வேற்றொரு மடந்தையர் வியன்கையது பற்றிப்
போற்றியெழ அங்கவர் புறத்தவர்க ளாக
மாற்றினர் இசைந்துசிலர் வாழ்க்கைமனம்
வைத்தார்
- 3822 இல்லிவ ரெனப்பிறரை ஏந்தியெழ அன்னோர்
புல்லுதனி அன்பர்புடை போகவொரு சில்லோர்
அல்லலுறு வார்தமை அடைந்ததொரு கன்னி
மெல்லவயல் போந்துழி மெலிந்துழலு வார்போல்.

3818. ஒரு கையை மீன் பிடித்துக் கொள்ள மற்றொரு கையை அசுரர் தம் வலிய ஒரு கையால் பிடித்து இழுக்க, மான்விழி போன்ற விழிபுடைய அசுரப் பெண்கள் வருத்தப்படுகின்ற தன்மை, ஐம்புலன்களும் ஐம் பொறிகளின் வழி செல்ல மனம் வருந்துவதைப் போல் விளங்கியது.

3819. திண்மையான ஆற்றல் வாய்ந்த திருக்கைமீன்களும், சுறா மீன்களும் நெருங்கிய திமிங்கில மீன்களும் இதிரே வரும் அசுரர்கள் சுற்றிக் கொள்வதைப் பார்த்து, தம் வால் முதலியவற்றால் அடிக்கவும், உடனே சில அசுரர்கள் வாள்களால் அவற்றைத் துண்டாகுமாறு வெட்டிக் கரையேறினர்.

3820. தீப்பொறிகளைக் கக்கும் கண்களையுடைய சில சுறா மீன்கள் கரிய நிறம் கொண்ட அசுரர்களைக் கொன்று உண்ண எண்ணி வரவும், சில அசுரர்கள் அவற்றைத் தம் கையால் தடவித் தொட்டு எடுத்துப் பெரிய வாயில் இட்டு வயிறுநிரம்புமாறு தின்றபடியே கரையேறினர்.

3821. பொருந்திய நீரில், சிலர் தெரியாமையால் தம்மவர் என்றே பிற மங்கையரின் பெரிய கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு பாதுகாப்புடன் கரையேறி, அப்போது இவர்கள் அயலவராய் இருக்கக் கண்டு, அவர்களை விட்டுச் சென்றனர். மற்றும் சிலர் அந்த அயலவருடன் வாழ்வதற்கு உள்ளம் இசைந்தனர்.

3822. தம் நாயகியர் இவர் என்று வேறு மங்கையரைச் சுமந்து கொண்டு கரையேறவும், அவர்கள், அவர்களைப் புணர்கின்ற ஒப்பற்ற நாயகர்கள் பக்கத்தே செல்லாமலுக்குக் கிடைத்த ஒரு பெண் மெல்ல வேறு இடம் சென்றதும், அதன் பொருட்டு மெலிந்து வருந்துகின்றவரைப் போல வருத்தம் அடைந்தனர்.

64 □ கந்தபுராணம்

- 3823 திமையுரி மால்களிறு திண்புரவி யாவும்
ஏமரு சுறாத்தொகுதி ஈர்த்துவிரைந் தேகித்
தோமறு பிணாமகரம் துய்ப்பவத வுற்ற
காமர்கெழு பெண்மயல் கடக்கவெளி தன்றே.
- 3824 மாற்றறு சுறாச்சில மடப்பிழை பற்றி
ஏற்றபெண் வழிச்செல எதிர்ந்ததனை நோக்கி
வேற்றொர்ப்பெடை ஆயதென வேர்வுறுகை கையர்க்
காற்றுமுப காரவியல் பாகியதை அன்றே.
- 3825 சிந்துவதன் மீதிலெழு சில்லவுண ராயோர்
கந்தன்முரு கேசன்விடு காளைசெயல் காணா
நந்தமையும் நின்றிடிந் நலிந்திடுவன் யாங்கள்
உய்ந்திடுதும் என்றுகடி தோடிஅயல் போனார்.
- 3826 பீடுசெறி தம்கணவ ரைப்பிரிகி லாமே
கூடும்வழி ஆழ்ந்தசில கோற்றொடிமின் னார்கள்
ஆடைபுன லூடுபுக அல்குல்தம கையால்
மூடியெழு வார்முலை முகத்தின்முகம் வைத்தே.

3823. துன்பத்தைச் செய்கின்ற மயக்கமுடைய யானைகள் திண்மையான குதிரைகள் ஆகிய யாவற்றையும் மகிழ்வுடைய ஆண் சுறா மீன் கூட்டங்கள் இழுத்து விரைந்து சென்று குற்றம் இல்லாத பெண் மகரமீன்கள் உண்ணுமாறு அளிக்கின்றன. அழகு பொருந்திய பெண்களின் மோகத்தைக் கடப்பது எளிதன்றே!

3824. ஒப்பில்லாத மகர மீன்கள் பெண்களின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு தங்களின் பெண் மகர மீன்கள் உள்ள இடத்துக்குச் சென்றன. செல்லவும் அவை எதிரே வந்து அதனைப் பார்த்து, வேறே ஒரு பெண் சுறா மீன் என எண்ணிச் சினம் கொள்வது இழிந்தவர்க்குச் செய்யும் உதவிகளைப் போல் பயன் இல்லாததாகியது.

3825. கடலின் மீது எழுந்த சில அசுரர்கள் முருகப் பெருமானால் அனுப்பப்பட்ட வீரவாகு தேவரின் செய்கையைப் பார்த்து, 'நாம் இங்கு நின்றால் நம்மையும் கொல்வார்' என்று நினைத்து, 'நாம் இந்த இடத்தினின்று நீங்கி வேறிடம் போய்த் தப்பித்துக் கொள்ளலாம்' என்று விலகிப் போனார்கள்.

3826. பெருமையுடைய தம் கணவரை விடாமல் சேர்கின்ற சமயத்தில் கடலுள் முழுகிய சில அழகிய வளையலை அணிந்த கைகளையுடைய மங்கையர், தம் ஆடைகள் நீருள் முழுகவும், அதனால் புலப்பட்டுத் தோன்றிய அல்குவைத் தம் கைகளால் மறைத்தவராய்க் கொங்கை முகத்தில் முகத்தைச் சாய்த்துக் கரையேறினர்.

3827 சேண்டொடர் இலங்கைகடல் சென்றுழிய தன்பால்
ஆண்டசில மாதர்கள் அரத்தவுடை கொண்டார்
மீண்டெழிலும் நீர்பட வெளிப்படுவ தல்குல்
காண்டகைய செம்மநி களங்கமடைந் தென்ன.

3828 காரவுணர் மாதர்சிலர் காமர்கடல் வீழ்வார்
நீரமெழ வேயுடை நெகிழ்ந்தொருவி ஏக
மூரல்முக மல்லுருவு முற்றுறம றைத்தே
தேரையென ஒண்புனல் செறிந்துதிரி வுற்றார்.

3829 ஆசுறு மரைத்துகில் அன்றிட எழுந்தே
தேசுறு மடந்தைய ரில்ஓர்சிலவர் சேண்போய்
மாசுறு புயல்குமுனை வல்லைகரம் பற்றித்
தூசினியல் பானடுவு சுற்றியுல வுற்றார்.

5. அதிவீரன் வதைப்படலம்

3830 அன்னதொர் பான்மைக ளாக இலங்கை
முன்னுறு வார்கடல் ஆழ்ந்தது மூழ்க
இந்நகர் போற்றி இருந்திடு கின்ற
மின்னுனை வேல்அதி வீரன் உணர்ந்தான்.

3831 தனது புரங்கடல் சாருதல் காணா
நனிதுயர் எய்தினன் நாணும் அடைந்தான்
சினலி உயிர்த்தழல் சிந்த நகைத்தான்
அணையவன் இன்னத கத்திடை கொண்டான்.

3827. வானத்தை அளாவிய இலங்கை நகர் கடலிலே முழுகவும், அந்தநகரத்துடனே அழுந்திய செந்நிற ஆடை அணிந்த சில மங்கையர் நீரில் நனைந்த ஆடையோடு கரையேறினர். உடனே அவர்களின் அல்குல் பகுதி செந்நிறம் பொருந்திய சந்திரன் களங்கம் அடைந்தாற் போலக் காணப்பட்டது.

3828. கரிய அசுர மங்கையர் சிலர் கடலுள் மூழ்கி எழுந்த சமயத்தில் ஆடை அவிழ்ந்தமையால் கரையிலே ஏறி வருதற்கு வெட்கம் கொண்டு, பல் வரிசையுடன் கூடிய வாய் தவிர (முகம் தவிர) மற்ற உறுப்புகளை எல்லாம் மறைத்துக் கொண்டு தேரையைப் போல் ஒள்ளிய நீரில் உலவினர்.

3829. சிறுமையுடைய இடையில் உள்ள ஆடை நீருள் விலகிச் செல்லுதலும் அழகு பொருந்திய மங்கையருள் சிலர் வானில் சென்று கரிய நிறம் பொருந்திய மேகக் கூட்டத்தை விரைவாகப் பிடித்து ஆடை போல்இடையில் உடுத்திக் கொண்டு உலவினர்.

5. அதிவீரன் வதைப் படலம்

3830. இவ்வாறு இலங்கையானது கடலுள் முழுகவும் அந்த நகரத்தை அப்போது காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த ஒளியுடைய வேலையுடைய 'அதிவீரன்' என்பவன் அதனை அறிந்தான்.

3831. தான் காவல் மேற்கொண்டிருந்த இலங்கை கடலில் முழுகுவதைக் கண்டு, அதிவீரன் மிக்க துன்பத்தை அடைந்தான்; வெட்கமும் கொண்டான்; சினந்து பெருமூச்சு விட்டுத் தீ எழ நகைத்தான். தனக்குள் பின்வருமாறு எண்ணலானான்.

68 □ கந்தபுராணம்

- 3832 சுந்தர மேவரு குரபன் மாவோ
அந்தமில் தம்பிய ரோஅனை யார்தம்
மைந்தர்க ளோமதி யேன்அவ ரல்லால்
இந்த வியற்கையை யார்புரி கிற்பார்.
- 3833 ஆயவர் என்னினும் ஆங்கது செய்தற்கு
ஏயதொ ரேதுவும் இன்றுதம் மூர்க்குத்
தியது செய்கலர் சிந்தைய தன்றால்
மாயையும் ஈது மதிக்கிலள் போலும்.
- 3834 மூவரும் இச்செயல் முன்னலர் பின்னர்த்
தேவர்கள் யாரிது செய்திட வல்லார்
ஏவரும் நம்சிறை எய்தினர் வேள்விக்
காவலன் ஆருயிர் காத்து மறைந்தான்.
- 3835 மாதிரம் மேலவர் வானிடை வைப்பின்
மேதகும் விண்ணவர் விஞ்சையர் சித்தர்
ஆதியர் நம்மிறை ஆணையின் நீங்கார்
ஈது புரிந்திட எண்ணுவர் கொல்லோ.
- 3836 தவ்வற ஈண்டமர் தானவர் ஆற்ற
மெய்வலி மாயைகள் மேவின ரேனும்
தெவ்வடு சூர்முதல் திண்படை யஞ்சி
இவ்வியல் தன்னை இழைக்கலர் போலும்.

3832. “அழகு பொருந்திய சூரபன்மனோ? அல்லது அவனுடைய தம்பியரான தாரகாசுரன், சிங்கமுகாசுரனோ? அவர்களின் மைந்தரான பானுகோபன் அக்கினி முகன் இரணிய வச்சிரவாகு, அதிகுரன் அசுரேந்திரன் முதலியவரோ? ஐயம் தீர அறிய இயலவில்லை! இவர்களையே அல்லாது இத்தகைய செயல்களைச் செய்பவர் யார்?”

3833. “அவர்களாக இருந்தாலும் இவ்வாறு செய்வதற்குரிய காரணம் இல்லை? ஏனென்றால் அவர்கள் தம் ஊருக்குத் தீயதைச் செய்யமாட்டார். ஆதலால் இந்த எண்ணம் தக்கதன்று. இவர்களின் தாயான மாயையும் இவ்வாறு செய்ய மாட்டாள்!”

3834. “நான்முகன், திருமால், சிவபெருமான் என்ற மூவரும் இவ்வாறு செய்வதற்கு நினைக்க மாட்டார்கள். அப்படியானால் பின்பு தேவர்களில் யார் இவ்வாறு செய்ய வல்லவர்? தேவர்கள் எல்லாம் நம் சிறையில் அடைபட்டுள்ளனர். யாகக் காவலனான இந்திரனோ தன் அரிய உயிரைக் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டாக எங்கோ மறைந்து வாழ்கின்றான்!”

3835. “எட்டுத் திக்குப் பாலகர்களும், வானில் உள்ள தம் இடங்களில் வாழ்கின்ற மேலான தேவர்களும், வித்தியாதரர்களும், சித்தர் முதலானவர்களும் நம் மன்னனான சூரபன்மனின் ஆணைப்படி நடப்பவர்கள். ஆதலால், இவ்வாறு செய்ய எண்ணுவார்களோ?

3836. “குறைவில்லாது இங்கு வாழ்கின்ற அசுரர்கள் மிக்க உடல் வன்மையும் மாயையும் உடையவரேனும், பகைவரை வெல்கின்ற சூரபன்மனின் திண்ணிய படைவன்மைக்கு அஞ்சி இத்தகைய செயலைச் செய்யமாட்டார்.

70 □ கந்தபுராணம்

- 3837 ஆதலின் அன்னவர் ஆற்றலர் என்னின்
ஈதொரு செய்கை இழைத்தவர் யாரோ
தாதை அகன்றுழி தானவ ரோடும்
காதலின் இந்நகர் காத்தது நன்றால்.
- 3838 காய மொடுங்கு கணல்சிர மூடு
போயது வல்லை புறஞ்செல நோற்று
மாயை பெரும்படை வன்மைகள் வேதன்
ஈயமுன் வாங்கிய என்செயல் நன்றால்.
- 3839 தந்தை உறாது தணந்துழி ஆங்கோர்
மைந்தன் இருந்துதன் மாநக ரோடும்
அந்தி லகன்கடல் ஆழ்ந்தனன் என்றால்
நந்தமர் என்னை நகைப்பர்கள் அன்றே.
- 3840 மன்னவன் ஈது மதித்திடின் மற்றென்
தன்னை அடும்பெறு தாதையும் அற்றே
பின்னுளர் எள்ளுவர் பெற்றியி தாமேல்
என்னியல் நன்றென எண்ணி இனைந்தான்.
- 3841 இனைந்தி வீர னெனுந்திறல் மைந்தன்.
கனைந்திடு கின்ற கடற்கிடை ஆழ்வோன்
அனைந்தர முழுவினை ஆற்றலின் அன்னான்.
மனந்தனில் ஈதொரு தன்மை மதித்தான்.
- 3842 ஒல்லுவி சேரு வரிக்கடல் மீதாய்ச்
செல்லுவன் யாரிது செய்தனர் என்றே
வல்லையில் ஓர்குவன் மற்றவர் தம்மைக்
கொல்லுவன் மெய்ப்படு சோரி குடிப்பன்.

3837. “ஆதலால் மேற்கண்டவர் இந்தச் செயலைச் செய்யாதவர் என்றால், இத்தகைய செயலைச் செய்தவர் யாரோ? அறியேன். என் தந்தை இந்த இலங்கையை விட்டுச் சென்றுவிட்டபின் அசுரர்களுடன், மைந்தனான நான் இந்த நகரத்தைக் காத்தது நன்றாக உள்ளது.”

3838. “உடலில் அடங்கியிருந்த தீயானது தலையின் வழியாய்ச் செல்லும்படி தவத்தைச் செய்து, மாயகலைகளையும், உயர்ந்த நான்முகக் கணை (பிரம்மாஸ்திரம்) முதலான அம்புகளையும், உடல் வன்மையையும் நான்முகன் தர, அவரிடத்தில் அவற்றைப் பெற்ற என் செயல் நன்றாக உள்ளது.”

3839. என் தந்தையான ‘யாளிமுகன்’ வீரமகேந்திரத்துக்குச் சென்றபோது, அவனது இடத்தில் அவனுடைய பிள்ளை இருந்து தன் பெரிய நகரத்துடன் கடலுள் முழுகினான் என்றால், நம் சுற்றத்தவர், ‘இவன் அசுரர் குலத்தில் பிறந்தும் தவத்தால் வரங்களைப் பெற்றும் இவ்வாறு உள்ளானே’ என்று என்னை நகைப்பர்.

3840. மன்னரான குரபன்மன் இதனை அறிந்தால் என்னைக் கொன்று விடுவான். என் தந்தையான யாளிமுகனும் அப்படியே என்னைக் கொன்று விடுவான். மற்றவர் கேட்டால் என்னை இகழ்ந்து சிரிப்பர். இவ்வாறானால் என் இயல்பு நன்றாக உள்ளது!” என்று எண்ணி வருத்தம் அடைந்தான்.

3841. மிக்க ஆற்றல் உடைய மைந்தனான அதிவீரன் இவ்வாறு எண்ணி வருந்தியபடி கடலில் மூழ்குபவன், உடனே ஊழ்வினைப் பயனால், உள்ளத்தில் இத்தகைய தொரு செயலை எண்ணினான்.

3842. ‘ஒல்’ என்று ஒலிக்கின்ற ஒலியுடைய உப்புத் தன்மையுடைய கடல்மீது சென்று ‘இச்செயலைச் செய்தவர் எவர்?’ என்று விரைவாக ஆராய்ந்து அறிவேன். இச்செயலைச் செய்தவரைக் கண்டால் கொல்வேன். அவர்களின் உடலில் உள்ள இரத்தத்தைக் குடிப்பேன்.”

72 □ கந்தபுராணம்

- 3843 என்றதி வீரன் இரும்படை யாவும்
ஒன்றற வாரி உருத்த னிகத்துள்
நின்றுளர் தங்களை நேடுபு கொண்டே
வன்திரை வேலையின் மீமிசை வந்தான்.

வேறு

- 3844 விடலைதரு முன்னமதி வீரன்அனி கங்கள்
புடையில்வர நீரின்மிசை கொள்ளென எழுந்தான்
அடுதொழில் இயற்றியிடும் ஆதிதனை எய்தக்
கொடியவிடம் வார்கடல் குலாய்நிமிர்வ தேபோல்.
- 3845 விழுந்திடும் இலங்கைதனில் மேவும் அதிவீரன்
எழுந்துதன தானையொ டிருங்கட லுளங்கிக்
கொழுந்துமிசை சென்றனைய கோலமொடு நின்ற
செழுந்திறல்கொள் மொய்ப்புடைய செம்மல்நிலை
கண்டான்.
- 3846 கண்டனன் வெகுண்டிதழ் கறித்துநகை செய்யா
அண்டர்குழு வானிவனொர் ஆண்தகைநம் முதூர்
தெண்டிரையில் ஆழும்வகை செய்தும்இவண்
நின்றான்
எண்டிசை தொழுந்தகுவர் ஆணைஇனி தென்றான்.
- 3847 என்றுமொழி யாவிரைவில் யாளிமுகன் மைத்தன்
கொன்றிவனது ஆருயிர் குடிப்பனென உன்னிச்
சென்றிடலும் ஆழ்ந்தவர் செயற்கையது காண்பான்
நின்றதொரு பேரறிஞன் நீர்மையது கண்டான்.

3843. என்று இவ்வாறு அதிவீரன் பலவிதமாக எண்ணி, 'மேலே சொன்னதே தக்கது' என்று தீர்மானம் செய்து, தன் படைக்கலங்களை வாரி எடுத்துக் கொண்டு, சினந்து, படைகளுள் இறந்தவர் போக மற்றவரையெல்லாம் தேடி அழைத்துக் கொண்டு வலிய அலைகளையுடைய கடலின் மேல் வந்தான்.

3844. சங்காரத் தொழிலைச் செய்யும் சிவபெருமானை அடைய ஆலகால நஞ்சானது பெரிய கடலினின்று எழுந்து வந்ததைப் போல, வீரவாகுதேவரின் முன்பு அதிவீரன் படைகள் தன்னைச் சூழ்ந்து வரக் கடல் நீரின் மேல் விரைவாக எழுந்து வந்தான்.

3845. கடலுள் முழுகிய இலங்கை நகரத்தில் இருந்த அதிவீரன், தன் படைகளுடனே அக்கடலின் கரையின் மேல் பகுதியை அடைந்து, பெரிய கடலின் நடுவே உள்ள வடவா முகாக்கினியின் கொழுந்து மேலே சென்றது போல நின்ற நல்ல ஆற்றல் உடைய வீரவாகு தேவரின் நிலையைக் கண்டான்.

3846. அதிவீரன் வீரவாகு தேவரைக் கண்டு சினம் கொண்டு உதடுகளைக் கடித்துச் சிரித்து "இவன் தேவர் கூட்டத்துள் சிறந்த ஆண்தகை யாவான். நம் பழைமை வாய்ந்த மூதூர் கடலுள் ஆழும்படி செய்துவிட்டு அஞ்சாமல் இங்கேயே நின்றான்! எட்டுத் திசைகளிலும் உள்ளவர் தொழும் அசுரர் அதிகாரம் நன்றாக உள்ளது!" என்று உரைத்தான்.

3847. என்று யாளிமுகனின் மகனான அதிவீரன் மேற்கண்டவாறு சொல்லி, "இவனைக் கொன்று இவனது உயிரைப் பறிப்பேன்" என்று எண்ணி வந்தான். வருதலும், அப்போது கடலில் முழுகியவர்களின் செயல்களைப் பார்ப்பதற்காக அங்குச் சற்றுத் தங்கியிருந்த பேரறிஞரான வீரவாகு தேவர் அதிவீரன் வருவதைப் பார்த்தார்.

74 □ கந்தபுராணம்

- 3848 ஆனபொழு தத்தினில் அவன்புடையில் வந்த
தானவர்கள் சூழ்ந்தனர் சமர்த்தொழில் இயற்ற
மானவிற லோன்றனது வாளுறை கழித்தே
ஊனொடுயிர் சிந்தியிட ஒல்லையடல் செய்தான்.
- 3849 அற்றன சிரத்தொகுதி அற்றன கரங்கள்
அற்றன புயத்தொகுதி அற்றன பதங்கள்
அற்றன பெரும்புறமும் அற்றவுடன் முற்றும்
அற்றனர்கள் யாருமுயிர் அற்றதுஅவர் பூசல்.
- 3850 பங்கிசெறி செந்தலைகள் பாய்குருதி நீர்மேல்
எங்கணும் மிதப்பன இருங்கடலி லூடே
செங்கொடி படர்ந்திடு செழும்பவள வைப்பில்
அங்கமல மானவை அலர்ந்திடுதல் போலும்.
- 3851 அற்றமகல் வீரன்அவு ணப்படை துணிப்பச்
செற்றிய பிணத்தொகை திரைப்புணரி தூர்த்து
மற்றுமிசை போந்துமணி யாலுமொர் இலங்கைப்
பொற்றைய தியற்றியது போன்றுளது மாதோ.
- 3852 தன்படை விளிந்துசல திக்கடலுள் வீழ
முன்பன்அதி வீரன்முனி யாவதனை நோக்கி
என்புடையி னோரையெறிந் தாய்கடிதின்
நின்னைத்
தன்பனது காண்டின வேசெருமுயன்றான்.

3848. அச்சமயத்தில் அவனது பக்கத்தில் படைஞராக யுந்த அசுரர்கள் போர் செய்யச் சூழ்ந்து கொண்டனர். உடனே வலிமையும் வெற்றியும் உடைய வீரவாகுதேவர் தம் வாளை உறையினின்று எடுத்து அவர்களின் உடலும் உயிரும் அழியும்படி விரைந்து கொல்லலானார்.

3849. வீரவாகுவின் செயலால் பல தலைகள் அறுபட்டன. பல கைகள் அறுபட்டன. பல தோள்கள் அறுபட்டன. பல கால்கள் அறுபட்டன. பல பெரிய முதுகுகள் அறுபட்டன. பல உடல்கள் முழுமையும் அறுபட்டன. எல்லாரும் வெட்டப்பட்டு உயிர்களை விட்டனர். போரும் முற்றுப் பெற்றது.

3850. மயிர்கள் செறிந்த செந்நிறமான தலைகள் ஓடுகின்ற இரத்த வெள்ளத்தின் மீது எல்லா இடங்களிலும் மிதப்பவை, பெரிய கடலில் செந்நிறம் பொருந்திய கொடியான செழுமையுடைய பவளங்கள் உள்ள இடத்தில் அழகிய செந்தாமரை மலர்கள் மலர்ந்ததைப் போல் விளங்கின.

3851. அழிவில்லாத வீரவாகுதேவர் அசுரர் படையைக் கொல்லவும், நெருங்கிய பிணக் கூட்டங்கள் அலைகளையுடைய கடலைத் தூர்த்துப் பின்னும் மேலே நிரப்பி மணியினாலும் ஓர் இலங்கையைச் செய்தது போல விளங்கியது.

(முன் உள்ள இலங்கை பொன் மயமானது. இது பிணமலையால் ஆன இலங்கை எனப்பட்டது.)

3852. தன் படைகள் எல்லாம் அழிந்து இறந்து கடலில் விழுந்து முழுதிப் போவதைப் பார்த்து, அதிவீரன், “என் பக்கத்தே இருந்த வீரர்களை நீ கொன்றாய்! விரைவிலே உன்னைத்தின்று விடுவேன்! பார்!” என்று மொழிந்து போர் செய்யத் தொடங்கினான்.

76 □ கந்தபுராணம்

3853 சொல்லும்அதி வீரன்வரு தோற்றமது காணா
வல்லைவருக என்றுதிறல் வள்ளலும் அழைப்ப
எல்லையத னிற்செருவின் ஏற்றிவனை இன்னே
கொல்லுகென அங்கணொரு குந்தம தெறிந்தான்.

3854 உய்த்ததொரு கூரயிலு ரத்திலுறு முன்னர்
மத்தகய நேர்விடலை மற்றது தெரிந்தே
கைத்தலம் இருந்திடு கனற்புரையும் வாளால்
அத்துணை இரண்டுதுணி யாய்விழ எறிந்தான்.

3855 கண்டமுற ஞாங்கரது கண்டுதிறல் மைந்தன்
தண்டம்விரைந் தொன்றொரு தடக்கைகொ
டெடுத்தே
மண்டமர்செ யுன்னுயிரை வாங்குமிஃ தென்னர்
அண்டர்புகழ் காளைதன தாகமுற விட்டான்.

வேறு

3856 விட்ட காலைஅத் தண்டினை வெலற்கருந்
திறலோன்
அட்டி டான்தனி வாள்ளினால் ஏற்றனன் அகலம்
பட்டு மற்றது நுண்துக ளாகஅப் பதகன்
மட்டி லாததோர் விம்மிதம் எய்தினன் மறுகி

3857 வேறொர் முத்தலைப் படையது கொண்டதி வீரன்
மாறி லாவிறல் மொய்ம்பினன் தன்மணி மார்பின்
ஊறு செய்திறம் ஓச்சலும் கண்டுநம் முரவோன்
சீறி யாங்கது பற்றினன் செங்கையால் இறுத்தான்.

3853. அவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு வருகின்ற அதிவீரனின் தோற்றத்தைக் கண்டு “நீ விரைவாக வருவாயாக!” என்று வீரவாகுதேவர் அழைத்தார். அப்போது அந்த அதிவீரன் போர் எதிர்த்து, “இவனை இப்போதே கொல்லு!” என்று குந்தத்தை எடுத்து வீரவாகுதேவர் மீது எறிந்தான்.

3854. யானை போன்ற ஆற்றல் கொண்ட வீரவாகு தேவர் அதிவீரனால் எறியப்பட்ட குந்தம் தம் மார்பில் வந்து படுவதற்கு முன்பு அது தம்மை நோக்கி வருவதை அறிந்து, தம் கையில் இருந்த தீயைப் போன்ற வாளினால் அப்போது அந்தக் குந்தம் இரண்டு துண்டுகளாக விழும்படி வெட்டினார்.

3855. அந்தக் குந்தம் தன் பக்கத்திலே இரண்டு துண்டாய் விழுந்ததைப் பார்த்து, அதிவீரன், கையால் ஒரு தண்டினை விரைந்து எடுத்து, “நெருங்கிய போரைச் செய்கின்ற உனது உயிரை இது பறித்து விடும்!” என்று சொல்லித், தேவர்கள் புகழ்கின்ற வீரவாகுதேவரின் மார்பில் போய்த் தைக்குமாறு எறிந்தான்.

3856. அவ்வாறு அதிவீரன் தண்டினை வீரவாகுதேவர் மீது எறிந்த போது, அதை மற்றவரால் வெல்வதற்கரிய வீரவாகுதேவர் தம் ஒப்பற்ற வாளினால் வெட்டாமல் தமது மார்பை அந்தத் தண்டிற்குக் காட்டினார். அது உடனே அவரது மார்பில் பட்டுப் பல நுட்பமான தூள்களாக ஆயின. அந்தப் பாவிமான அதிவீரன் அதைப் பார்த்து அச்சத்துடன் வியப்பு அடைந்தான்.

3857. பின்பு அதிவீரன் மூன்று தலைகளையுடைய வேறொரு குலத்தை எடுத்துக் கெடாத வெற்றியுடைய வீரவாகுதேவரின் அழகிய மார்பில் புண்படுமாறு எறிந்தான். எறியவும், அதைக் கண்டு நம் வீரவாகு தேவர் சினத்துடன் அச்சுலத்தைத் தம் சிவந்த கையால் பிடித்து ஒடித்தார்.

3858 இறுத்த காலையில் இலங்கையில் யாளிமா

முகன்சேய்

செறுத்து மற்றிவன் தனைஅடல் அரிதெனச் சிந்தை
குறித்து மற்றொரு நாந்தகம் ஏந்தினன் குறுகி
வெறித்த கொண்டலுள் கொட்புறு மின்னென
விதிர்த்தான்.

3859 கறங்கி னில்பெரு வட்டனை புரிந்துதன் கரமேல்
நிறங்கொள் வாளினை இடம்வலம் திரித்தனன்

நெறியே

பிறங்கும் ஆர்கனித் தெண்டரை அலைதரப் பெரிது
மறங்கொள் நாந்தக மீனுகண்டலமரும்

வகைபோல்.

3860 ஏதி இங்கிது நான்முகன் தந்துள தெவர்க்கும்
பேத சுஞ்செயல் அரியதால் அன்னது பிடித்தேன்
சாதி திண்ணநீ வருகெனா மிகைமொழி சாற்றிக்
கோதில் வீரன்முன் அணுகலும் அனையவன் கூறும்.

3861 நன்று நன்றுநின் ஆற்றலும் ஆண்மையும் நம்மை
வென்றி யேயெனின் யாவரும் மேலுனை வியப்பார்
நின்று நீசில மொழிவதென் கடிது நேருதியால்
வென்றி வீரருந் தமைப்புநழ் கிற்பரோ வென்றான்.

3862 என்ன ஒன்னலன் கிடைத்தனன் வீரனும்

எதிர்ந்தான்

அன்ன பான்மையர் வாளம ராடினர் அகல்வான்
மின்னு மாமுகில் தோன்றியே எதிரெதிர் விரிந்து
மின்ன ருள்புகுந்து உடனுடன் செறிந்தபெற்

றிமைபோல்.

3858. அவ்வாறு ஒடித்தவுடன் இலங்கையில் உள்ள யாளி முகனின் மகனான அதிவீரன் 'இவனைக் கொல்வது அரிது' என்று எண்ணி வேறு ஒரு வாளை எடுத்து, எதிரில் வந்து, மேகத்தில் தோன்றும் மின்னலைப் போல வாளைச் சுழற்றினான்.

3859. விளங்கும் கடலில் உள்ள அலைகள் அலையும் போது, பெரிய கொடிய வாளை மீன்கள் பாய்ந்து புரண்டு சுழலும் தன்மையைப் போலக் காற்றாடி போல் சுழற்றிக் கொண்டு, தன் கையில் உள்ள வாளை அதிவீரன் முறைப்படி வலமாகவும் இடமாகவும் சுழற்றினான்.

3860. "இந்த வாள் நான்முகன் தந்தது' இதை எவராலும் தடுக்க இயலாது. இத்தகைய வாளை நான் பிடித்துள்ளேன். ஆதலால் நீ இறப்பாய்! இது நிச்சயம்; வருக!" என்று வீர மொழிகளைச் சொல்லிக் குற்றம் இல்லாத வீரவாகு தேவரின் முன் சென்றான். அப்போது அவ்வீரவாகு தேவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

3861. "நல்லது! நல்லது! உன் வலிமையும் ஆண்மையும்! நீ எம்மை வெல்வாயானால் எல்லாரும் உன்னைப் புகழ்ந்து பேசுவர். நீ தொலைவில் நின்று கொண்டு பல சொற்களைச் சொல்வது ஏன்? விரைவாக வந்து எதிர்ப் பாயாக! வெற்றியுடைய வீரர்களும் தம்மைப் புகழ்ந்து பேசிக் கொள்வார்களோ?" என வீரவாகு தேவர் சொன்னார்.

3862. இவ்வாறு வீரவாகு தேவர் சொல்லவும், அதிவீரன் அருகில் நெருங்கி வந்தான். வீரவாகு தேவரும் எதிர்த்தார். பெரிய மேகங்களில் மின்னல் எதிர் எதிரே தோன்றிப் பின்பு மறைந்து ஓடுங்கும் தன்மை போல் வாட்போர் செய்தனர்.

80 □ கந்தபுராணம்

3863 சென்னி நாடுவர் களத்தினை நாடுவர் செவிதாள்
கன்ன நாடுவர் புயங்களை நாடுவர் கரங்கள்
உன்னி நாடுவர் உரத்தினை நாடுவர் உகளப்
பொன்னின் வார்கழல் நாடுவர் வாள்அமர் புரிவார்.

3864 இணங்கு நீரவர் இருவரும் இனையன உறுப்பில்
அணங்கு செய்திடும் மரபினால் ஆயிடை உய்ப்பார்
நுணங்கு விஞ்சையின் வன்மையான் நொய்தின்மாற்
றிடுவார்
மணங்கொள் செந்நிற வாள்கொடே வட்டணை
வருவார்.

3865 போத மின்னதில் எம்பிரான் தூதுவன் பொருவான்
ஏதி கொண்டுளான் தன்னையான் வலிந்திடல்
இயல்போ
ஆத லாலிவன் படைமுறை வெல்வதே அறனென்று
ஓதி சேருளம் கொண்டனன் இடைதெரிந்
துற்றான்.

3866 இடை புகுந்ததி வீரனது அடிகளோ ரிரண்டும்
முடியும் ஆகமுந் தோள்களும் ஆங்கொரு முறையே
சுடர்பி றங்கிய வாளினால் ஆண்டகை துணித்துக்
கடிது வீட்டினன் நடுவன்வந் தவனுயிர், கவர்ந்தான்.

3863. வாட்போர் செய்யும் அந்த இருவரும் ஒருவருக் கொருவர் வாளுக்கு இலக்காகத் தலையை நாடுவர்; கழுத்தை நாடுவர்; காதையும், காலையும் கன்னத்தையும் நாடுவர்; தோள்களை நாடுவர்; கைகளை எண்ணி நாடுவர்; மார்பினை நாடுவர்; பொன்னால் இயன்ற வீரக்கழல் அணிந்த கால்களை நாடுவர்.

3864. சமமான அந்த இருவரும் இப்படியாக உறுப்பு களில் புண்படுத்தும். முறைப்படி அந்த இடங்களுக்கு வாளைக் கொண்டு செல்வர்; நுட்பமான வித்தை வன்மை யாலே அவற்றை விரைவாகத் தடுப்பர்; புலால் மணம் கமழ்கின்ற செந்நிறம் பொருந்திய வாளைக் கையில் கொண்டபடி வட்டமாகச் சுழன்று வந்தனர்.

3865. இங்ஙனம் போர் செய்யும் சமயத்தில், வீரவாகு தேவர், 'போர் செய்வதற்கு வாளுடன் வந்த இவனை வாட் போரிலன்றி, முறை தவறிக் கொல்லுதல் முறையாகாது. ஆதலால் இவனது போர் முறைப்படி வெல்வதே அறமாகும்', என்று ஞானம் பொருந்திய உள்ளத்தில் நினைத்துத் துணிந்து சமயம் பார்த்து அருகே சென்றார்.

3866. தக்க சமயம் பார்த்துச் சென்று வீரவாகு தேவர் அதிவீரனின் இரு கால்களையும் தலையையும் மார்பையும் தோளையும் ஒளி விளங்கும் வாள்ாலே ஒரு முறையிலேயே வெட்டிக் கொன்றார். உடனே எமன் வந்து அவனது உயிரைக் கவர்ந்து சென்றான்.

6. மகேந்திரம் செல் படலம்

- 3867 வீர வாகுநின் றவ்வதி வீரனை வீட்டித்
தாரை வாளுறை செலுத்தியே வெஞ்சமர் தணித்து
நேரில் வீரமா மகேந்திரம் போவது நினைந்தே
ஏரு லாவரும் இலங்கையின் எல்லைநீத்து
எழுந்தான்.
- 3868 எழுந்து வான்வழிச் சேறலும் ஆர்கலி இடையே
விழுந்து கீழறும் இலங்கைமீண் டெழுந்தது
விரைவிற்
கழிந்த தொல்பர நீங்கிய காலையிற் கடலூ
டழுந்து கின்றபொன் தோணிமீச் சென்றிடு
மதுபோல்.
- 3869 வார்த்த யங்கிய கழலவன் வான்வழிக் கொளலும்
ஈர்த்த தெண்கடல் நீத்தமேல் எழுதரும் இலங்கை
சீர்த்த நான்முகன் உறங்குழிச் சிந்துலு டழுந்திப்
பேர்த்து ஞாலம்வீட் டெழுதரு மேருவின் பிறழும்.
- 3870 எள்ளு நீரரைப் பற்பகல் ஆற்றவின் இலங்கை
கொள்ளை வெம்பவம் மாசிருள் அடைந்தது
குறைதீர்
வள்ளல் தாள்பட நீத்தது பவந்துகள் மாற்றத்
தெள்ளு நீர்க்கடல் படிந்தெழுந் தாலெனத் திகழும்.

6. மகேந்திரம் செல் படலம்

3867. வீரவாகு தேவர், அந்த அதிவீரனைக் கொன்ற பின்னர், வாளை உறைக்குள் இட்டார்; போர் செய்வதைக் கை விட்டார்; வீரமகேந்திரத்துக்குச் செல்வதைக் குறித்து அழகுடைய இலங்கையினின்று மேலே எழுந்து செல்பவரானார்.

3868. தன்னிடம் இருந்த சுமை நீங்கியதும் விரைவில் மேலே எழுகின்ற தோணியின் செய்கையைப் போல், வீரவாகு தேவர் வான் வழியே வீரமகேந்திரம் நோக்கிச் செல்லவும், கடலில் விழுந்த இலங்கை நகர் மீண்டும் மேலே எழுந்து பழையபடி வந்து நின்றது.

3869. வாருடன் விளங்கும் வீரக்கழலை அணிந்த காலையுடைய வீரவாகு தேவர் வான் வழியாகச் செல்லவும், குளிர்ந்த தெளிவான கடல் மீது பழையபடி எழுந்து நின்ற இலங்கையானது. சிறப்புடைய நான்முகன் உறங்குகின்ற இரவான ஊழிக் காலத்தில் தோன்றிய கடலுள்ளே அமிழ்ந்த மேரு மலையானது, அந்தப் பிரளய வெள்ளத்தில் மறுபடியும் உலகத்தில் ஒளியுடன் நீர்வற்றுவதால் மேலே தோன்றி விளங்கும் தன்மையைப் போன்றது.

3870. இகழ்வதற்குரிய தீய குணங்களையுடைய அசுரர்களைப் பல காலமாகச் சுமந்து நிற்பதால் இலங்கையானது கூட்டமான கொடிய பாவத்தையும் அழுக்கையும் அடைந்து, அடியார்களின் குறைகளைப் போக்கும் வள்ளலான வீரவாகு தேவரின் அடிகள் பட்டதால் தன் பாவத்தைப் போக்கிக் கொண்டது. ஆதலால் எஞ்சி நின்ற அழுக்கையும் மாற்ற வேண்டும் என்று நினைத்துக் கடலுக்குள் முழுகி எழுந்ததைப் போல விளங்கியது.

- 3871 கந்த ரம்தவழ் தெண்புனல் கருங்கடல் நடுவட்
 சுந்த ரஞ்செறி பொன்கடர் இலங்கைதோன் றியது
 முந்து காலையில் எம்பிரான் அருள்வழி முராரி
 உந்தி நின்றெழு பிரமன்மு தண்டமொத் துளதால்.
- 3872 இன்ன தாகிய இலங்கைமா புரத்தைநீத் தெழுந்து
 பின்னும் ஆயிரம் யோசனை வானிடைப் பெயர்ந்து
 பொன்னு லாவுறு வாகையம் புயத்தவன் புலவோர்
 ஒன்ன லானுறை மகேந்திர வரைப்பின்முன்
 னுற்றான்.
- 3873 நெற்றி நாட்டத்து நந்திதன் கணத்தவன் நேமிப்
 பொற்றை யாமெனச் சூழ்ந்துயர் மகேந்திரப்
 புரிசைச்
 சுற்று ஞாயிலும் வாயில்கடொறுந்தொறும்
 தோன்றும்
 கற்றை மாமணிச் சிகரியும் நுனித்து முன்கண்டான்.
- 3874 சேர லாரமர் மகேந்திர நகர்வட திசையில்
 வாரி வாய்தலுள் கோபுரத் தெற்றியின் மாடே
 கோர னேயதி கோரனே எனப்படுங் கொடிய
 வீரர் தானையோ டிருந்தனர் காவல்கொள்
 வினையால்.
- 3875 கரிக ளாயிரம் வெள்ளமே தேருமக் கணிதம்
 பரிக ளாங்கதற் கிருதொகை யத்தொகை பதாதி
 உரிய அப்பெருந் தானையம் பெருங்கடல் உலவா
 விரவி மேவர இருந்தனர் காத்திடும் வீரர்.

3871. முகில்கள் நீர் குடித்தற் பொருட்டுத் தவழ்கின்ற தெளிந்த நீரையுடைய கடலின் நடுவில் அழகு நெருங்கிய பொன்னொளி விடுகின்ற இலங்கை தோன்றிய தன்மையானது, முன்காலத்தில் சிவபெருமானின் திருவருளால் திருமாலின் கொப்பூழ்த் தாமரையினின்று பிறந்த நான்முகன் படைத்த பெரிய அண்டத்தை ஒத்தது.

3872. வீரத் திரு வாழ்கின்ற, வெற்றி பொருந்திய தோளையுடைய வீரவாகு தேவர், இவ்வாறு இலங்கை நகரத்தை விட்டு நீங்கி மேலே ஆயிரம் யோசனை தொலைவு வானிலே போய், தேவர்களின் பகைவனான சூரபன்மன் இருக்கின்ற வீரமகேந்திரத்துக்கு நேரே சென்றார்.

3873. நெற்றிக் கண்ணையுடைய நந்தி கணத்தவரான வீரவாகு தேவர், சக்கரவாள மலையைப் போன்ற மதிலால் சூழப்பட்டுள்ள மகேந்திர புரியையும் அம்மதில் உறுப்புகளையும் வாயில்கள் ஒவ்வொன்றிலும் காணப்படுகின்ற கூட்டமான மணிகள் இழைக்கப்பட்ட கோபுரங்களையும் உற்று நோக்கிப் பார்த்தார்.

3874. தேவரின் பகைவர் வாழ்கின்ற மகேந்திர நகரின் வடக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கதவுடன் கூடிய வாயிலுக்குள் கோபுரத்தின் திண்ணைப் பக்கத்தில் 'கோரன்' 'அதிகோரன்' என்று அழைக்கப்படுகின்ற கொடிய படை வீரர்கள் காவல் பொருட்டாகப் படைகளுடன் இருந்தனர்.

3875. அப்படைத் தலைவர்கள் அங்கே ஆயிரம் வெள்ளம் யானைகளும், ஆயிரம் வெள்ளம் தேர்களும், இரண்டாயிரம் வெள்ளம் குதிரைகளும், இரண்டாயிரம் வெள்ளம் காலாள்களும் ஆகிய ஆறாயிரம் வெள்ளம் படைகளாகிய பெரிய கடலுடன் நீங்காமல் பொருந்திக் காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

86 □ கந்தபுராணம்

3876 பகுதி கொண்டிடு தானையஞ் சூழலாம் பரவைத்
தொகுதி கண்டனன் விம்மிதம் கொண்டனன்
துன்னார்
மிகுதி கொண்டுறை காவலுங் கண்டனன் வியனூர்
புகுதி கொண்டிடும் உணர்வினான் இனையன
புகல்வான்.

3877 ஈண்டு செல்லினித் தானைசூழ்ந் தமர்செயும்
யானும்
மூண்டு நேரினும் முடிப்பவோர் பகலெலாம் முடியும்
மாண்ட தென்னினும் உலவுமோ மாநக ரிடத்து
மீண்டும் வந்திடுங் கரிபரி பதாதிதேர் வெள்ளம்.

3878 வந்த வந்ததோர் தானவப் படையொடே
மலைவுற்று
எந்தை கந்தவேள் அருளினால் யானொரு வேனுஞ்
சிந்தி நிற்பனேல் இந்நகர்த் தானைகள் சிதைய
அந்த மில்பகல் சென்றிடும் அளியரோ அவுணர்.

3879 எல்லை யில்பகல் செல்லினும் செல்லுக இனைய
மல்லன் மாநகர் அவுணர்மாப் பெருங்கடல் வறப்ப
ஒல்லு நீர்மையால் யான்அடல் செய்வனேல்
உருத்துத்
தொல்லை மைந்தரைத் துணைவரை உய்க்குவன்
சூரன்.

3880 உய்த்த மைந்தர்கள் சூழ்ச்சியின் துணைவர்கள்
ஒழிந்தோர்
அத்தி றத்துளோர் யாரையும் வெலற்கரி தயிவேல்
கைத்த லத்தவன் வலிகொடே பற்பகல் காறும்
இத்த லைச்சமர் ஆற்றியே முடிக்குவன் எனினும்.

3876. நான்கு வகையாகப் பகுக்கப்பட்ட படைகளின் கூட்டமான கடலை வீரவாகு தேவர் பார்த்தார்; வியப்பு அடைந்தார்; பகைவர் மிகுதியாய் உள்ளதையும் அவர்கள் மேற்கொண்ட காவலையும் கண்டார்; அந்தப் பெரிய நகரத்துக்குள் புகவேண்டும் என்று எண்ணிய எண்ணத்தால் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

3877. “நான் இந்த வழியே சென்றால் இங்குள்ள படையினர் என்னுடன் போர் செய்வர். அவர்களுடன் நானும் எதிர்த்துப் போர் செய்து கொல்வதற்கு ஒருநாள் எல்லாம் ஆகும். அப்படி இன்றே இவர்களைக் கொன்றாலும் இதனோடு முடியுமோ? பெரிய இந்த நகரினிடத்தினின்று யானைப் படை, குதிரைப் படை காலாள் படை தேர்ப் படைகள் வெள்ளமாக வரும்.

3878. “அங்ஙனம் வந்து கொண்டே இருக்கும் அவுணர் படைகளுடனே போர் செய்து எம் தலைவரான முருகப் பெருமானது அருளினால் நான் ஒருவனாகவே நின்று கொன்று கொண்டிருந்தால், இந்த மகேந்திர நகரத்தில் உள்ள படைகள் அழிய நெடுங்காலம் ஆகும். இந்நகரத்தில் உள்ள அகரர் எளியவரோ?

3879. “அவ்வாறு போர் செய்வதால் எல்லையில்லாத காலம் சென்றாலும் செல்லட்டும். இந்த வளமை கொண்ட பெரு நகரத்தில் உள்ள படைகள் எல்லாம் அழியுமாறு கொல்வேனானால், அதை அறிந்து சூரபன்மன் சினம் கொண்டு தன் தம்பியரையும் மைந்தரையும் என்னோடு போரிட அனுப்புவான்.

3880. “அந்தச் சூரபன்மனால் அனுப்பப்படுகின்ற மைந்தர்கள், தம்பியர், படைத் தலைவர்கள் மற்றுமுள்ளவர் என்ற அத்தகையவரையெல்லாம் வெல்வது என்றால், அது அரிய செயல்! கூர்மையான வேலையுடைய முருகப் பெருமானின் திருவருள் வன்மையால் பல காலம் இங்குப் போரைச் செய்து முடிப்பேன்! என்றாலும்,

- 3881 ஏவ ரும்வெலற் கரியசூர் பின்னர்வந் தெதிர்க்கும்
ஒவில் வெஞ்சமர் பற்பகல் ஆற்றியான் உறினும்
வீவ தில்லையால் அங்கவன் மேலைநாள் தவத்தால்
தேவ தேவன்முன் அருளிய வரங்களின் சீரால்.
- 3882 அன்ன வந்தனை மாலயன் றனக்கும்வெல் லரிதால்
இன்னு மாங்கவன் ஆணைக்கும் வெருவியே
இருந்தார்
பின்னை யாரவன் தன்னைவென் றிடுவர்கள்
பெருநாள்
துன்னி யான்சமர் ஆற்றினுந் தொலைகிலன்
சிறிதும்.
- 3883 தொலைந்து போகிலன் சூரமர் இயற்றிடித் துன்னிக்
கலந்த யான்விறல் இன்றிமீண் டேகுதல் கடனோ
மலைந்து நிற்கவே வேண்டுமா லாயினும் வறிது
மலைந்த லைப்படும் சுரர்சிறை அகன்றிட வற்றோ.
- 3884 மற்றிந் நீர்மையிற் பற்பக லவனொடு மலைந்து
வெற்றி கொண்டிலன் இன்னுமென்று அமரினை
வீட்டி.
ஒற்றின் நீர்மையை உணர்த்துதல் ஒல்லுமோ
உலவா
தெற்றை வைகளும் அமர்செய வேண்டுமால்
எனக்கே.
- 3885 போத நாயகன் பரம்பொருள் நாயகன் பொருவில்
வேத நாயகன் சிவனருள் நாயகன் விண்ணோர்க்கு
ஆதி நாயகன் அறுமுக நாயகன் அமலச்
சோதி நாயகன் அன்றியார் சூரனைத்
தொலைப்பார்.

3881. “எவராலும் வெல்வதற்கு அரிய சூரபன்மன் பின்பு வந்து என்னை எதிர்த்துப் போரிடுவான்! ஒழிவில் வாது பலப்பல நாள்கள் போரிடுவேனானாலும், அவன் முற்காலத்தில் தான் செய்த தவத்தால் சிவபெருமான் அருளிய வரங்களின் தன்மையால் இறக்க மாட்டான்.

3882. திருமால் நான்முகன் முதலியவராலும் அவனை வெல்ல இயலாது. இப்போதும் அவர்கள் அந்தச் சூரபன் மனின் ஆணைக்கு அஞ்சியே இருக்கின்றனர். அவர்களே அப்படியானால், பின் வேறு எவர் வெல்வர்? நான் பல நாளாக அவனை நெருங்கிப் போர் செய்தாலும் அவன் இறக்கப் போவதில்லை.

3883. “நான் செய்யும் போரால் அச்சூரபன்மன் இறவான். அவனை நெருங்கிச் செய்யும் போரில் யான்மட்டும் வெற்றியின்றித் திரும்பிப் போவது முறையாகுமோ? போர் செய்து கொண்டே நிற்க வேண்டுமானாலும் வீணே வருத்தப்படுகின்ற தேவர்களின் துன்பம் அகன்றிடுமோ?” அகலாதே!

3884. “மேலும் இவ்வாறு அவனுடன் பல காலம் போர் செய்யப் புகுந்த யான், வெற்றி கிடைக்கவில்லை என்றால், பின்பு அப்போர்ச் செயலைக் கை விட்டுத் தூதாக வந்த செய்தியை அவனுக்கு எடுத்துக் கூற முடியுமோ? முடியாது! ஆதலால், அவனுடன் எப்போதும் போர் செய்து கொண்டே இருக்க நேரிடும்!

3885. “ஞான நாயகரும், பரம் பொருளான தலைவரும், ஒப்பில்லாத வேதத்துக்குத் தலைவரும், தேவர்க்கு முதற் கடவுளும், ஆறுமுகப் பெருமானும், நின்மலச் சோதி நாயகருமாகிய அவரையன்றி வேறு எவர் அந்தச் சூரபன்மனை அழிக்க வல்லவர்?”

90 □ கந்தபுராணம்

3886 இம்பர் குரோடு பொருதுநின் றிடுவனே என்னின்
நம்பி ரான்அறு மாமுகன் பின்னரே நண்ணி
வெம்பு குரனை வேலினால் தடிந்துவெஞ் சிறையில்
உம்பர் யாரையும் மீட்டிட வேண்டுமேல் ஒருநாள்.

3887 ஆத லால் அம ராற்றுதல் முறையதோ அஃதான்று
ஈது நம்பெரு மான்றன தருளுமன் றினைய
தூதர் செய்கட னாங்கொலோ அமர்பெறாத்
தொடர்பாற்
போத லேகடன் என்றனன் பொருவில்சீர் அறிஞன்.

வேறு

3888 இப்பால் வாய்தலின் எல்லைநீங்கிய
துப்பார் தானைகள் துற்று நின்றவால்
அப்பால் எய்தரி தாம ருங்குபோய்
வைப்பார் கீழ்த்திசை வாயில் நண்ணுவேன்.

3889 என்னா உன்னி இயன்ற உத்தரப்
பொன்னார் வேலி புகாது பாங்கர்போய்க்
கொன்னார் கின்ற குணக்கு வாய்தலின்
முன்னா ஏகினன் மொய்ம்பின் வீரனே.

3890 மேதிக் கண்ணவன் வீர் பானுவென்று
ஆதிக் கத்தவு ணர்க்கு நாயகர்
ஏதிக் கையர் இரண்டு வீரரும்
ஆதிக் கன்னதன் வாயில் போற்றினார்.

3886. “அதுவே அன்றி இங்கு அந்தச் சூரபன் மனுடன் போர் செய்து கொண்டிருப்பேனானால் நம் பெருமானான ஆறுமுகக் கடவுள் எழுந்தருளி வந்து கொடிய சூரபன்மனை வேலால் கொன்று கொடிய சிறையில் உள்ள தேவர்களுையெல்லாம் ஒருநாள் விடுவிக்க வேண்டுமே! அது எப்படி நிகழும்?”

3887. “ஆகவே இப்போது நான் சூரபன்மனுடன் போர் செய்வது என்பது முறையானதன்று. அதுவன்றி, அவ்வாறு போரிட ஆறுமுகப் பெருமானின் ஆணையும் இல்லை. இங்ஙனம் செய்வது என் போல வரும் தூதர் செய்யும் செயலுமன்று. எனவே, போர் செய்யாத வண்ணம் இந்த நகரின் உள்ளே செல்வதே முறையானதாகும்” என்று ஒப்பில்லாத சிறப்புடைய அறிஞரான வீரவாகு தேவர் சொன்னார்.

3888. “இங்குள்ள இந்த வாயிலில் அளவில்லாத வன்மை மிகுந்த படைகள் நெருங்கி இருக்கின்றன. எனவே, இதைக் கடந்து அப்புறம் போக முடியாது. இதன் பக்கமாகவே சென்று பெருமையுடைய கிழக்கு வாயிலை அடைவேன்.”

3889. என்று வீரவாகு தேவர் எண்ணிப் பொன்னால் இயற்றப்பட்ட வடக்கு வாயிலின் வழியில் போகாமல் அதன் ஓரமாகவே போய், வன்மை வாய்ந்த கிழக்குத் திக்கு வாயிலின் முன் பக்கம் சென்றார்.

3890. அந்தக் கிழக்குத் திக்கில் உள்ள கோபுர வாயிலில் மகிடாட்சனும் வீரபானுவும் என்று சொல்லப்படுகின்ற முதன்மையுடைய அசுரத் தலைவர்கள் வாளைக் கொண்ட கைகளுடன் இருந்து கொண்டு அந்த வாயிலைக் காத்தவண்ணம் இருந்தனர்.

92 □ சுந்தபுராணம்

- 3891 திருவுந் தும்வட திக்கு வாய்தலின்
விரவும் தானையின் வெள்ளம் மெய்த்தொகை
பரவுஞ் குரர் பயிற்று பல்பவத்
துருவஞ் சூழ்ந்தென ஒத்து நின்றவே.
- 3892 வண்டார் செற்றிய வாகை மொய்ம்பினான்
கண்டான் அன்ன கடிக்கொள் காவலும்
தண்டாது உற்றிடு தானை நீத்தமும்
அண்டா அற்புத நீரன் ஆயினான்.
- 3893 ஆண்டங் குற்றஅ ளப்பில் சேனையைக்
காண்டும் மிவ்வுழி காவல் போற்றியே
சேண்டுன் றும்புவி செற்றும் ஆதலால்
ஈண்டுஞ் செல்லரி தென்று முன்னினான்.
- 3894 நின்றிப் பாற்படல் நீர்மை அன்றரோ
தென்திக் கின்வழி சென்று நாடுவன்
என்றுட் கொண்டவன் நீங்கி ஏகினான்
குன்றின் தொன்மிடல் கொண்ட தோளினான்.

7. கயமுகன் வதைப் படலம்

- 3895 ஏகா நிற்புழி ஏந்தல் கீழ்த்திசை
மாகா வற்கொள் மதங்க மாமுகன்
மீகான் ஒப்ப வியன்க லத்தினுக்கு
ஆகா யத்தின் அமர்ந்து போற்றுவான்.

3891. சிறந்த செல்வச் சிறப்புடைய வடக்குத்திசை வாயிலைப் போலவே, படை வெள்ளங்களான வீரர்கள், அசுரர்கள் செய்த பல பாவங்களின் உருக் கொண்டு நின்றாற் போல நின்றனர்.

3892. வளமை பொருந்திய வெற்றி மாலையைச் சூடிய தோளையுடைய வீரவாகு தேவர் அங்கு அப்படிப் பொருந்தியுள்ள மிக்க காவலையும், அழியாது இருக்கின்ற படை வெள்ளத்தையும் கண்டு மிகவும் வியப்புக் கொண்டார்.

3893. “அந்த வாயிலில் உள்ள அளவில்லாத படை வெள்ளத்தைப் பார்த்தோம். இங்கும் படைகள் வானிலும் பூமியிலும் நிறைந்து நிற்கின்றன, ஆகையால் இந்தக் கிழக்குத் திசை வாயில் வழியாகவும் உள்ளே போவது அரியதாகும்”, என்று வீரவாகு தேவர் எண்ணினார்.

3894. மாலையைக் காட்டிலும் வன்மையான தோள் களையுடைய வீரவாகு தேவர், “இங்கு இவ்வழியாக உள்ளே போவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. ஆதலால் இனித் தெற்குத் திக்கின் வாயில் வழியைப் பார்ப்பேன்” என்று அந்தக் கிழக்குத் திசை வாயிலினின்று நீங்கிச் சென்றார்.

7. கயமுகன் வதைப் படலம்

3895. வீரவாகு தேவர் அவ்வாறு போகும்போது, அந்த நகரத்தின் கிழக்குத் திக்கின் காவலை மேற் கொண்டவனும், யானை முகத்தை உடையவனும் மரக்கலத்துக்கு மீகாமன் போன்றவனும், வானத்தில் இருந்து அந்த நகரத்தைப் பார்ப்பவனும்,

- 3896 நூற்றுப் பத்து நுவன்ற தோன்முகன்
மூற்றைக் கையினன் மொய்ம்பி ராயிரன்
சீற்றத் துப்புறு தீய சிந்தையான்
கூற்றத் துக்கொரு கூற்ற மேனான்.
- 3897 பொன்னார் ஏம புரத்து வைகலும்
மன்னாய் வாழ்பவன் மாறு கொண்டுதன்
மன்னா வெய்கி முனிந்து போர்செய
ஒன்னார் இன்றி உளங்கு றைந்துளான்.
- 3898 கருமே கங்கள் சுறித்து வாரியுண்டு
உருமே றோடு முரற்ற ஒச்சுவான்
பெருமே தக்க பவஞ்செய் பெற்றியான்
செருமேல் கொண்டிடு சிந்தை பெற்றுளான்.
- 3899 மஞ்சார் லேழம் வனத்தில் வல்லுளி
எஞ்சா வெவ்வரி யாளி வல்லியம்
அஞ்சா ராயிர மங்கை கொண்டுணாச்
செஞ்சோ ிப்புனல் சிந்தும் வாயினான்.
- 3900 காசைப் போது கடுத்த மெய்யர்தென்
னாசைக் காலரொ ராயிரத் தர்தம்
பாசத் தோடு பயின்று சேர்ந்தென
வீசித் தூங்கும் வியன்து திக்கையான்.
- 3901 வாணாள் அஃகினன் மாயும் எல்லையான்
ஏணால் அத்திசை ஏகும் வீரனைக்
காணா நின்று கனன்று சாலவும்
சேணான் இன்னன் செப்பி ஏகுவான்.

3896. சொல்லப் படுகின்ற ஆயிரம் யானையின் தலைகளையுடையவனும் மூவாயிரம் கைகளையுடையவனும், இரண்டாயிரம் தோள்களை உடையவனும், மிக்க சினம் பொருந்திய உள்ளத்தை உடையவனும் எமனுக்கு ஒரு எமனாய் விளங்குபவனும்.

3897. பொன் மயமான ஏம்புரத்திலே எப்போதும் மன்னனாக வீற்றிருப்பவனும், பகை கொண்டு தன் எதிரில் வந்து போர் செய்வதற்குப் பகைவர் இல்லாததால் ஊக்கம் குறைந்திருப்பவனும்,

3898. கரிய மேகங்களை எடுத்து வாயில் இட்டுக் கடித்து அதன் நீரைக் குடித்து, இடியுடன் அம்மேகங்கள் ஒடுமாறு விரட்டுபவனும், எப்போதும் போர் செய்தலில் எண்ணம் கொண்டிருப்பவனும்,

3899. மேகத்தைப் போன்ற கரிய நிறமுடைய யானைகளையும், காட்டில் உள்ள கரடிகளையும், ஊக்கம் குன்றாத கொடிய சிங்கங்களையும், யாளிகளையும், பெரும் புலிகளையும் ஐயாயிரத் தொகையாகக் கொண்டு உள்ளங்கைகளால் வாரி உண்டு அதனால் குருதி ஒழுகும் வாயைக் கொண்டவனும்.

3900. காயாம்பூவைப் போன்ற நிறம் கொண்ட— கரிய உடல் கொண்ட— தென் திக்கில் உள்ள ஆயிரம் காவலர்கள் பாசக்கயிறுகளுடன் வந்து பொருந்தியிருப்பது போல, அசைந்து தொங்கும் பெரிய ஆயிரம் துதிக்கைகளையுடைய வனுமாக விளங்கினான் அந்தக் கயமுகன்.

3901. அக்கயமுகன், ஆயுட்காலமானது முடிந்து இறக்கும் காலம் நெருங்கியுள்ளவனாதலால், இறுமாப்புடன் அந்தப் பக்கமாகப் போகின்ற வீரவாகு தேவரைப் பார்த்து, மிகவும் சினந்து, வானில் இருந்தபடியே, பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானான்.

96 □ கந்தபுராணம்

- 3902 மிக்கார் காவல் விலங்கி நீயிவண்
புக்காய் மாயை புகன் றுளாய்கொலோ
அக்கால் தானுமெம் மாணை நீங்கியே
எக்கா லத்தினும் ஏக வல்லதோ.
- 3903 வறியா ராகி மயங்கும் வானவச்
சிறியார் வைகிய சீரில் ஊரெனக்
குறியா வந்தனை கோதில் இந்நகர்
அறியா யோநமது ஆணை ஆற்றலே.
- 3904 மூண்டே குற்றனென் மொய்சினத்தினேன்
மாண்டே போயினை வல்லை நீஇனி
மீண்டே போந்திறம் இல்லை மேலுனக்
கீண்டே மாயவி ழைத்த எல்லையே.
- 3905 குரான் கின்றதொர் தொல்லை மாநகர்
சேரா நின்றனை சீறு கேசரி
பேரா எல்லையொர் பீடில் மான்பினை
ஆராய் தற்குவ ருங்கொல் ஆற்றலால்.
- 3906 தொடுநே மிக்கடல் துண்ணெ னக்கடந்து
இடைசேர் கின்ற இலங்கை நீங்கியே
கடிதே இந்நகர் காண உன்னியே
அடைவாய் தேவர்க ணத்து ளாரைநீ.
- 3907 திருத்தம் கண்ணகல் தேவர் தம்முளும்
விருத்தன் போலும் மிகத்து ணிந்துநீ
ஒருத்தன் போந்தனை ஒன்றொர் வாளொடே
வரத்தென் இவ்விடை மாயை கற்றுளாய்.
- 3908 ஆலா லத்தை அயின்ற நம்பனோ
மாலா னோவன சத்தில் அண்ணலோ
பாலார் தந்தி படைத்த கள்வனோ
மேலார் இங்குனை விட்ட தன்மையார்.

3902. “மிகுந்திருக்கும் காவலையெல்லாம் கடந்து இங்கு வந்து புருந்துள்ளாய். நீ மாயையைப் பழகியுள்ளாயோ! எங்கும் செல்லும் இயல்பு கொண்ட அந்தக் காற்றும் என் ஆணைக் காவலைக் கடந்து எப்போதும் போக வல்லதோ?”

3903. “வறியவராய் உழலுகின்ற சிறுமையுடைய தேவர்கள் இருக்கின்ற சிறப்பில்லாத ஊரைப் போல எண்ணி இங்கு வந்தாய். குற்றமில்லாத இந்த நகரத்தில் என் ஆணை செல்வதை நீ உணராயோ?

3904. “மிக்க சினத்துடன் வந்துள்ளேன். ஆதலால் நீ இறந்து விடுவாய்; இனி நீ திரும்பிப் போகப் போவ தில்லை. நீ செய்த ஊழ்வினை உன்னை இங்கு இறக்குமாறு செய்து விட்டது!

3905. “சூரபன்மன் ஆள்கின்ற பழைய பெரிய இந்த நகரத்தை அடைந்தாய். சினம் மிக்க சிங்கம் நீங்காது உலவும் இடத்தினைப் பெருமையில்லாத பெண்மான் ஆராய் வதற்குச் சாமர்ந்தியாக வருமோ?

3906. சகரரால் தோண்டப்பட்ட வட்டமான கடலை விரைவாய்த் தாண்டி, இடையிலே உள்ள இலங்கையையும் கடந்து, விரைவாக, இந்த நகரத்தைக் காண எண்ணி வருபவனே! நீ தேவர் கூட்டத்துள் யாவன்?

3907. “மாயக் கலைகளைக் கற்றவனே! நீ தேவர் கூட்டத்துள்ளும் புதியவனாக உள்ளாய்! மிகவும் துணிவுடன் தனியாக ஒருவானை மட்டும் கைக்கொண்டு இங்கு வந்துள்ளாய். வந்த காரியம் யாது?”

3908. ஆலகால நஞ்சை உண்ட சிவனோ, திருமாலோ, தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பெருமையுடைய நான் முகனோ, வெண்ணிறம் கொண்ட கொம்பையுடைய ஐராவதம் என்ற யானையையுடைய இந்திரனோ, இவர்களுள் யார் உன்னை இங்கு அனுப்பியவர்?”

98 □ கந்தபுராணம்

- 3909 சுற்றா நின்றனை குழ இந்தகர்
ஒற்றாய் வந்தனை போலும் உந்தனை
மற்றார் உய்த்தனர் வந்த தென்கொலோ
விற்றாய் நின்னுயிர் எங்கண் உய்திநீ.
- 3910 சிறையில் பட்டுழல் தேவர் செய்கையை
அறிகுற் றிந்திரன் ஆளை யாகியே
நெறியிற் 'போக நினைந்து ளாய்கொலாம்
குறுகுற் றாயிது வுங்கு றிப்பதோ.
- 3911 விண்தோ யுங்கனல் மேவும் எல்லையின்
மண்தோய் பூளை மருத்தன் உய்த்தெனப்
பண்டே நொய்யை படுத்தி றத்திவட்
கொண்டே வந்தது கொல்லும் வல்வினை.
- 3912 முன்னம் நம்பணி முற்று மாற்றியே
கின்னங் கொண்டு கரந்த கீழ்த்திசை
மன்னன் பாலுறு வாருள் அன்றுநீ
இன்னும் மஞ்சலை என்னை யெண்ணலாய்.
- 3913 கொல்லா நிற்பதொர் கூற்ற மேளனச்
செல்லா நின்றிடு திண்ணி யேன்முனம்
நில்லாய் எங்கடா நீங்கு வாயெனா
ஒல்லான் ஒதி உரப்பி யேகினான்.
- 3914 வன்தாள் கொண்ட மதக்க யாகரன்
சென்றான் இன்னன செப்பி இம்மொழி
நன்றால் என்று நகைத்து நோக்கியே
நின்றான் வாகை நெடும்பு யத்தினான்.

3909. “இந்த நகரத்தில் எங்கும் சுற்றி வருகின்றாய்! உன்னைப் பற்றி ஆராயுமிடத்து ஒற்றனாக வந்தாய் என்றே அறிகின்றேன். உன்னை அனுப்பியவர் யார்? வந்த காரியம் என்ன? உன் உயிரை விலைக்கு விற்றுவிட்டாய்! இனி எவ்வாறு நீ உயிர் பிழைப்பாய்?”

3910. இந்த நகரத்தின் சிறையில் அகப்பட்டு வருந்தும் தேவர்களின் செயல்களை உணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டு இந்திரனின் ஒற்றனாய் ஒற்றின் வழியே செல்லும் பொருட்டு எண்ணியுள்ளாய் போலும்! இவ்வாறு எண்ணியும் இங்கு வரலாமோ?

3911. வானத்தை அளாவி உயர்ந்துள்ள தீ இருக்கும் இடத்தில் வாயுத் தேவனால் அனுப்பப்பட்டு வந்த பஞ்சைப் போல, உன்னைக் கொல்லும் உன் ஊழ்வினையானது முன்னமே இளைத்துள்ள உன்னை இறப்பதற்காகவே இங்குக் கொண்டு வந்து செலுத்தியது போலும்!

3912. முன்பு நம் பணிகளையெல்லாம் செய்து துன்பம் கொண்டு மறைந்து போன கிழக்குத் திக்குக்குரிய இந்திரன் எம் ஊழியருள் ஒருவன் அல்லனோ! இன்னும் நீ அஞ்ச வில்லை! என்னையும் மதிக்கவில்லை!

3913. “எல்லா உயிர்களையும் கொல்வதற்கு நின்ற எமனைப் போன்ற மிக்க வலிமை படைத்த என் எதிரில் நில்லாமல் நீ எங்கே போவாய்?” என்று கயமுகன் சொல்லி அதட்டிக் கொண்டு வந்தான்.

3914. வெற்றியுடைய வாகை மாலையைச் சூடிய பெரிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர், வலிமை பொருந்திய கால்களையுடைய மதத்துடன் கூடிய கயமுகர் சுரன் மேற்கண்டவாறு கூறிய சொற்களைக் கேட்டு, “இவை நல்லன!” என்று நகைத்த வண்ணம் எதிர் நின்றார்.

100 □ கந்தபுராணம்

- 3915 ஓவாது இவ்வகை யோதி முன்வரும்
தீவா யோன்எதிர் சென்று வல்லையிற்
சாவா யென்னிடை சார்ந்து ளாய்கொலாம்
வாவா என்றனன் வாகை மொய்ம்பினான்.
- 3916 வானோர் அஞ்ச வருங்க யாசுரன்
தானோர் குன்று தனைப்ப றித்திடா
ஊனோடு டன்னுயி ருண்ணும் ஈதெனா
வானோன் மைந்தன்முன் னார்த்து வீசினான்
- 3917 விண்தோய் மேனி வியன்க யாசுரன்
கொண்டோர் கையில் விடுத்த குன்றது
வண்டோ லம்புரி மாலை மொய்ம்பினான்
திண்தோண் மீமிசை செவ்வ னுற்றதே.
- 3918 வேழத் தோன்முகன் விட்ட பூதரம்
பாழித் தோள்மிசை பட்ட காலையில்
வாழிப் பூதியின் வட்டு விண்டெனப்
பூழித் தாகி உடைந்து போயதே.
- 3919 பொடியும் காலெதிர் புக்க தீயவன்
மிடல்கொண் டுற்றிடு வீரன் ஆற்றல் கண்
உடலும் திண்சின முற்றொ ராயிரம்
படரும் குன்று பறித்தல் மேயினான்.
- 3920 பறியா நின்ற பகட்டு மாமுகன்
நெறிவீழ் கின்ற நெடுங்கை சுற்றினான்
இறைசேர் மேரு இருந்த கோடெலாம்
கறைசேர் காலவர் கட்டெ முந்தபோல்.

3915. விடாது இங்ஙனம் சொல்லிக் கொண்டு எதிர் வருகின்ற தீய வாயையுடைய கயமுகாசுரன் எதிரில் வீரவாகு தேவர் சென்று, “இதப்பதற்காகவே என்னிடம் வருகின்றாய்! அப்படியானால், வா, வா!” என்று சொன்னார்.

3916. தேவர் எல்லாம் அஞ்சும்படி வருகின்ற கயாசுரன் ஒரு மலையைப் பிடுங்கி, “இது உன் உடம்புடன் உயிரையும் உண்டு விடும்!” என்று சிவபெருமானின் மைந்தரான வீரவாகு தேவர் மீது வீசியெறிந்தான்.

3917. வானத்தை அளாவி உயர்ந்துள்ள பெரிய வுடலையுடைய கயாமுகாசுரன் கையில் எடுத்து வீசிய அந்த மலையானது, வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற மலர் மாலை குடிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் திண்மையான தோள்களின் மீது நேரே வந்து பட்டது.

3918. யானையின் முகத்தையுடைய கயாமுகாசுரன் வீசி எறிந்த மலையானது, வீரவாகு தேவரின் தோள்களின் மீது பட்டவுடன், திருநீற்றுக் கட்டியானது உடைந்தது போலப் புழுதியாய் உடைந்து போனது.

3919. தான் எறிந்த மலை புழுதிப் பொடியான போது, எதிரில் வந்த கயாமுகாசுரன், வன்மையுடன் நிற்கின்ற வீரவாகு தேவரின் ஆற்றலைப் பார்த்து மிகவும் சினம் கொண்டு ஆயிரம் மலைகளை அசைத்துப் பிடுங்கி எடுத்தான்.

3920. கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற மேரு மலையில் உள்ள சிகரங்கள் எல்லாவற்றையும், கரிய வாயுக்கள் சுற்றிப் பிடுங்கிக் கொண்டு எழுந்தது போல, மலைகளைப் பிடுங்கி எடுத்த கயாமுகாசுரன், முறையே கீழே தாழ்ந்து தொங்கும் நீண்ட துதிக்கையால் சுற்றி அவற்றைப் பிடித்தனன்.

102 □ கந்தபுராணம்

- 3921 பத்தாம் நூறு படுத்த வேலையுள்
மத்தா குற்றன வாசு கித்தொகை
மொய்த்தார் வன்தலை முன்பு சூழ்ந்தெனக்
கைத்தா மால்வரைக் காட்சி மிக்கவே.
- 3922 துண்ணென் நேகயா சூரன் நூறுபத்
தெண்ணும் தொல்கிரி யாவும் எம்பிரான்
கண்ணின் நோன்விடு காமர் காளைமேல்
விண்ணங் கான்றென ஆர்த்து வீசினான்.
- 3923 பாடார் பல்கிரி பற்றி வீசலும்
சுடார் வெம்புலி யாளி கேசரி
கோடார் தந்திகள் கோடி கோடிகள்
வீடா ஆர்ப்பொடு விம்மி வீழ்பவே.
- 3924 கேடாய் மன்னர் கிடப்ப ஆங்கவர்
வீடா ஆக்கமி சைந்து ளாரெனப்
பாடா வண்டு பராரை மால்வரை
ஊடார் தேன்கள் உகுப்ப வுண்டவே.
- 3925 வேறா கும்பல வெற்பி டந்தொறும்
ஊறா நின்றல வுற்ற வான்புனல்
மாறா மல்கவிழ் வுற்று வல்லைபேர்
ஆறா கிக்கடல் என்ன ஆர்த்ததே.
- 3926 வரைவீழ் பூம்புனல் மாந திக்கணை
இரையா மாக்கள் யாவும் வீழ்தலாற்
திரைசேர் வாரிகள் சென்று சேணெழீஇ
விரைவால் வெய்யவன் வெப்பம் நீக்குமே.

3921. அந்தக் கயமுகாசுரனது துதிக்கையால் சுற்றப் பட்ட 'பெருமலைகள் கடலில் இட்ட மத்தான ஆயிரம் மந்தர மலைகளை வாசுகிப் பாம்புக் கூட்டங்கள், நெருங்கிய தலைகளை முன் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு சூழ்ந்து கொண்டது போலக் காணப்பட்டது.

3922. எம் சிவபெருமானின் கண்ணினின்று தோன்றிய முருகப்பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் மீது, விரைவாக, ஆயிரம் பெரிய மலைகளைக் கயமுகாசுரன் வானம் கக்கியது போல வீசி எறிந்தனன்.

3923. பெரிய பல மலைகளைப் பிடுங்கி எறியவும், அவற்றில் உள்ள ஒன்றை ஒன்று நிகர்த்த கொடிய புவி, யாளி, சிங்கம். தந்தங்களையுடைய யானைகள் என்னும் இவை பல கோடியாக நெருங்கிப் பேரொலியுடன் கீழே விழுந்தன.

3924. நாட்டை ஆளும் மன்னர் ஊழால் வன்மை இழந்து கிடக்கும் சமயத்தில், அவர்களின் கெடாத செல்வங்களை அனுபவிக்கின்ற பகைவரைப் போல, கயமுகாசுரனால் எறியப்பட்ட பெரிய அடிப்பகுதியை உடைய அழிகின்ற மலைகள் தம்மிடம் இருந்த தேனைச் சிதற, அதனை வண்டுகள் உண்டன.

3925. பல இடங்களிலும் வெவ்வேறாக இருந்த மலையின் இடங்கள் தோறும் ஊற்றெடுத்து ஒழுகுகின்ற கான் யாறுகள், விடாது ஓரிடத்திலே சிந்திக் கவிழ்ந்து விரைவாகப் பெரிய ஆறாகிக் கடலைப் போல முழங்கியது.

3926. வீசப்பட்ட அம் மலைகளினின்று விழும்' அழகிய நீரால் உண்டான பேராற்றில், பெரிய விலங்குகள் எல்லாம் இரைந்து கொண்டு விழுவதால், அலைகளையுடைய அந்த ஆற்றின் வெள்ள நீர் விரைந்து மேலே எழுந்து போய்க் கதிரவனின் வெப்பத்தைப் போக்கியது.

104 □ கந்தபுராணம்

- 3927 பேசும் சீரிவை பெற்ற வெற்பெலாம்
ஈசன் தூதுவன் முன்ன ரெய்தின
பாசஞ் சுற்றிய பம்ப ரத்தொகை
வீசங் காலை சுழன்று வீழ்வதுபோல்.

வேறு

- 3928 சுடர்ப்பெருங்கதிர் ஆதவன் துண்ணெனக் கரப்ப
அடுக்கல் ஆயிரம் இன்னவாறொருதலை யாகக்
கடல்பு கும்கண முகிலென வருதலுங் கண்டான்
தடக்கை வேலுடை அண்ணல்தாள் முன்னினன்
தமியோன்.

- 3929 நிற்கு மெல்லையின் வெங்கொலைத் தொழில்முறை
நிரம்பக்
கிற்கும் வெய்யவன் விடுத்திடும் ஆயிரங் கிரியும்
பற்கன் மால்வரை காப்பவன் தன்மிசை பழிதீர்
அற்கன் மேல்வரும் எழிலிகள் என அடைந்
தனவே.

வேறு

- 3930 மறுவரை யாத திங்கள் வார்சடைக் கடவுள் நல்க
அறுவரை அனையாப் பெற்றோன் அருளினால்
ஐயன் நிற்ப
உறுவரை பத்து நூறும் ஒருங்குமா யுற்று
மற்றோர்
சிறுவரை தன்னில் யாவும் சிதறியே உடைந்த
வன்றே.

3927. மேலே சொல்லப்பட்ட இத்தகைய சிறப்புகள் பொருந்திய மலைகள் எல்லாம் கயிறு சுற்றப்பட்ட பம்பரக் கூட்டங்கள் சுழற்றி எறியப்பட்டபோது, அவை, சுழன்று விழும் தன்மையைப் போல, அந்த இறைவரின் தூதரான வீரவாகு தேவரின் எதிரில் வந்தன.

3928. ஒளிக் கதிர்களையுடைய கதிரவன் விரைந்து வானில் மறைந்து போகுமாறு, இவ்வாறு ஆயிரம் மலைகள், கடலின் நீரை உண்ணச் செல்லும் மேகங்களைப் போல, ஒரே சமயத்தில் வர, அங்குத் தனியாய் நின்ற வீரவாகு தேவர் அவற்றைப் பார்த்து, பெரிய திருக் கைகளில் வேலையுடைய முருகப் பெருமானின் திருவடிகளைத் தியானித்தார்.

3929. அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் நின்ற சமயத்தில், கொடிய கொலைத் தொழிலை நிரம்பப் பழகிய கயமுகாசுரனால் வீசப்பட்ட ஆயிரம் மலைகளும், சிவ பொருமானது திருக் கயிலாய மலையைக் காவல் மேற்கொண்டுள்ள நந்தி கணத் தலைவரான வீரவாகு தேவர் மீது, சூரியன்மீது வந்த மேகக் கூட்டம் போல வந்தன.

(எழிலி—மேகம்)

3930. களங்கம் இல்லாத பிறைச் சந்திரனை அணிந்த நீண்ட சடையையுடைய சிவபெருமான் அளிக்கக் கார்த்திகை மங்கையரான அறுவரை வளர்ப்புத் தாயாகப் பெற்ற முருகப் பெருமானின் அருளால், வீரவாகு தேவர் வாளா நிற்க, கயமுகாசுரனால் வீசப்பட்ட ஆயிரம் மலைகளும் ஒன்றாக வந்து வீரவாகு தேவர் மீது பட்டு, ஒருகணப் போதில் சிதறித் தூளாயின.

106 □ கந்தபுராணம்

3931 தெளிதரு வீரன் தன்மேற் செறிந்திடும் அடுக்கல்
யாவும்
விளிவொடு மாய்ந்த வன்றி விளைத்தில வேறங்
கொன்றும்
வளநனி சுருங்கி வானம் வறந்தநாள் வெளிற்றுக்
கொண்மூக்
கிளர்வன பயனின் றாகிக் கேடுபட் டுடையு
மாபோல்.

3932 மட்பகை வினைஞ் ரானோர் வனைதரு கலங்கள்
முற்றும்
திட்பமொ டமர்ந்த கற்றூண் சேர்ந்துழிச்
சிதறு மாபோல்
கொட்புறு புழைக்கை வெய்யோன் ஞ்றித்தெறி
பிறங்கல் யாவும்
ஒட்பம தடைந்த வீரன் மிசைபட உடைந்த
அன்றே.

3933 வீறல்கெழு புயத்தி னான்மேல் விடுத்திடு கிரிகள்
யாவும்
வறிதுபட் டிடலும் காணா மால்கரி முகத்தன்
நின்றான்
அறநெறி யொருவி மொய்ம்பால் ஆற்றிய
வெறுக்கை யாவும்
பிறர்கொள வுகுத்தி யாதும் ஊதியம் பெறுகி
லார்போல்.

3931. உலகத்தில் வளங்கள் எல்லாம் கெட்டுப் போகுமாறு வானமானது மழை பெய்யாது வறண்ட காலத்தில், வானில் தீதான்றும் வெண்மையான மேகங்கள் பயனில்லாது கெட்டழிவன போல, தெளிந்த ஞானமுடைய வீரவாகு தேவர் மீது பட்ட அம்மலைகள் யாவும் கெட்டழிந்தனவே அல்லாது வேறொன்றும் செய்யவில்லை.

3932. குயவர் வளையும் மட் பாண்டங்கள் எல்லாம் வலிய கல்தூண் மீது மோதப்பட்ட போது உடைந்து சிதறுவது போல, துளையுடைய சுழற்சியுடைய துதிக்கைகளையுடைய கொடிய கயமுகாசுரன் வீரவாகு தேவரைக் குறித்து எறிந்த மலைகள் எல்லாம், ஒளி பொருந்திய அவ் வீரவாகு தேவர் மீது பட்ட அளவில் உடைந்து போயின.

3933. அறநெறியைக் கடந்து தம் வன்மையால் தேடிய பொருள்கள் யாவும் அயலார் கவர்ந்து கொள்ளுமாறு இறைத்து, அதனால் யாதொரு பயனும் பெறாதவரைப் போல், ஆற்றல் பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் மீது எறியப்பட்ட மலைகள் எல்லாம், அவர்க்குத் துன்பம் ஏதும் செய்யாது வீணாக உடைந்து போனதைப் பார்த்துக் கொண்டு கயமுகாசுரன் நின்றான்.

- 3934 கண்டுவிம் மிதத்த னாகிக் கயாகரன் முனிந்தோர்
தண்டம்
திண்டிறல் மொய்ப்பன் தன்மேற் செலுத்தலும்
அதனைக் காணா
ஒண்டழல் புரையும் ஒள்வாள் உறைகழித்
தொல்லை வீழ்த்
துண்டம தாக்கி யன்னோன் எதிருறத் துன்ன
லுற்றான்.
- 3935 மத்தவெங் கயமாம் தீயோன் வாகையந்
தடந்தோள் அண்ணல்
மெய்த்தனி ஆற்றல் காணா விழுத்தகு பனைக்கை
யோச்சிப்
பத்துநா றான சாலப் பழுமரம் பறியா ஏந்தி
உய்த்திட ஒருதன் வாளால் ஒய்யெனச் சிந்தி
ஆர்த்தான்.
- 3936 காயெரி கலுழும் வெங்கண் கயாகரன் விடுவான்
பின்னுஞ்
சேயுயர் வரைபல் வேறு தெரிந்தனன் பறிக்கும்
எல்லை
நாயகன் தூதன் காணா நாந்தகங் கொடுபோய்
அன்னான்
ஆயிர மாகி யுள்ள புழைக்கையும் அறுத்தான்
அன்றே.
- 3937 அறுத்தலுங் கவன்று தீயோன் ஆயிரத் திரட்டி
கையும்
செறித்திவன் தன்னைப் பற்றித் திற்றியாக்
கொள்வ னென்றே
குறித்தனன் வளைப்ப வாளாற் கொம்மென
ஆற்றல் வீரன்
தறித்தனன் ஒருசார் வந்த ஆயிரந் தடக்கை
முற்றும்.

3934. அவ்வாறு தான் எறிந்த மலைகள் பயனற்றுப் போனதைப் பார்த்துக் கயமுகாசுரன் வியப்பு அடைந்து பின் சினம் கொண்டு ஒரு தண்டினை, மிக்க ஆற்றல் உடைய வீரவாகு தேவர் மீது எறிந்தான். அதனை வீரவாகு தேவர் கண்டு, ஒளி பொருந்திய தீயை ஒத்த வாள் ஒன்றை உறையினின்று எடுத்து, கயமுகாசுரன் எறிந்த தண்டினை இரண்டு துண்டாகி விழச் செய்து அந்த அசுரனின் எதிரில் சென்றார்.

3935. மதம் கொண்ட யானையின் முகமுடைய கயமுகாசுரன், வெற்றியுடைய அழகிய பெருந்தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரது உடல் வன்மையைக் கண்டு, புகழ் அடைந்த சிறந்த பனை போன்ற துதிக்கையை நீட்டி, ஆயிரம் பெரிய ஆலமரங்களைப் பறித்து எடுத்து வீசி எறிந்தான். அவற்றையெல்லாம் வீரவாகு தேவர் வாளால் ஷீரைந்து வெட்டி எறிந்து ஆரவாரம் செய்தார்.

3936. மேலும் வீரவாகு தேவர் மீது எறியும் பொருட்டுச் சுடுகின்ற தீப்பொறிகளையுடைய கண்ணின னான சயமுசாசுரன் மிசவும் உயர்ந்த வேறு சில மலைகளைப் பிடுங்கும்போது, அதனை முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் கண்டு, வாளை எடுத்துக் கொண்டு சென்று அவனது ஆயிரம் துதிக்கைகளையும் வெட்டி எறிந்தார்.

(நாந்தகம்—வாள்)

3937. அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் வெட்டவும், கவலை கொண்டு கொடியவனான கயமுகாசுரன் தன் இரண்டாயிரம் கைகளையும் நீட்டி வீரவாகுத் தேவரைப் பிடித்து, உணவாகக் கொள்வேன் என்று தன் உள்ளத்தில் எண்ணிக் கை நீட்டி வளைத்துக் கொண்டனன். வன்மைமிக்க அந்த வீரரான வீரவாகு தேவர், தம் கையில் இருந்த வாளால் ஷீரைவாக ஒரு பக்கத்தில் உள்ள அவனுடைய ஆயிரம் கைகளையும் வெட்டினார்.

110 □ கந்தபுராணம்

- 3938 செற்றமால் கரியின் பேரோன் திண்கைஆ
யிரமும்வீட்ட
மற்றையா யிரங்கை யாலும் வாகையஞ் செம்மல்
மார்பின்
எற்றினான் எற்றும் எல்லை எல்லையில் வெகுளி
எய்தி
அற்றுவிழ்ந் திடவே வாளால் அவையெலாம்
அடுதல் செய்தான்.
- 3939 கொலைகெழு தறுகண் நால்வாய்க் குஞ்சர
முகத்து வெய்யோன்
நிலைகெழு பாணி முற்றும் நீங்கி ரைந்து நூற்றுத்
தலைகெழு நிலைமைத் தாகித் தண்சினை பலவு
மல்கி
அலைகெழு வீழ்போய் உற்ற ஆலமே போல
நின்றான்.
- 3940 பாணிகள் இழந்து நின்ற பகட்டுடை வதனத்
தீயோன்
நாணினை இவனை அட்டு நம்முயிர் துறத்தும்
என்னா
மாணறு மனத்தில் கொண்டு மற்றொழின்
முன்னித் தோளால்
தாணுவின் கம்லை காப்போன் தடம்புயந் தாக்கி
ஆர்த்தான்.
- 3941 ஐயனது ஒற்றன் காணா ஆற்றலின் நாகி முற்றுங்
கையினை இழந்து நின்றான் கடுங்கதிர் வாளின்
வெம்போர்
செய்யலன் இனியான் என்னாச் சிந்தைசெய்
துறைவா ளோச்சி
ஒய்யென அவன்றன் மார்பின் உதைத்தனன்
ஒருதன் தாளால்.

3938. சினத்தையுடைய பெரிய யானையின் பெயரை யுடைய கயமுகாசுரனின் திண்மையான ஆயிரம் கைகளையும் வீரவாகு தேவர் வெட்டவும், மற்ற ஆயிரங்கைகளால் வெற்றியுடைய வெற்றி மாலை சூடிய வீரவாகு தேவரின் மார்பில் ஓங்கி அடித்தான். அங்ஙனம் அடித்தவுடன் அவர் எல்லையில்லாத சினம் கொண்டு அறுபட்டு விழுமாறு அந்த ஆயிரம் கைகளையும் தம் வாளால் வெட்டினார்.

3939. கொலைத் தன்மை கொண்ட அஞ்சாமையுடைய தொங்கும் வாயையுடைய யானையின் முகத்தையுடைய கொடிய கயமுகாசுரன் தன்னிடம் உள்ள கைகள் அனைத்தும் போய் ஆயிரம் தலைகளை மட்டும் உடைய வனாய்க், குளிர்ச்சி பொருந்திய அனேக கிளைகளால் நிரப்பப்பட்டு அசைகின்ற விழுதுகள் அறுபட்டு நிற்கின்ற ஆலமரம் போல நின்றான்.

3940. கைகள் அறுபட்டு நின்ற அகன்ற யானை முகத்தையுடைய கொடிய கயமுகாசுரன் தன் கைகள் இழந்தமையால் வெட்கம் கொண்டு 'நம்மை இவ்வாறு செய்த இவனைக் கொன்று நாம் உயிரை விடுவோம்' என்று சிறந்த தன் மனத்தில் எண்ணியவனாய், மல்போர்த் தொழிலைச் செய்ய முனைந்து கைகள் அறுபட்ட தம் தோள்களால், சிவபெருமானின் கயிலாய மலைக்குக் காவல் மேற்கொண்ட நந்தி கணத்தவரின் தலைவரான வீரவாகு தேவரின் பெரிய தோள்கள் மீது முட்டி ஆரவாரம் செய்தான்.

3941. முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் அந்தக் கயமுகாசுரன் தோள்களால் முட்டிப் போர் செய்வதைப் பார்த்து, 'இவன் வன்மையற்றவனாய் எல்லாக் கைகளையும் இழந்து நிற்கின்றான்; ஆதலால் நான் இனி வாள் கொண்டு இவனுடன் போர் செய்ய மாட்டேன்' என்று நினைத்துத் தீர்மானித்துத் தன் வீரவானை உறையிலே புகுத்திவிட்டுத் தனது ஒரு காலால் அந்த அசுரனின் மார்பிலே உதைத்தார்.

- 3942 உதைத்திடு கின்ற காலை ஒல்லென அரற்றி
வீழ்ந்து
மதத்தினை உறுக போல மால்கரி முகத்து
வெய்யோன்
பதைத்தனன் ஆவி சிந்திப் பட்டனன் பகிர்ந்த
மார்பிற்
குதித்திடு சோரி நீத்தங் குரைகடற் போய தன்றே.
- 3943 அவ்வியல் கண்டு பல்லோர் அவுணர்கள் நமரே
ஈண்டு
தெவ்வியல் முறையில் நின்று செருவினை
இழைப்பார் போலும்
இவ்விவர் ஆடற் கேது என்கொலோ அறிதும்
என்றே
கவ்வையின் நெறிக டோறுங் காண்பது கருதிப்
போந்தார்.
- 3944 சென்றிடல் வீரன் காணாத் தியரென் செய்கை
நோக்கின்
கன்றிவெஞ் சினமே கொண்டு கடுஞ்சமர்
இழைப்பர் யானும்
நின்றமர் புரிதல் வேண்டும் நிலைமையீ தென்றால்
அம்மா
இன்றொடு முடியுங் கொல்லோ இயற்றினும்
இவர் போரென்றான்
- 3945 ஆரணந் தனக்கும் காணா ஆதியங் கடவுள்
சொற்ற
பேரருண் மறந்தே இன்னே பீடிலார் தம்மோ
டேற்றுப்
போரினை யிழைத்து நின்றல் புல்லிது புலமைத்
தன்றால்
குருறை மூதூர் தன்னில் துன்னுவன் கடிதின்
என்றான்.

3942. அவ்வாறு வீரவாகுதேவர் காலால் உதைக் கவும், மதநீர் பொருந்திய கன்னத்தையுடைய யானையின் முகம் கொண்ட கொடிய கயமுகாசுரன் 'ஓ' என்று கதறிக் கொண்டு கீழே விழுந்து துடித்துப் பதைத்து உயிர் விட்டான். அவனது பிளவுபட்ட மார்பினின்று வெளிப்பட்ட இரத்த மானது ஆறாகப் பெருகி ஓடிக் கடலில் கலந்தது.

3943. இரத்தம் ஓடிக் கடலில் அவ்வாறு கலப்பதைக் கண்டு, பல அசுரர்கள் 'நம்முடையவரே பகைவர் முறைமையைப் பாராட்டி நின்று, போர் செய்கின்றார்கள் போலும்! இவர்கள் இங்ஙனம் போர் செய்வதற்குரிய காரணம் யாதோ? அறிவோம்!' என்று எண்ணி ஆரவாரத்தையுடைய வழிகள் தோறும் அப்போரைக் காண்பதற்காக வந்தனர்.

3944. அவ்வாறு அந்த அசுரர்கள் அங்கு வருவதை வீரவாகுதேவர் பார்த்து, "இங்கு இந்தக் கொடியவர் என் செயலைக் காண்பாரானால் மிக்க சினம் கொண்டவராய்க் கொடிய போரைச் செய்வர். செய்யின், நானும் இவர்களை எதிர்த்து நின்று போர் செய்தல் வேண்டும். நிலைமை இது வானால், நான் இவர்களுடன் போர் செய்தால், இன்றுடன் இது முடியுமோ? முடியாதே?" என்று அவர் கூறினார்.

3945. வீரவாகுதேவர் "வேதங்களாலும் காணுதற்குக் கூடாத முழுமுதற் கடவுளான முருகப் பெருமான் எனக்கு ஆணையிட்டருளியதை மறந்து விட்டேன்; பெருமையில்லாத இந்த அசுரருடன் போரிட்டுக் கொண்டு நிற்கல் இழிவே ஆகும்; அறிவுடைமையாகாது. குரபன்மன் வாழ் கின்ற பழைய நகரத்துள் விரைவில் செல்வேன்!" என்று தமக்குள் கூறிக் கொண்டார்.

114 □ கந்தபுராணம்

- 3946 எப்பெரு வாயில் சார வேகினும் அங்கண் எல்லாம்
கைப்படை அவுணர் வெள்ளங் காவல்கொண் டுற்ற
ஆற்றால்
தப்பினன் சேறல் ஒல்லா தமிழன் இப் படிவத்
தோடு
மெய்ப்பதி இதற்குச் செல்வன் வேற்றுரு வெய்தி
யென்றான்.
- 3947 கூற்றினை உறமும் வைவேற் குமரவேள்
அருளால் ஈண்டோர்
வேற்றுரு வதனைக் கொண்டு வெய்யராம் அவுண
வீரர்
போற்றுமிக் குணபால் வாய்தல் பொள்ளெனக்
கடந்து பின்னர்
மாற்றலன் ஊறிற் செல்வன் என்றான் வாகை
மொய்ப்பன்.
- 3948 நொய்யதோர் அணுவின் ஆற்ற நுணுகியும்
மேன்மை தன்னில்
பொய்யில்சீர் பெருமைத் தாயும் பூரண மாகி
வையும்
செய்யதோர் குமரன் பொற்றாள் சிந்தைசெய்
தன்பின் போற்றி
ஒய்யென அருளின் நீரால் ஓரணு வருவங்
கொண்டான்.
- 3949 நுணுகுதன் னுணர்வே போல நோக்கரும்
திறத்தால் தானோர்
அணுவுருக் கொண்டு வீரன் அடுகளம் அதனை
நீங்கி
இணையறு குமரற் போற்றி எழுந்துவின்
படர்ந்து மூதூர்க்
குணதிசை வாய்தல் நின்ற கோபுர மிசைக்கண்
உற்றான்.

3946. “எந்தப் பெரிய வாயில் வழியாகச் சென்றாலும் அங்கெல்லாம் படைக் கலங்களைக் கையிலே கொண்ட அசுரரின் படைக்கூட்டம் காவல் மேற் கொண்டிருக்கும் தன்மையால், இந்த நகரத்தில் நான் இந்த உருவத்தில் ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் தப்பி உள்ளே செல்ல முடியாது. ஆதலால் வேறு வடிவம் கொண்டு இந்த நகரத்தினுள் போவேன்!” என்று தமக்குள் அத்தேவர் கூறிக் கொண்டார்.

3947. “எமனைப் போன்ற கூர்மையான வேலையுடைய முருகப்பெருமானின் திருவருளால், இப்போது வேற்று வடிவம் கொண்டு, கொடியவரான அசுரர் காவல் காத்து நிற்கும் இக்கிழக்கு வாயிலினை விரைவாகக் கடந்து, பின்பு, பகைவரான சூரபன்மனின் நகரில் போவேன்!” என்று வெற்றிமிக்க வீரவாகுதேவர் கூறினார்.

3948. நுட்பமான அணுவைக் காட்டிலும் சிறியதாயும் பெருமையில் உண்மையான பெருமையை உடையதாயும் எவ்விடத்தும் நிறைந்ததாயும் உள்ள செவ்விய ஒப்பற்ற முருகப்பெருமானின் திருவடிகளை மனத்தில் துதித்து, அன்புடன் வழிபட்டு அப்பெருமானின் திருவருளால் வீரவாகுதேவர் ஓர் அணுவின் வடிவு கொண்டார்.

3949. நுட்பமான தன் அறிவைப் போல மற்றவரால் காணப்படாத தன்மை கொண்ட ஒரு சிறிய அணு உருவத்தை எடுத்து, வீரவாகுதேவர், கயமுகாசுரனைக் கொன்ற போர்க்களத்தினின்று நீங்கி, நிகரில்லாத முருகப்பெருமானை வணங்கி, மேல் எழுந்து, வான் வழியாய்ப் போய்க்கிழக்குத்திணில் இருந்த கோபுரத்தின் மீது நின்றார்.

8. நகர் புகு படலம்

- 3950 அண்டம் யாவையும் எழுவகை உயிர்த்தொகை
யனைத்தும்
பிண்ட மாம்பொருள் முழுவதும் நல்கியெம்
பெருமான்
பண்டு பாரித்த திறமென மகேந்திரப் பதியின்
மண்டு தொல்வளம் நோக்கியே இன்னன
மதிப்பான்.
- 3951 எந்தை முன்னரே சூரபன் மாவினுக்கு ஈந்த
முந்தும் அண்டங்கள் அலமரும் உவரிகள் முழுதும்
வந்து மொய்த்தன போலுமால் வரைபுரை காட்சிக்
கந்து பற்றியே ஆர்த்திடும் எல்லைதீர் கரிகள்.
- 3952 இயலும் ஐம்பெரு நிறத்தின்அண் டங்களின்
இருந்த
புயலி னம்பல ஓர்வழித் தொக்கன பொருவ
மயிலி ரஞ்சரம் முயலொடு யுகமற் றொழிலைப்
பயில்ப ரித்தொகை அளப்பில வயின் தொறும்
பரவும்.
- 3953 அண்டம் ஆயிரத் தெட்டினுள் மேதகும் அடல்மாத்
தண்ட மால்கரி யாயின தடம்பெருந் தேர்கள்
எண்ட ரும்பொருள் யாவுமீண் டிருந்தன இவற்றைக்
கண்டு தேர்ந்தனர் அல்லரோ அகிலமுங் கண்டோர்.

8. நகர் புகு படலம்

3950. எம் சிவபெருமான் எல்லா அண்டங்களையும் தேவர் மச்சுள் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர் வாழ்வன என்ற எழுவகையான உயிர்க் கூட்டங்களையும், பிண்டப் பொருளான மற்றவற்றையும் படைத்து முன் காலத்தில் ஓரிடத்தில் நிறைத்து வைத்த தன்மையைப் போலக் காணப்படுகின்ற மகேந்திர நகரத்தில் நெருங்கியுள்ள வளங்களை எல்லாம் வீரவாகுதேவர் பார்த்துத் தமக்குள் எண்ணலானார்.

3951. “மலை போன்ற வடிவுடைய கட்டுத் தறியில் நின்று ஆரவாரம் செய்கின்ற எல்லையில்லாத அளவற்ற யானைகள், எம் தந்தையான சிவபெருமான் முன் காலத்தில் சூரபன்மனுக்கு அளித்த உயர்ந்த ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள அலைவீசும் கடல்கள் எல்லாம் இங்கு ஒரே இடத்தில் ஒரே காலத்தில் நெருங்கி நிற்பதைப் போல விளங்கும்.

3952. “இந்த இடத்தில் பொருந்திய ஐந்து நிறங்களையுடைய பல அண்டங்களிலும் உள்ள மேகங்கள் எல்லாம் நெருங்கியிருப்பதை ஒக்கும் என்று கூறுமாறு மயில், பாணம், சசம், மார்க்கடம், மல்லம் என்னும் ஐந்து கதிகளைப் பழகிய குதிரைகள் அளவில்லாமல் நின்றன.

3953. “இங்கு ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள மேன்மையையும் வலிமையையும் உடைய குதிரைகளும் காலாட்களும் பெரிய யானைகளும் பெரிய தேர்களும் இவையே யல்லாது மற்றவையும் எல்லாம் உள்ளன. ஆதலால் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து அறிந்தவர் அல்லவோ எல்லா வுலகங்களையும் பார்த்து அறிந்தவர் ஆவார்.

'118 □ கந்தபுராணம்

3954 இணையில் இவ்விடைத் தானையின் வெள்ளமோர்
இலக்கம்
நனுகும் என்றனன் அந்தணன் நாற்பெரும்

படையும்.
கணித மில்லன இருந்தன வெள்ளிகண் ணிலன்போல்
உணர்வி லன்கொலாங் கனகனுங் கேட்டசொல்
லுரைத்தான்.

3955 உரையின் மிக்கஞர் பெற்றஅண் டந்தொறும்
உளவாம்.
வரையின் மிக்கதேர் கடல்களின் மிக்ககை மாக்கள்
திரையின் மிக்கவாம் பரித்தொகை ஆயிடைச்
செறிந்த
பரவை நுண்மணல் தன்னினும் மிக்கன பதாதி.

3956 மண்கொள் ஆயிரத் தெட்டெனும் அண்டத்தின்
வளமும்
எண்கொள் என்பதி னாயிரம் யோசனை யெல்லைக்
கண்கொள் பான்மையில் ஈண்டிய தற்புதங்
கறைதோய்
புண்கொள் வேலுடைச் சூர்தவத் தடங்கிய
போலாம்.

3957 உரைசெய் ஆயிரத் தெட்டெனும் அண்டத்தின்
உளவாம்
கரையில் சீரெலாந் தொகுத்தனன் ஈண்டவை
கண்டாந்
தருமம் மெய்யளி கண்டிலம் அவற்றையுந் தந்து
சுரர்கள் தம்முடன் சிறையிலிட் டான்கொலோ
சூரன்.

3954. ஒப்பில்லாத இங்கு, படைகளின் எண்ணிக்கை ஓர் இலட்சம் உள்ளதாக வியாழன் சொன்னார். அவர் கூறியது போலின்றி நால்வகைப் படைகளும் அளவில்லாமல் உள்ளன. அசுரரின் குருவானசுக் கிராசாரியார்க்கு எப்படிக்கண்ணில்லையோ, அதுபோல, தேவகுருவான இந்த வியாழனுக்கும் அறிவில்லாதிருக்கலாம். அதனால் தான் கேட்டதை மெய் என்று என்னிடம் கூறியுள்ளார்.

3955. மிக்க புகழையுடைய சூரபன்மன் சிவபெருமானிடத்தில் தவம் செய்து பெற்றுக் கொண்ட ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்களிலும் இருக்கும் மலைகளை விட மிகுந்த தேர்களும், அவ்வண்டங்களில் உள்ள கடல்களைக் காட்டிலும் அதிகமான யானைகளும், அந்தக் கடல்களில் உள்ள அலைகளைவிட அதிகமான தாவி ஓடும் குதிரைகளும், அக்கடல்களில் உள்ள நுட்பமான மணல்களைக் காட்டிலும் அதிகமான காலாள்களும் மிகுதியாய் உள்ளன.

3956. ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களில் உள்ள வளப் பங்கள் எல்லாம் என்பதினாயிரம் யோசனை பரப்புடைய இந்த நகரில் காணும்படி இருத்தல் வியக்கத்தக்கது? இரத்தம் தோய்ந்த ஊனையுடைய வேலையுடைய சூரபன்மனின் தவத்தால் இவை இவ்வாறு நெருங்கியிருப்பனவாகும்.

3957. “புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற ஆயிரத்து எட்டு அண்டம் என்னும் உலகங்களில் உள்ள அளவில்லாத சிறப்புப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் சூரபன்மன் நிரப்பி வைத்துள்ளான். எல்லாவற்றையும் நான் கண்டேன். ஆனால் அறம், மெய்மை, கருணை என்னும் இவற்றை நான் காணவில்லை! அவற்றையும் பற்றிச் சென்று தேவருடன் சிறையில் வைத்து விட்டான் போலும்?

120 □ கந்தபுராணம்

3958 அரண்ட ருங்கழல் சூரன்வாழ் மகேந்திரம் அதனில்
 திரண்ட பல்லியத் துழனியேழ் கடலினுந் தெழிப்ப
 முரண்டி றத்தவை இயம்புவார் அளவையார்
 மொழிவார்
 இரண்டு பத்துநூ றியோசனை யுண்டவர்
 இடங்கள்.

3959 க்ரிகள் சேவகம் ஒருபதி னாயிரம் கடுந்தேர்
 விரியும் நீளிடை ஒருபதி னாயிரம் விசயப்
 பரியின் எல்லையோர் இருபதி னாயிரம் பையத்
 துருவின் இன்னமும் உண்டுகொல் யோசனைத்
 தொகையே.

3960 இவுளி வாயினும் மால்கரிக் கரத்தினும் இழிந்து
 திவனும் நீர்மைசால் விலாழியும் தானமும்
 செறிந்து
 குவளை யுண்கணார் நீத்தசாந் தணிமலர்
 கொண்டே
 உவள கந்தரும் அகழ்சென் றகன்கடல் உறுமால்.

3961 வளமை மேதகும் இப்பெரு மகேந்திரம் வகுத்தல்
 முளரி அண்ணலிங் கொருவனான் முடிந்திட
 வற்றோ
 ஒன்று வாட்படை அவுணர்கோ னுடையவண்
 டத்தின்
 அளவி னான்முகர் யாரும்வந் திழைத்தன ராமால்.

3958. “அழகுடைய வீரக்கழல் அணிந்த சூரபன்மன் வாழ்கின்ற மகேந்திரபுரியில் கூட்டமாய் அடிக்கப்படுகின்ற பல்வகைப் பட்ட வாத்தியங்களின் ஒலிகள், ஏழு கடல்களின் ஒலியை விட அதிகம். வன்மையுடன் அவற்றை வாசிப்பவரின் தொகையை இன்னது என்று எவர் கூறவல்லார்? இரண்டாயிரம் யோசனை பரப்பு அந்த வாத்தியங்களை வாசிப்பவரின் இருப்பிடங்கள்!

3959. அந்த நகரத்தில் யானை கட்டும் இடங்கள் பதினாயிரம் யோசனை, விரைந்து ஓடும், தேர்களின் நிலையங்கள் பதினாயிர யோசனை; வெற்றியுடைய குதிரைக் கொட்டில்கள் இருபதினாயிர யோசனை நீளங்கள். இவற்றை இன்னும் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் இன்னும் அதிகமாக ஆனாலும் ஆகும்.

3960. குதிரைகளின் வாயிலும் யானைகளின் துதிகளைகளிலும் மெலிந்து ஒழுகி வருகின்ற நுரை நீரும் மத நீரும் ஒன்றாகக் கூடிக், குவளை மலர் போன்ற கண்களில் மை எழுதிய பெண்கள் சூடிக் கழித்த மலர்களை அடித்துக் கொண்டு போய்ச் சேறு பொருந்திய அரண்மனையின் அகழியை அடைந்து கடலில் போய் விழும். (விலாழி-குதிரை வாய் நுரை, தானம்-யானை மதநீர்)

3961. மிகுந்த வளமையுடைய இந்தப் பெரிய மகேந்திர நகரை, இவ்வண்டத்தில் இருக்கின்ற தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற இந்த ஒரு நான்முகனால் உண்டாக்க முடியுமோ? இதனை ஒளிர்கின்ற வானையுடைய அவுணர்ன் மன்னனான சூரபன்மனுக்குரிய அண்டங்களில் உள்ள அளவில்லாத நான்முகர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வந்து படைத்திருத்தல் வேண்டும்!

122 □ கத்தபுராணம்

3962 புரந்த ரன்தன துலகமும் ஒழிந்த புத்தேளிர்
இருந்த வானமும் எண்டிசை நகரமும் யாவும்
வருந்தி இந்நகர் சமைத்திட முன்னரே வண்கை
திருந்த வேகொலாம் படைத்தனர் திசைமுகத்
தலைவர்.

3963 பொன்புலப்படு துறக்கம்வான் மாதிரம் புவிகிழ்
துன்பில் போகமார் உலகென்பர் தொடுகடல்
பெருமை
முன்பு காண்கலர் கோட்டகம் புகழ்தரு
முறைபோல்
இன்பம் யாவையும் உளநகர் ஈதுபோ லியாதோ.

3964 கறைப டைத்ததாள் கரிபரி அவுணர்தேர்க்
கணங்கள்
அறைப டைத்திவண் ஈண்டிய அண்டங்க
ளனைத்தும்
முறைக டற்றொகை முழுவதுஞ் சூர்கொணர்ந்
தொருங்கே
சிறைப டுத்திய போலும்வே றொன்றிலை செப்ப.

3965 ஐய பூழியும் ஆரகில் ஆவியும் அற்ற
நொய்ய வாகிய அணுக்களும் நுழைவரி தென்னில்
செய்ய இந்நகர் ஆவணம் எங்கணுஞ் செறிந்த
வெய்ய தேர்கரி அவுணர்தம் பெருமையார்
விரிப்பார்.

3962. இந்திரனின் அமராவதி நகரத்தையும், அவனை அல்லாத மற்ற தேவர்கள் வாழ்கின்ற வான்உலகங்களையும், எட்டுத் திசைகளில் உள்ள நகரங்களையும், மற்ற எல்லா உலகங்களையும், வருந்தி இந்த நகரத்தைப் படைப்பதற்காக வேண்டி முதலிலேயே, வளப்பம் பொருந்திய கைகள் மேலும் பழகித் திருத்தம் அடையும் பொருட்டாகவே நான்முகர்கள் (அந்த அண்டங்கள் தோறும்) அவற்றையெல்லாம் முன்பு படைத்துப் பழகிக் கொண்டனர்.

3963. தோண்டப்பட்ட கடலினது பெருமையை முன் காணாதவர்கள் தாங்கள் பார்த்த குளங்களைப் புகழ்ந்து கூறிக் கொள்வதைப் போலப், பொன் மயமாய்க் காணப்படுகின்ற சுவர்க்கத்தையும் விண் உலகங்களையும் பாதலத்தையும் இன்பம் பொருந்திய போகம் அனுபவிப்பதற்குரிய உலகங்கள் எனச் சொல்வர். எல்லா இன்பங்களையும் தன்னிடம் கொண்ட இந்த நகரத்துக்கு ஒப்பான நகரம் வேறு எங்கு இருக்கின்றது?

3964. உரல் போன்ற காலையுடைய யானைகளும் குதிரைகளும் காலாட்களும் தேர்க்கூட்டங்களும் இருப்பிடங்களையுடையனவாய் இங்கு நெருங்கியுள்ளவை, எல்லா அண்டங்களிலும் உள்ள கடல்கள் எல்லாவற்றையும் சூரபன்மன் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வந்து வைத்ததை ஒக்கும். இதையன்றி இதற்கு ஒப்பாகச் சொல்வதற்கு வேறு ஒன்றில்லை.

3965. அழகான சிறு புழுதியும் அரிய அகிலின் புகையும் மிகவும் நுட்பமான அணுக்களுங்கூட இங்கு உள்ளே நுழைவதற்கு இடம் இல்லை என்றால், நல்ல இந்நகரத்தில் உள்ள வீதிகளில் எல்லாம் நிறைந்திருக்கும் கொடிய தேர்களும் யானைகளும் அசுரர்களும் என்ற இக்கூட்டத்தின் தொகையை எவர் எடுத்துக் கூறக்கூடும்? (ஐ—அழகு)

124 □ கந்தபுராணம்

3966 அள்ளல் வேலைகூழ் மகேந்திர புரிக்குஇணை யாகத்
தெள்ளி தாவொரு நகருமின் றுளதெனச் செப்ப
எள்ள லின்றிய அண்டமோ ராயிரத் தெட்டின்
உள்ள சீரெலாம் ஈதுபோல் ஒருபுரத் துளதோ.

3967 கழிந்த சீர்த்திகொள் இந்நகர் தன்னிடைக் கஞல்
வழிந்து தொல்லுரு மாழையின் மணிநிழலாகி
இழிந்து ளான்பெறு திருவெனப் பயன்பெறாது
எவர்க்கும்
ஒழிந்த வேலைகள் தம்புகழ் கொள்வதிவ் வுவரி.

3968 ஏற்கும் நேமிகூழ் மகேந்திர வெறுக்கை
இவ்வுலகோர்
ஆர்க்கும் ஒர்பயன் பெற்றில துயிர்ப்பலி அருந்தும்
கார்க்கு ழாம்புரை அலகைகூழ் காளிமந் திரத்திற்
சீர்க்கொள் கற்பகம் பிறர்க்குத வாதமர்
செயல்போல்.

3966. சேற்றையுடைய நீரோடு கூடிய கடலால் சூழப்பட்ட மகேந்திரபுரிக்கு ஒப்பாக ஒளி பொருந்திய வேறு ஒரு நகரமும் இல்லை. உண்டு என்று சொல்லவேண்டுமானால், புகழுடன் கூடிய ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள சிறந்த பொருள்கள் எல்லாம் உள்ள இந்த நகரத்தைப் போல வேறு ஒரு நகரில் இருக்கின்றதோ? (அன்னல்—சேறு)

3967. இங்குள்ள கடலானது, நீங்க இருக்கும் புகழையுடைய இந்தப் பொன் நகரத்தில் பொருந்தக் கரிய நிறம் நீங்கிப் பொன்னிறத்தைப் பெற்று, உலோபத் தன்மையுடையவன் பெற்ற செல்வம் எவர்க்கும் பயன் தாராது போல இக்கடல் வேறு நிறமான பொன்னிறம் பெற்றும் அதனால் பயன் ஒன்றுமில்லாது மற்றக் கடல்களின் புகழையே இத்தக் கடலும் பெற்றது. (கஞல—பொருந்த)

குறிப்பு : கடல்கள் தம்மிடத்துள்ள உப்பான தரித் திரத்தால் மற்றவருக்குப் பயன்படா ஆயின. இந்த மகேந்திரபுரியைச் சார்ந்த இக்கடலும் அந்தவூரில் உள்ள பொன்னைத் தான் அடைந்தும் உவர்க் குணம் நீங்காததால், உலோப குணம் உடையவனின் பொன் பிறருக்குப் பயனைத் தாராது ஒழிந்ததால், கடல் உலோபிகளுக்கு உவமையாக நின்றது.

3968. உயிர்களைப் பலியாகக் கொள்கின்ற கரிய மேகங்களைப் போன்ற உடல்களையுடைய பேய்களால் சூழப்பட்டுள்ள பத்திர காளியின் கோயிலில் நிற்கின்ற சிறப்புடைய கற்பக மரம், மற்றவர்க்குப் பயன்படாத தன்மை போல், கடல் சூழ்ந்த இந்த மகேந்திரபுரியில் உள்ள செல்வம் எல்லாம் இந்த உலகத்தில் உள்ள எவர்க்கும் எந்தப் பயனையும் தந்தது இல்லை. (அலகை—பேய், மந்திரம்—கோயில்)

126 □ கந்தபுராணம்

- 3969 மறக்கொ டுந்தொழில் இரவியம் பகையழல்
மடுப்பத்
துறக்க மாண்டது பட்டிமை யாகுமத் தொல்லூர்
சிறக்கும் இந்நகர் நோக்கியே தன்னலம் தேய்ந்து
பொறுக்க ரும்பெரு நாணசுடக் கரிந்தது போலாம்.
- 3970 துங்க மிக்கஞர் படைத்திடும் அண்டமாத்
தொகையுள்
செங்க திர்த்தொகை ஆங்கவன் பணியினாற்
சென்று
பொங்கு தண்சுடர் நடாத்திநின் றென்னவிப்
புரியில்
எங்கு முற்றன செழுமணிச் சிகரம் எண்ணிலவே.
- 3971 மாணி லைப்படும் எழுவகை உலகின் வைப்பென்ன
வேணி லைப்பெருஞ் சிகரிகள் செறிந்தன யாண்டும்
கோணி லைக்கதிர் உடுப்பிறர் பதங்களிற் குழுமி
நீணி லைத்தலம் பலவுள் மாடங்கள் நிரந்த.
- 3972 நூறி யோசனை சேண்படு நீட்சியும் நுவலும்
ஆறி யோசனைப் பரவையும் பெற்றஆவணங்கள்
ஏறு தேர்பரி களிறுதா னவர்படை ஈண்டிச்
சேற லாயிடை அருமையால் விசும்பினும்
செல்லும்.
- 3973 அடல்மி குத்திடு தானவர் அகலிரு விசம்பின்
கடிதி னில்செல மத்திகை காட்டுமா றொப்ப
நெடுமு சிற்கணந் தழுவுரு ளிகைமிசை நிறுவுங்
கொடிகள் எற்றிடப் போவன இரவிகொய்
யுளைமா.

3969. கொலை என்ற கொடுந்தொழில் உடைய பானுகோபன் தீயிட்டுக் கொளுத்தச் சுவர்க்கம் கரிந்து விட்டது என்பது பொய்யே ஆகும். அதன் காரணம் என்ன என்றால் அந்தப் பெரிய விண்ணுலகம் இந்த நகரத்தைப் பார்த்தே தனது அழகானது கெட்டுப் பொறுக்க முடியாத நாணம் தன்னைச் சுட, அதனால் அது கரிந்து போனதாகும்.

3970. வன்மை மிகுந்த சூரபன்மன் பெற்றுள்ள ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களுள் வாழ்கின்ற சூரியர்கள் அவனது ஆணையால் இந்த இடத்துக்கு வந்து குளிர்ந்த ஒளியை வீசிக் கொண்டிருப்பதைப் போல், இந்த நகரத்தில் எங்கும் செழுமையான மாணிக்கத் தூபிகள் அளவில்லாமல் இருந்தன.

3971. பெருமை பொருந்திய மேல் ஏழ் உலகங்களைப் போல் இந்த லூரில் எல்லா இடங்களிலும் ஏழு நிலைகளை யுடைய பெரிய கோபுரங்கள் நெருங்கியுள்ளன. நிலைத்த கோள்களான சூரிய சந்திர விண்மீன்களைப் போல் பல மேல் நிலைகளையுடைய மாளிகைகள் வரிசையாய் உள்ளன.

3972. நூறு யோசனை தொலைவான நீளமும், ஆறு யோசனை அகலமும் உள்ள வீதிகளில் ஏறுகின்ற தேர்களும் குதிரைகளும் காலாட்களும் ஒன்றாய் பெருகிச் செல்வதற்கு அங்கு இடம் போதவில்லை. ஆதலால் அவை வான வழியாகவும் சென்றன.

3973. வன்மை மிக்க அவுணர் இடமகன்ற பெரிய லானில் விரைவாகச் செல்வதற்கு சம்மட்டி (சாட்டை) எடுத்து அடித்தது போல் நீண்ட மேகக் கூட்டம் பொருந்திய சூளிகைகளிலே கட்டப்பட்ட கொடிகள் மோத, அதனால் கதிரவனின் குதிரைகள் விரைவாகச் சென்றன. (சூளிகை—சிகரம் உடையதாகக் கட்டப்பட்ட மாளிகை)

3974 மேலு லாவிய படிசுமா ளிகைசில மின்னார்
மாலை தாழ்குமுற் கிடுமகி லாவியான் மறைவ
சீல நீங்கிய அவுணர்தஞ் சீர்த்திகள் அனைத்தும்
மேல வேயவர் பவத்தினுள் ஒடுங்குமா றென்ன.

3975 அணிகு லாயகோ மேகதம் மரகதம் ஆரம்
துணியும் நீலம்வச் சிரம்வயி டூரியம் துப்பு
நணிய பங்கயம் புருடரா கம்மெனும் நவமா
மணிக ளாற்செய்து மிளிர்வன வரம்பில்பொன்
மாடம்.

3976 இயல்பு டைத்தவெண் படித்தின் இயன்றமா
 ளிகைமேல்
 புயல்பு டைத்திடு களிமயில் வதிந்திடப் புடையே
 கயல்பு டைத்தகண் ணியர்புரி அகிற்புகை கலப்ப
 முயல்பு டைத்திடு மதியினைச் சூழ்தரு
 முகில்போல்.

3977 வளனி யன்றிடு செம்மணிப் பளிங்குமா ளிகைமேல்
ஒளிநு பொந்தலத் தரிவையர் வடிமிசைந் துறுதல்
வெளிய சேயன பங்கயப் பொகுட்டின்மீ மிசையே
அளிஇ னங்கள் தேன் மாந்தியே வைகுமா றனைய-

3978 துய்ய வாலரி புனற்கிறை மண்ணியே தொகுப்பச்
செய்ய தீயவன் ஊன்களோ டவைபதம் செய்ய
மையன் மாதரோ டவுணர்கள் அரம்பையர்
வழங்க
நெய்யளா வுண்டி உன்குவர் மறுசிகை நீக்கி.

3974. மின்னல் கொடி போன்ற அழகிய இடையை யுடைய மங்கையர் மாலையுடைய தாழ்ந்த தங்கள் கூந்தலுக்கு இடுகின்ற அகில் புகையினால் உயரமான பளிங்கு மாளிகைகள், ஒழுக்கம் இல்லாத அசுரரின் புகழ் அனைத்தும் அவர்கள் செய்யும்பாவத் தொழிலால் மறைந்து கிடந்தாற் போல மறைகின்றன.

3975. அழகுடைய கோமேதகம், மரகதம், முத்து ஒளியுடைய நீலம் வச்சிரம், வயிடுரியம், பவளம், செம்மையுடைய பதுமராகம், புட்பராகம் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒன்பது வகையான பெருமையுடைய மணிகளால் இயன்ற சித்திர வேலைப்பாட்டுடன் அளவில்லாத பொன் மாளிகைகள் விளங்கின.

3976. இலக்கணம் உடைய வெண்மையான பளிங்குக் கல்லால் செய்யப்பட்ட மாளிகைகள் மீது மேகத்தின் வரவைக் கண்டு மகிழும் மயில்கள் இருக்கின்ற சமயத்தில், அவற்றின் பக்கத்தில் களங்கம் உடைய சந்திரனைச் சூழ்ந்து கொண்ட மேகத்தைப் போல, சேல் மீன் போன்ற கண்களையுடைய பெண்கள் தம் கூந்தலை உலர்த்துதல் முதலான செயலுக்காக உண்டாக்கும் அகில் புகையானது விளங்கியது.

3977. வளமை பொருந்திய மாணிக்கக் கற்களால் ஆன மாளிகைகளின் மீதும், பளிங்குக் கற்களால் இயன்ற மாளிகைகளின் மீதும், விளங்கும் பொன் பீடங்களின் மீதும் அசுர மங்கையர் கள்ளைக் குடித்து அமர்வது, வெண்டாமரை செந்தாமரை என்ற மலர்களின் உட்கொட்டைகளின் மீது வண்டுகள் அமர்ந்து தேன் உண்ணுவதை நிகர்க்கும்.

3978. தூய வெண்மையான அரிசிகளைக் கடல் தலைவனான வருணன் கழுவித் தூய்மை செய்து குவிக்க, அவற்றை ஊனுடன் கலந்து அக்கினி தேவன் சமைக்க, சமைத்த நெய்யுடன் கலந்து வெண்மையான அந்த உணவைத் தாம் மயக்கம் பொருந்திய பெண்களுடன், அசுரர்கள், தேவ மங்கையர் பரிமாறக், கடினமான உணவைத் தள்ளி உண்டனர்.

130 □ கந்தபுராணம்

- 3979 துப்பு றுத்தன குஞ்சியங் காணையர் தொகையும்
செப்பு றுத்துச் றடிமினார் பண்ணையுஞ்
செறிந்து
மெய்ப்பு றத்தியல் காட்சியுங் கலவியும் வெறுப்பும்
எப்பு றத்தினும் நிகழ்வன மதனுல கிதுவே.
- 3980 பூணும் ஆரமும் கலாபமும் இழைகளும்
பொன்செய்
நானும் ஒற்றராற் பரத்தையர் பாற்பட நல்கிப்
பேணி மற்றவர் விலக்கின நயந்தன பிறவும்
மானு மைந்தர்கள் தேறுவான் ஆறுபார்த்
தயர்வார்.
- 3981 துன்று தானவர் தெரியலின் மாதர்பூந்
தொடையின்
மன்றல் மாளிகைச் சோலையின் இலஞ்சியின்
மலரிற்
குன்ற மால்கரித் தண்டத்தில் யாழ்முரல்
குழுவிற்
சென்று சென்றன துணர்வுபோல் அளிகளுந்
திரியும்.
- 3982 மாறி லாதசூர் ஆணையால் வந்திடும் வசந்தன்
ஊறு தெண்கடல் அளவியே தண்டலை உலவி
வீறு மாளிகை நூழையின் இடந்தொறும்
மெல்லத்
தேறல் வாய்மடுத் தோரென அசைந்துசென்
றிடுமால்.

3979. இந்த மகேந்திர நகரின் எங்கும் செம்மையான அரக்கை உருக்கி வார்த்து வைத்தது போல் விளங்கும் மயிர் முடியையுடைய இளைஞர் கூட்டமும், செம்பஞ்சு குழம்பு பூசிய சிறிய அடியுடைய மங்கையரின் கூட்டமும் நெருங்கியிருக்கின்றனர். அவர்களிடையே புணர்ச்சியும் ஊடலும் நிகழ்கின்றன. ஆதலால் இது மன்மதனின் உலகமே ஆகும்.

3980. மாட்சிமையுடைய ஆடவர் தம் தூதரிடத்தில் அணிந்து கொள்கின்ற முத்தால் ஆன அணிகளையும், இடை அணியான கலாபத்தையும், ஆடைகளையும், பொன்னால் செய்யப்பட்ட மற்ற அணிகளையும் தந்து, பரத்தையரிடம் கொடுக்கச் சொல்லி அனுப்பினர்; பின் அந்தப் பரத்தையர் விரும்பி எடுத்துக் கொண்டவற்றையும் விலக்கியவற்றையும் மற்றவற்றையும் உணரும் பொருட்டு வீதியில் அத்தூதர் திரும்பி வரும் வழிபார்த்துக் கவலையுடன் விளங்குவார். (கலாபம்—பெண்கள் இடையில் அணியும் ஓர் அணி)

3981. நெருங்கிய அகரரின் மாலைகளிலும், பெண் சரரின் அழகிய மாலைகளிலும், நீர் நிலைகளில் உள்ள மலர்களிலும், மலைகளை நிகர்த்த யானைகள் போகும் வழிகளிலும், யாழ் வாசிக்கும் பாணர் போல் சென்று சென்று, என் உள்ளத்தைப் போன்று வண்டுகள் திரியும்.

3982. நிகர் இல்லாத குரபன்மனின் ஆணையால் இங்கு வந்து வீசுகின்ற தென்றல், நீர் ஊறுகின்ற கடலுடன் கலந்து சோலைகளில் சென்று உலவிப் பின் உயர்ந்த மாளிகைகளின் பலகணிகளின் வழியாக மது அருந்திய வரைப் போல மெல்லென அசைந்து உலவும்.

132 □ கந்தபுராணம்

3983 மாட மீதமர் மடந்தையர் தம்முரு வனப்புக்
கூடவேபுனைந் தணிநிழல் காண்பது குறித்துப்
பாடு சேர்கரம் நீட்டியே பகலவற் பற்றி
ஆடி நீர்மையின் நோக்கியே அந்தரத் தெறிவார்.

3984 வன்ன மாடமேல் ஆடவர் பரத்தமை மகளிர்
உன்னி ஊடியே பங்கியீர்த் தடிகளால் உதைப்பப்
பொன்னின் நாணறத் தமதுகை எழிலியுட் போக்கி
மின்னு வாங்கியே ஆர்த்தனர் குஞ்சியை வீக்கி.

3985 முழங்கு வானதி தோய்ந்தசின் மாளிகை முகட்டின்
அழுங்கல் என்பதை உணர்கிலா மாதரார் அகல்வான்
வழங்கு கோளுடன் உருமினைப் பற்றியம் மனையும்
கழங்கு மாயெறிந் தாடுவர் அலமரக் கண்கள்.

3986 ஈண்டை மாளிகை மங்கையர் தம்சிறார் இரங்க
ஆண்டு மற்றவர் ஆடுவான் பற்றியா தவன்தேர்
பூண்ட மாந்தொகை கொடுத்தலும் ஆங்கவன் போந்து
வேண்டி நின்றிட வாங்கியே உதவுவார் மெல்ல.

3983. மேல் மாடங்களிலே இருக்கின்ற மங்கையர் தம் உடல் அழகு மிகுதியாகுமாறு அலங்கரித்துக் கொண்டு அழகிய நிழலான பிரதி பிம்பத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணிப் பெருமை பொருந்திய கைகளை நீட்டிக் கதிரவனைப் பிடித்து கண்ணாடியின் தன்மையாகப் பார்த்துப் பின்னர் வானிலே அக்கதிரவனை வீசி எறிவர்.

3984. அழகிய மாடங்களின் மீது ஆடவரை வேசித் தொழிலையுடைய பெண்கள் நினைத்துப் பிணங்கிச் சிகையைப் பிடித்து இழுத்துக் கால்களால் உதைக்க, அதனால் தங்கள் குறுகிய குடுமி முடியில் கட்டியிருந்த பொன் கயிறு அறுந்து போக, அதற்குப் பதிலாகத் தம் கைகளை மேகங்களில் புகுத்தி மின்னலை எடுத்து மயிர்முடி விழாது இறுகக் கட்டினர்.

3985. ஒலிக்கின்ற ஆகாய கங்கையில் படிந்த மாளிகையின் உச்சியில் வருத்தம் என்பது இன்னது என அறியாது வாழ்கின்ற பெண்கள்- அகன்ற வானத்திலே உலாவும் செவ்வாய் முதலான கிரகங்களையும், இடிகளையும் பிடித்து அம்மாணக் காயும் கழங்குக் காயுமாக எறிந்து கண்கள் சுழல விளையாடுவர்.

3986. இங்குள்ள மாளிகைகளில் வாழ்கின்ற பெண்கள் தம் குழந்தைகள் 'பிடித்துத் தருக' என்று கேட்கும் போதெல்லாம், அவர்கள் அச்சிறுவர்கள் விளையாடுவதற்காகக் கதிரவனின் தேரில் கட்டியுள்ள குதிரைகளைப் பிடித்துக் கொடுப்பர்; உடனே அந்தக் கதிரவன் அங்கு இறங்கி வந்து, "என் குதிரைகளை எனக்குக் கொடுங்கள்!" என்று வேண்டிக் கொள்ள, அப்பெண்கள் அக்குழந்தைகளின் கைகளினின்று அக்குதிரைகளை மெல்ல வாங்கிக் கதிரவனிடம் தருவர்.

- 3987 நீடு மாளிகை மிசைவரு மாதர்கை நீட்டி
ஈடு சாலுரும் ஏறுடன் மின்பிடித்து இசைத்தே
ஆடு கிங்கிணி மாலையாம் மைந்தருக் கணியா
ஒடு கொண்டலைச் சிறுதுகி லாப்புனைந்
துகப்பார்.
- 3988 பொங்கு மாமணி மேல்தலத் திரவிபோந்திடலும்
இங்கி தோர்கனி யெனச்சிறார் அவன்றனை யெட்டி
அங்கை பற்றியே கறித்தழல் உறைப்பவிட்
டழுங்கக்
கங்கை வாரிநீர் ஊட்டுவார் கண்டநற் றாயர்.
- 3989 கண்டு வந்தனை வரும்புகழ் தஞ்சிறார் கலுழ
விண்டு வந்தனை செய்தெனத் தாழ்ந்தமேல்
நிலத்தில்
வண்டு வந்தனைப் படுகதிர்க் கைம்மலர் வலிந்து
கொண்டு வந்தனை மார்இரங் காவகை
கொடுப்பார்.
- 3990 அஞ்சி லோதியர் மாளிகை மிசைச்சிலர் அகல்வான்
விஞ்சு தேவரை விளித்தலும் மெய்யுறல் மறுப்ப
வஞ்சர் வஞ்சரென் றரற்றியவ் வானவர் இசைய
நஞ்சி றாருடன் ஆடுதும் என்பர்நன்ன ணினர்க்கு.

3987. மங்கையர் தம் கைகளை நீட்டி உயர்ந்த மாடங்களின் மீது வருகின்ற வன்மையுடைய இடியேறுடன் மின்னல்களைப் பிடித்துக் கட்டி, அசைகின்ற கிண்கிண் மாலைகளாகத் தம் குழந்தைகளுக்குச் சூட்டி, ஓடுகின்ற மேகங்களைப் பிடித்து அச்சிறுவர்க்குச் சிற்றாடையாகக் கட்டி மகிழ்வார்.

3988. ஒளி விளங்கும் மணிகள் இழைத்த மாடங்களின் மீது கதிரவன் வரவும், சிறுவர் அதனை 'இது ஒரு பழமாகும்' என்று எண்ணி, எட்டிக் கையால் பிடித்து வாயால் கடித்தனர்! அது சுடுதலால் கைவிட்டு அழுதனர். அதனைப் பார்த்த அச்சிறுவரின் தாயர் ஆகாய கங்கையின் நீரைமுகந்து அவர்களின் வாய்ச்சுடு நீங்கக் குடிக்கச் செய்வார்.

3989. யாவரும் பார்த்து மகிழ்ந்து புகழ்கின்ற மேகம் வணங்கினாற் போல் தாழ்ந்து கிடக்கும் மாளிகையின் மீதுள்ள அசுர ஆடவர்களும் அசுர மங்கையரும் தம் குழந்தைகள் அழவும், அவர்கள் அழாது இருக்கும்படி வளமை வாய்ந்த இரண்டு என்ற எண்ணைப் பொருந்திய கதிரவனின் கைகளில் உள்ள தாமரஸ் மலரைப் பிடுங்கி எடுத்து வந்து தருவர்.

3990. மாளிகைகளின் மேல் அழகிய சிலவான கூந்தலையுடைய அசுர மங்கையருள் சிலர் விரிந்த வானத்தை வழியாகக் கொண்டு செல்லும் தேவர்களை அழைத்தனர்; அவர்கள் அம்மங்கையரைக் கூட மறுத்து நீங்கினர்; உடனே அவர்கள் 'திருடர், திருடர்' என்று கூவிப் பயமுறுத்தியதால், அசுரர்க்கு அஞ்சித் தேவர் அம்மங்கையருடன் கூடச் சம்மதித்தனர். அப்போது அங்கு வந்த தம் கணவர்க்கு 'நம் குழந்தைகளுடன் விளையாடுகின்றோம்' என்று கூறிச் சமாளித்தனர்.

136 □ கந்தபுராணம்

3991 பொருளில் மாளிகைப் படிற்றியர் புணர்வரென்று
உன்னி
வரவு மஞ்சவர் வராமையும் அஞ்சவர் மடவார்
கரவின் மேவுதல் அவுணர்கள் காண்பர்கொ
லென்றும்
வேருவு கின்றனர் என்செய்வார் வண்ணெறிப்
படர்வார்.

3992 மேனி லம்தனின் மங்கையர் சிறார்விடா திரங்க
ஊன மில்கதிர் தேர்வர அவரையாண் டுய்த்து
வான கந்தனிற் சில்லிடை யேகிநம் மகவைப்
பானு வந்துநீ தருகென விடுக்குநர் பலரால்.

3993 கலதி யாகிய அவுணர்தம் மாதர்கால் வருடிச்
சிலதி யாரென வணங்கினோர் ஏவல்செய்
கிற்பார்
சலதி யார்தரும் உலகமேல் தெரிஞறில் தவமே
அலதி யாவுள வேண்டியாங் குதவநின் றனவே.

3994 ஐந்த வாகிய தருக்களும் மணியும்நல் லாவும்
நந்தும் அம்புய நிதியமும் பிறவும்இந் நகரின்
பைந்தர் மாதர்கள் இருந்துழி யிருந்துழி வந்து
சிந்தை தன்னிடை வேண்டியாங் குதவியே திரியும்.

3995 மீது போகிய மாளிகைக் காப்பினுள் மேவும்
மாதர் வானெறிச் செல்லுவோர் சிலர்தமை
வலித்தே
காத லால்பிடித்தொருசிலர் முறைமுறை கலந்து
போதி ராலென விடுப்பர்பின் அசமுகி போல்வார்

3991. வான் வழியே செல்பவர் 'பொன் மயமான மாளிகையுள் உள்ள அசுரமாதர் புணர்வார்களே' என்று எண்ணி, அவ்வழியாய் வருதற்கும் அஞ்சவர்; வர்ராதிருப் பதற்கும் அஞ்சவர். இந்த அசுர மாதரின் தீய ஒழுக்கத்தை அசுரர்கள் கண்டுவிடுவார்களோ என்றும் எண்ணி அஞ்சவர். அவர்கள் என் செய்வர்?

3992. மேன் மாடத்தில் உள்ள மங்கையருள் பலர் தம் சிறுவர் விடாது அழவும் குற்றம் இல்லாத கதிரவனின் தேர் அந்த வழியாக வருவதைப் பார்த்து அதில் அச்சிறுவரை அமரச் செய்து "ஏ! கதிரவனே, நீ வானத்தில் சிறிது தொலைவு சென்று திருப்பி நம் குழந்தையைக் கொண்டு வந்து விடுவாயாக!" என்று அனுப்புவர்.

3993. மூதேவியரான அசுர மங்கையரின் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு தோழியர்களைப் போல் தேவமங்கையர் பணி செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் ஆராய்ந்து பார்த்தால் தவமே அல்லாது விரும் பியதைத் தரவல்லது வேறு யாதுளது?

3994. ஐந்து என்று கூறப்படுகின்ற கற்பக மரங்களும், சிந்தாமணியும், நல்ல காமதேனுவும், உயர்ந்த பதும நிதியும், மற்றவையும் இந்த நகரத்தில் உள்ள ஆடவரும் மங்கையரும் இருக்கின்ற இடங்கள்தோறும் இருக்கின்ற இடங்கள் தோறும் சென்று அவர்கள் மனத்தில் நினைத்தவற்றை அளித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

3995. அசமுகியைப் போன்ற சில அசுரமாதர்—மேலே உயர்ந்த மாளிகைகளுக்குள் காவலுடன் இருப்பவர்கள், வான்வழியாகப் போகின்ற சிலரைப் பிடித்து வந்து வரிசை வரிசையாகப் புணர்ந்து, 'இனி நீங்கள் செல்லுங்கள்' என்று சொல்லி அனுப்புவர்.

138 □ கந்தபுராணம்

வேறு

3996 மேதாவி கொண்டகதிர் வெய்யவனை வெஞ்சூர்
சேய்தான் வலிந்துகிறை செய்திடலின் முன்ன
மேதாமி னங்கொலென எண்ணிஅவன் என்றாழ்
வாதாய னங்கடொறும் வந்துபுகல் இன்றே.

3997 தேசுற்ற மாடமுறை சீப்பவரு காலோன்
வாசப்பு னல்கலவை வார்புணரி கொண்கன்
வீசப்பு லர்த்தியிட விண்படரும் வெய்யோன்
ஆசுற்ற தானவர் அமர்ந்திவண் இருந்தார்.

3998 பால்கொண்ட தெண்கடல் மிசைப்பதுமை தன்னை
மால்கொண்டு கண்டுதுயிலும் வண்ணமிது வெண்ணை
மேல்கொண்ட நுண்பளித மேனிலம தன்கட்
குல்கொண்ட காரெழிலி மின்னிநொடு துஞ்சும்.

வேறு

3999 குழலின் ஓதையும் எழால்களின் ஓதையும் குறிக்கும்.
வழுவில் கோட்டொடு காகள ஓதையும் மற்றை
முழலின் ஓதையும் பாடுநர் ஓதையும் முடிவில்
விழலின் ஓதையுந் தெண்டிறை ஓதையின் மிகுமால்.

4000 மதனி முக்குறு மைந்தரும் மாதரும் வனமா
மதனி முக்கிய வீதியில் வீசும்வண் கலவை
பதனி முக்குறச் சேதக மாகுமீன் பலவும்
பதனி முக்கிய வாந்தினம் புனைந்தெறி பணிகள்.

3996. மேன்மையான கதிர்களையுடைய கதிரவனைக் கொடிய குரபன்மனின் மகனான பானுகோபன் பிடித்துச் சிறையில் அடைத்தமையால், 'இங்ஙனம் நுழைந்ததால் இவ்வாறு ஆயினோம்!' எனக் கருதி, அக்கதிரவனின் ஒளிக் கதிர்கள் இந்நகரத்தின் பலகணி தோறும் போய்ப் புகுவ தில்லை.

3997. ஒளியுடைய மாளிகையைப் பெருக்குவதற்கு முறைப்படி வருகின்ற வாயு தேவன் பெருக்கவும், வாசனை பொருந்திய நீரிலேமணப் பொருள்களைக் கலந்து கடல் தலைவனான வருணன் தெளிக்கவும், வான் வழியாகச் செல் கின்ற சூரியன் அந்த ஈரத்தை உலர்த்தவும், களங்கம் உடைய அசுரர்கள் இந்த இடத்தில் இனிதாக வாழ்கின்றனர்.

3998. பாலைத் தன்னிடம் கொண்ட தெளிந்த கடலின் மீது, திருமகளை உடன் கொண்டு திருமால் உறங்கு வதைப் போல், உயர்வுடைய நுட்பமான கர்ப்பூரம் போன்ற சுண்ணம் இட்டு மெழுகிய வெண்ணிறம் பொருந்திய மாளிகைகளின் மேல், கருக்கொண்ட கரிய மேகங்கள் மின்ன லோடு தங்கிக் கிடக்கும்.

3999. குழலின் ஓசையும், நரம்புக் கருவிகளான வீணைகளின் ஓசையும், குற்றம் இல்லாத கொம்புகளுடன் காகளங்களின் ஓசையும், இவையே அல்லாது தண்ணுமை களின் ஓசையும், பாடுபவரின் ஓசையும், அழிவற்ற விழாக் களின் ஓசையும், தெளிந்த கடல் ஓசையை விட அதிகமாக விளங்கும். (காகளம்-எக்காளம் என்ற ஊது கருவி.)

4000. யானையின் மதத்தால் போவாரை வழுக்கி விழச் செய்கின்ற வீதியில், மன்மதனையும் அழகால் பின்னிடச் செய்யும் ஆடவரும், மங்கையரும், எறிகின்ற வளப்பமான மணக்கலவை, கால் வழுக்கும்படிசேறாக ஆகும். நாள்தோறும் அவர்கள் அணிந்து கழற்றி எறிந்த அணிகள் விண்மீன்கள் பலவும் தம் இடங்களினின்று தவறிவிழுந்தவை போலத் தோன்றும்.

140 □ கந்தபுராணம்

4001 அளப்பில் வேட்கையங் கொருவர்கண் வைத்துமற்
றதனை
வெளிப்ப டுக்கிலர் மெலிதலும் குறிகளே விளம்ப
ஒளிப்ப தென்னுளம் பகரென ஆற்றலா துடைந்து
கிளிப்பெ டைக்கிருந் தொருசில மடந்தையர்
கிளப்பார்.

4002 குருளை மான்பிணித் திளஞ்சிறார் ஊர்ந்திடும்
கொடித்தேர்
உருளை ஒன்பொனை மணித்தலங் கவர்ந்துகொண்
டுறுவ
வெருளின் மாக்களை வெறுப்பதென் முனிவரும்
விழைவார்
பொருளின் ஆசையை நீங்கினர் யாவரே புனியில்.

4003 விழைவு மாற்றிய தவத்தின ரேனுமில் வெறுக்கை
மொழியி னோரினும் அவுணரா கத்தவம் முயல்வார்
ஒழியும் ஏனையர் செய்கையை யுரைப்பதென்
னுலகில்
கழிபெ ரும்பகல் நோற்றவ ரேயிது காண்பார்.

4004 குழவி வான்மதிக் கிம்புரி மருப்புடைக் கொண்மு
விழுமெ னச்சொரி தானநீ ராறுபோ லேகி
மழலை மென்சிறார் ஆவணத் தாடும்வண் சுண்ணப்
புழுதி ஈண்டலின் வறப்பவான் கங்கையும் புலர.

4001. அளவில்லாத ஆசையினை ஒருவர் மீது கொண்டு, அதை வெளிப்படுத்தாமல் வருத்தப் படுத்தலும், அவர்கள் கொண்ட ஆசையை அவர்களின் மெய்ப்பாடே வெளிப்படுத்தலும், ஆடவர் அதனை உணர்ந்து “உன் உள்ளத்தில் என்ன நினைந்துள்ளாய்! சொல்” என்று வினவவும், உள் அடக்கியதை வெளிப்படுத்தும் திறம் இன்மையால், அவருடன் பெண்களியை முன்னிலைப் படுத்தித் தம் உள்ளத்தில் உள்ள ஆசையைச் சில மங்கையர் வெளிப்படுத்துவர்.

4002. இளமையுடைய சிறுவர் மான் குட்டிகளைக் கட்டி ஓட்டும் கொடியுடைய தேர்களின் சக்கரங்கள், பொன்னை அழகிய பூமியினின்று கவர்ந்து செல்கின்றன. அச்சம் இல்லாத அந்தச் சிறுவர் இதற்குக் காரணம் ஆயினர் என்று அவர்களை வெறுப்பதால் என்ன பயன்? முனிவரும் பொன்னை விரும்புவார். பொன்னாசையை நீக்கினவர் இந்த வுலகத்தில் யார்? ஒருவரும் இல்லையே!

4003. பற்றினை ஒழித்த துறவியராக இருந்தாலும், இச்செல்வத்தைச் சொல் அளவில் கேட்டுணர்ந்தாலும், ஆசை கொண்டு, அசுரர் ஆவதற்குத் தவத்தைச் செய்வர். இவர்களையல்லாத மற்றவர் செயல் பற்றிச் சொல்வது என்ன? உலகத்தில் மிக்க வளம் கொண்ட இந்நகரத்தைப் பெருந்தவம் செய்தவரே காண்பர்.

4004. இளைய வெண்மையான பிறை போன்ற பூண் அணிந்த கொம்புகளையுடைய யானையான மேகம் ‘இமும்’ என்ற ஓசையுடன் சொரிகின்ற மதநீர், வான கங்கையும் சிறிது என்னுமாறு ஆறு போல் சென்று, மழலைச் சொற்களையுடைய சிறுவர் விளையாடுகின்ற வீதியில் விளையாடும் மென்மையான சுண்ணப் பொடி கலத்தலால், வற்றாமல் இருந்தன.

142 □ கந்தபுராணம்

- 4005 கங்கை யூண்பய னாகவும் தூயதெண் கடல்நீ
அங்கண் மாநகர்ப் பரிசனம் ஆடவும் அணைந்து
துங்க மேனிலை மாளிகை ஆவணஞ் சோலை
எங்கும் வாவிடும் பொய்கையும் பிறவுமாய்
ஈண்டும்.
- 4006 வில்லி யற்றுவோர் வாள்படை இயற்றுவோர்
வேறாம்
எல்லை யில்படை உள்ளவும் இயற்றுவார்
இகலான்
மல்லி யற்றுவோர் மாயம தியற்றுவோர் மனுவின்
சொல்லி யற்றுவோர் கண்ணுறு புலந்தொறுந்
தொகுமால்.
- 4007 நாடி மேலெழத் தசையிலா துலறியே நரையாய்க்
கோடு பற்றிழுத் தசைந்திடு வோரையும் கூற்றால்
வீடு வோரையும் பிணியுழப் போரையும் மிடியால்
வாடு வோரையுங் கண்டிலம் இதுதவ வலியே.
- 4008 கன்னல் மாண்பயன் வாலளை செய்கடுந் தேறல்
துன்னு தியபால் அளக்கர்தம் பேருருச் சுருக்கி
மன்னன் ஆணையால் இந்நகர் மனைதொறும்
மருவிப்
பன்னெ டுங்குள னாகியே தனித்தனி பயில்வ.
- 4009 அட்ட தேறலும் அடாதமை தேறலும் அருந்திப்
பட்டு வார்துகில் கீறியே தம்மொடு மறைந்து
விட்ட நாணினோர் ஒருசில மடந்தையர் வியன்கை
கொட்டி யாவரும் விழைவுறக் குரவையாட்
டயர்வார்.

4005. கங்கைநீர் குடிப்பதற்குரிய நீராகவும், நல்ல நீர்க்கடல் அந்த நகரத்தில் உள்ள மக்கள் குளிக்கும் நீராகவும் வந்து உயர்ந்த மேல்நிலைகளையுடைய மாளிகைகளிலும் வீதிகளிலும் பூஞ்சோலைகளிலும் எங்கும் குளமும் பொய்கையும் பிற நீர் நிலையுமாயும் விளங்கும்.

4006. வில்லைச் செய்பவரும், வாளைச் செய்பவரும், இவையேயல்லாமல் மற்றக் கருவிகளைச் செய்பவரும், உடல் வன்மையால் மற்றோர் செய்பவரும், மாய வித்தை செய்பவரும், மந்திரத்தை உச்சரிப்பவரும் என்னும் இத்தகையவர் காணும் இடங்களில் எல்லாம் உள்ளனர்.

4007. நரம்புகள் மேலே எழுந்து தெரிய தசையெல்லாம் வற்றி உலர்ந்து நரைத்துக் கோல் ஊன்றி முதிர்ந்து தளர்ந்தவரையும், கூற்றுவனால் அழைத்துச் செல்லப் படுபவரையும், வறுமையால் வாட்டம் அடைபவரையும் யாம் காணவில்லை. இவ்வாறு இருப்பதற்குக் காரணம் தவத்தின் வலிமையே!

4008. சிறந்த கருப்பஞ்சாறும், வெண்மையான தயிரும், நெய்யும், முதிர்ந்ததேனும், நினைக்கத்தக்க இனிமையுடைய பாலும் என்ற இக்கடல்கள் தம் பெரிய வடிவத்தைச் சுருக்கி, அசுரனான குரபன்மனின் ஆணையால் இந்த நகரத்தில் உள்ள வீடுகள் தோறும் பொருந்திப் பல பெரிய குளங்களாகித் தனித் தனியே விளங்கின.

4009. சிலமங்கையர் காய்ச்சப்பட்ட மதுவையும் காய்ச்சப் படாத மதுவையும் அருந்தி, நீளமான பட்டாடைகளைக் கிழித்தெறிந்து, தானாகப் பேசிக் கொண்டு, வெட்கத்தை விட்டுப் பெரிய கைகளைக் கொட்டி எல்லாரும் ஹிரும்பக் குரவைக் கூத்தாடுவர்.

144 □ கந்தபுராணம்

- 4010 திலக வாணுதல் மாதரா டவர்சிறு வரையின்
அலகி லாமுறை புனைதலின் அணிந்தணிந்து
அகற்றும்
இலகு பூண்டுகின் மாலைகந் தம்பிற ஈண்டி
உலகில் விண்ணக ரெனச்சிறந் தாவண முறுமே.
- 4011 கொய்த லர்ந்தபூ நித்தில மணியுடன் கொழித்துப்
பொய்த லாடுவார் முற்றிலால் எற்றுபொற் பூழி
எய்த லானதிந் நகரள வோகடல் இகந்து
நெய்த லங்கரைக் கானலை அடைந்துமேல்
ந்மிரும்.
- 4012 சுந்த ரம்கெழு செய்யவெண் மலர்களால் தொடுத்த
கந்து கங்களைச் சிறுவர்கள் கரங்களின் ஏந்தி
அந்த ரம்புக எறிதலும் ஆங்ஙன மேகி
வந்து வீழுமால் இருகதிர் வழுக்கிவீழ் வனபோல்.
- 4013 கழக மீதுமுன் போந்திட முதுகணக் காயர்
குழகு மென்சிறார் தனித்தனி வந்தனர் குறுகிப்
பழகு சுற்பினால் பயின்றனர் மாலையில் பட்ட
அழகு சேர்மதிப் பின்னெழு கணங்கள்மொய்த்
தனையார்.
- 4014 கள்ளின் ஆற்றலால் களிப்பவர் தேறலைக் கரத்திற்
கிள்ளை ஆணினுக் கூட்டியே காமநோய் கிளர்த்தி
உள்ள. மோடிய சேவலும் இரங்க ஓதிமத்துப்
புள்ளின் மென்பெடை மீமிசை கலந்திடப்
புணர்ப்பார்

4010. பொட்டை அணிந்த ஒளி பொருந்திய நெற்றியை உடைய சில மங்கையரும் ஆடவரும் கணந்தோறும் கணந்தோறும் பலவிதமாக அணிந்து அணிந்து அகற்றும் அணிகள், ஆடைகள், மாலைகள், சந்தனக் கலவைகள் முதலியவையும் பிறவும்நெருங்கி இந்தவுலகத்தில் உள்ள சுவர்க்கம் எனக்கூறும் படியாக வீதிகள் எல்லாம் விளங்கின.

4011. விளையாடுகின்ற பெண்கள் மலர்ந்த மலரைப் பறித்து முத்துக்களையும் ஒன்றாக இட்டு முறத்தால் கொழித்துப் புடைக்கின்றதால் எழுகின்ற ஒளி பொருந்திய புழுதி, இந்த நகரில் மட்டுமா வருகின்றது! கடலைக் கடந்து மறு கரையில் உள்ள நெய்தல் கரையில் உள்ள சோலையை அடைந்து மேலேயும் செல்லும்.

4012. அழகு பொருந்திய வெண்மையும் செம்மையுமான மலர்களால் கட்டப்பட்ட பந்துகளைச் சிறுவர் கைகளில் எடுத்து மேலே போகும்படி ஏறியவும், மேலே போய்ச் சூரிய சந்திரர்கள் தவறிக் கீழே விழுந்தனர் என்னும் படியாகக் கீழே வந்து விழுந்தனர்.

4013. முதிய ஆசிரியர்கள் பள்ளிக் கூடங்களில் முன்னே வர, பின் மாலைக் காலத்தில் உதிக்கின்ற அழகுடைய சந்திரன் தோற்றத்துக்குப் பின்பு உதயமாகின்ற விண்மீன்கள் மொய்த்துக் கொண்டாற்போல, மிகவும் இளஞ்சிறுவர் தனித்தனியே வந்து கற்கவேண்டிய நூல்களைக் கற்கின்றனர்.

4014. குடித்த கள்ளின் வன்மையால் மயக்கம் கொண்டவர்கள், தம் கையில் உள்ள ஆண் கிளிகளையும் குடிக்கச் செய்து காமத்தை உண்டாக்கி, காமத்தில் உள்ளம் சென்றுள்ள ஆண் அன்னமும் வருந்த, மென்மையான பெண் அன்னப்பறவையின் மீது அக்கிளிகளை விட்டுச் சேருமாறு புணரச் செய்வர்.

- 4015 உரத்தின் முன்னரே வெளவிவந் தீட்டிய உம்பர்
சிரத்தின் மாமுடித் திருமணி பறித்தொரு சிலவர்
அரத்த மேயதம் பங்கியிற் பஞ்சிகள் அழுத்தும்
பரத்தை மாரடிப் பாதுகைக் கணிபெறப் பதிப்பார்.
- 4016 தேவி மார்பலர் வருந்தவும் அனையர்பால் சேரார்
ஆவி போவது நினைகில ராகியே அயலார்
பாவை மார்தமை வெஃகியே பட்டிமை நெறியான்
மேவு வார்சிலர் காண்பதே இதுவுமென் விழியே.
- 4017 நெருக்கு பூண்முலை இயக்கர்தம் மங்கையர்
நெஞ்சம்
உருக்கு மேருடை அமரர்தம் மங்கையர் உளத்தின்
இரக்கம் நீங்கிய அவுணர்தம் மங்கையர் ஏனை
அரக்கர் மங்கையர் கணிகைமங் கையர்களாய்
அமர்வார்.
- 1018 கந்த மானபல் களபமும் சுண்ணமும் கமழும்
பந்து மாலையுஞ் சிவிறிநீ ரொடுபரத் தையர்கள்
மைந்த ரோடெறிந் தாடல்யா ருளத்தையும்
மயக்கும்
இந்த வீதிகொல் லுருவுகொண் டநங்கன்வீற்
றிருத்தல்.
- 4019 பொன்னின் அன்னமும் பதுமரா கம்புரை புறவுஞ்
செந்ந லம்கிளர் மஞ்ஞையுஞ் சாரிகைத் திறனும்
பன்னி றங்கெழு புள்ளினம் இனையன பலவும்
இன்ன தொன்னகர் மங்கையர் கரந்தொறும்
இருப்ப.

4015. ஒரு சில அசுரர்கள், தம் வன்மையால் முன்பே கவர்ந்து கொண்டு வந்து சேர்த்துள்ள தேவர்களின் முடியில் உள்ள அழகிய மணிகளைத் தோண்டி எடுத்து, செந்நிற அரக்குப் போன்ற நிறமுடைய தங்கள் தலையில் உதைப்பதால், செம்பஞ்சின் நிறத்தை உண்டாக்குகின்ற பரத்தையரின் பாதக் குறடுகளில் அழகு உண்டாகுமாறு பதிப்பர்.

4016. திருமணம் செய்து கொண்ட தன் பல மனைவியரோடு புணராது செல்கின்றானே என்று எண்ணி வருந்தவும், அவர்களுடன் கூடாதவர்களாய் உயிர் போக நேருமே என எண்ணாது, அயலாரின் மனைவியரைக் களவாகப் புணருவதற்கு விரும்பிச் சிலர் செல்கின்றனர். இத்தகைய செயலையும் என் கண்கள் காண்கின்றன.

4017. நெருக்கமான அணிகளை அணிந்த கொங்கைகளையுடைய இயக்கமாதர்களும், பார்ப்பவரின் மனத்தை ஈடுக்குகின்ற அழகுடைய தேவ மாதரும், உள்ளத்தில் இரக்கம், என்பது இல்லாத அசுர மங்கையரும் மற்றுமுள்ள அரக்கச் சாதி மங்கையரும் என்னும் இவர்களே இந்த நகரத்தில் வேசை மங்கையராக இருப்பவர்

4018. பரத்தையர், மணம் பொருந்திய பல வகைக் கலவைச் சாந்துக் குழம்புகளும் சுண்ணப் பொடிகளும் மணம் கமழும் பந்துகளும் பூ மாலையும் (சிறு நீர்த்துருத்தி) நீருடன் ஆடவருடன் இறைத்து விளையாடுவதைக் கண்டவர்களின் உள்ளத்தை மயக்குகின்ற இந்த வீதிதானோ மன்மதன் வடிவுடன் கொலுவிருக்கும் இடம்!

4019. பொன் போன்ற நிறம் உடைய அன்னப் பறவைகளும், பதுமராக மணி போன்ற புறாக்களும், செந்நிறத்துடன் விளங்கும் மயில்களும் நாகண வாயின் பல சாதிகளும் இதுவே அல்லாது பல நிறங்களையுடைய பறவைகளும், இந்தப் பெரு நகரத்தில் உள்ள மங்கையரின் கைகளில் எல்லாம் உள்ளன.

- 4020 பண்டு வேட்டவர் பின்முறைப் பாவையர் பரிவிற்
கண்டு பின்வரை மங்கையர் கானம தியற்றிக்
கொண்ட இவ்வழிப் பரத்தையர் கணிகையர்
குழாத்துள்
வண்டு பூவுறு தன்மைசென் நாடவர் மணப்பார்.
- 4021 தக்க மெல்லடிப் பரிபுரம் முழவுறத் தனமா
மிக்க தாளங்கள் ஒத்தமென் புள்ளிசை விரவ
இக்கு வேளவை காணிய பூந்துகில் எழினி
பக்க நீக்கியே மைந்தரோ டாடுவார் பலரே.
- 4022 பாட்ட மைந்திடு காளையர் அணிநலம் பாரா
வேட்டு மங்கையர் ஒருசிலர் தமதுமெய் விளர்ப்பக்
கூட்ட முன்னியே பன்னிறக் கலவையுங்
குழைத்துத்
திட்டு வாரவர் உருவினை வியன்கிழி திருத்தி.
- 4023 சுற்று விட்டலர் தாருடை வயவர்தொல் லுருவின்
பற்று விட்டுடன் உளத்தையும் விட்டுமென்
பார்ப்பைப்
பெற்று விட்டிலாப் பெடைமயில் தழீ இத்துயர்
பேசி
ஒற்று விட்டனர் ஒருசிலர் ஆறுபார்த் துழல்வார்.

4020. முன்னம் திருமணம் செய்து கொண்டவ மங்கையரிடத்திலும், இது வல்லாது புணர்தற்கு முறைமை கொண்ட மாதர்களிடத்திலும், விருப்பத்துடன் கண்டு காமம் கொண்டு பின் மணந்தவரிடத்திலும், இசைபாடி வென்ற இவ்வழிப் பரத்தையரிடத்திலும், மற்றப் பரத்தையரிடத்திலும், வண்டுகள் பல இனமான மலர்களில் உள்ள தேனைச் சென்று உண்பதைப் போல் ஆடவர் இந்த நகரத்தில் புணர்கின்றனர்.

4021. பல மங்கையர் இலக்கணம் அமைந்த கால்களில் அணிந்துள்ள சிலம்புகளான தண்ணுமை ஒலிக்க, கொங்கைகள் என்று சொல்லப்படுகின்ற தாளங்கள் ஒத்த மெல்லிய பறவைகளான வண்டுகளின் ஓசையுடன் கலந்து வர, கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதனின் சபை காணுமாறு அழகான சேலையான திரைச் சீலையைப் பக்கங்களில் ஒதுக்கி இளைஞருடன் ஆடுகின்றனர்.

4022. நிகரில்லாத சில மங்கையர் பெருமையுடைய இளைஞரின் அழகிய உடலின் தன்மையைப் பார்த்து விரும்பி, தம் உடல்கள் ஆசையால் வெண்மை நிறம் கொள்ள எப்படியேனும் அவர்களுடன் சேரவேண்டும் என்று எண்ணிப் பல நிறமான அன்னங்களை எல்லாம் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு தாம் விரும்பிய ஆடவரின் வடிவைப் படங்களில் எழுதுவர்.

4023. சில மங்கையர் கட்டவிழ்ந்த மலர் மாலையை அணிந்த வெற்றி வீரர்களின் பெரு வடிவத்தைக் கண்டு பற்று வைத்து, உள்ளத்தையும் அவர்களிடம் அனுப்பி, தாம் பெற்ற இளம் குஞ்சுகளுடன் விலகாமல் இருக்கும் பெண் மயில்களைத் தழுவித், தம் காம துன்பங்களையெல்லாம் சொல்லித், தூது சென்று வரும்படி அனுப்பி, போன பறவை திரும்பி வாராமையால், வழியைப் பார்த்துக் கவலை யுடன் இருப்பர்.

'150 □ கந்தபுராணம்

4024 அகன்ற கொண்கரை நனவின்கக் காலமும்
 அகத்தில்
 புகன்று மட்டித்த வெம்முலைச் சாந்தொடும்
 புலர்வார்
 பகன்றை போல்முரல் சிலம்படிப் பாவையர்
 பல்லோர்
 முகந்த னில்கரு மணிகளிற் சொரிதர முத்தம்.

4025 மங்கை மார்கிலர் ஆடவர் தம்மொடு மாடத்
 துங்க மேனிலத் திடைப்படு சேக்கையில் துன்னி
 வெங்கண் மெல்லிதழ் வேறுபட் டணிமுகம்
 வியர்ப்பக்
 கங்குல் ஒண்பகல் உணர்கிலர் விழைவொடு
 கலப்பார்.

4026 மறிகொள் சோர்நீர் பலியுடன் நோக்கிநான்
 மலர் தூய்
 இறைகொள் இவ்விடைத் தெய்வதம் வழிபடல்
 இயற்றிப்
 பறைகள் தங்கஅக் கடவுளை ஆற்றுறப் படுத்தி
 வெறிய யர்ந்துநின் நாடுவர் அளப்பிலர் மின்னார்.

4027 அலங்கல் வேல்விழி மாதரும் மைந்தரும் அமர்ந்த
 போலம்கொள் மாடமேல் ஆடுறு பெருங்கொடி
 பொலிவ
 மலங்கு குழ்தரு தேண்டிறைப் புணரியில் வைகுங்
 கலங்கள் மேவிய கூம்பெனக் காட்டிய அன்றே.

4024. கிலுகிலுப்பையைப் போன்று ஒலிக்கும் சிலம்பை அணிந்த கால்களையுடைய பாவை போன்ற சில பல மங்கையர் கண்மணிகளினின்றும் முகத்தினின்றும் முத்துப் போன்ற நீர் ஒழுகுமாறு, பிரிந்து போன தலைவர்களைப் பகற்காலத்தில் எப்போதும் நினைப்பவராய்க் கொங்கைகளில் பூசிய குழம்புடன் வருத்துவர்.

4025. சில மங்கையர், தம் கணவருடன் உயர்ந்த மேல் மாடத்தில் உள்ள படுக்கைகளில் பொருந்தி, விருப்பத்தைத் தரும் கண்களும் மென்மையான உதடுகளும் வேறுபட்டு அழகான முகமும் வியர்ப்ப, இரவும் ஒளியுடைய பகலும் என்ற இவற்றை உணராதவராய் ஆசையுடன் புணர்கின்றனர்.

4026. சில மங்கையர், ஆட்டின் குருதியையும் சோற்றையும் கலந்து இறைத்து, அன்றலர்ந்த மலர்களைப் பரப்பி, வாழும் வீட்டின் தெய்வமான வீட்டுக் கடவுளை வணங்கி வழிப்பட்டுப், பம்பை முதலான வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, அத் தெய்வத்தை வெளிப்படுத்தி (ஏறப்பெற்று) ஆவேசம் கொண்டு ஆடுவர்.

4027. ஒளியுடைய வேல் போன்ற கண்ணையுடைய பெண்களும் ஆடவரும் வாழ்கின்ற பொன்மயமான மாளிகை மேல் அசையும் கொடிகள் விளங்குபவை, மலங்கு என்ற மீன்களால் சூழப்பட்ட தெளிவான அலைகளைக் கொண்ட கடலில் நிற்கும் மரக்கலங்களின் பாய்மரங்களைப் போல் காணப்படுகின்றன.

152 □ கந்தபுராணம்

4028 புரசை வெங்கரி புரவிதேர் பொருபடைத் தலைவர்
பரிசு னங்களா தோரணர் வாதுவர் பரவ
முரசு மேமுதல் இயமெலாம் முன்னரே முழங்க
அரசு வேழமா எண்ணில கோயில்வந்து அடைவ.

4029 கள்ளு றைத்திடு மாலையம் பங்கியர் கமஞ்சுல்
வள்ளு றைப்புயன் மேனியர் ஒருசிலர் வார்வீல்
ஒள்ளு றைப்படை பிறவினிற் கவரிதூங் குறுத்துத்
தள்ளு தற்கரும் வயமுர சறையமுன் சார்வார்.

4030 அறுகு வெம்புலி வலியுடை மடங்கல்மான் ஆமாச்
சிறுகு சுண்ணுடைக் கரிமரை இரலையித் திறத்தில்
குறுகு மாக்களைப் படுத்தவற் றூன்வகைக்
குவால்கள்
மறுகு ளார்பெறப் பண்டிகொண் டளப்பிலோர்
வருவார்.

4031 மஞ்சு லாவரு சிகரியுஞ் குளிகை வரைப்பும்
விஞ்சு மேனில அடுக்கமுஞ் சோலையும் வெற்பும்
சஞ்சு ரீகமார் ஓடையும் வாலியுந் தடமும்
எஞ்சல் இல்லதோர் மாடங்கள் எங்கணு முளவே

4028. கழுத்தில் கட்டப்பட்ட கயிற்றையுடைய கொடிய யானைகளும், குதிரைகளும், தேர்களும், போர்செய்வதற்குரிய படைத்தலைவர்களும், ஏவலரும், யானைப்பாகரும், குதிரை வீரர்களும், சூழ்ந்து வர, முரசு முதலான வாத்தியங்கள் யாவுமும் முன் முழங்க, 'அரசுவா' என்ற பட்டத்து யானைகள் பல அரசன் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றன.

(முன் காலத்தில் அரசனுக்குரிய மரியாதை பட்டத்து யானைகளுக்கும் உண்டு.)

4029. நீளமான வில்லிலும், ஒளியுடைய உறையுடன் கூடிய வாளிலும், மற்றவற்றிலும் சாமரங்களைத் தொங்கவிட்டு, நீக்குவதற்கு அரிய வெற்றி முரசு முழங்கத், தேன் பொருந்திய மாலை சூடிய முடியினரும், கரு முதிர்ந்த மேகம் போன்ற நிறத்தினருமான சில அசுரர்கள் முன் வருகின்றனர். (அந்தக் காலத்தில் வாள் முதலான ஆயுதங்களில் சாமரையை மாலை போல் அணிவது வழக்கம்)

4030. யாளி, கொடிய புலி, வலிமையுடைய சிங்கம், மான், காட்டுப் பசு, சிறு கண்களையுடைய யானை, மரை, கருமான் என்னும் இவற்றையும் இவையல்லாத மற்ற விலங்குகளையும் கொன்று, அவற்றின் ஊன் குவியலை வீதியில் உள்ளவர் வாங்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு, அவற்றை ஏற்றியுள்ள பண்டிகளை அளவில்லாத பல பேர் கொண்டு வருவர். (குவால்—குவியல்)

4031. மேகங்கள் தவழும் கோபுரங்களும், சூளிகை இடங்களும், உயர்ந்த வரிசையான மேல்நிலை மாளிகைகளும், சோலைகளும், கட்டு மலைகளும், வண்டுகள் மொய்க்கும், தடாகமும் குறைவில்லாமல் மாளிகைகள் தோறும் உள்ளன.

154 □ கந்தபுராணம்

- 4032 எற்றி முன்செலும் முரசினர் கம்மியர் எல்லல்
பற்று தீபிகைச் சுடரினர் மாலைதாழ் படையர்
ஒற்றை முக்குடை இருபுடைக் கவரியர் உலப்பில்
கொற்ற வீரர்ஈண்டு அளப்பிலோர் வந்தனர்
குலவி.
- 4033 மண்ப டைத்திடு தவமெனும் மகேந்திர மலிசேர்
எண்ப டைத்தகண் ணிரண்டினர் காணுதல்
எளிதோ
விண்ப டைத்தவற்கு ஆயினும் அமையுமோ
மிகவுங்
கண்ப டைத்தவர்க் கன்றியே கண்டிட லாமோ.
- 4034 வரம்பில் கட்புலம் கொண்டவ ரேனுமற் றிவ்வூர்
விரும்பி இத்திரு நோக்கினும் அளத்தல்மே
வருமோ
வரும்பு யற்குமு வைகலும் பருகினு மதனாற்
பெரும்பு னற்கட லானது முடிவுபெற் றிடுமோ.
- 4035 கழியும் இந்நகர் ஆக்கமோ கரையிலா இவற்றூள்
விழிகள் எண்ணில பெற்றுளார் தாம்கண்ட
வெறுக்கை
மொழிவர் என்னினும் நாவதொன் றான்முடிந்
திடுமோ.
அழிவில் ஆயிர கோடிநாப் பெறுவரேல்
அறைவார்.

4032. முன்னே அடித்துச் செல்லப்படும் முரசை உடையவர்களும், ஏவல் மக்களால் பிடிக்கப்படுகின்ற பகல் தீவர்த்திகளையுடையவர்களும், மலர் மாலை தொங்கும் படைக்கலங்களையுடையவர்களும், ஒற்றைக் குடையையும் முக்குடையையும் உடையவர்களும், இரண்டு பக்கத்தில் சாமரையை உடையவர்களும் என்ற கெடாத வெற்றியுடைய அளவற்ற வீரர் பலர் வந்தனர்.

4033. இந்தப் பூமி செய்த தவத்தினால் உண்டானது என்று கூறத் தக்க மகேந்திரபுரி என்ற இந்த நகரத்தின் சிறப்பு, இரண்டு என்னும் எண் கொண்ட கண்களை உடையவரால் காணும் எளிமை கொண்டதோ? வான் உலகில் வாழ்பவர்களாலும் ஆகுமோ? இதைக், கண்களைக் மிகுதியாகக் கொண்டவரால் அல்லாது மற்றவரால் காண முடியுமோ?

4034. அரிய மேகங்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று நாள்தோறும் குடித்தாலும் மிக்க நீரையுடைய கடல் வற்றி நீர் இல்லாது போகுமோ? போகாது. அது போல வரம்பில்லாத விழிகளைப் பெற்றிருப்பவராயினும் விருப்புடன் இந்த நகரத்தின் அழகைப் பார்த்து இவ்வளவு என்று அளவிட முடியுமோ?

4035. சிறந்த இந்த மகேந்திர நகரத்தில் உள்ள செல்வத்துக்கு எல்லை இல்லை. இவற்றையெல்லாம் அளவில்லாத கண்களையுடையவர் கூற முயல்வார் என்றாலும், அவர்கள் தம் ஒரு நாவால் சொல்லி முடியுமோ? அளவில்லாத ஆயிரம் கோடி நாக்குகளைப் பெற்றிருப்பாராயின் இந்த நகரத்தின் சிறப்பினைச் சொல்ல முடியும்.

- 4036 வாழ்வின் மேதகு மகேந்திரப் பெருமித
வளத்தைத்
தாழ்வி லாநெறி கண்டனர் தாலுஎண் ணிலவால்
குழ்வின் நாடியே பகரினும் மெய்யெலாம்
துதையக்
கேள்வி மூலங்கள் இல்லவர் எங்ஙனங் கேட்பார்.
- 4037 ஆயி ரம்பதி னாயிரம் கோடிநா அளவில்
ஆயி ரம்விழி ஆயிரம் ஆயிரஞ் செவிகள்
ஆயி ரம்புந்தி கொண்டுளார்க் கல்லதில் வகன்சீர்
ஆயி ரம்புகங் கண்டுதேர்ந் துரைப்பினும் அடங்கர்.
- 4038 பொய்த்தல் இன்றியே இந்நகர்த் திருவைஐம்
புலத்தும்
துய்த்தல் முன்னியே விழைந்துகொல் நோற்றிடுந்
தொடர்பால்
பத்து நூறுடன் ஆயிரங் கோடியாப் பகரும்
இத்தொ கைச்சிரங் கொண்டனர் ஈண்டுளார்
எவரும்.
- 4039 முன்ன வர்க்குமுன் னாகிய அறுமுக முதல்வன்
தன்அ ருட்டிறத் தொல்லையில் பேருருச் சமைந்தே
இந்ந கர்த்திரு யாவையுங் காண்குவன் இன்னே
ஒன்ன லர்க்கெனைக் காட்டுதல் தகாதென
ஒழிந்தேன்.
- 4040 இனைத்த வாகிய பெருவளம் எல்லையின்
றிவற்றை
மனத்தில் நாடினும் பற்பகல் செல்லுமால் மனக்கு
நுனித்து நன்றுநன் றாய்ந்திவை முழுவது நோக்க
நினைத்து ளேன்எனின் இங்கிது பொழுதினில்
நிரம்பா.

4036. வாழ்வுகளுக்குள் எல்லாம் சிறந்த வாழ்வையுடைய சிறந்த இந்த நகரத்தின் வளங்களையெல்லாம், குற்றம் நீங்கப் பல கண்களைப் பெற்றுக் கண்டவர்கள் பல கோடி நாக்குகளால் நன்கு சிந்தித்துச் சொன்னாலும் உடல் முழுவதும் காதுகளைப் பெறாதவர் அவற்றை எவ்வாறு கேட்பர்?

4037. ஆயிரம் பதினாயிரம் நாக்குகளையும், அளவில்லாத ஆயிரம் தொகை கொண்ட கண்களையும், பல ஆயிரம் செவிகளையும் கொண்டவர்களுக் கல்லாமல் இந்த நகரத்தின் மிகுதியான சிறப்புகள் ஆயிரம் யுகம் பார்த்து ஆராய்ந்து சொன்னாலும், இந்த நகரத்தின் வளங்கள் ஒரு கணக்கில் வந்து முடியா.

4038. இந்த மகேந்திர நகரத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் அழிவில்லாது எப்போதும் இதில் உள்ள செல்வங்களை ஐம்புலன்களாலும் அனுபவிக்க எண்ணித் தவத்தினது தொடர்பால் 'பத்து' என்றும், 'நாறு' என்றும், 'ஆயிரம்' என்றும் 'கோடி' என்றும் கூறுகின்ற இந்தக் கணக்குகள் அமைந்த தலைகளை உடையவராய் உள்ளனர்.

4039. முதல்வருக் கெல்லாம் முதல்வரான ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவருள் திறத்தால் அளவில்லாத பெரிய வருவத்தை அடைந்து, இங்குள்ள செல்வங்களை எல்லாம் யான் காண்டேன்; ஆனால் இப்போதே என் பகைவர்க்கு என்னைக் காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்று எண்ணிப் பெரிய வடிவு கொள்ளாமல் இருக்கின்றேன்.

4040. இங்குள்ள இத்தகைய செல்வங்களுக்கு எல்லை இல்லை, இவற்றை மனத்தால் ஆராய்ந்து உணர வேண்டுமானாலும் பல காலம் செல்லும். மனத்தில் எண்ணி எண்ணி நன்றாக ஆராய்ந்து இவை முழுவதையும் காண நினைப்போனனால் இன்றைய பொழுதில் இவையெல்லாம் பார்த்து முடிவான அல்ல.

- 4041 அம்பு யாசனன் தெளிகிலா அருமறை முதலைக்
கும்ப மாமுனிக் குதவியே மெய்யருள் கொடுத்த
வெம்பி ரான்பணி புரிகிலாது இந்நகர் இருஞ்சீர்
நம்பி நாடியே தெரிந்துபா ணிப்பது நலனே.
- 4042 என்று முன்னியே அறுமுகன் தூதுவன் இமயக்
குன்றம் அன்னகீழ்த் திசைமுதல் கோபுரக் குடுமி
நின்று மாநகர் வளஞ்சில நோக்கியே நெடுஞ்சீர்
துன்று குருறை திருநகர் அடைவது துணிந்தான்.
- 4043 வனைந்த மாளிகை ஒளியினில் இடைப்படு மறுகில்
கனைந்து செற்றியே பரிசனம் பரவுதல் காணா
நினைந்த சூழ்ச்சியான் கீழ்த்திசைச் சிகரிபை
நீங்கி
நனந்த லைப்பட நகரத்து விண்ணிடை
நடந்தான்.
- 4044 வான மாநெறி நீங்கியே மறைகளின் துணிபாம்
ஞான நாயக அறுமுகன் அருள்கொடு நடந்து
தூநி லாவுமிழ் எயிறுடைச் சூர்முதல் சுதனாம்
பானு கோபன துறையுளை எய்தினன்
பார்த்தான்.

4041. தாமரை மலரை இருக்கையாகவுடைய நான்முகன் உணராத அரிய வேதத்தில் முதலில் உள்ள பிரணவத்தின் பொருளைப், பெருமையுடைய குடத்தில் பிறந்த அகத்திய முனிவருக்கு உபதேசித்து, உண்மையான திருவருளையும் அருளிய எம் முருகப் பெருமானின் திருவருட்பணியைச் செய்யாது இந்த நகரத்தின் பெருஞ்சிறப்புக்களை எல்லாம் ஒரு பொருள் என்று எண்ணிப் பார்த்துக் காலம் தாழ்ப்பது தகுதியோ?

4042. என்று இங்ஙனம்முருகப்பெருமானின் தூதரான வீரவாகுதேவர் நினைத்து இமயமலையைப் போன்ற கிழக்குத் திசையில் இருக்கும் கோபுரத்தின் மீது நின்று, அந்நகரத்தின் சில வளங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு செல்வச் சிறப்புடைய குரபன்மன் இருக்கும் நகரத்தை அடையத் துணிவு கொண்டார்.

4043. அலங்கரிக்கப்பட்ட மாளிகைகளின் ஒளியானது விளங்கும் தெருக்களில், ஆரவாரத்துடன் நெருங்கிப் பரிவாரங்கள் மிகுந்துள்ளதைப் பார்த்து, முன்பே எண்ணித் துணிந்த சூழ்ச்சியுடைய வீரவாகுதேவர், கிழக்குத்திசையில் உள்ள கோபுரத்தை நீங்கி அந்த ஊரின் நடுவாக வான் வழியே போனார்.

4044. வான் வழியாகச் சென்று வேதங்களின் முடிந்த முடியாக விளங்கும் ஞானநாயகரான ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவருளைக் கொண்டு நடந்து சென்று, தூய நிலவு ஒளி போன்ற ஒளி விளங்கும் கோரைப் பற்களையுடைய குரபன்மனின் மைந்தருள் முதல்வனான பானுகோபனின் கீழ்ப் பிடத்தைப் போய்ப் பார்த்தார்.

160 □ கந்தபுராணம்

4045 பாய்ந்து செஞ்சுடர்ப் பரிதியைப் பற்றினோன்
உறையுள்
ஏந்தல் காணுறிஇ விம்மிதப் பட்டவண் இகந்து
காந்து கண்ணுடை அங்கிமா முகன்நகர் கடந்து
சேந்த மெய்யுடை ஆடகன் உறையுளுந் தீர்ந்தான்.

4046 உச்சி யைஇரண் டிருபது கரதல முடைய
வச்சி ரப்பெரு மொய்ம்பினோன் மாளிகை
வரைப்பும்
அச்செ னத்தணந் தேகிழு வாயிரர் ஆகும்
எச்சம் எய்திய மைந்தர்தம் இருக்கையும
இகந்தான்.

4047 உரிய மந்திரத் துணைவரில் தலைமைபெற் றுறையுந்
தரும கோபன்றன் கடிமனைச் சிகரமேல் தங்கிச்
சுரகும் வாசவன் மதலையும் அவுணர்கள் சுற்றப்
பரிவு கொண்டமர் சிறைக்களம் நாடியே
பார்த்தான்.

4048 கறைஅ டித்தொகை பிரிதலும் கயமுனி கவர்ந்து
மறையி டத்தினில் வேட்டுவர் உய்ப்பவை
குவபோல்
பொறையு டைத்தயர் இந்திரன் போந்தபின்
புல்லார்
சிறையி லுற்றவர் செய்கையிற் சிறிதுரை
செய்வோம்.

4045. குழந்தைப் பருவத்தில் பாய்ந்து செந்திறமான கதிர்களையுடைய கதிரவனைப் பிடித்துத் தொட்டில் காலிலே கட்டிய பானுகோபனின் இருப்பிடத்தை வீரவாகு தேவர் பார்த்தார். பார்த்து வியப்படைந்து அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி ஒளிவீசும் விழிகளையுடைய அக்கினி முகாசுரனது அரண்மனையைக் கடந்து போய்ச் செந்திறமான உடல் கொண்ட இரணியனது அரண்மனையையும் கடத்து நீங்கி வீரவாகுதேவர் சென்றார்.

4046. பத்துத் தலைகளையும் இருபது கைகளையும் கொண்ட வன்மை மிக்க வச்சிரவாகுவின் மாளிகையையும் விரைந்து கடந்து போய், மூவாயிரர் என்று சொல்லப் படுகின்ற மைந்தர்களின் இருப்பிடங்களையும் கடத்து வீரவாகுதேவர் சென்றார்.

4047. குரபன்மனின் உரிமையான அமைச்சர்களாகிய துணைவர்களுக்குள் முதல் அமைச்சுத் தன்மையைப் பெற்று வாழும் 'தருமகோபன்' என்பவனின் காவல் அமைந்த மாளிகையின் சிகரத்தின் மீது தங்கியிருந்து, தேவரும் இந்திரனின் மகனான சயந்தனும் இருக்கும், அசுரர் சூழ்ந்துள்ள சிறைச்சாலையை வீரவாகுதேவர் உற்றுப்பார்த்தார்.

4048. யானைக் கூட்டங்கள் பிரிந்தவுடனே யானையின் கன்றினைப் பற்றி மறைவான இடத்திலே வேடர்கள் வைக்க, அந்த யானைக் கன்று அந்த இடத்தில் இருப்பதைப் போலத் துன்பத்தை அடைந்த உள்ளமுடையவனாய், இந்திரன் மறைந்து போனதற்குப் பின்பு, பகைவரான அசுரரின் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட சயந்தன் முதலியவரின் செயல்களில் சிலவற்றை இனிச் சொல்வேன்.

9. சயந்தன் புலம்புறு படலம்

- 4049 பரஞ்சுடர் நெடுங்கணை படுத்த பாயலில்
வரும்சசி அனையதோர் வாணு தற்சசி
தருஞ்சிறு குமரனாஞ் சயந்தன் அவ்விடை
அருஞ்சிறை இருந்தனன் அமரர் தம்மொடும்.
- 4050 வாலிதாம் அமரர்குழ் வைப்பில் இந்திரன்
கோலமா கியதனிக் குமரன் வைகுதல்
மேலைநாள் அமுதெழும் வேலை தன்னிடை
நீலமா முகில்உறை நீர்மை போலுமே.
- 4051 மழைபுரை அவுணர்குழ் வைப்பில் வாலொளி
தழுளிய அமரருள் சயந்தன் மேயினான்
கழிதரு பணிபல கவர்ச் சோர்தரும்
முழுமதி அதனிடை முயலுற் றென்னேவோ.
- 4052 வென்றிலில் வியற்றிய விஞ்சை நீர்மையால்
கன்றிய கரமெனக் காவற் சாலையில்
பொன்றிகழ் வல்லிகள் பூண்டு பற்பகல்
தன்றுணைத் தாள்களில் தழும்பு சேர்ந்துளான்.

9. சயந்தன் புலம்புறு படலம்

4049. அங்கு முழுமுதற் பொருளான் சிவபெருமானின் அப்பாந நீண்ட திருமால் அறிதுயில் கொள்கின்ற படுக்கையான பாற்கடலில் தோன்றிய சந்திரனைப் போன்ற ஒளியுடைய நெற்றியுடைய இந்திராணி பெற்றெடுத்த மகனான 'சயந்தன்' என்பவன், தேவர் கூட்டத்துடன் அரிய சிறையிலே வைக்கப்பட்டிருந்தவன்.

4050. வெண்மையான நிறமுடைய தேவர்கள் குழந்திடுக்கின்ற இடத்தில் இந்திரனின் உருவமான கரிய நிறம் கொண்ட வடிவத்துடன் ஒப்பிலலாத இந்திரன் மகனான சயந்தன் இருப்பது, முற்காலத்தில் கடைந்த காலத்தில் அமுதம் பிறந்த பாற்கடலில் நீலநிறமான முகில் போன்ற திருமால் இருக்கும் தன்மை போல இருந்தது.

4051. மேகம் போன்ற கரிய நிறம் கொண்ட அசுரர் குழந்திடுக்கும் இருப்பில், வெண்மை நிறம் கொண்ட தேவர்களுக்கு நடுவில், மிக்க பல கரும் பாம்புகளினால் குழப்பட்டுப் பற்றப்படுகின்ற முழுமதியின் நடுவில் முயல் என்ற களங்கம் இருந்ததைப் போல், அந்த இந்திரனின் மகன் சயந்தன் இருந்தான்.

4052. அந்தச் சயந்தன், வெற்றியுடைய வில்லை எடுத்து நிறுத்துதல், நாண் ஏற்றல், அம்புவிடல் முதலிய வித்தைகளைப் பழகியதால் தழும்பு உண்டான கையைப் போல, காவல்சாலையான சிறைச்சாலையில் பலகாலமாகப் பொன் மயமாக விளங்கும் விலங்கு பூட்டப்பட்டுத் தன் இரண்டு கால்களிலும் தழும்பு உடையவன் ஆனான்.

164 □ கந்தபுராணம்

1053 இயற்படு மானமும் இகலும் நாணமும்
 அயற்பட வெம்பழி அனலம் சுற்றிட
 உயிர்ப்பெனும் ஒதைநின் றுயிர லைத்திடத்
 துயர்ப்பெரும் பரவையு டமுந்திச் சோருவான்.

1054 அண்டருஞ் சிறையினால் வீடும் அல்லதேல்
 எண்டரு முகம்பல இடருண் மூழ்கலின்
 மண்டுதொல் பழியற வலிது துஞ்சுமால்
 உண்டநல் லமுதினால் அவைஓ ழிந்துளான்.

1055 தணிப்பரும் வெஞ்சினத் தகுவர் மன்னவன்
 பணிப்படு சிறைக்களம் பட்டுத் தம்முடல்
 துணிப்புறு வோரெனத் துயர்கொண் டோர்கணம்
 கணிப்பரு முகங்களாக் கழித்து வைகுவான்-

4056 தேவியல் மரகதம் தெளித்துத் தீட்டிய
 ஓவிய உருவமா சுண்ட தன்மையான்
 ஆவியம் புனலறா தமருங் காவியம்
 பூவியல் மென்றொடை புலர்ந்த தேயனான்.

4053. இதுவே அல்லாமலும் அவன் இயல்பாகப் பொருந்திய மானமும் வலிமையும் நாணமும் விலகிப் போகவும் கொடிய பழி என்ற தீயானது சூழ்ந்து கொள்ளப் பெருமூச்சு என்ற காற்றொலி நின்று உயிரை வருத்தத் துன்பம் என்ற பெரிய கடலில் முழுகித் தளர்ந்தான்.

4054. மேலும் பிறரால் நெருங்குவதற்கரிய சிறையினால் இறந்திருப்பான். அச்சிறையால் இறவாது போனாலும் எண்ணத்தக்க பல யுக காலமாகத் துன்பத்தில் முழ்கிக் கிடப்பதால் நெருங்கிய பழைய பழி நீங்கத் தானே உயிரை விட்டிடுவான். ஆனால், தான் உண்டிருக்கும் அமுதத் தால் தனக்கு அகால மரணம் உண்டாகாது! ஆதலால் உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளாதலான அதைச் செய்யாமல் அச்சயந்தன் இருந்தான்.

4055. அடக்குவதற்கு அரிய மிக்க சினத்தையுடைய சூரபன்மனின் ஆணைக்குட்பட்ட சிறையில் அடைபட்டுத் தனது உடலை வெட்டும்போது பிறர் துடிப்பதைப் போலத் துன்பம் பொருந்தி, ஒரு கணப்பொழுதை அளவில் லாத யுகங்களாகக் கழித்துக் கொண்டு அச்சயந்தன் இருந்து வந்தான்.

4056. அப்போது சயந்தன் கடவுள் தன்மை பொருந்திய மரகதக் கல்லைச் சாணை தீட்டிச் செய்து அமைத்த சிலையானது அழுக்கேறினால் எப்படியோ அப்படி மாசடைந்த உடலை உடையவனாக விளங்கினான். பொய்கை நீரைவிட்டு நீங்காது இருக்கின்ற குவளை மலரால் கட்டப்பட்ட மாலை வாடியது போலவும் அவன் காணப்பட்டான்.

166 □ கந்தபுராணம்

- 4057 வியனுகம் நூறுடன் மிக்க வெட்டினுள்
இயலுறு சிறுவரை எனினுந் துஞ்சமேல்
மயல்சிறி தகலுமால் மரபின் வைகலுந்
துயில்கிலன் ஆதலால் அறாத துன்பினான்.
- 4058 நெஞ்சழி துன்பிடை நீட வைகலில்
துஞ்சலன் வலிதுயிர் துறப்பு மாற்றலன்
எஞ்சமோ ரிறைவரை இமையும் கூட்டலன்
விஞ்சிய தவந்துயர் விளைக்கு மாங்கொலோ.
- 4059 இலங்கிய மரகதத் தியன்று பொன்குலாய்
நலம்கிளர் தன்வனப் பிழந்து நாடொறுஞ்
சலங்கெழும் அவுணர்கள் தமைக்கண் டஞ்சியே
கலங்கினன் உய்வகை யாதுங் காண்கிலான்.
- 4060 சுந்தர மரகதத் தனது தொல்உரு
வெந்துயர் உழத்தலின் வெய்து யிர்ப்பென
வந்தெழு புகைபட மறைந்து கட்புனல்
சிந்திட உடனுடன் நிகழத் தோன்றுமால்.
- 4061 முழுதுறு தன்றுயர் முன்னி முன்னியே
இழுதையர் அவுணரும் இரங்க ஏங்குறா
அழுதிடுங் காப்பினோர் அச்சம் செய்தலும்
பழுதுகொல் என்றவாய் பொத்தும் பாணியால்.

4057. மிக்க நூற்று எட்டு யுகங்களிலும் சிறிய ஒரு கணப் பொழுதேனும் கண் உறங்கியிருப் பானானால், சற்று மயக்கம் தெளிந்தவனாக அவன் இருப்பான். ஒரு நாளும் உறங்காத தன்மையை உடையவனாதலால் ஒழியாததுன்பம் கொண்டவனாய் இருந்தான்.

4058. அச்சயந்தன் உள்ளத்தின் நிலையைக் கெடுக்கின்ற துன்பத்துள் மிகுதியாக முழுகியிருந்ததால் உறங்க வில்லை. வலிந்து தானே தற்கொலை செய்து கொள்ளவும் நினைக்கவில்லை. ஓர் இமைப் பொழுதும் கண் மூடவில்லை! அந்தோ! மிக்க தவம் என்பது ஒருவனுக்கு இத்தகைய துன்பத்தை உண்டாக்குமோ?

4059. அவன், விளங்கும் மரகத மணிபோல அமைந்து அழகு ஒளி வீசுகின்ற நன்மையமைந்த தன் உடல் அழகை இழந்து எப்போதும் சினத்துடன் விளங்கும் அசுரர்களைப் பார்த்து அஞ்சிச் சிறையினின்று தப்பிப் பிழைப்பதற்கு வழியறியாதவனாய் வருந்தினான்.

4060. அழகான மரகத மணியைப் போன்ற தன் பழைய வடிவம் மிகவும் துன்பம் அடைவதால் பெருமூச்சு என்று கூறப்படும் புகையானதுவந்து படும்போதும், மறைந்து கண்ணீர் சிந்தும் போதும், அடிக்கடி அச்சயந்தனின் வடிவம் விளக்கமாகக் காணப்படும்.

4061. தான் அனுபவிக்கின்ற துன்பத்தை எண்ணி எண்ணிப் பொய்யையுடைய அசுரரும் வருந்தும்படி சயந்தன் ஏங்கி அழுவான். சிறைச்சாலையைக் காத்து நின்ற அசுரர்கள் அச்சுறுத்தவும் 'அழுவது தவறோ!' என்று தன் கையால் வாயை மூடிக் கொள்வான்.

168 □ கந்தபுராணம்

- 4062 இந்திரன் சசியொடும் இருந்த சூழல்போய்த்
தந்தனர் பற்றினர் தமரெ னச்சிலர்
முந்துறு காவலோர் மொழிந்த பொய்யுரை
அந்தம தடையுமுன் அயர்ந்து வீழுமே.
- 4063 ஐந்தரு நீழலை நினைக்கும் ஆய்மலர்
தந்தமென் பள்ளியை உன்னும் தானெனப்
புந்திகொள் மங்கையர் புணர்ப்பை உட்கொளும்
இந்திரப் பெருவளம் எண்ணிச் சோருமே.
- 4064 தன்இணை இல்லதோர் தருவின் நீழலுள்
நன்னலந் துய்த்தியாம் நாளும் இன்புறும்
பொன்னகர் பூழியாய்ப் போங்கொ லோவெனா
உன்னிடுந் தொன்மைபோல் உறுவ தென்றெனும்.
- 4065 ஈண்டையில் அவுணர்கோன் ஏவத் தானைகள்
சேன்தொடர் துறக்கமேற் செல்ல நாடியே
காண்டகு தம்முருக் கரந்து போயினார்
யாண்டைய ரோவெமை ஈன்று ளாரெனும்.
- 4066 ஏயின துறக்கநாடு இழந்து தொல்லைநாள்
தாயொடு பயந்துள தந்தை பாரகம்
போயினன் எனச்சிலர் புகலக் கேட்டனன்
ஆயிடைப் புகுந்தன அறிகி லேனெனும்.

4062. இந்திரன் தன் மனைவியான இந்திராணியுடன் இருந்த இடத்துக்குப் போய், நம்மவர் சிலர் பிடித்துக் கொண்டு வந்தனர் என்று எதிரில் இருக்கும் சில காவலர்களான அசுரர் சொன்ன பொய் மொழியை நன்கு கேட்டு முடிவதற்கு முன்பே (நம் தந்தை தாயரைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தால் இப்படித்தானே தண்டிப்பர் என்று எண்ணித்) தளர்ந்து விழுந்தான்.

4063. அவன் தன் தேவர் உலகில் உள்ள மந்தாரம், சந்தனம், பாரிசாதம், அரிசந்தனம், கற்பகம் என்ற ஐந்து வகையான மரங்களின் நிழலைக் குறித்து எண்ணிப் பார்ப்பான். ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட மலர்ப்படுக்கையை எண்ணிப் பார்ப்பான். தன்னைப் போல் தன்னை விரும்பும் தேவ மங்கையரின் புணர்ச்சியை எண்ணிப் பார்ப்பான். இந்திரச் செல்வத்தை எண்ணி மனம் தளர்வான்.

4064. அச்சயந்தன் 'தனக்கு ஒப்பில்லாத ஒரு கற்பக மரத்தின் நிழலில் நல்ல இன்பங்களை நாம் அனுபவித்துக் கொண்டு எப்போதும் சுகம் அடைகின்ற பொன்னகரமான அமராவதி நகரம் புழுதியாய் அழிந்து போகுமே!' என்று எண்ணுவான்; 'நாம் பழையபடி அந்தப் பொன் நகரத்தை அடைந்து கற்பக மரநிழலினை அடைவது எப்போது?' என்று எண்ணுவான்.

4065. "இங்குள்ள அசுரர் தலைவனான குரபன்மன் ஏவ, வான் உலகில் உள்ள பொன்னகரத்துக்கு அசுரப்படை வருவதை அறிந்து, பலரும் காணத்தக்க தங்கள் வடிவத்தை மறைத்துக் கொண்டு, வேற்று வடிவுடன் போன என் அன்னையும் தந்தையும் இப்போது எங்கு இருக்கின்றார்கள்?" என்று சொல்லுவான்.

4066. மேலும் சயந்தன், "நாம் வாழ்ந்திருக்கும் சொர்க்கத்தை விட்டு நம்மைப் பெற்ற தந்தையும் தாயும் பூவுலகுக்குச் சென்றார்கள் என்று சிலர் சொல்லக்கேட்டேன். அவர்கள் சென்ற அப்பூவுலகில் அவர்களுக்கு ஏற்படும் நன்மை தீமைகளை அறியேன்!" என்று புலம்புவான்.

170 □ கந்தபுராணம்

- 4067 அண்டர்கள் ஒருசிலர் அயர்வு கூறஉட்
கொண்டனர் ஏகினர் குறுகி எந்தையைக்
கண்டன ரேகொலோர் கரந்துளார் கொலோ
விண்டன ரேகொலோ விளைவெ னோவெனும்.
- 4068 சீகரம் மிக்கஞர் செயிர்த்துச் செய்திடும்
ஆகுலம் முழுவதும் அறைய அம்மையோர்
பாகம துடையநம் பரமன் மால்வரைக்
கேகின னேகொலோ எந்தை யென்றிடும்.
- 4069 பொருந்தலர் கண்ணுறாப் பொருட்டுத் தம்உருக்
கரந்தன ரோவழிஇக் குரவர் கள்வர்பால்
பொருந்தின ரேகொலோ புவனம் எங்குமாய்த்
திரிந்தன ரேகொலோ தெனிகி லேனெனும்.
- 4070 மாண்கிளர் குரபன் மாவின் ஏவலால்
ஏண்கிளர் அவுணர்கள் யாயைத் தந்தையை
நாண்கொடு பிணித்துஇவண் நல்கப் போயினார்
காண்கில ரேகொலோ கரந்த வாறெனும்.
- 4071 அன்புடை யம்மனை அத்தன் ஈங்கிவர்
வன்புடை அவுணர்கள் வரவு காண்பரேல்
துன்புடை மனத்தராய் துளங்கி ஏங்கியே
என்படு வார்கொலோ அறிகி லேனெனும்.

4067. “தேவர்கள் சிலர் சூரபன்மன் செய்த துன்பங்களை உள்ளே நினைத்துக் கொண்டு நம்மை விட்டு நீங்கிச் சென்றனர். அவ்வாறு நீங்கிச் சென்றவர் என் தந்தையான தங்கள் மன்னனைக் கண்டார்களோ? அவர்களுடன் சேர்ந்தார்களோ? கண்டு பின்னும் வேறு இடங்களுக்குச் சென்றார்களோ! அவர்களுக்கு நிகழ்ந்தவை யாவையோ!” என்பான்.

4068. “என் தந்தை செல்வச் செழிப்புடைய சூரபன்மன் சினந்து செய்யும் துன்பங்களை எல்லாம் ஒன்றுவிடாது சொல்வதற்காக உமையம்மையாரை வாம பாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமானது கயிலாய மலைக்குச் சென்றாரோ!” என்பான் அச்சயந்தன்.

4069. “என் தந்தை தாயர் பகைவரான அசுரர்களின் கண்களில் படாமல் இருத்தற்காகத் தங்கள் உண்மை உருவங்களை மறைத்துக் கொண்டார்களோ! அல்லது தவறிக் கள்வரான அசுரர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டனரோ? எல்லா வுலகங்களிலும் திரிந்து கொண்டிருக்கின்றனரோ?” என்பான் அச்சயந்தன்.

4070. “தவமேன்மைகொண்ட சூரபன்மனின் ஆணையால் வன்மை மிக்க அசுரர்கள் என் தாய் தந்தையர்களைக் கயிற்றால் கட்டி இங்குக் கொண்டு வந்து இவனிடம் தரும் படி சென்றனர். அவர்கள் உருவம் மறைந்து சென்ற என் தாய் தந்தையரைக் கண்டு விட்டனரோ?” என்று சயந்தன் புலம்பினான்.

4071. “என்மீது அன்பு கொண்டுள்ள தாயும் தந்தையும், கொடுமை செய்கின்ற அசுரர்களின் வருகையைப் பார்ப்பாராயின் நடுங்கி என்ன துன்பம் படுவாரோ? அறியேன்!” என்பான்.

172 □ கந்தபுராணம்

- 4072 பொன்னகர் கரிந்ததும் புதல்வ னாகுமென்
றன்னையிம் முதுநகர்த் தந்து தானவர்
துன்னருஞ் சிறையிடு துயரும் கேட்டபின்
என்னினைந் திரங்குமோ ஈன்ற தாயெனும்.
- 4073 பன்னெடு மாயைகள் பயின்ற தானவர்
அன்னையொ டத்தனை ஆய்ந்து பற்றிஎன்
முன்னுறக் காண்டகு முறையின் உய்ப்பினும்
என்னுயிர் பின்னரும் இருக்குங் கொல்லெனும்.
- 4074 ஆற்றருஞ் செல்லலுள் அழுந்தும் பான்மையான்
மேற்றிகழ் பரஞ்சுடர் விமலன் போற்றியே
நோற்றனர் முத்தியின் நுழைகுற் றார்கொலோ
பேற்றினர் இருந்தசொற் பிறந்த தில்லெனும்.
- 4075 திங்கதிர்ப் பகையொடு செருமு யன்றநாள்
தாங்கியெற் கொண்டுழித் தந்தம் இற்றிட
ஆங்கனம் வீழ்ந்ததால் அதற்கு மேற்பட
யாங்குசென் றதுகொலோ யானை என்றிடும்.
- 4076 பிறப்புறு வைகலைத் தொட்டுப் பின்னரே
இறப்புறு நாள்வரை யாவர்க்குஆயினும்
உறப்படு துய்ப்பெலாம் ஊழின் ஊற்றமால்
வெறுப்பதென் அவுணரை வினையி னேனெனும்.

4072. “என்னைப் பெற்ற தாயான இந்திராணி, பொன் நகரம் எரிந்து கரியானதும், தன் மகனான என்னை அசுரர்கள் இந்தப் பெரிய மகேந்திர நகரத்தில் கொணர்ந்து மற்றவரால் நெருங்குவதற்கு அரிய சிறையில் இட்டதுன்பத் தையும் கேட்டதற்குப்பின் என்ன நினைந்து வருந்து கின்றாரோ!” என்று அவன் வருந்துவான்.

4073. “பல வகையான மாயைகளைப் பயின்ற அசுரர்கள் என் தாயுடன் தந்தையையும் தேடிக் கண்டு பிடித்து, என் எதிரில் நான் பார்க்குமாறு கொண்டு வந்து நிறுத்துவாராயின் அதன் பின் என் உயிர் இருக்குமோ?” என்று அவன் உருகினான்.

4074. “என்னைப் பெற்ற தாயான இந்திராணியும் தந்தையான இந்திரனும் பொறுக்க இயலாத துன்பத்தில் மூழ்கியிருந்ததால், மேம்பட்டு விளங்கும் பரஞ்சுடரான சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவம் செய்து வீடு பேற்றை அடைந்து விட்டனரோ! அவர்கள் உயிருடன் இருக்கின்றனர் என்ற சொல்லைச் சொல்ல நான் கேட்கவில்லையே!” எனக் கூறினான். (செல்லல்—துன்பம்)

4075. “கொடிய கதிர்களை யுடைய கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபனுடன், நான் போர் செய்த போது (ஐராவத யானை) என்னைச் சுமந்து கொண்டு நின்ற இடத்தில், பானுகோபன் அதன் கன்னத்தில் அடித்ததால், என் ஐராவத யானை கொம்பு ஒடிந்து விழுந்தது. அதன் பின் அது எங்குச் சென்றதோ?” என்று சயந்தன் வருந்தி னான்.

4076. அச்சயந்தன், “ஒருவன் பிறந்த நாள் முதல் பின்பு இறக்கும் வரையிலும் எப்படிப் பட்டவர்க்கும் உண்டாகும் துன்பம் எல்லாம், ஊழின் வன்மையால் விளைவன ஆகும். ஆதலால் தீவினையேனான நான் அசுரர்கள் என்னை இவ்வாறு துன்புறுத்துகின்றனர் என் நினைப்பது ஏன்?” என்று சொன்னான்.

174 □ கந்தபுராணம்

- 4077 தாவறு தொன்னகர் விளியத் தந்தைதாய்
ஆவியொடு இரிந்திட அளிய னோர்மகன்
வீவகுஞ் சிறைப்பட மேலை நாட்புரி
தீவினை யாவதோ தெளிகி லேனெனும்.
- 4078 துப்புறழ் சடையினான் குரற் கீறிலா
அப்பெரு வரத்தினை அளித்த லாலவன்
மெய்ப்பட விளிகிலன் வீடும் செய்கிலன்
எப்பொழு திச்சிறை தீரும் என்றிடும்.
- 4079 மட்டறு வெறுக்கையும் நகரும் வாழ்க்கையும்
விட்டனர் கடந்தனர் மேலை யாரென
உட்டெளிந் தகன்றிலன் உவர் பிணித்திடப்
பட்டன னேனொலோ பாவி யேனெனும்.
- 4080 மாற்றலன் இவ்வுயிர் வசையு றாவகை
போற்றலன் குரவர்பால் புகுந்த புன்கணைத்
தேற்றலன் தமிழனுந் தெளிகி லன்சிறை
ஆற்றலன் ஆற்ற லனைய கோவெனும்.
- 4081 துறந்ததோ பேரறந் தொலையும் தீம்பவம்
சிறந்ததோ மாதவப் பயனுந் தேய்ந்ததோ
குறைந்ததோ நன்னெறி கூடிற் றோகலி
இறந்ததோ மறைசிவன் இல்லை யோவெனும்.

4077. “கெடாத அந்தப் பழைய நகரமானது எரிந்து அழிய என் தந்தை தாயர் உயிருடன் இருந்த இடம் விட்டு விலகி ஓடவும் அவர்களின் அன்புள்ள மகனான நான் ஒருவன் மீளாத சிறைச் சாலையை அடையவும் முன் நாளில் யான் செய்த தீவினை யாது? என்று அறியேனே?” என்றான்.

4078. “பவழத்தைப் போன்ற சிவந்த சடையுடைய சிவபெருமான் சூரபன்மனுக்கு அளித்த அழிவற்ற வரத்தைத் தந்த காரணத்தால், அச்சூரபன்மன் தன் உடல் அழியுமாறு இறக்க மாட்டான். நம்மைச் சிறையினின்று விடுவிக்கவும் மாட்டான். அப்படியானால் நமக்கு இந்தச் சிறை எப்போது நீங்குவது? என்று அச்சயந்தன் மொழிந்தான்.

4079. “நம் தந்தை தாய் முதலானவர் எல்லாம் அளவில்லாத செல்வத்தையும் அமராவதி நகரத்தையும் தேவ போகத்தையும் விட்டு நீங்கிச் சென்றனர். ஆதலால் ‘நாம் மட்டும் இங்கு இருப்பானேன்?’ என்று எண்ணித் தெளிவடைந்து அங்கிருந்து நான் செல்லவில்லை. இந்த அசுரர்கள் பிடித்துக் கட்டிச் சிறையில் இடுமாறு தானோ பாவியேன் அங்கேயே இருந்தேன்!” என உள்ளம் மாழ்கினான்.

4080. “நான் என் உயிரை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. முன்பு வசை உண்டாகாத படி என்னைக் காத்துக் கொள்ள வில்லை. என் தந்தை தாயர்க்கு உண்டான துன்பத்தை அறிந்தேனில்லை என துன்பத்தை உணர்கிலேன்! இந்தச் சிறையில் துன்பம் பொறுக்க முடியவில்லை! என்று சயந்தன் இயம்பினான்.

4081. “பேரறம் அழிந்ததோ! முன்பு அழிந்த பாவங்கள் இம்போது மிகுதியாயினவோ? பெரிய தவத்தின் பயனும் அழிந்து விட்டதோ? நல் வழிகள் எல்லாம் குறுகி விட்டனவோ! கலி காலம் வந்ததோ! வேதமும் சிவபெருமானும் இல்லையோ?” என்பான் சயந்தன்.

'176 □ கந்தபுராணம்

- 4082 கூடலர் வருத்தலின் குரவர் தங்களைத்
தேடினர் விரைவுடன் சென்ற தேவர்போல்
ஓடினர் புகாவகை ஒழிந்து னோரையும்
வீடருஞ் சிறையிடை வீட்டி னேனெனும்.
- 4083 அந்தியின் மறைமொழி அயர்த்து வைகினன்
சந்தியில் வினைகளும் தழுவும் ஓம்பலன்
எந்தையை வழிபடும் இயல்பு நீங்கினன்
முந்தையின் உணர்ச்சியும் முடிந்து னேனெனும்.
- 4084 மெய்யுயிர் அகன்றிட விளிகி லேன்எனின்
எய்யுறும் அலக்கண்நீத்து இனிது மேவலன்
வையுறு நெடும்புரி வடிவம் வெந்தெனப்
பொய்யுடல் சுமந்தனன் புலம்புற் றேனெனும்.
- 4085 சொல்லுவ தென்பிற தொல்லை வைகலின்
மெல்லென ஆற்றிய வினையின் பான்மையால்
அல்உறழ் மிடற்றின்எம் மடிக ளேயெமக்
கெல்லைபில் இத் துயர் இயற்றி னானெனும்.
- 4086 ஆவியும் உலகமும் அனைத்து மாகியும்
ஓவியும் கருணையின் உருக்கொண் டாடல்செய்
தேவர்கள் தேவனாம் சிவன்மற் றல்லதை
ஏவரென் குறையுணர்ந் திரங்கு வாரெனும்.

4082. “பகைவரான அசுரர் வருத்துவதால் நம் தந்தை தாயரைத் தேடிச் சென்ற தேவர்களைப் போல, ஒடி ஒளிந்து கொள்ளாத படி, மற்றத் தேவர்கள் எல்லாரையும் இந்த மீளாத சிறைக்குள் அடைத்தவன் ஆனேன்” என்பான்.

4083. “மாலை நேரத்தில் ஒதத் தக்க மறை மொழியையும் மறந்திருக்கின்றேன். அதுவே அன்றி மாலையில் செய்யக் கூடிய சந்தியாவந்தனம் முதலியவற்றையும், அழல் தொழிலையும் நான் செய்வதில்லை. சிவபெருமானை வழிபடுகின்ற வழிபாட்டையும் நான் செய்வதில்லை. முன்பு இருந்த உணர்வும் என்னிடம் இல்லை!” எனச் சயந்தன் சொன்னான்.

4084. “இந்த ஷயிர் உடலை விட்டு நீங்குமாறு இறலாது போனால் இளைப்பைத் தரும். துன்பத்தினின்று நீங்கிச் சுகமுடையவனாக இருக்கமாட்டான். வைக்கோலால் செய்யப்பட்ட நெடிய பழுதையானது வைத்தது போல் பொய்யான இந்த வுடலைத் தாங்கி வருந்துகின்றேன்!

4085. “மேலும் என்ன கூறவேண்டியது உள்ளது? எம்மால் மெல்லெனச் செய்யப்பட்ட தீவினையின் இயல்பால் எமக்கு இப்படிப்பட்ட அளவில்லாத துன்பங்களை, மறக் கருணை முறைமையால், கரிய கழுத்தையுடைய எம்சிவபெருமான் ஏற்படுத்தியுள்ளார்” என்பான்.

4086. “உயிர்க் கூட்டங்களிலும் உலக கோடிகளிலும் எல்லாம் கதிரவனின் ஒளி போல பரத்தும், பரவாமலும் திருவருள் திறத்தால் தானே முதல்வனாகவும் வடிவு கொண்டு நின்று, திருவிளையாடல் செய்யும் தேவதேவனான சிவபெருமானை அன்றி வேறு எவர் என் துன்பத்தைப் போக்க வல்லவர்?” என்று சயந்தன் உரைத்தான்.

- 4087 பெறலரும் திருவெலாம் பிழைத்துச் சூருயிர்
அறுவதும் அவுணர்கள் அவிந்து மாய்வதுஞ்
சிறையிது கழிவதுந் தீர்கி லாவசை
இறுவதும் ஒருபகல் எய்து மோவெனும்.
- 4088 நூறொடர் கேள்வியோர் நுணங்கு சிந்தைசேர்
கூறுடை மதிமுடிக் குழகன் தன்னருள்
பேறுடை யேனெனிற் பெருந்து யர்க்கடல்
ஏறுவன் வினையினேற் தில்லை கொல்லெனும்.
- 4089 இத்திறம் அளப்பில எண்ணி பெண்ணியே
மெய்த்துயர் உழந்துவெய் துயிர்த்து விம்மியே
அத்தலை சுற்றிய அமரர் யாவரும்
தத்தமில் இரங்குறச் சயந்தன் வைகினான்.
- 4090 கண்டகன் உதாவகன் கராளன் மாபவன்
சண்டகன் இசங்கனே சங்க னாதியா
எண்டகும் அவுணர்கள் எண்ணி லோர்குழிஇக்
கொண்டனர் சிறைக்களம் குறுகி ஓம்பினார்.
- 4091 ஆயதோர் காப்பினோர் அறுமு கத்தன
நாயகன் தூதுவன் நணுகும் அப்பகல்
ஏயுறு சயந்தனை இமைப்பி லாரொடு
காயெரி யாமெனக் கனன்று சுற்றினார்.

4087. “மற்றவரால் பெறுவதற்கு அரிய இச்செல்வங்கள் எல்லாம் போய் இந்தச் சூரபன்மன் இறப்பதும், இவனுடன் சேர்ந்துள்ள அவுணர் யாவரும் வலிகுன்றி இறப்பதும், இந்தச் சிறை நீங்குவதும், நம்மை விட்டு நீங்கா திருக்கின்ற வசை நீங்குவதும் ஒருநாள் உண்டாகுமோ?” என்று ஐயம் கொண்டான்!

4088. “நூலை ஆராய்ந்த அறிவும் கேள்வியறிவு முடையவரின் தூய உள்ளக் கமலத்தில் சேர்கின்ற கலையில் கூறுபாட்டையுடைய சந்திரனைச் சூடிய சடை முடியையுடைய அழகுடன் கூடிய சிவபெருமான் திருவருள் பேற்றை நான் உடையவனாக இருந்தால் இந்தப் பெரிய துன்பக் கடலினின்று கரையேறுவேன். தீவினையேனான எனக்கு அந்தத் திருவருள் இல்லையோ!” என்று சயந்தன் வருந்தினான்.

4089. இப்படிப் பலவிதமாக அளவில்லாத எண்ணங்களை எண்ணி எண்ணித் துன்பம் அடைந்து பெருமூச்சுவிட்டு லீம்மி, அங்கு அவனைச் சுற்றியுள்ள தேவர்களும் இவனைப் போலவே தம் பழைய நிலைமையை எண்ணித் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, சயந்தன் கைகால் விலங்குகள் பூட்டப்பட்ட வனாக மகேந்திரபுரிச் சிறையில் இருந்தான்.

4090. சயந்தனும் தேவர்களும் இவ்வாறு இருக்கும் போது, கண்டகன், உதாவகன், கராளன், மாபலன், சண்டகன், இங்கன், சங்கன் முதலாக உள்ள கொடுமை செய்வதில் வல்ல எண்ணத்தக்க அவுணர் பலர் கூட்டமாகச் சேர்ந்து கொண்டு அந்தச் சிறைச்சாலையைக் காத்தனர்.

4091. அக்காவலர்கள், ஆறுமுகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகுதேவர் மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று தரும கோபனின் மாளிகையின் உச்சியில் அணுவடிவில் இருந்த அந்நாளில், இமைக்காத விழிகளையுடைய தேவர்களையும் சயந்தனையும் கடும் தீயைப் போலச் சினந்து கொண்டு சூழ்ந்தனர்.

வேறு

- 4092 மன்னா நம்கோன் தன்பணி நில்லா மகவேந்தும்
மின்னா டானும் யாண்டுறு கின்றார் விரைவாகிச்
சொன்னால் உய்வீர் அல்லதும்மாவி
தொலைவிப்பேம்
முன்னா னேபோல் எண்ணலிர் உண்மை
மொழிகென்றார்.
- 4093 என்னுங் காலைக் கேட்ட சயந்தன் எம்ஆயும்
மன்னும் வானின் நோடின கண்டாம் மற்றன்னோர்
பின்னுங் குற்ற தன்மையும் ஓராம் பிணிநோயுள்
துன்னுந் தீயேம் யாவ துரைத்துஞ்
சூழ்ந்தென்றான்.
- 4094 விண்டோய் மன்னன் முன்னொரு நாள்மெல்
லியல்தன்னை
கொண்டே போனான் இன்னுழியென்று
குறிக்கொள்ளோ
கண்டோம் அல்லங் கேட்டிலம் உள்ளங் கழிவெய்தட்
புண்டோய் கின்றோம் என்சொல்வ தென்றார்
புலவோர்கள்.
- 4095 சொற்றார் இவ்வாறுஅன்னது போழ்தில்
துணிவெய்த்
உற்றார் போலும் இங்கிவர் எல்லாம் உளமொன்
தென்றால் உண்மைஓதுவர் இன்னோ
ரெனவெண்ணா
செற்றா ராகுங் காவலர் துன்பஞ் செய்கின்றார்.

4092. அங்குள்ள அக்காவலர்கள், “மன்னனான நம் குரபன்மனின் ஆணைப்படி நில்லாத வேள்வித் தலை வனான இந்திரனும் அவனுடைய மனைவியான இந்திராணியும் எங்கே உள்ளனர்? அவர்கள் இருக்கும் இடத்தை விரைவில் சொல்லீரானால் நீவிர் உயிர் உள்ளவராக இருப்பீர். இல்லையானால் உம் உயிரை வாங்கி விடுவோம். நேற்று வரை சொன்ன சொல்லைப் போல் எண்ணாதீர். இது உண்மை!” என்று தேவர்களிடம் கூறினர்.

4093. என்று இவ்வாறு கண்டகன் முதலியவர் வினவவும், சயந்தன் அவர்களைப் பார்த்து “எம் தாயும் தந்தையும் தேவ உலகத்தினின்று ஒடிப் போனபோது அவர்களைப் பார்த்தோம். அதன் பின்பு அவர்கள் இருக்கும் இடம் முதலியன பற்றி நாங்கள் ஒன்றும் அறியோம். பிணி போன்ற இந்தச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுத் துன்பம் அடையும் நாங்கள் என்ன ஆலோசனை செய்து சொல்வோம்?” என்று இயம்பினான்.

4094. சுவர்க்கத்தின் மன்னனான இந்திரன் தன் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு வெளியே சென்றதை அறிவோம். ஆனால் அது இன்ன இடத்துக்கு என அறிய மாட்டோம். அவர்கள் உள்ள இடத்தை நாங்கள் பார்த்ததும் இல்லை. கேட்டநுமில்லை. மனம் அழிய மிகவும் துன்பப்படுகின்றோம். இங்குத் துன்பப் படுகின்ற நாங்கள் ஆலோசனை செய்து என்ன சொல்லப் போகிறோம்?” எனத்தேவர் இயம்பினர்.

4095. தேவர்கள் எல்லாரும் இவ்வாறே சொல்லவும், அதனைக் கேட்ட அந்த அரக்கர்கள், “இத் தேவர்கள் எல்லாம், ஒரே விதமாகப் பேசுவது என முடிவு செய்து கொண்டு இவ்வாறு சொல்கின்றார்கள். என்ன செய்தால் இவர்கள் உண்மையைச் சொல்வார்கள்?” எனச் சிந்தித்து நெருங்கி வந்த அவர்கள் தேவர்களைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கினர்.

182 □ கந்தபுராணம்

4096 வென்னஞ் சென்னக் காயெரி என்ன மிகுதீஞ்
சொல்
முன்னஞ் சொற்றே வைவர் தெழிப்பர்
முரணோடுங்
கன்னஞ் செல்லத் தோமரம் உய்ப்பர் கடைகிற்
பார்
சின்னஞ் செய்வார் போலுடன் முற்றுஞ் சேதிப்
பார்.

4097 கண்டம் துண்டம் செய்திடும் அங்கம்
கடிதொன்றிப்
பிண்டந் தன்னிற் கூட வெகுண்டே பேராற்றல்
கொண்டங் கையால் வாங்கொடு மார்பங் குடை
கிற்பார்
தண்டந் தன்னான் மோதுவர் அன்னோர்
தலைகிற

4098 இத்தன் மைத்தாக் காவலர் யாரும் எண்ணில்லா
மெய்த்துன் பத்தைச் செய்திட மைந்தன்
விண்ணோர்தம்
கொத்துந் தானும்^௪ ஆற்றல னாகிக் குலைவெய்தி
நித்தன் றன்னை உன்னி அரற்றா நிற்கின்றான்.

4099 சேற்றத் துப்போர் பல்படை கொண்டே செறு
போழ்து
மாற்றத் துன்பம் பட்டத லான்மெய் அழிவாகி
ஈற்றுத் தன்மை சேர்ந்திலன் விண்ணோர் இறை
மைந்தன்
கூற்றிற் பட்டுச் செல்லல் உழக்குங் கொடியோர்
போல்.

4096. கொடிய நஞ்சினைப் போலவும் எரிக்கும் தீயைப் போலவும் மிகவும் கொடிய சொற்களைச் சொல்லித் திட்டுவர்; அதட்டுவர்; வலிமையுடன் காதுகளில் தோமரம் என்ற ஆயுதத்தை இட்டுக் கடைவர்; அறுத்துக் கூறிடு பவரைப் போல உடல் முழுவதையும் துண்டு துண்டாய் வெட்டுவர்.

4097. இங்ஙனம் அசுரர்களால் கண்டந்துண்டங் களாக வெட்டப்பட்ட உடல் உறுப்புகள் எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து உடம்புடன் கலப்பதைப் பார்த்துச் சினம் கொண்டு வன்மையுடன் அழகிய கையில் வாளைக் கொண்டு மார்பைக் குடைவர். அந்தத் தேவர்களின் தலைகள் உடையுமாறு தண்டுகளாலே அடிப்பர்.

4098. இவ்வாறாக அந்த அரக்கக் காவலர் அளவில் லாத துன்பங்களையெல்லாம் தம் உடலில் செய்திட்டதால், தேவர்களுடன் சயந்தன் துன்பம் பொறுக்க மாட்டாமல் நடுங்கி எக்காலத்தும் அழிவற்றவனான சிவபெருமானை நினைத்துப் புலம்பத் தொடங்கினான்.

4099. மிக்க சினத்தைக் கொண்ட அசுரர்கள் பல ஆயுதங்களைக் கொண்டு உறுப்புகளைத் துண்டித்தல் குத்தல் முதலான துன்பங்களைச் செய்தபோதும், மிக்க துன்பம் அச்சயந்தனுக்கு உண்டானதே அல்லாமல் உடல் அழிந்து இறக்கவில்லை. எமனது உலகத்தை அடைந்து நரக வேதனை அடைந்தவரைப் போல் அவன் இருந்தான்.

184 □ கந்தபுராணம்

4100 நெஞ்சினில் வாலறி வெய்தினர் ஐம்புல நெறி
 நின்றும்
 எஞ்சிய மேல்வினை பெற்றில் தேஎன இறும்
 வண்ணம்
 தஞ்செயல் வெய்யோர் செய்யவும் மைந்தன்
 தமரோடும்
 துஞ்சிலன் ஊறும் பெற்றிலன் உற்றான்
 துயரொன்றே.

4101 மாடே குழுவார் தம்மொடு மைந்தன் சிறைபுக்
 கான்
 காடே போனான் இந்திரன் ஏனோர் கவலுற்றார்
 பாடே விண்ணோர் தம்பதம் முக்கட் பரன்நல்தும்
 வீடே அல்லால் துன்பறும் ஆக்கம் வேறுண்டோ.

4102 அந்தா வாளம் தோமரம் எஃகம் அடுதண்டம்
 முந்தா வுற்ற பல்படை யாவும் முரிவெய்தச்
 செந்தார் மார்பிற் காவலர் கையுந் திறலெஞ்ச
 நொந்தார் இன்னா செய்வது நீத்தார் நுவல்
 கின்றார்.

4103 வீவார் பின்னாள் அல்லது வேறார் வினையத்
 தால்
 சாவார் எஞ்சார் பேரமிர் துண்டார் தவமிக்கார்
 நோவார் நாமிங் காற்றிய பாலான் நோய்
 நொந்தும்
 ஆவா யாதும் சொற்றிலர் என்றற் புதமுற்றார்.

4100. உள்ளத்தில் நல்ல அறிவுடையவர் ஐம்பொறி வழிபட்டு நின்றும், அந்த ஐம்பொறிகளால் வருவன வற்றிற்குத் தொடர் பற்றிருப்பதுபோல, இறக்கும்படி அசுரர்கள் தண்டித்தும் தேவர்களுடன் சயந்தன் இறக்க வில்லை. புண்களை அடையவுமில்லை; துன்பம் ஒன்றை மட்டுமே அனுபவித்தான்.

4101. பக்கத்தில் சூழ்ந்திருப்பவருடன் தேவமைந்த னான சயந்தன் சிறைச்சாலைக்குள் புகுந்தான். பல வேள்வி முதலியவற்றால் கிடைத்தவற்றை ஒழித்துவிட்டு இந்திரன் காட்டுக்குள் போனான். மற்றத் தேவர் எல்லாம் மனக் கவலை அடைந்தனர். அதனால் தேவ பதவிகளும் துன்பம் அளிக்கக் கூடியதே ஆகும். மூன்று கண்களையுடைய சிவபெரு மானால் தரப்படும் வீடுபேறே அல்லால் துன்பத்தைப் போக்கக் கூடிய செல்வம் வேறு ஒன்று உண்டோ?

4102. அழகிய வாளும் தேவமரமும் வேலும் கொல்லும் தண்டமும் முதலான பல வகையான ஆயுதங்கள் அனைத்தும் ஒடிந்து போகும்படி செம்மலரால் ஆன மாலையைச் சூடிய மார்பினையுடைய காவலாளரான அசுரர்கள் கைகளும் வன்மையும் குறையுமாறு தேவர்களைத் தண்டித்து வருந்தி, பின் அத் தேவர்களைத் தண்டிப்பதை நிறுத்தினர்; தமக்குள் பேசிக் கொள்ளலானார்.

4103. “இவர்களுக்கு என்று பொருந்திய இறப்பானது பிற்காலத்தில் உள்ளது. ஆதலால் அல்லாமல் இப்போது சரக மாட்டார். உறுப்புக் குறையவும் மாட்டார். சிறந்த அமிர்தத்தை உண்டிருக்கிறார்கள். தவம் மிக்கவராக உள்ளனர். எப்போதும் நோவடைய மாட்டார். நாம் இங்கு இவர்களைத் தண்டித்தலால் வருத்தமடைந்தும், ஆ! ஆ! யாதும் சொல்லவில்லை! என்று அசுரர் வியப்புக் கொண்டனர்.

186 □ கந்தபுராணம்

- 4104 இன்னோர் யாரும் மைந்தனை வானோர்
இனமோடு
மெய்ந்நோ வாகும் பாங்கின் அலைத்த வினை
யாலே
கைந்நோ எய்தி வன்மையும் நீங்கிக் கவலுற்றார்
முன்னோர் தம்பாற் செய்த துடன்கூழ் முறையே
போல்.

வேறு

- 4105 அத்தகைய காவல் அவுணர் அவர்க்கணித்தாய்
மொய்த் தொருசார் ஈண்டி முறைநீங் கலர்காப்ப
எய்த்த அமரருடன் இந்திரன்சேய் பண்ணவருள்
உத்தமனாம் கண்ணுதலை உன்னிப் புலம்புறுவான்.
- 4106 வந்திப்பவர் பவங்கள் மாற்றுவோய் எத்தேவர்
சிந்தைக்கும் எட்டாச் சிவனே செழுஞ்சுடரே
இந்தப் பிறவி இடருழப்பச் செய்தனையோ
வந்தித்த நின்புணர்ப்பை யாரே கடந்தாரே.
- 4107 கைந்நாகத் துக்குங் கயவாய்க்கும் நாரைக்கும்
பைந்நாகத் துக்கும் படரும் சிலந்திக்கும்
பின்னாகிய வுயிர்க்கும் பேரருள்முன் செய்தனை
யால்
என்னா யகனே எமக்கேன் அருளாயே.
- 4108 கங்கை முடித்தாய் கறைமிடற்றாய் கண்ணுதலாய்
திங்கள் புனைந்தாய் சிவனே சிவனேஎன்
றிங்கு நினதடியேம் எல்லேங் களும்அரற்றல்
நங்க ஞுயிர்க்குயிராம் நாயகநீ கேட்டிலையோ.

4104. இந்த அசுரர் அனைவரும் சயந்தனைத் தேவர் கூட்டத்துடன் வருந்துமாறு அடித்தல், குத்தல் முதலான செயல்களைச் செய்ததால் சான்றோரிடத்தில் செய்யப் படுகின்ற நல்வினை தீவினை செய்தவுடன் செய்தவர்களை வந்து அடைவது போல, கைகள் வருந்தி வன்மையும் நீங்கிக் கவலை கொண்டனர்.

4105. இங்ஙனம் வருந்தி காவலர்களான அசுரர்கள், அத்தேவர்களுக்குப் பக்கத்தில் பொருந்தியிருந்து முறை தவறாது காவல் செய்த வண்ணம் இருந்தனர். இந்திரனின் மகனான சயந்தன் வருந்திக் களைத்த தேவருடன், தேவர்களுள் உத்தமரான நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானை நோக்கிப் புலம்பத் தொடங்கினான்.

4106. “வழிபடுபவரின் பிறவித் துன்பத்தைப் போக்கு பவரே! எத்தகைய தேவரின் உள்ளத்துக்கும் எட்டாத சிவபெருமானே! செழுமையான சுடரானவனே! எங்களை இந்தப் பிறவியில் துன்பம் அனுபவிக்கும்படி செய்தாயே? எல்லாம் ஒழிந்த காலத்திலும் ஒழியாது நிற்கும் உன் தந்திரத்தை எவரே கடந்தவர்?

4107. “எம்பெருமானே! தாங்கள் யானைக்கும் கரிக்குருவிக்கும் நாரைக்கும் படமுடைய பாம்புக்கும் இயங்கும் சிலந்திக்கும் இவையே யல்லாது மற்ற உயிர்களுக்கும் முற்காலத்தில் அருளைச் செய்துள்ளீர். எமக்கு அருள் செய்யாத காரணம் யாதோ?

4108. “கங்கையைச் சடைமுடியில் குடியவரே! நஞ்சுண்டதால் கரிய கழுத்தினை உடையவரே! நெற்றிக் கண்ணையுடையவரே! பிறைச் சந்திரனை அணிந்தவரே! சிவனே! சிவனே! என்று இங்கு அடியவரான நாங்கள் அனைவரும் புலம்புவதை எங்கள் உயிர்க்குள் உயிராக உள்ள நீங்கள் கேட்கவில்லையோ?

188 □ கந்தபுராணம்

- 4109 பாசங்கொண் டாவி பலவும் பிணிப்போனும்
நேசங்கொண் டாங்கதனை நீக்கியருள் செய்
வோனும்
ஈசன் சிவனென்று இயம்புமறை நீயிழைத்த
ஆசொன்றும் இத்தீமை ஆர்தவிர்க்க வல்லாரே.
- 4110 நாரா யணனும்அந்த நான்முகனும் நாடரிய
பேராதி யான பெருமான் உயிர்க்கெல்லாம்
ஆராயின் நீயன்றி யாரே துணையாவார்
வாராய் தமிழேன் உயிர் அளிக்க வாராயே.
- 4111 சேற்றம் விளைத்துமுனம் தேவர் தொகைஅலைப்
பான்
கூற்ற மெனவே குறுகுற்ற அந்தகனும்
ஆற்றல் இழப்பஅகல் மார்பில் முத்தலைவேல்
ஏற்றியவன் நீயன்றோ எமக்கேன் இரங்கலையே.
- 4112 ஏங்கி அமரர் இரிந்தோட வேதுரந்த
ஒங்கு குரண்டத் துருக்கொண்ட தானவனைத்
தீங்கு பெறத்தடிந்து சின்னமா ஓர்சிறையை
வாங்கி அணிந்தஅருள் இங்கென்பால்
வைத்திலையே.
- 4113 ஞாலத் தினைஅளித்த நான்முகனும் நின்ற
வற்றைப்
பாலித் தவனும் பிறரும் பணிந்திரங்க
ஓலக் கடலுள் உலகந் தொலைப்ப வந்த
ஆலத்தை உண்ட அருள் என்பால் அயர்த்
தனையோ.

4109. “பாசத்தைக் கொண்டு பலவுயிர்களைப் பிணிப் பவரும், விருப்பம் பொருந்திய அப்பாசத்தைப் போக்கி அருள் செய்பவரும், இறைவனான சிவபெருமானே ஆவார்’ என வேதங்கள் கூறும். ஆதலால் நாங்கள் அனுபவிக்கும் இத் துன்பமும் தங்களால் தரப்பட்டதே அன்றி வேறன்று. எனவே, எம்பெருமானே, தங்களையன்றி இதனை நீக்க வல்லவர் யார்?

4110. நாடு சுறிதற்கு அரிய ஆதிமூலமான அந்த இறைவனே! திருமாலும் நான்முகனும் என்பவர்க்கும் எல்லா வுயிர்களுக்கும் ஆராயின், நீவிரே அல்லாது எவர் துணை யாவார்? ஆதலால் எங்களைக் காப்பதற்காக எழுந்தருளி வரமாட்டீரோ!

4111. “முன் காலத்தில் தேவர் கூட்டத்தை வருத்து வதற்காக எமனைப் போன்று வந்த ‘அந்தகாசுரனும்’ வலிமை இழக்குமாறு அகன்ற அவனது மார்பின் மீது மூன்று தலைகளையுடைய சூலத்தை எறிந்தவர் நீவிர் அல்லரோ? அத்தகைய கருணையுடைய நீவிர் எமக்கு இரங்காததன் காரணம் யாது?

4112. “தேவர்கள் எல்லாம் வருந்தி ஓடுமாறு உயர்ந்த கொக்கின் வடிவம் கொண்டுவந்தவனான ‘குண்டா சுரன்’ என்ற அசுரனைத் தீமை உண்டாகுமாறு வெட்டி, அவனைக் கொன்றதற்கு அடையாளமாக ஓர் இறகைப் பிடுங்கி எடுத்துத் திருமுடியின் மீது அணிந்து கொள்கின்ற திருவருளை, அடியவரான எம்மிடத்தில் வைக்கவில்லையே!

4113. “இந்தவுலகத்தைப் படைத்த நான்முகனும், படைக்கப்பட்ட உயிர்களைக் காக்கின்ற திருமாலும் மற்ற வரும் வணங்கி வழிபட ஒலிமிக்க பாற்கடலினின்று உலகத்தை அழிப்பதற்காக வந்த ஆலகால நஞ்சினை உண்ட அருளை எம்மிடம் காட்டுவதற்கு மறந்தீரோ?

- 4114 மோடி தரவந்த முக்க னுடைக்காளி
ஓடி உலகுயிர்கள் உண்ணும் படிஎழலும்
நாடியவன்வெருவி நாணிச் செருக்ககல
ஆடி யருள்செய்த அருளிங் கணுகாதோ.
- 4115 பொற்றைக் கயிலைப் புகல்புக்க தேவர்தமைச்
செற்றத் துடனடவே சென்ற சலந்தரனை
ஒற்றைத் திகிரிப் படையால் உடல்பிளந்தே
அற்றைப் பகல்அவரை அஞ்சல்என்றாய் நீயன்றோ.
- 4116 நந்துற்ற கங்கை நதிசெறியுங் காசிதனில்
தந்திக் கொடியோன் தவத்தோர் தமைத்தரந்து
வந்துற் றிடச்சினலி வன்தோ லினையுரித்த
அந்தக் கருணைக் களியரேம் பற்றில்மோ.
- 4117 ஈரஞ்சு சென்னி இருபான் புயங்கொண்டோர்
ஓரஞ் சரக்கர் உலகலைப்ப அன்னவரை
வீரம்செய் தட்ட விமல எமைஅவுணர்
கோரஞ்செய் கின்ற கொடுத்தொழிலுட்
கொள்ளாயோ.
- 4118 பண்டை மகவான் பரிசுணராத் தக்கனைப்போல்
அண்டர்பிரான் நினை அறியாதோர்
வேள்விசெய்த
துண்டமது செய்து சுரரையவன் தோள்முரித்தாய்
தண்ட மதனைஇன்று தானவர்பாற் காட்டாயோ.

4114. துர்க்கை பெற்றெடுத்த மூன்று கண்களை யுடைய காளி விரைந்து உலகில் உள்ள உயிர்களை உண்ண முயன்றாள். முயலவும் அப்போது, அவள் கண்டு வெட்கம் கொண்டு கருவமும் நீங்க அவள் எதிரில் சபதம் செய்து கொண்டு நடனம் செய்த அருளானது எங்களை இங்கே, இப்போது வந்து அணுகாதோ?

4115. “கயிலாய மலையை அடைக்கலமாக வந்த டைந்த தேவரை, சினத்துடன் கொல்ல வந்த சலந்தரா சுரனை” ஒற்றைச் சக்கரப் படையினால், அவனது உடலை இரண்டு பிளவாக ஆக்கி, அக்காலத்தில் தேவரை ‘அஞ்சாதீர்!’ என்று எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளியவர் தாங்களே அல்லரோ?

4116. “சங்குகள் பொருந்திய கங்கையாற்றினால் சூழப்பட்ட காசி நகரத்தில் ‘கயமுகன்’ என்ற கொடிய அசுரன், தவம் செய்யும் துறவியரை யெல்லாம் துரத்திக் கொண்டு வர, அப்போது, சினந்து அவனைக் கொன்று, அவனது வலிய தோலை உரித்து அருளிய அக்தகைய கருணைக்கு நாங்கள் உரியவர் அல்லரோ?

4117. “பத்துத் தலைகளையும் இருபது கைகளையும் உடைய ஐந்து இராவணர்கள் என்னும் அரக்கர்கள் உலகத் தைத் துன்புறுத்திய போது அவரை வீரம் காட்டிக் கொன்றருளிய குற்றமற்ற பெருமானே! எங்களை இங்குள்ள அவுணர் துன்பப்படுத்துகின்ற கொடிய செயலை மனத்துள் கொள்ளமாட்டீரோ?

4118. “தங்களின் தன்மையை உணர்ந்து கொள்ளாமல் கேடு அடைந்த தக்கனைப் போல, முன் ஒரு காலத்தில், ஓர் இந்திரன் தங்களது தன்மையை உணர்ந்த கொள்ளாமல் ஒரு வேள்வியைச் செய்தான். அப்போது அவனைச் சுற்றியிருந்த தேவரை வெட்டித் துண்டாக்கி, அவனது தோளையும் துணித்தாய். இத்தகைய கருணையுடைய தண்டத்தினை இன்று இந்த அசுரரிடம் காட்ட மாட்டீரோ?

192 □ சுந்தபுராணம்

- 4119 சிந்தப் புரம்கொடிய தீயவுணர் மூவகைத்தாம்
அந்தப் புரங்கள் அடல்செய்தாய் எப்பெருமான்
சந்தப் புரங்கொண்ட தானவரோ டொன்றாகும்
இந்தப் புரமும் எரிக்குதவ ஒண்ணாதோ.
- 4120 அன்பான் அவருக் கருளுதியால் பத்திநெறி
என்பால் இலையால் இறையும் எவனளித்தி
நன்பால் மதிமிலைச்சு நாயகனே நல்லருள்கூர்
உன்பால் மிகநொந்தே ஓதியதென் பேதைமையே.
- 4121 ஆனாலும் தீயேன் அழுங்க அருள்கொடுநீ
தானாக நண்ணித் தலையளிசெய் தாண்டாயேல்
ஆனாத இத்துயரம் ஆறுமே ஆறியக்கால்
மேனாள் எனயான் துறக்கவளன் வேண்டிலனே.
- 4122 வென்றி அரக்கரால் மேதகைய தானவரால்
அன்றி முனிவரால் அண்டரால் ஏனையரால்
ஒன்று செய்வொன்றாய் உறுதுயரத் தாழ்ந்ததன்றி
என்று மகிழ்வாய் இடரற்ற இருந்தனமே.
- 4123 கீற்று மதியும் கிளர்வெம் பொறியரவும்
ஆற்றி னொடுமிலைந்த ஆதியே நின்னருளால்
ஏற்ற மிகும்அலக்கண் ஏகின் இழிந்தவளம்
போற்று கிலன்றோற்றல் புரிவேன் புரிவேனே.

4119. “முன்னம் தாருகாட்சன், கமலாட்சன், வித்துன் மாலி என்ற மூவரின் உடல்கள் கெடவும், அவர்கள் இருந்த முப்புரங்கள் அழியவும் செய்தருளினீர்! எம்பெருமானே, அழகிய உடல்களையுடைய அசுரர்களுடன் ஒன்றாக விளங்கும் இந்த வீரமகேந்திரத்தையும் தீயினுக்கு இடலாகாதோ?”

4120. “அன்பால் அவர்களுக்கெல்லாம் அருள் செய்தீர்! சிறிதும் பக்தி இல்லாதவன் யான்! அப்படியிருக்க அடியேன் கேட்டவற்றை எவ்வாறு எனக்கு அளிப்பீர்? நல்ல பால் போன்ற வெண்மையான பிறையைச் சூடிய தலைவரே உயிர்களிடத்தில் நல்ல அருள் கொண்டுள்ள தங்களிடத்தில் மிகவும் வருத்தத்துடன் யான் கூறியது என் அறியாமையே யாகும்!

4121. “அப்படிப்பட்ட பக்தி நெறி இல்லாதவன் ஆனாலும் தீயவனான நான் வருந்தும் இச்சமயத்தில், தாங்கள் விரைவில் வந்து பேரன்பு காட்டி ஆண்டு அருள் செய்வீரானால், நீங்காத இத்துன்பம் நீங்குமே! அவ்வாறு நீங்கினால் முன்போல நான் சுவர்க்க இன்பத்தை விரும்ப மாட்டேன்.

4122. “வெற்றியுடைய அரக்கராலும் மேன்மையான தகுதியுடைய அசுரராலும் முனிவராலும் தேவர்களாலும் மற்றவராலும் ஒன்றைச் செய்ய அதனால் மற்றொன்று ஆகித் துன்பம் விளைந்தது; அதில் முழுகிக் கிடந்ததன்றி எக்காலத்தில் யாங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் துன்பம் அற்று இருந்தோம்?

4123. “கீற்றான பிறைச்சந்திரனையும் விளங்கும் பொறிகளையுடைய பாம்பினையும் கங்கையுடன் அணிந்து கொண்டிருக்கும் ஆதிபரம் பொருளே! உன் திருவருளால் மிக்க இத்துன்பமானது நீங்குமானால், இழிவான சுவர்க்க இன்பத்தை நான் விரும்பமாட்டேன்; விரும்ப மாட்டேன்.

4124 தண்ணேன் துளிக்கும் தருநிழற்கீழ் வாழ்க்கைவெஃகிக்
கொண்டேன் பெருந்துயரம் வான்பதமுங்

கோதென்றே.
கண்டேன் பிறர்தம் பதத்தொலைவும்
கண்டனனால்
தொண்டேன் சிவனேநின் தொல்பதமே
வேண்டுவனே.

4125 அல்லல் பிறவி அலமலம்விண் ணாடுறைந்து
தொல்லைத் திருநுகருந் துன்பும் அலமலமால்
தில்லைத் திருநடஞ்செய் தேவே இனித்தமியேற்
கொல்லைத் துயர்தீர்த் துனதுபதந் தந்தருளே.

4126 ஒன்றாய் இருதிறமாய் ஒரைந்தாய் ஐயைந்தாய்
அன்றா தியின்மீட்டும் ஐந்தாய் அளப்பிலவாய்
நின்றாய் சிவனேயிந் நீர்மையெலாம் தீங்குகற்றி
நன்றா விகட்கு நலம்புரிதற் கேயன்றோ.

4127 பொன்பொலியும் கொன்றைப் புரிசடையாய்
இவ்வழிசேர்
துன்ப மகற்றித் துறக்கத்துள் தாழாது
பின்பு நனிநோற்றுப் பெறற்கரிதாம் நின்னடிக்கீழ்
இன்பம் ஒருதலையா எய்தவரு ளாய்எனக்கே.

வேறு

4128 என்று பற்பல இரங்கியே விடம்செறிந் தென்னச்
சென்று சென்றிடர் முடுறா உணர்வெலாஞ்
சிதைப்ப
ஒன்றும் ஒர்கிலன் மயங்கினன் உயிர்கரந் துலையப்
பொன்றி னார்களின் மறிந்தனன் இந்திரன்
புதல்வன்

4124. "எம்பெருமானே! குளிர்ந்த தேனானது துளிக் கின்ற கற்பக மரத்து நிழலின் கீழ் வாழும் சுவர்க்க வாழ்க்கையை விரும்பி மிகுந்த துன்பத்தை அடைந்தேன். ஆகவே, அந்தச் சுவர்க்க இன்பமும் பயனற்றது என்று இருந்தேன். பிறர் பதவியின் அழிவையும் பார்த்தேன். ஆதலால் தங்களுடைய சிவலோக வாழ்வையே விரும்பு வேன்!

4125. "தில்லைத் தலத்தில் திருநடனம் செய்யும் இறைவரே! வருத்தத்தை அளிக்கக் கூடியதான பிறவியும் துன்பமானதே ஆகும். பொன் நாட்டில் இருந்து பழையதான சுவர்க்க இன்பத்தை அனுபவிப்பதும் துன்பமானதே ஆகும். ஆதலால் இறைவரே, விரைவாக அடியேனது துன்பத்தை போக்கிக் தங்களின் துன்பமற்ற திருவடிப் பேற்றை அளித் தருள வேண்டும்.

4126. "ஒன்றாகியும் இரண்டாகியும் ஐந்தாகியும் இருபத்தைந்தாகியும் முன் காலத்தில் பின்னும் ஐந்தாகியும் அளவில்லாதனவாயும் நின்றருளினீர். சிவபெருமானே! இவ்வாறு தாங்கள் நின்ற தன்மையெல்லாம் உயிர்க் கூட்டத் தின் துன்பத்தைப் போக்கி நன்மை செய்வதற்கன்றோ?

4127. "பொன் போன்ற நிறம் கொண்ட கொன்றை மலரைச் சூடிய சடையையுடையவரே! இங்குப் பொருந்திய துன்பத்தைப் போக்கிச் சுவர்க்க இன்பத்தில் மோகம் கொண்டு முழுகிவிடாது. மிகவும் தவத்தை ஆற்றிக் கிடைத் தற்கரிய தங்களது திருவடி நிழலில் இருந்து சிறந்த பேரின் பத்தை அடையுமாறு எளியவனுக்கு அருள் செய்க!"

4128. என இப்படிப் பலவிதமாகச் சொல்லி வருந்தி நஞ்சானது தலைக்கு ஏறியதைப் போல் துன்பம் மேலும் அதிகரித்து அறிவை முற்றும் கெடுக்க ஒன்றையும் உணராத வனாய், மயக்கம் கொண்டு, மூச்சானது மறைந்து ஒடுங்க, இறந்தவரைப் போல இந்திரன் மகன் தரையில் வீழ்ந்தான்.

- 4129 ஆங்க வன்தனைப் போலவே அமரரும் அமுங்கி
ஏங்கி ஆருயிர் பதைத்திட வீழ்ந்துணர் விழந்தார்
தூங்கு வீழுறு பழுமரஞ் சாய்தலும் தொடர்ந்து
பாங்கர் சுற்றிய வல்லிகள் தியங்கிவீழ் பரிசின்.

10. சயந்தன் கனவுகாண் படலம்

- 4130 விண்ணு ளார்களும் சயந்தனும் வியன்மகேந்
திரத்தின்
உண்ணி லாம்பெருந் துயருடன் மாழ்கிய
துணர்ந்தான்
எண்ணி லாவுயிர் தோறுமுற் றின்னருள் புரியும்
அண்ண லார்கும ரேசனாம் அறுமுகத் தமலன்.
- 4131 வெஞ்சி றைத்தலை மூழ்கியே அவுணரால் மெலிந்து
நெஞ்சுழிந்திடும் அவர்தமை அருள்வது நினைந்தான்
தஞ்சம்இன்றியே தனித்தயர் சிறுவரைத் தழுவி
அஞ்ச லென்றுபோற் றிடவரும் ஈன்றயாய்
அனையான்.
- 4132 இனிய சீறடிக் குமரனின் செந்திவந் திமையோர்
வினைகொள் கம்பலை அகற்றுவான் இருந்திடும்
விமலன்
நனது ணர்ச்சியின் றாகியே அவசமாஞ் சயந்தன்
கனவின் முன்னுற வந்தனன் அருள்புரி கருத்தால்.

4129. தொங்கும் விழுதுகளையுடைய ஆலமரம் சாயவும் அம்மரத்துடனே பக்கத்தே சுற்றியுள்ள கொடிகளும் வாடி விழுகின்ற தன்மையைப் போல, அங்குத் தேவர்களும் வருத்தம் அடைந்து ஏங்கி அரிய உயிர் துடிக்க, அந்தச் சயந்தனைப் போலவே தரையிலே விழுந்து அறிவிழந்தனர்.

10. சயந்தன் கனவு காண் படலம்

4130. அளவில்லாத உயிர்கள் தோறும் பொருந்தி, அந்த வுயிர்களுக்கு இனிய அருளைச் செய்கின்ற பெருமையுடைய . முருகப்பெருமான், தேவர்களும் இந்திரனின் மகனான சயந்தனும் பெரிய வீரமகேந்திர நகரத்தில் மனத்தில் பொருந்திய பெருந்துன்பத்துடன் வருந்தி மயங்கியிருப்பதை உணர்ந்தார்.

4131. அடைக்கலம் இல்லாது தனித்திருந்து வருந்தும் சிறுவரைத் தழுவி அஞ்சவேண்டாம் என்று ஆறுதல் தர வருகின்ற தாயைப் போன்ற ஆறுமுகப்பெருமான், வீரமகேந்திரத்தின் கொடிய சிறையிலே அகப்பட்டு அசுரரால் மெலிவடைந்து உள்ளம் வருந்தும் அச்சயந்தனுக்கும் தேவர்களுக்கும் இனிய அருள் செய்ய எண்ணினார்.

4132. இனிய சிறிய திருவடிகளையுடைய சிறுவனைப் போலத் திருச்செந்தூரில் வந்து, தேவரின் வினையுடன் கூடிய துன்பத்தை நீக்க எண்ணி எழுந்தருளியுள்ள ஆறுமுகப்பெருமான், தன் உணர்வின்றி மயங்கிக் கிடக்கின்ற சயந்தனின் கனவில் அவனுக்குத் திருவருள் செய்யவேண்டும் என்ற திருவுள்ளத்துடன் (அவனுக்கு) முன் எழுந்தருளினார்.

198 □ கந்தபுராணம்

4133 வீறு கேதனம் வச்சிரம் அங்குசம் விசிகம்
மாறி லாதவேல் அபயமே வலமிடம் வரதம்
ஏறு பங்கயம் மணிமழுத் தண்டுவில் இசைந்த
ஆறி ரண்டுகை அறுமுகங் கொண்டுவேள் அடைந்
தான்.

4134 தந்தை இல்லதோர் பரமனைத் தாதையா
வுடைய
கந்தன் ஏகியே அனையதன் னுருவினைக் காட்ட
இந்தி ரன்மகன் உளப்படும் யாக்கையுள் இருந்த
முந்து கண்களாற் கண்டனன் தொழுதனன்
மொழிவான்.

4135 தொண்ட னேன்படும் இடுக்கணை நாடியே
தொலைப்பான்
கொண்ட பேரருள் நீர்மையிற் போந்தனை
குறிக்கின்
விண்டும் அல்லைஅப் பிரமனும் அல்லைமே லாகும்
அண்டர் நாதனும் அல்லைநீ ஏவர்மற் றருளே.

4136 என்ற காலையில் அறுமுகப் பண்ணவன் யாம்அக்
கொன்றை வேணியின் மிலைச்சிய பரஞ்சுடர்
குமரன்
உன்றன் அல்லலும் இரக்கமும் மையலும் உணர்ந்து
சென்ற னம்மெனக் கூறியே பின்னருஞ் செப்பும்.

4133. சயந்தனின் கனவில், முருகப்பெருமான், வலப்பக்கம் அபயம், உயர்வுடைய கொடி, வச்சிராயுதம், அங்குசம், அம்பு, மாறுபாடற்ற வேல் என்பவையும் இடப்புறம் வரதம், பெருமையுடைய தாமரை, மணி, மழு, தண்டாயுதம், வில் என்பவையும் பொருந்திய பன்னிரு திருக்கைகளும் ஆறு திருமுகங்களும் உடையவராக எழுந்தருளினார்.

4134. தனக்கு ஒரு தந்தை இல்லாதவரான சிவபெருமானைத் தந்தையாக உடைய முருகப்பெருமான் சென்று அத்தகைய தன் திருவடிவைக் காட்டியருளினார். இந்திரனின் மகனான சயந்தன் குக்கும் உடலில் உள்ள மனக்கண்களால் அப்பெருமானைக் கண்டான்; வணங்கினான்; அவரைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

(முந்து கண்கள்—ஞானக் கண்கள் எனவும் சொல்லலாம்.)

4135. "அடியேன் படும் துன்பத்தை யுணர்ந்து அதனைப் போக்குவதற்காக, திருவுள்ளத்துள் கொண்ட பேரருளாலே இங்கு என் முன் எழுந்தருளியுள்ளீர்! ஆராய்ந்தால் நீவிர் திருமாலும் இல்லை. அந்த நான்முகனும் இல்லை! அந்த இருவரினும் உயர்ந்த தேவனான சிவபெருமானும் இல்லை! பின் நீவிர் யாவர்? அடியேன் அறிந்து கொள்ளச் சொல்லியருளுக!

4136. என்று மேற்கண்டவாறு சயந்தன் வினவவும், ஆறு திருமுகங்கள் கொண்ட எம்பெருமான், "யாம், கொன்றை மலர் மாலையைச் சடையில் குடிய பரஞ்சுடரான சிவபெருமானின் மைந்தன். உன் துன்பத்தையும் இரக்கத்தையும் மயக்கத்தையும் உணர்ந்து இங்கு உன் முன்னம் வந்தேம்!" என்று உரைத்தருளினார். மேலும் அப்பெருமான் சொல்லலானார்.

200 □ கந்தபுராணம்

- 4137 நுந்தை தன்குறை நும்குறை யாவையும் நுவன்று
வந்து நந்தமை வேண்டலும் வரம்பில்சே
னையொடும்
இந்த ஞாலத்தின் எய்தியே கிரவுஞ்சம் என்னும்
அந்த வெற்பையுந் தாரகன் தன்னையும் அட்டாம்.
- 4138 அனைய வந்தனை அட்டமின் செந்திவந் தமர்ந்
தாம்
வனச மீமிசை இருந்திடு பிரமனும் மாலும்
உனது தாதையும் அமரரும் நம்வயின் உறைந்தார்
இனையல் வாழிகேள் நுங்கையும் மேருவின் இருந்
தாள்.
- 4139 வீர வாகுவாந் தூதனை யாமிவண் விடுத்தேம்
குரன் மைந்தன்அங் கொருவனைப் பலரொடுந்
தொலையா
நேரி லாதிக் கடிநகர் அழித்து நீறாக்கிப்
பாரின் மாலையின் மீண்டிடப் புரிதுமிப் பகலின்.
- 4140 செல்லும் இப்பகல், கழிந்தபின் நாளையே செந்தி
மல்ல லம்பதி நீங்கிஇந் நகர்க்கயல் வைகிச்
சொல்லும் ஐந்திரு வைகலின் அவுணர்தந்
தொகையும்
அல்லல் ஆற்றிய குரனும் முடிந்திட அடுதும்.

4137. (முருகப்பெருமான்) “சயந்தனே! உன் தந்தையான இந்திரன் தன் குறையையும் உங்கள் குறைகளையும் நம்மிடம் வந்து சொல்லி அவற்றைப் போக்கியருள வேண்டும் என வேண்டிக் கொண்டான். அதனால் அளவில்லாத படைகளுடன் இந்த மண்ணுலகத்துக்கு வந்து கிரவுஞ்சம் என்ற பெயரையுடைய அந்த மலையையும் அந்தத் தாரகாசுரனையும் அழித்தோம்.

4138. “அந்தத் தாரகாசுரனை வென்ற பின்பு திருச் செந்தூரில் வந்துள்ளோம். தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் திருமாலும் உன் தந்தையான இந்திரனும் தேவரும் நம் இடத்தில் தீமையேதும் இன்றி இருக்கின்றனர். எனவே, நீ வருந்தாதே! நின் தங்கையான தெய்வயானையும் மகா மேருமலையில் இருக்கின்றாள்.

4139. “யாம் எம் தூதராக வீரவாகுவை இங்கு அனுப்பியுள்ளோம். அவனும் இன்று வந்து இச்சூரபன்மனின் மைந்தருள் ஒருவனைப் பல அசுரர்களுடன் கொன்று, ஒப்பில்லாத இந்தக் காவல் அமைந்த ஊரையும் அழித்துச் சாம்பலாக்கிப் பூவுலகத்துக்கு மாலையில் இங்கிருந்து திரும்பி வரச் செய்வோம்.”

4140. “கழிந்து கொண்டிருக்கும் இன்று முடிவுற்றதும் நாளையே வளம் வாய்ந்த திருச்செந்தூரினை விட்டுப் புறப்பட்டு வந்து, இந்த வீரமகேந்திரத்திற்கு அருகில் இருந்து பத்து நாட்களில், அசுரர்களின் கூட்டங்களும் உங்கட்குத் துன்பத்தைச் செய்த சூரபன்மனும் இறக்குமாறு கொல்வோம்.

202 □ கந்தபுராணம்

4141 அட்ட பின்னரே நிண்ணவா னவருடன் அவுணன்
இட்ட வெஞ்சிறை நீக்கிநும் திருவெலாம் ஈதும்
விட்டி டிங்குன தாகுலம் என்றனன் வினைதீர்ந்து
உட்டெ லீந்தவர் போதத்தின் உணர்வுமாய்
உறைவோன்.

4142 ஐயன் ஈங்கிவை உரைத்தவை கேட்டலும்
அகத்துள்
மையல் மாசிருள் அகன்றன புகுந்தன மகிழ்ச்சி
மெய்யு ரோமங்கள் சிலிர்த்தன உகுத்தன விழிநீர்
சைய மேன நியிர்ந்தன சயந்தன தடந்தோள்.

4143 பற்றி னால்வரும் அமிர்தினை எளிதுறப் படைத்துத்
துற்று னோரெனத் தண்ணெனத் தனதுமெய்
சுருதி
கற்ற கற்றன பாடினான் ஆடினான் களித்தான்
மற்ற வன்பெறும் உவகையின் பெருமையார்
வகுப்பார்.

வேறு

4144 நிகழ்ந்திடு மறவியை நீங்கி இவ்வகை
மகிழ்ந்திடும் இந்திரன் மதலை எப்பிரான்
திகழ்ந்திடும் பதமலர் சென்று இறைஞ்சியே
புகழ்ந்தனன் இனையன புகல்வ தாயினான்.

4145 நெய்யாசீர் அடியரேம் நோவும் ஆற்றியே
ஐயநீ வலிதுவந் தளித்தி யானுரை
செய்வதும் உண்டுகொல் சிறிது நின்கணே
கையடை புகுந்தனம் காத்தி யால் என்றான்.

4141. “அங்ஙனம் அழித்த பின்பு உன்னை உன்னுடன் உள்ள தேவர்களுடனே அவுணன் இட்ட கொடிய சிறையினின்று விடுவித்து உம் சுவர்க்கச் செல்வங்கள் யாவற்றையும் உனக்குத் தருவோம் “நீ உன் மனத்தில் உள்ள துன்பத்தை விடுவாயாக!” என்று துன்பங்களினின்று நீங்கித் தூய உள்ளம் கொண்ட ஞானியரின் உணர்வினுள் உணர்வாய் உள்ள முருகப்பெருமான் உரைத்தருளினார்.

4142. முருகப்பெருமான் இவ்வாறு உரைத்ததைக் கேட்டதும், சயந்தனின் உள்ளத்துள் துன்பமான இருள்கள் ஒழிந்தன. மகிழ்ச்சி புகுந்தது. உடல் மயிர்கள் சிலிர்த்தன. விழிகளினின்றும் நீர் வழிந்தது. அச்சயந்தனின் தோள்கள் மலையென உயர்ந்து வளர்ந்து நின்றன.

4143. விருப்பத்தால் (அரிதில் கிடைக்கும் தன்மையுடைய) அமிழ்தத்தை எளிதில் பெற்று உண்டவரைப் போல் தன் உடல் குளிர்ச்சியடையுமாறு தான் முன்கற்றுள்ள வேதங்களைச் சொல்லிப் பாடினான்; ஆடினான்; மகிழ்ந்தான்; அவன் அடைந்த மகிழ்ச்சியின் பெருமையை எவர் எடுத்துச் சொல்ல வல்லார்?

4144. தனக்கு உண்டாகியிருந்த மயக்கத்தை ஒழித்து இவ்வாறு மகிழும் இந்திரனின் மகன் சயந்தன், எம் பெருமானான முருகப்பெருமானின் பொற்பாதங்களை வணங்கிப் புகழ்ந்து போற்றிப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

4145. “குறைந்த செல்வத்தையுடைய அடியவரான எங்கள் துன்பத்தை ஒழித்து, ஐயனே! வலிய வந்து எமக்கு அருள் செய்கின்றீர். நான் சொல்லக் கூடியது உண்டோ? யாங்கள் உங்கட்கு அடைக்கலம் ஆயினோம். காப்பீராக!” என்று சயந்தன் சொன்னான்.

204 □ கந்தபுராணம்

- 4146 சயந்தன்மற் றிவ்வகை சாற்ற யாரினும்
உயர்ந்திடு பரஞ்சுடர் ஒருவன் கேட்குறா
அயர்ந்ததும் குறையற அளித்துந் திண்ணமென்று
இயைந்திட மேலுமொன் றிசைத்தல் மேயினான்.
- 4147 இந்நகர் குறுகயாம் ஏய தூதுவன்
நின்னையும் சுரரையும் நேர்ந்து கண்ணுறீஇ
நன்னயங் கூறியே நடப்ப உய்க்குதும்
அன்னதுங் காண்கென அருளிப் போயினான்.
- 4148 படைப்புறா தயர்ந்திடு பங்க யன்கனா
அடுத்துனக் கருள்செய ஆறொடு ஐவரை
விடுத்துமென் றேகிய விமலன் போலவே
இடர்ப்படு சயந்தன்முன் இவைசொற் றேகினான்.
- 4149 ஏகிய காலையின் இறந்து முன்னரே
போகிய புலமெலாம் பொறியில் தோன்றலும்
ஆகிய கனவினை அகன்று பைப்பய
நாகர்கோன் திருமகன் நனவின் நண்ணினான்.

வேறு

- 4150 தந்தி நஞ்சம் தலைக்கொளச் சாய்ந்தவர்
மந்தி ரத்தவர் வாய்மைவந் துற்றுழிச்
சிந்தை மையலைத் தீர்ந்தெழு மாறுபோல்
இந்திரன் தன் மதலை எழுந்தனன்.

4146. சயந்தன் இவ்வாறு இயம்பவும், அதை யாரினும் உயர்ந்த பரஞ்சுடரான முருகப்பெருமான் கேட்டுத் "தளர்ச்சியடைந்த உங்கள் குறைபாட்டைப் போக்குவோம்! இது உறுதி!" என்று அவனுக்கு ஏற்றவாறு சொல்லி, மேலும் வேறொன்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

4147. "இந்த மகேந்திரத்துக்கு வரும்படி எம்மால் அனுப்பப்பட்ட தூதன் உன்னையும், உன்னுடன் இருக்கும் தேவரையும் இங்கு வந்து பார்த்து, உங்களுக்கு நல்ல சொற்களைச் சொல்லிப் பின் மற்றச் செயல்களையும் செய்யுமாறு அனுப்புகிறோம். அதனையும் நீ காண்க!" என்று கூறிவிட்டு அகன்று போனார்.

4148. படைப்புத் தொழில் நடைபெறாமல் மயக்கம் அடைந்திருந்த நான்முகனின் கனவில் சென்று 'உன் படைப்புத் தொழில் நிகழும் பொருட்டாக உனக்குத் திருவருள் செய்யுமாறு ஏகாதச உருத்திரர்களை அனுப்புகிறோம்' என்று சொல்லி எழுந்தருளிய சிவபெருமானைப் போன்று, வருந்துகின்ற சயந்தன் கனவில் இவ்வாறு சொல்லி முருகப்பெருமான் மறைந்தருள் செய்தார்.

4149. முருகப்பெருமான் இவ்வாறு கூறி மறைந்து பானவுடன், தேவ மன்னரான இந்திரனின் மகன் சயந்தன் உள்ளே அடங்கிப் போயிருந்த ஓசை முதலான புலன்கள் எல்லாம் செவி முதலான பொறிகளில் வந்து பொருந்தவும், முன் தான் இருந்த கனவு நிலையினின்று அகன்று மெல்ல மெல்ல நனவு நிலையை அடைந்தான்.

4150. பாம்பின் நஞ்சானது தலையில் ஏறி மயக்கம் அடைந்தவர், மந்திரங்களை அறிந்தவர் ஆணை மொழியைக் கேட்டவுடன் மன மயக்கம் நீங்கி எழுவது போல், இந்திரனின் மகனான சயந்தன் உணர்வு பெற்று எழுந்தான்.

206 □ கந்தபுராணம்

- 4151 நனவு தன்னிடை நண்ணிய சீர்மகன்
கனவின் எல்லையில் கண்டன யாவையும்
நினைவு தோன்றினன் நெஞ்சங் குளிர்ந்துநம்
வினையெ லாமிவண் வீடிய வோவென்றான்.
- 4152 கவலை தூங்கிக் கடுத்துயர் நீரதாய்
அவல மாகிய ஆழியில் ஆழ்ந்துளான்
சிவகு மாரன் திருவருள் உன்னியே
உவகை யென்னும் ஒலிகடல் மூழ்கினான்.
- 4153 அனைய காலை அயர்ந்திடு வானுளோர்
கனவு தோறும் கடிதுசென் றிந்திரன்
தனய னுக்குமுன் சாற்றிய வாறுசொற்
றினைய லீரென ரகினன் எம்பிரான்.
- 4154 அம்மென் கொன்றை அணிமுடிக் கொண்டவன்
செம்ம லேகலுந் தேவர்க னாவொரீஇ
விம்மி தத்தின் விழித்தெழுந் தேயிரீஇத்
தம்மி லோர்ந்து தவமகிழ் வெய்தினார்.
- 4155 சில்லை வெம்மொழித் தீயவர் கேட்பரேல்
அல்லல் செய்வரென்று அஞ்சிக் கனாத்திறம்
மல்லன் மைந்தன் மருங்குறு வார்சிலர்
மெல்ல அங்கவன் கேட்க விளம்பினார்.

வேறு

- 4156 அண்டர்கள் மொழிதரும் அற்புத தத்தையுள்
கொண்டனன் அங்கவை குமரன் றான்முனங்
கண்டது போன்றிடக் களித்துப் பாரெலாம்
உண்டவ னாமென உடலம் விம்மினான்.

4151. நனவு நிலையை அடைந்த சிறந்த சயந்தன் தான் கனவிலே கண்ட யாவையும் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து உள்ளம் குளிர்ந்து, "நம் பாவங்கள் எல்லாம் அழிந்தனவோ!" எனச் சொன்னான்.

4152. கவலை மிகப் பெற்று மிகவும் துன்பத்தின் தன்மையாய் அவலமாகிய கடலில் முழுகிக் கிடந்த சயந்தன், ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவருளை நினைந்து மகிழ்ச்சி என்கின்ற ஆரவாரக் கடலில் முழுகினான்.

4153. அப்போது அந்தச் சிறைச் சாலையில் மயக்கம் அடைந்து கிடந்த தேவர்களின் கனவில் எல்லாம் விரைவாகச் சென்று, இந்திரன் மகனான சயந்தனிடம் முன் சொன்னதைப் போலவே சொல்லி, 'வருந்த வேண்டாம்' என்று ஆறுதல் அளித்துத் திருவாய் மலர்ந்தருளி என் பெருமானான முருகன் மறைந்தருளினார்.

4154 கங்கையை, மெல்லிய கொன்றை மலர் மாலையைச் சூடிய முடியில் தரித்த சிவபெருமானது மகன் முருகப் பெருமான் கனவினின்று அகன்று போகவும், தேவர்கள் எல்லாம் நனவு நிலையை அடைந்து, விழித்து எழுந்து, வியந்து, ஒருவருக்கொருவர் தாம் தாம் கண்ட கனவுகளைச் சொல்லிய வண்ணம் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

4155. கஷ்தாரி என்ற பறவையைப் போன்ற கொடிய சொல்லையுடைய அசுரர் கேட்பாராயின் துன்பப்படுத்துவர் என்று அஞ்சிச் சிலர் சயந்தன் அருகில் சென்று மெல்ல அவன் கேட்கும்படி தாம் கண்ட கனவை எடுத்து மொழிந்தனர்.

4156. சயந்தன் தேவர்கள் தன்னிடம் சொன்ன கனவுகளையெல்லாம் உட்கொண்டு தான் முன் கண்ட கனவையே இவர்களும் கண்டிருக்கின்றனர் என்று மகிழ்வடைந்து உலகங்களையெல்லாம் உண்ட திருமாலைப் போல உடல் பூரித்தான்.

208 □ கந்தபுராணம்

- 4157 அறுமுக முடையதோர் ஆதி நாயகன்
இறைதரும் உலகெலாம் நீங்கல் இன்றியே
உறைவதும் கருணைசெய் திறனும் உன்னியே
மறைமுறை அவனடி வழத்தி வைகினான்.

11. வீரவாகு சயந்தனைத் தேற்று படலம்

- 4158 இத்திறம் அமரரொடுஇந்தி ரன்மகன்
அத்தலை இருத்தலும் அனையர் யாவரும்
மொய்த்திடு சிறையக முன்கண் டானரோ
வித்தக அறிவனாம் வீர வாகுவே.

வேறு

- 4159 மாகண்டம் ஒன்பான் புகழும் திறல்வாகு அங்கண்
ஆகண்டலன் மைந்தனை விண்ணவ ராயி னாரைக்
காய்கண்ட கராமவு ணத்தொகை காத்தல்
கண்டான்
பேய்கண்ட செல்வந் தனைக்காத் திடும்பெற்றி
யேபோல்.
- 4160 கண்ணோட வின்றித் துயர்வேலியின் காவல்
கொண்ட
எண்ணோர் எனைக்கண் டிலராயுணர் வின்றி
மாழ்க
விண்ணோர்கள் காணத் தமியேன் செலவேண்டு
மென்றான்
மண்ணோர் அடியால் அளக்குந்தனி மாயன்
ஒப்பான்.

4157. சயந்தன் ஆறு முகங்களையுடைய ஆதி முதல்வன் நிறைந்திருக்கும் உலகம் முழுவதும் நீக்கம் இன்றி எழுந்தருளியிருப்பதையும் தனக்குத் திருவருள் செய்த தன்மையையும் எண்ணி மறையின் முறைப்படி முருகப் பெருமானின் திருப் பொற் பாதங்களைத் தியானித்த வண்ணம் சிறையிலே இருந்தான்.

11. வீரவாகு சயந்தனைத் தேற்று படலம்

4158. இவ்வாறு தேவர்களுடனே சயந்தன் அந்த மகேந்திர நகரத்தில் உள்ள சிறைச் சாலையில் இருக்கவும், அவர்கள் எல்லாம் நெருங்கி யிருக்கின்ற சிறைச் சாலையை மேலான உணர்வுடைய வீரவாகு தேவர் கண்டார்.

4159. பெரிய நவகண்டங்களிலும் உள்ளவர் புகழ் கின்ற திறல் அமைந்த வீரவாகு தேவர், அந்தச் சிறைச் சாலையில் இந்திரன் மகனான சயந்தனையும் அவனுடன் சிறையில் இருந்த தேவர்களையும் பேய்கள் தம் எதிரில் காணப்படுகின்ற செல்வங்களைக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் தன்மையைப் போலச் சினம் கொள்ளும் இயல்புடைய அவுணர் கூட்டம் காவல் பூண்டிருந்ததைக் கண்டார்.

4160. மண் உலகத்தைத் தன் ஓரடியால் அளந்த திருமாலைப் போன்ற வீரவாகுதேவர், "தாட்சணியம் இல்லாமல் துன்பமாகிய வேலியைப் போலக் காவல் மேற் கொண்டுள்ள இத்தகைய அசுரர்கள் என்னைக் காணாதவராய் அறிவறிந்து வருந்தவும், தேவர்கள் என்னைப் பார்க்கும் படியும் உள்ளே செல்ல வேண்டும்" என்று கருதினார்.

- 4161 ஓங்கார மூலப் பொருளாய் உயிர்தோறு மென்றும்
நீங்கா தமரும் குமரேசனை நெஞ்சில் உன்னி
யாங்காகுவ தோரவன் மந்திரம் அன்பி னோதித்
தீங்கா மவுணர் செறிகாப்பகஞ் சென்று புக்கான்.
- 4162 தாமத்தரும் மொய்ப்புடை வீரன் சயந்தன்
விண்ணோர்
ஏமந்தரு வன்சிறைச் சூழலுள் ஏக லோடுந்
தூமந்திகழ் மெய்யுடைக் காவலர் துப்பு நீங்கி
மாமந் திரமாம் வலைப்பட்டு மயங்கல் உற்றார்.
- 4163 எண்டா னவரிற் புடைகாப்பவர் யாரும் மையல்
கொண்டார் குயிற்றப் படுமோவியக் கொள்கை
மேவத்
தண்டார் அயில்வேற் படைநாயகன் தானை
வேந்தைக்
கண்டார் சயந்த னொடுதேவர் கருத லுற்றார்.
- 4164 ஏமாந் தவுணர் சிறுகாலையின் இன்னல் செய்ய
நாமாண் டனர்போல் அவசத்தின் அணுகும்
எல்லை
மாமாண் படைய அருள்செய்ததம் வள்ளல் தூதன்
ஆமாம் இவனென் றகங்கொண்டனர் ஆர்வ
புற்றார்.
- 4165 அன்னார் அமரும் களஞ்சென் றயிலேந்து நம்பி
நன்னா யகமாந் திருநாமம் நவின்று போற்றிப்
பொன்னா டிறைகூர் திருநீங்கிய புங்க வன்றன்
முன்னா அணுகி இருந்தான்அடல் மொய்ப்பின்
மோலோன்.

4161. வீரவாகுதேவர் ஓங்கார மந்திரத்தின் பொருளாகி உயிர்கள் தோறும் எப்போதும் நீங்காது உறைகின்ற முருகப் பெருமானை மனத்தில் நினைத்து, அங்கு அப்போதைக்கு வேண்டிய ஒரு சண்முக மோகன மந்திரத்தை அன்புடன் சொல்லிக் கொண்டு, கொடிய அசுரர்கள் நெருங்கியுள்ள சிறைக்குள் சென்று புகுந்தார்.

4162. ஒளியுடைய தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர் இந்திரனின் மகன் சயந்தனும் தேவரும் அடைபட்டு வருந்தும் காவல் அமைந்த சிறையுள் புகவும், புகை படிந்ததைப் போன்று விளங்கும் கரிய உடலை உடைய அசுரர்கள் அறிவு நீங்கப் பெற்று மந்திரம் என்ற வலைக்குள் அகப்பட்டு வருந்தினர்.

4163. எண்ணப்படுகின்ற காவலர்களான அசுரர்களுக்குள்ளே பக்கத்தில் காவலை மேற் கொண்டிருப்பவர் எல்லாம் மயங்கி, எழுதப்பட்ட ஓவியம் போன்ற தன்மையை அடைந்தனர், உடனே குளிர்ந்த மலர் மாலையைச் சூடிய கரிய வேலையுடைய முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவரைப் பார்த்துச் சயந்தனும் தேவர்களும் நினைக்கலானார்கள்.

4164. சற்று நேரத்துக்கு முன் இறுமாப்புடனே அசுரர்கள் துன்பப்படுத்த நாம் இறந்தவரைப் போல முர்ச்சித்துக் கிடக்கும்போது, சிறந்த மாட்சிமையை நாம் அடையுமாறு அருளிய வள்ளலான முருகப் பெருமானின் தூதரே இவர்' என்று தம் உள்ளங்களில் நினைத்து அவரது வருகையை விரும்பியிருந்தனர்.

4165. சிறந்த வீரவாகு தேவர் அத்தேவர்கள் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று, வேலை ஏந்திய முருகப் பெருமானின் திருப் பெயர்களுள் ஒன்றைச் சொல்லிக் கொண்டு துதித்துப், பொன் உலகத்தை ஆள்கின்ற செல்வத்தினின்று நீங்கிய சயந்தனின் எதிரே சென்றார்.

212 □ கந்தபுராணம்

4166 செறிகின்ற ஞானத் தனிநாயகச் செம்மல் நாமம்
எறிகின்ற வேலை அமுதினசெவி ஏக லோடும்
மறிகின்ற துன்பிற் சயந்தன் மகிழ்வெய்தி முன்னர்
அறிகின்றி லன்போல் தொழுதினன அறைத
லுற்றான்

4167 தாவம் பிணித்த தெனும்குஞ்சித் தகுவ ரானோர்
பாவந் தலைச்சூழ் வதுபோலெமைப் பாடுகாப்ப
மாவெம் படரில் இருந்தேங்கண் மருங்கின் ஐய
நீவந்த தென்னை இனிதிங்கு நிகழ்த்து கென்
றான்.

வேறு

4168 முறையுணர் கேள்வி வீரன் மொழிகுவான்
முதல்வன் தந்த
அறுமுக ஐயன் தன்பின் அடுத்துளேன் அவன்தூ
தானேன்
விறல்கெழு நந்தி பாலேன் வீரவா கென்போர்
நுங்கள்
சிறைவிடும் பொருட்டுச் சூர்முன் செப்புவான்
வந்தேன் என்றான்.

4169 என்னலும் அமர ரோடும் இந்திரன் குமரன்
கேளாச்
சென்னியின் அமிர்துள் ஞாறல் செய்தவத் தயின்ற
மேலோர்
அன்னதன் பின்னர் நேமி அமிர்தமும் பெற்றுண்
டாங்கு
முன்னுறு மகிழ்ச்சி மேலும் முடிவிலா மகிழ்ச்சி
வைத்தான்.

4166. நெருங்கிய ஒப்பில்லாத ஞான நாயகனான குமரக் கடவுளின் திருப் பெயரை வீரவாகு தேவர் உச்சரிக் கவும், அது அலை வீசும் கடலில் உண்டாகின்ற அமிர்தத்தைப் போலத் தம் செவிகளில் புகவும், சாகும் அளவு துன்பம் அடைந்திருந்த சயந்தன் மகிழ்ந்து முன்பு அறியாதவனைப் போல வணங்கி இவற்றைச் சொல்லலா னான்.

4167. “காட்டுத்தீ பற்றிக் கொண்டது என்னுமாறு தலை மயிர்களையுடைய அவுணர்கள் பாவமானது சுற்றி யிருந்து காப்பதைப் போல எங்களைப் பக்கத்தில் இருந்து காவல் செய்ய, மிகவும் கொடிய மிக்க துன்பத்தில் இருந்த எம்மிடத்திலே, தலைவரே, நீவிர் வந்ததைக் குறித்து இனியதாக இங்குச் சொல்லியருள்வீராக!” என்று சொன் னான்.

4168. கலைகளையெல்லாம் முறையே கற்றறிந்த வீரவாகுதேவர் சொல்லலானார்: “நான் சிவபெருமான் அருளிய மைந்தனான முருகப் பெருமானின் தம்பியாவேன். அவரது தூதுனுமாவேன். வெற்றி பொருந்திய நந்தி கணத்தில் உள்ளவன். என் பெயர் வீரவாகு. உங்களைச் சிறையினின்று விடுவிக்கும் பொருட்டுச் சூரபன்மனிடம் கூறுமாறு வந்தேன்,” என்று சொன்னார்.

4169. வீரவாகு தேவர் அவ்வாறு சொல்லவும், அதனைத் தேவர்களுடன் சயந்தன் கேட்டுத், தாம் செய்த தவத்தால் தலையில் ஊறும் அமிர்தத்தை முன்னே உண்டவர், பின்பு கடலில் உண்டான அமிர்தத்தையும் பெற்று உண்டதைப் போல முன்பு அடைந்த மகிழ்வைக் காட்டிலும் அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

214 □ கந்தபுராணம்

4170 அந்தர முதல்வன் மைந்தன் அறைகுவான் ஐய
துன்பூர்
புந்தியேம் குறைவி னாதற் பொருட்டினாற்
போந்தாய் அற்றால்
இந்தவன் சிறையும் நீங்கிற் றிடரெலாம் அகன்றி
யாங்கள்
உய்ந்தனம் பவங்கள் தீரும் ஊதியம் படைத்து
மென்றான்.

4171 பூண்டகு தடந்தோள் வீரன் புகலுவான் குர்மேல்
ஒற்றா
ஈண்டெனை விடுத்த வேற்கை எம்பிரான் வலிதே
நும்மை
ஆண்டிடு கின்றான் முன்னர் ஆக்கமும் பெறுதிர்
பின்னும்
வேண்டியது எய்து கின்றீர் என்றனன் மேலுஞ்
சொல்வான்.

4172 உலமெலாம் கடந்த தோளீர் உன்னுதிர் உன்னி
யாங்கு
நலமெலாம் வழிபட்டோர்க்கு நல்கிய குமரன்
தன்னால்
தலமெலாம் படைத்த தொல்லைச் சதுர்முகன்
முதலாம் வானோர்
குலமெலாம் உய்ந்த தென்றால் உமக்கொரு
குறையுண் டாமோ.

4170. இந்திரனின் மகனான சயந்தன் சொல்லலானான். “ஐயனே! துன்பத்தோடு கூடிய எம் உள்ளத்திணையுடைய எம் துன்பத்தைப் பற்றிக் கேட்டு அறியும் பொருட்டு வந்தீர்! ஆதலால் இந்தக் கொடிய சிறையும் நீங்கியது. துன்பங்கள் எல்லாம் நீங்கி யாங்கள் உய்ந்தோம். பாவங்களை விட்டு நீங்கும் வித்தையையும் அடைந்தோம்!” என்று கூறினான்.

4171. அணிகளுடன் விளங்குகின்ற பெருந்தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர் சொல்லலானார்: “குரபன் மனிடத்தில் என்னைத் தூதனாக அனுப்பிய வேல் கையரான முருகப்பெருமான் உங்களை வலிய ஆட்கொள்கின்றார். ஆதலால் பழைய செல்வத்தையும் நீங்கள் அடைவீர்கள். இதுவே அல்லாமல் நீங்கள் வேண்டியனவற்றையும் அடைவீர்கள்!” எனக் கூறினார். மேலும் சொல்லலானார்.

4172. “கல்லை வென்ற தோள்களை உடையவர்களே! எண்ணிக்கொள்ளுங்கள். தன்னை வணங்கியவர்க்கு எல்லா நன்மைகளையும் அளிக்கின்ற முருகப்பெருமானால், உலகம் எல்லாம் படைத்த பழைய நான்முகன் முதலான தேவர்களின் பரம்பரையெல்லாம் நன்மை அடைந்ததானால் அவரை நினைக்கின்ற உங்கட்கு ஒரு குறை உண்டாகுமோ?”

216 □ கந்தபுராணம்

4173 தேவர்கள் தேவன் வேண்டச் சிறைவிடுத்து
 அயனைக் காத்த
 முவிரு முகத்து வள்ளல் முழுதருள் செய்தா
 னும்பால்
 பாவமும் பழியுந் தீங்கும் பையுளும் பிறவு
 மெல்லாம்
 போவது பொருளோ தோற்றப் புணரியும்
 பிழைத்தீர் அன்றே.

4174. சீர்செய்த கமலத் தோனைச் சிறைசெய்து விசும்பி
 னோடும்
 பார்செய்த வுயிர்கள்செய்த பரஞ்சுடர் நும்மை
 யெல்லாம்
 சூர்செய்த சிறையின் நீக்கத் தொடர்ந்திவண்
 உற்றான் என்றால்
 நீர்செய்த தவத்தை யாரே செய்தனர் நெடிது
 காலம்.

4175 சங்கையில் பவங்கள் ஆற்றுந் தானவர் செறிந்த
 முதூர்
 இங்கிதின் அறிஞர் செல்லார் எம்பிரான் அருளி
 னால்யான்
 அங்கணம் படர்வோர் என்ன அகமெலிந் துற்றேன்
 ஈண்டே
 உங்களை எதிர்த லாலே உலப்பிலா உவகை
 பூத்தேன்.

4173. “தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனான சிவபெருமான் வேண்டிக் கொள்ள சிறையினின்று விடுவித்துக் காத்தருளிய முருகப் பெருமானான வள்ளல் உங்களிடத்தில் முழு அருள் கொண்டுள்ளார். பாவம், பழி தீமைகள், துன்பம் மற்றும்முள்ளை ஆகிய யாவும் நீங்கிப் போவது ஒரு அரிய செயலோ? நீங்கள் பிறவிக் கடலையும் கடந்து விட்டீர்கள்.

4174. சிறப்புடைய நான்முகனைச் சிறையில் அடைத்து, வானிலும் பூமியிலும் உள்ள உயிர்களைப் படைத்த முருகப் பெருமான் உங்களையெல்லாம் சிறையில் வைத்த சிறையினின்று விடுவிப்பதற்கு இங்கு வந்தார் என்றால், நீங்கள் செய்த தவத்தைப் போல் யார் தவம் செய்தார் நெடுங்காலம்?

4175. “எண்ணற்ற பாவங்களைச் செய்கின்ற அசுரர்கள் நெருங்கி வாழுகின்ற இந்தப் பெரிய நகரத்தில் அறிவுடையவர் எவரும் செல்லமாட்டார். எம்பெருமானான முருகப் பெருமானின் திருவருளால் நான் சேற்று நிலத்தில் செல்பவரைப் போல மனவாட்டத்துடன் வந்தேன். இங்குப் புண்ணியர்களான உங்களைக் கண்டதனால் அழிவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்!”

218 □ கந்தபுராணம்

- 4176 என்றலும் மகிழ்ச்சி எய்தி இந்திரன் மதலை
யாங்கள்
வன்தளைப் படுமுன் போனார் மற்றெமைப் பயந்
தோர் அன்னோர்
அன்றுதொட் டின்று காறும் ஆற்றிய செயலும்
அற்றால்
ஒன்றிய பயனும் யாவும் உரைமதி பெரியோ
யென்றான்.
- 4177 வீரனங் கதனைக் கேளா விண்ணவர் கோமான்
தொன்னாள்
ஆரணங் குடனே காழி யடைந்ததே எழுவா யாகச்
சீரலை வாயில் அந்நாள் சென்றிடு காறு முள்ள
காரிய நிகழ்ச்சி யெல்லாங் கடிதினிற் கழறி னானே.
- 4178 மேதகு தடந்தோள் வீரன் விண்ணவர் கோமான்
செய்கை
ஓதலும் சயந்தன் கேளா உரைசெய்வான் அன்னை
தன்னைத்
தாதையை யடிகள் தன்னைச் சண்முகத் தனிவேற்
செங்கை
ஆதியை யெதிர்ந்தால் ஒத்தேன் ஐயநின் மொழி
கேட் டென்றான்.
- 4179 இறைதரும் அமரர் தம்மோ டிந்திரன் புதல்வன்
தன்னை
அறிவரில் அறிவன் சண்ணுற் றறுமுகம் படைத்த
அண்ணல்
மறையிடை வதிந்த நுங்கள் வன்சிறை மாற்றும்
வைகல்
சிறிதிவண் இருத்தி ரென்று பின்னருஞ் செப்பு
கின்றான்.

4176. இவ்வாறு வீரவாகுதேவர் சொல்லவும், சயந்தன், மகிழ்ந்து வீரவாகுதேவரைப் பார்த்து “ஐய! நாங்கள் இந்தக் கொடிய சிறையில் அடைபடுவதற்கு முன்னம், என்னைப் பெற்றெடுத்த தந்தை தாயர் நீங்கிச் சென்றனர். அன்றிலிருந்து இன்று வரை அவர்கள் செய்த செய்கையும் அதனால் அடைந்த பயனும் ஆகியவற்றையெல்லாம், பெரியோய், எனக்குக் கூறவேண்டும்?” என வேண்டினன்.

4177. அச்சயந்தன் உரைத்ததை வீரவாகுதேவர் கேட்டுத் தேவர்களின் மன்னனான இந்திரன் முன்னாளில் அழகிய இந்திராணியுடன் சீகாழியை அடைந்தது முதலாக திருச்செந்தூருக்கு வந்தது வரை உள்ள செயல்கள் எல்லாவற்றையும். விரைவாக விளங்கச் சொன்னார்.

4178. மேலான தகுதியுடைய பெருந்தோளரான வீரவாகுதேவர் இந்திரன் செயல்களை விரிவாக எடுத்துச் சொல்லவும், சயந்தன் அதனைக் கேட்டுச்சொல்லத் தொடங்கினான். “ஐய! நின் சொல்லைக் கேட்ட நான் என் தாயான இந்திராணியையும் தந்தையான இந்திரனையும் குருவான வியாழனையும் ஆறு முகங்களையுடைய வேலைக் கையில் கொண்ட முருகப் பெருமானையும் கண்டவன் போல் ஆனேன்!” என்று சொன்னான்.

4179. மறுமொழி சொன்ன தேவர்களையும் இந்திரன் மகனான சயந்தனையும் அறிஞரில் சிறந்த வீரவாகு. தேவர் பார்த்து, “ஆறு முகங்களையுடைய முருகப் பெருமான், மறைவிடமான பொல்லாச் சிறையில் உள்ள உங்கள் சிறையை நீக்கும் காலம் நெருங்கி விட்டது. அதுவரை இங்கே இருங்கள்?” என்று சொல்லிப் பின்னரும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

220 □ கந்தபுராணம்

4180 தன்னிகர் இன்றி மேலாய்த் தற்பர வொளியா
யாரும்
உன்னரும் பரமாய் நின்ற ஒருவனே முகங்க
ளாரும்
பன்னிரு புயமும் கொண்டு பாலகன் போன்று
கந்தன்
என்னு மோர்பெயரும் எய்தி யாவரும் காண்
வந்தான்.

4181 பங்கய முகங்கள் ஆறும் பன்னிரு புயமுங்
கொண்டே
எங்கடம் பெருமான் போந்த ஏதுமற் றென்னை
என்னில்
செங்கண்மா லுந்தி பூத்தோன் சிறுமையும் மகவான்
துன்பம்
உங்கடஞ் சிறையும் நீக்கி உலகெலாம் அளிப்பக்
கண்டாய்.

4182 சிறுவிதி வேள்வி நண்ணித் தீயவி நுகர்ந்த பாவம்
முறைதனில் வீரன் செற்று முற்றவும் முடிந்த
தில்லை
குறைசில இருந்த ஆற்றாற் கூடிய துமக்கித் துன்பம்
அறுமுகப் பெருமான் அன்றி யாரிது நீக்கற்
பாலார்.

4183 தாட்கொண்ட கமல மன்ன சண்முகத் தெந்தை
வேலால்
காட்கொண்ட கிரியி னோடு தாரகற் கடந்த
பூசல்
தோட்கொண்ட மதுகை சான்ற சூர்முதல் களைய
முன்னம்
நாட்கொண்ட தன்னையன்றோ நறைகொண்ட
அலங்கல் தோளாய்.

4180. “ஒப்பற்றதாய் மேலானதாய், ஞான ஒளியாய் - யாவரும் நினைத்தற்கரிய பரம் பொருளாய் இருக்கின்ற சிவபெருமானே ஆறு முகங்களும் பன்னிரண்டு கைகளும் கொண்டு குழந்தையைப் போலக் கந்தன் என்ற பெயருடன் எல்லாரும் காணுமாறு எழுந்தருளியிருக்கின்றார்.

4181. “தாமரை மலர் போன்ற ஆறு முகங்களையும் பன்னிரண்டு தோள்களையும் கொண்டு, எம் இறைவன் எழுந்தருளியதன் காரணம் யாது என்றால், செந்நிறம் பொருந்திய கண்ணையுடைய திருமாலின் கொப்பூழில் தோன்றிய நான்முகனின் சிறுமையும் இந்திரனது துன்பமும் உங்களது சிறைச்சாலையும் ஒழித்து எல்லாவுலகங்களையும் காப்பதற்கே ஆகும்.”

4182. “‘சிறுவிதி’ எனப்படுகின்ற தக்கனது வேள்வியில் சேர்ந்து அவன் அளித்த அவியை உண்ட பாவம், முறைப்படி வீரபத்திரரால் தண்டிக்கப்பட்டு முழுவதும் முடிந்ததில்லை. அந்தப் பாவத்தின் மீச்சம் சிறிது இருந்ததால் உங்களுக்கு இந்தத் துன்பம் உண்டாகியது. இதனை ஆறுமுகப் பெருமானே அல்லாது யார் நீக்க வல்லார்?

4183. “தேன் சிந்தும் மலர் மாலையை அணிந்த தோளையுடையவனே! ஒரு தாளுடன் கூடிய தாமரை மலரைப் போன்ற ஆறு முகங்களையுடைய எம்பெருமானின் வேலால், வயிரம் வாய்ந்த கிரவுஞ்ச மலையுடனே தாரகா சுரனைக் கொன்ற வெற்றியானது குரபன்மனான அசுரர் தலைவனை அழிக்க, நல்ல முகூர்த்தத்தில் ஆரம்பித்ததைப் போன்றது அன்றோ?

4184 காலுறக் குனித்துப் பூட்டிக் கார்முகத் துய்ப்ப
 ஓர்செங்
 கோலினுக் குண்டி ஆற்றார் குணப்பிலா அவுணர்
 யாரும்
 மாலினுக் கரிதாம் அண்ணல் மாமகன் கரத்தில்
 கொண்ட
 வேலினுக் கிலக்க தில்லை விடுப்பது மிகைய
 தன்றே.

4185 வாரிதி ஏழும் எண்ணில் வரைகளும் பிறவும்
 கொண்ட
 பாருடன் உலகி ரேழும் படைத்தபல் லண்டம்
 யாவும்
 ஓரிறை முன்னம் அட்டே உண்டிடும்ஒருவன்
 செவ்வேல்
 சூரனை அவுணரோடுந் தொலைப்பதோர்
 விளையாட்டம்மா.

4186 சுறமறி அளக்கர் வைகும்சூரபன் மாவின் மார்பில்
 எறிசுடர் எஃகம்வீசி இருபிள வாக்கின் அல்லால்
 சிறையுளீர் மீள்கிலாமை தேற்றியும் பொருநர்
 செய்யும்
 அறநெறி தூக்கி ஒற்றாஅடியனை விடுத்தான்
 ஐயன்.

4187 ஆளுடை முதல்வன் மாற்றம் அவுணர்க்கு இறைவன்
 முன்போய்க்
 கேளிதென் றுரைப்பன் அற்றே கிளத்தினுங்
 கடனாக் கொள்ளான்
 மீளுவன் புகுந்ததெல்லாம் விளம்புவன்வினவி
 எங்கோன்
 நானைவந் திவரை யெல்லாம் நாமற முடிப்பன்
 காண்டி.

4184. “காவில் பொருந்துமாறு வில்லை வளைத்து விடுவதற்கு, அளவில்லாத அசுரர்கள் அனைவரும் ஒரு செவ்விய அம்புக்கு இரையாகிடவும் ஆற்றாதவர்கள். ஆதலால் திருமாலால் காண்பதற்கரிய சிவபெருமானின் மகனான முருகப் பெருமானின் கையில் உள்ள வேலை இவர்கள் மீது விடுவதற்கு இவர்கள் தக்கவர் ஆகார். வேலை விடுதல் குற்றமும் ஆகும்.

4185. “கடல்கள் ஏழும் எண்ணில்லாத மலைகளும் மற்றவையும் கொண்ட இப்பூமியுடன் பதினான்கு உலகங் களையும் தன்னிடம் கொண்ட பல அண்டங்களையும் ஓர் இமைப் பொழுதுக்குள் அழித்து உண்ணக் கூடிய நிகரற்ற முருகப் பெருமானின் வேல் குரபன்பமனை அவனுடைய சுற்றத்துடன் கொல்வது அதற்கு ஒரு விளையாட்டே ஆகும்.”

4186. “சுறாமீன்கள் மடிந்து விழுகின்ற கடலில் உள்ள குரபன்மனின் மார்பில் ஒளியுடைய வேலை விடுத்து இரண்டாகப் பிளப்பதால் ஒழியச், சிறையில் உள்ளவர்களே, இந்தச் சிறை ஒழியாமையை உணர்ந்திருந்தும் போர் வீரர் செய்யும் அறவழியை நிலை நிறுத்த வேண்டி முருகப் பெருமான் என்னைத் தூதனாக அனுப்பியிருக்கின்றார்.

4187. “என்னை அடிமையாகக் கொண்ட குமரப் பெருமானின் தூதுச் சொல்லை, அசுர மன்னனான குரபன்மனே இதைக் கேட்பாயாக?” என்று உரைப்பேன். அவ்வாறு நான் சொன்னாலும் அவன் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான். எனவே நான் திரும்பச் சென்று இங்கு நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் கூறுவேன். எம்பெருமான் அதைக் கேட்டு நாளையே இங்கு வந்து இவர்களுையெல்லாம் (இவர்களின்) பெயரும் இல்லாதபடி அழித்து விடுவார்! நீங்கள் காண்பீராக!”

224 □ கந்தபுராணம்

4188 நீண்டவன் தனக்கும்எட்டா நெடியதோர் குமரன்
செவ்வேல்
ஆண்டிருந் தேயும் உய்த்தே அவுணர்யா வரையும்
கொல்லும்
பாண்டிலந் தேர்மேற்கொண்டு படைபுறங் காத்துச்
குழ
ஈண்டுவந் தடுதல் அன்னாற் கிதுவுமோ ராடல்
அன்றே.

4189 ஈரிரண் டிருமூன் றாகு ம்இரும்பக லிடையே
எங்கோன்
ஆரிருஞ் சமர மூட்டி அவுணர்தம் மனிகந் தன்னைச்
குரோடு முடித்து நும்மைத் துயர்ச்சிசிறைத்
தொடர்ச்சி நீக்கிப்
பேரிருஞ் சிறப்பு நல்கும் பிறவொன்று நினையல்
மன்னோ.

4190 என்றிவை பலவும் வீரன் இமையவர் குழாத்தி
னோடும்
குன்றெறி பகைஞன் மைந்த னுணர்தரக் கூற லோடு
நன்றென உவகை பூத்து நாமவேல் நம்பி யாற்ற
வென்றிபெற் றிடுக வென்று வீற்றுவீற்
றாசி சொற்றார்.

4191 எண்டகும் ஆசி கூறி இந்திரன் றனது மைந்தன்
அண்டரொ டங்கை கூப்பி அளியரேந் தன்மை
யெல்லாம்
கண்டனை தாதை கேட்பக் கழறுதி இவண்நீ
யுள்ளந்
கொண்டது முடிக்கப் போ திகுரைகழற் குமர
வென்றான்.

4188. “நீண்டவனான திருமாலாலும் அறியப்படாத முருகப் பெருமான், தம் செவ்விய வேலை அந்த இடத்தில் இருந்து விட்டே எல்லா அசுரர்களையும் கொல்வார். சக்கரங்களையுடைய தேர்மீது ஏறிக் கொண்டு இரண்டு பக்கங்களிலும் படை திரண்டு வர இங்கு அவர் எழுந்தருளி வந்து இவர்களைக் கொல்வது என்பது அவருக்கு ஒரு விளையாட்டே ஆகும்.

4189. “பத்து நாட்களிலேயே எம்பெருமான் பொருந்திய பெரிய போரை உண்டாக்கி அசுரப் படைகளைச் சூரபன்மனுடனே கொன்று உங்களை வருந்துகின்ற சிறைத் தொடர்பினின்று நீக்கிப் பெரிய சிறப்புகள் அனைத்தையும் உங்களுக்கே அளித்தருளுவான். ஆதலால் நீங்கள் வேறொன்றையும் நினைக்க வேண்டா!”

4190. என்று இத்தகைய பலவற்றையும் வீரவாஞ் தேவர், கூட்டத்துடனே இந்திரனின் மகனான சயந்தன் அறியுமாறு உரைத்தார். அவர்கள் ‘நல்லது’ என்று மகிழ்ந்தவராய், “அச்சம் தரும் வேலையுடையவரே! நீவிர் வெற்றி பெறுக!” என்று தனித்தனியாக வாழ்த்துக் கூறினர்.

4191. எண்ணத்தக்க வாழ்த்துகளைச் சொல்லி இந்திரன் மகனான சயந்தன் தேவர்களுடன் கைகளைக் குவித்து, எளியவராகிய எங்களது நிலைமையையெல்லாம் நீவிர் பார்த்தீர்! இவற்றையெல்லாம் எம் தந்தை கேட்குமாறு சொல்வீராக! இனி இங்கு மனத்தில் நினைத்து வந்த செயலை முடிக்கச் செல்வாயாக!” என்று உரைத்தான்.

226 □ கந்தபுராணம்

4192 வயம்திகழ் விடலை அங்கண் மற்றவர் தம்மை
நீங்கிக்
கயந்தகு காவலோர்தங் கருத்தின்மால் அகற்றி
யேக
இயந்திர மன்னோர் தேறி இமையவர் குழாத்தி
னோடு
சயந்தனைச் சுற்றி முன்போல் தடைமுறை ஒம்ப
வற்றார்.

12. அவை புகு படலம்

4193 மடந்தையொடு இரிந்திடும் வாச வன்முகன்
அடைந்திடு சிறைக்களம் அகன்று வானெறி
நடந்தனன் அவுணர்கோன் நண்ணு கோன்நகர்
இடந்தரு கிடங்கரை இகந்து போயினான்.

4194 அகழியை நீங்கினான் அயுதம் தன்னினும்
மிகுதிகொள் நாற்படை வெள்ளந் தானைகள்
தகுதியின் முறைமுறை சாரச் சுற்றிய
முகில்தவழ் நெடுமதில் முன்ன ரேகினான்.

4195 கான்கொடி கங்கைநீர் கரப்ப மாந்தியே
மீன்கதிர் உடுபதி விழுங்கி விட்டிடும்
வான்கெழு கடிமதில் வரைப்பின் முன்னரே
தான்கிளர் கோபுரம் கண்டு சாற்றுவான்.

4192. வெற்றியுடைய வீரவாகுதேவர் அங்குள்ள அவர்களை விடுத்து நீங்கினார். யானை போன்ற காவலரின் உள்ளத்தில் உள்ள மயக்கம் விலகிச் செல்லவும் சூத்திர பாவை போன்ற அந்த அசுரர் மயக்கம் தெளிந்து தேவர் கூட்டத்துடன் சயந்தனைச் சூழ்ந்து கொண்டு முன்னைப் போலவே காவலை மேற்கொண்டவர் ஆனார்.

12. அவை புகு படலம்

4193. வீரவாகு தேவர், சூரபன்மனுக்கு அஞ்சித் தன் மனைவி இந்திராணியுடன் சுவர்க்கத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்ற இந்திரனின் மகனான சயந்தன் இருந்த சிறைச் சாலையை விடுத்து, வான் வழியாகப் போய் அச்சூரபன்மன் இருக்கின்ற நகரத்தின் அகன்ற அகழியைக் கடந்து சென்றார்.

4194. அகழியைக் கடந்து பத்தாயிரத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான யானைகளும், தேர்களும், குதிரைகளும் காலாள்களும் என்ற நான்கு வகைப் படைகள் என்ற அசுர வெள்ளம் தக்கவாறு பொருந்திச் சூழ்ந்திருக்கின்ற மேகங்கள் தவழ்கின்ற கொடிய மதிலின் முன்னே சென்றார். (அயுதம்—பத்தாயிரம்)

4195. காடு போன்று மிகுதியாய்க் கட்டப்பட்டுள்ள கொடிகள் கங்கையின் நீர் வற்றிப் போகுமாறு நனைந்து (அந்நீரை) அருந்தி, விண்மீன்களையும் சூரியனையும் சந்திரனையும் விழுங்கிப், பின்பு வெளிவிடும் வானத்தில், விளங்குகின்ற காவலுடன் கூடிய மதில் இருக்குமிடத்தின் எதிரிலே விளங்கும் கோபுரத்தைப் பார்த்துச் சென்றார்.

228 □ கந்தபுராணம்

- 4196 குரைகடல் உண்டவன் கொண்ட தண்டினால்
வருபுழை மீமிசை வாய்ப்பத் தாரகன்
பெருவரை நிமிர்ந்திடு பெற்றி போலுமால்
திருநிலை பலவுடைச் சிகரி நின்றதே.
- 4197 தூணம துறழ்புயச் சூரன் என்பவன்
சேணுறும் அண்டமேல் செல்லச் செய்ததோர்
ஏணிகொ லோவிது என்ன நின்றதால்
நீணிலை பலவுடன் நிமிர்ந்த கோபுரம்.
- 4198 தூங்கமொ டிறைபுரி சூரன் கோயிலில்
பொங்குசெம் மணிசெறி பொன்செய் கோபுரம்
எங்கணு முடியுநாள் இவுளி வாய்ப்படும்
அங்கிவிண் காறெழும் வடிவம் அன்னதே.
- 4199 அண்டமங் கெவற்றினும் அமர்ந்து நிற்புறும்
விண்தொடர் வரைகளும் மேரு வானவும்
பாண்டிதன் மிசையுறப் பதித்த தொக்குமாற்
கொண்டியல் சிகரியுட் கூட சாலைகள்.
- 4200 மெய்ச்சுடர் கெழுமிய வியன்பொன் கோபுரம்
உச்சியில் தொலைத்திட முழங்கு கேதனம்
அச்சுத னாஞ்சிவன் அளவை தீர்முகத்
துச்சிதொ றிருந்தரா ஒலித்தல் போலுமால்.
- 4201 திசைபடு சிகரியின் செறிந்த வான்கொடி
மிசைபடும் அண்டமேல் விடாமல் எற்றுவ
பசைபடும் அதனாடைய் பணைய கத்தினில்
இசைபடப் பலகடிப் பெறிதல் போலுமால்.

4196. அழகிய பல தட்டுகளையுடைய கோபுரம் நிற்பது, ஒலிக்கின்ற கடலை உண்ட அகத்திய முனிவர் தம் கையில் உள்ள தண்டினால் இடித்ததால் உண்டான துளையைத் தன் மீது கொண்டு, தாரகாசுரனின் பெரிய கிரவுஞ்சமலை உயர்ந்து நிற்கும் தன்மையைப் போன்று விளங்கும்.

4197. தூண் போன்ற தோளையுடைய சூரபன்மன் என்ற இந்த நகரத்தின் அரசன் வானத்தில் உள்ள மற்ற அண்டங்களுக்குச் செல்வதற்காகச் செய்த ஒரு பழு ஏணி தானோ என்று சொல்லுமாறு நீண்ட பல நிலைகளுடனே நின்றனபோல விளங்கின கோபுரங்கள்.

4198. உயர்வுடன் ஆள்கின்ற சூரபன்மனின் அரண்மனையில் விளங்கும் மாணிக்கக் கற்கள் பதிக்கப்பெற்ற பொன்னால் இயன்ற கோபுரமானது எல்லா வுலகங்களும் அழியும் யுக முடிவில் வடவையில் தோன்றும் தீ, வானளாவ உயர்ந்து நின்ற தன்மை போன்றதாகும்.

4199. சூரபன்மனின் ஆட்சியில் உள்ள எல்லா அண்டங்களிலும் பொருந்தி நிற்கும் வானத்தை அளவும் மலைகளும் மேருவும் முன் காலத்தில் இதன்மீது பதித்ததைப் போன்று கோபுரங்களில் பொருத்தப்பட்டு உள்ள கூட சாலைகள் விளங்கின.

4200. ஒளியுடைய பெருமையுடைய கோபுரத்தின் உச்சியிலே கட்டப்பட்டுக் காற்றில் அசைந்து முழங்கும், கொடிகள், அழியாத சிவபெருமானின் தலையின் உச்சியின் மேல் இருந்து கொண்டு பாம்புகள் சீறுவதைப் போன்று தோன்றின.

4201. மேலே உயர்ந்து விளங்குகின்ற கோபுரத்தில் பொருந்திய கொடிகள் ஒளியுண்டாகின்ற வானத்தில் விடாமல் அடித்துக் கொண்டிருப்பது எது போன்றது என்றால், மெல்லிய தோலால் ஆன தோல் இசைக் கருவிகளில் ஒசையுண்டாக்கும்படி பல தடிகளால் அடித்தவைப் போன்றதாகும்.

- 4202 விண்ணவர் தாமுறை வியன்ப தத்தொடும்
திண்ணிலை இடந்தொறுஞ் சிவண வைகினர்
அண்ணலங் கோபுரம் அதனிற் கைவலோன்
பண்ணுறும் ஓவியப் பாவை என்னவே.
- 4203 என்பன பலபல இயம்பி ஈறிலாப்
பொன்புனை தோணியம் புரிசைச் சூழலின்
முன்புறு கோபுர வனப்பு முற்றவும்
நன்பெறு மகிழ்ச்சியான் நம்பி நோக்கினான்.
- 4204 புதவுறு கோபுரப் பொருவில் வாய்தலுள்
மதவலி உக்கிரன் மயூர னாதியோர்
அதிர்தரு நாற்படை அயுதம் சுற்றிடக்
கதமொடு காப்பது காளை நோக்கினான்.
- 4205 நோக்கிய திறலவன் நொச்சி தாவியே
ஆக்கமொடு அமர்தரும் அவுணன் கோயிலுள்
ஊக்கமொ டும்பரான் ஓடி முன்னுறு
மேக்குயர் சூளிகை மிசையிற் போயினான்.

வேறு

- 4206 சூளிகை மீமிசை துன்னுபு சூரன்
மானிகை யுள்ளவ ளந்தனை எல்லாம்
மீளரி தாவிழி யோடுள மேவ
ஆளரி நேர்தரும் ஆண்டகை கண்டான்.
- 4207 கண்டதொர் அண்ணல் கடுந்திறல் வெஞ்சூர்
திண்டிறல் வாளரி சென்னிகொள் பீடத்
தெண்டகும் ஆணை இயற்றிய செம்பொன்
மண்டபம் வைகுறும் வண்மை தெரிந்தான்.

4202. கோபுரங்களின் மீது கைத் திறம் வாய்ந்த ஓவியனால் தீட்டப்பட்ட ஓவியப் பாவை போல், தேவர்கள் தாம் இருக்கின்ற பதவிகளுடனே திண்மையான அதன் நிலை தோறும் நெருங்கி இருக்கின்றனர்.

4203. என்று இப்படிப் பல வகையாகச் சொல்லி அழியாத பொன்னால் அமைக்கப்பட்ட ஓவியத்தையுடைய மதில் சுற்றிலும் உள்ளனவற்றிலே முன்னே உள்ள கோபுரத்தின் அழகு எல்லாவற்றையும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் வீரவாகு தேவர் பார்த்தார்.

4204. திட்டி வாசலையுடைய கோபுரத்தில் ஒப்பில் வாத வாயிலில் மிக்க வன்மையுடைய உக்கிரன், மயூர், முதலியவர், முழங்கும் நான்கு வகைப் படைகள் பத்தாயிரம குழ வன்மையுடன் காவல் செய்வதை வீரவாகு தேவர் பார்த்தார்.

4205. பார்த்த வீரவாகு தேவர், அந்த மதிலைக் கடந்து, செல்வத்துடன் வாழும் சூரபன்மனின் அரண்மனைக்குள் ஊக்கத்துடன் மேல்வழியாகப் போய், எதிரில் உள்ள மேலே உயர்ந்து தோன்றும் குளிகை மீது சென்றார்.

4206. குளிகையின் மேலே போய்ச் சூரபன்மனின் மாளிகையில் உள்ள வளங்கள் எல்லாவற்றையும், மீள்வதற்கு அரிதாகக் கண்ணும் மனமும் பொருந்த, நரசிம்மம் போன்ற உக்கிரத்தையுடைய ஆண் தன்மையில் சிறந்த வீரவாகு தேவர் பார்த்தார்.

4207. மாளிகையின் அழகு முதலியவற்றைப் பார்த்த வீரவாகு தேவர், கொடுமையும் வலிமையும் உடைய சூரபன்மன் மிக்க வலிமையுடைய சிங்கத் தலைகளால் சுமக்கப்படுகின்ற இருக்கை மீது அமர்ந்து, மதிக்கத் தக்க அரசை நடத்திக் கொண்டு செம்பொன் மண்டபத்தில் இருந்தமையைப் பார்த்தார்.

232 □ கந்தபுராணம்

- 4208 அருந்தவ வேள்வி அயர்ந்தரன் ஈயும்
பெருந்திரு மிக்கன பெற்றுவரு எல்லாம்
திருந்தடி வந்தனை செய்திட வெஞ்சூர்
இருந்திடு கின்ற இயற்கை இசைப்பாம்.
- 4209 ஐயிரு நூடுனும் யோசனை யான்றே
மெய்யொளி மாழையின் முற்றவும் ஆகித்
துய்யபன் மாமணி துஞ்சிவில் வீசி
மையறு காட்சிகொள் மண்டபம் ஒன்றின்.
- 4210 மேனகை யோடு திலோத்தமை மெய்யின்
ஊனம்ல் காயர் உருப்பசி யாதி
வானவர் மங்கையர் வட்டம் அசைத்தே
மேனிமீர் சேகரம் வீசினர் நிற்ப.
- 4211 சித்திர மாமதி செங்கதிர் பாங்காய்
முத்தணி வேய்ந்து முகட்டிள நீலம்
உய்த்து மணித்தொகை உள்ளம் அழுத்தும்
சத்திர மாயின தாங்கினர் நிற்ப.
- 4212 வெள்ளடை பாகு வெளிற்றுந் சுண்ணம்
கொள்ளும் அடைப்பைமென் கோடிகம் வட்டில்
வள்ளுடை வாளிவை தாங்கி மருங்காய்த்
தள்ளரு மொய்ப்புள தானவர் நிற்ப.
- 4213 வெம்மைகொள் பானுவை வெஞ்சிறை இட்ட
செம்மலும் ஏனைய சீர்கெழு மைந்தர்
மும்மைகொள் ஆயிர மூவரு மாகத்
தம்முறை யாற்புடை சார்ந்தனர் வைக.
- 4214 பாவ முயன்று பழித்திறன் ஆற்றுங்
காவிதி யோர்கரு மங்கள் முடிப்போர்
ஆவதொர் சாரண ராய்படை மள்ளர்
ஏவரும் ஞாங்கரின் எங்கணும் நிற்ப.

4208. அரிய தவமான வேள்வியைச் செய்து அதனால் சிவபெருமான் தந்த சிறந்த பெரிய செல்வங்களையெல்லாம் அடைந்து உலகங்கள் எல்லாம் தன் அடியை வணங்கக் கொடிய சூரபன்மன் இருக்கின்ற இயல்பைச் சொல்வோம்.

4209. ஆயிர யோசனை அகலமாய்த் தன் இடம் முழுமையும் பொன்னால் இயற்றப் பட்டதாய்ச் சாணை பிடித்தல் முதலியவற்றால் தூய்மையாக உள்ள உயர்ந்த மணிகள் பதிக்கப்பட்டுத் தங்கி ஒளி வீசுகின்ற களங்கம் இல்லாத அழகுடைய ஒரு மண்டபத்தில்,

4210. மேனகையுடன் திலோத்தமையும் உடலில் குறைபாடற்ற அழகிய ஊர்வசி முதலான தேவ மங்கையரும் ஆலவட்டங்களை அசைத்துக் கொண்டு மேலே உயரும் வெண்சாமரைகளை வீசி இரு பக்கங்களிலும் நிற்க,

4211. அழகிய முழுமதியும் கதிர்வனும் ஒழுங்காக முத்து அணிகளை அணிந்து கொண்டு, தலையிலே இளம்நீல மணிகளை வைத்து மணிக் கூட்டங்களை உள்ளே பதித்துச் செய்துள்ள குடைகளைச் சுமந்த வண்ணமாக நிற்க,

4212. வெற்றிலை பாக்கு வெண்மையான சுண்ணாம்பு என்னும் இவற்றை உள்ளே வைக்கும் அடைப்பைகளும், மென்மையான பூந்தட்டுகளும், தாம்பாளங்களும், கூர்மையான உடைவாள்களும் என்னும் இவற்றைச் சுமந்து அரிய வலிமையுடைய அசுரர்கள் நிற்க,

4213. வெம்மை பொருந்திய கதிர்களையுடைய கதிரவனை முற்காலத்தில் கொடிய சிறையில் இட்ட பானு கோபனும் அவனன்றி மற்ற மைந்தரான மூவாயிரத்து மூன்று பேர்களும் உங்கள் முறைப்படி பக்கத்தில் சான்ற திருக்க,

4214. முயற்சியுடன் பாவமான செயல்களிலேயே புகுந்து பழிகளைச் செய்கின்ற மந்திரி தந்திரியரும், கருமங்களை முடிப்பவரும், நிகழ்வனவற்றை அறிந்து கூறும் சாரணர்களும் தேர்ந்தெடுத்த போர் வீரர்களும் ஆகிய அனைவரும் பக்கங்களில் எங்கும் நிற்க,

- 4215 நாடக நூல்முறை நன்று நினைந்தே
ஆட அரம்பைய ராயுள ரெல்லாம்
சேடியர் கின்னரர் சித்தர் இயக்கர்
பாடுற வீணைகள் பண்ணினர் பாட.
- 4216 ஏகனை ஈசனை எந்தையை எண்ணா
ராகிய தொல்லவு ணக்குழு வென்ன
வேகும் உளத்தினர் கஞ்சகர் வெங்கண்
மாகதர் குரல் பிடித்து வழத்த.
- 4217 உள்ளிடும் ஆயிர யோசனை எல்லை
கொள்ளிட மான குலப்பெரு மன்றந்
தள்ளிட வற்ற சனங்கள் மிகுத்தே
எள்ளிட வெள்ளிடம் இன்றென ஈண்ட.
- 4218 வச்சிர மெய்வயி டூரியம் ஒண்பல்
உச்சியில் வாலுளை யேஒளிர் முத்தம்
அச்சுறு கண்மணி யாம்அரி மாவின்
மெய்ச்சிர மேந்தும் வியன்தவி சின்கண்.
- 4219 மீஉயர் நீல வியன்கிரி உம்பர்
ஞாயிறு காலையின் நண்ணிய வாபோல்
பாயிருள் கிறிய பன்மணி கொண்ட
சேய்பொன் மாமுடி சென்னியின் மின்ன.
- 4220 கறுத்தவ ராத்துணை கண்டிரு வெய்யோர்
உறுப்பிடை கவ்வி ஒசிந்து தலைப்போய்
முறுக்கிய வாலொடு முன்கலந் தென்ன
மறுத்தவிர் குண்டலம் வார்குழை தூங்க.

4215. பரதக் கலையை நன்கு நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து பின்னர் அரம்பையர் எல்லாம் ஆடவும் வித்தியாதரர், கின்னரர், சித்தர், இயக்கர் என்பவர் பக்கத்தில் இருந்து வீணையை வாசிக்கவும்,

4216. ஏகனாகவும் ஈசனாகவும் எம்பெருமானாகவும் உள்ள சிவபெருமானை மதியாதவராக இருந்து, அப் பெருமானின் சிரிப்புத் தீயால் வெந்து போன திரிபுரங்களை யுடைய அசுரர்களைப் போல், சினத்தால் வேகின்ற உள்ள முடைய கஞ்சுகியர்களும் கொடிய பார்வையுடைய மாகதர்களும் பிரம்பை எடுத்துக் கொண்டு சூரபன்மனின் புகழைப் புகழ, மாகதர்—கட்டியக்காரர் போல் நின்று அரசனைப் புகழ்பவர்; (கஞ்சுகியர்—சட்டை அணிந்தவர்)

4217. உள் சுற்றில் ஆயிரம் யோசனை அளவையுடையதாகக் கொள்ளப்பட்ட இடமுடைய பெரிய அவை மண்டபத்தில், நீக்குவதற்கரிய மக்கள் நிறைந்து எள்ளை இடவும் வெற்றிடம் இல்லாமல் நெருங்கி நிற்க,

4218. வயிர மணிகளால் உடலும், வயிடுரிய மணிகளால் பற்களும், ஒளி பொருந்திய தலையின் மீதுள்ள வெண்ணிறம் பொருந்திய பின் மயிர் முத்துக்களாலும், அச்சத்தைத் தரும் கண்கள் மாணிக்க மணிகளாலும் அமைந்துள்ள சிங்கத்தின் தலையால் சுமக்கப்படுகின்ற வியக்கத்தக்க இருக்கையில்,

4219. மேலே உயர்ந்து விளங்கும் பெரிய நீல மலையின் உச்சியில் கதிரவன் உதய நேரத்தில் வந்திருத்தலைப் போல், பரந்த இருளை ஒட்டுகின்ற பல வகை மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட செம்பொன்னால் ஆன மகுடம் தலைமீது விளங்க,

4220. கரிய நிறம் கொண்ட இரு பாம்புகள் இரண்டு கதிரவன்களைக் கண்டு அவர்களின் அவயங்களில் கடித்து வளைந்து மேலே சென்று முறுக்கப்பட்ட வாலுடனே எதிரில் இருந்தது போலக் களங்கம் இல்லாத குண்டலங்கள் காதில் தொங்க,

236 □ கந்தபுராணம்

- 4221 வீறிய மாமணி வெற்பின் மிசைக்கண்
ஏறிய ஒண்பகல் இந்துவி யற்கை
மாறிய வந்தென மால்வள மாசும்
நீறு செறிந்திடு நெற்றி இலங்க.
- 4222 விண்டுமிழ் கின்ற வியன்புழை தோறும்
தண்டுளி வந்தமர் தன்மைய தென்னப்
புண்டரி கம்பொறை போற்றி உயிர்க்கும்
வண்டர ளத்தொடை மார்பின் வயங்க.
- 4223 பங்கமில் சந்தொடு பாளிதம் நானம்
குங்குமம் ஏனைய கந்திகள் கூட்டி
அங்கம தன்கண் அணிந்தன அண்டம்
எங்கும் உலாவி இருங்கடி தூங்க.
- 4224 வான்திகழ் நீனிற மாமுகி லின்பால்
தோன்றிய மின்புடை சுற்றிய தென்ன
ஏன்றுள அண்டம் எனைத்தையும் ஆற்றும்
ஆன்றுயர் தோளிடை அங்கதம் மல்க.
- 4225 மெய்த்துணை யாமிரு வெம்பணி ஞாலம்
பைத்தலை கொள்வ பரம்பொறை யாற்றா
தெய்த்தன பூண்கொடி யாப்புறு மாபோல்
கைத்தல முன்கட கஞ்செறி வெய்த.
- 4226 நீலம தாய நெடுங்கிரி மேல்பால்
வாலிய கங்கை வளைந்திடு மாபோல்
கோல மிடற்றிடை கோவைகொள் முத்தின்
சால்வுறு கண்ட சரங்கள் இமைப்ப.
- 4227 வீர மடந்தையர் மேதக நாளும்
சீரிய தோளிணை செல்கதி யென்ன
ஏரியல் பன்மணி இட்டணி செய்த
ஆர வடுக்கல்பொன் ஆகம் இலங்க.

4221. உயர்ந்த அழகிய மலைமீதில் ஏறிய கதிரவனும் சந்திரனும் தம் இயல்புகளை மாற்றிக் கொண்டு வந்தது போல், பெரிய செல்வம் எனக் கூறப்படும் திருநீற்றினால் நிறைந்த நெற்றி விளங்க,

4222. மலையின் வெடிப்பிடங்களில் எல்லாம் குளிர்ந்த நீர்த்துளி வந்து பொருந்தியிருக்கும் தன்மை போல, வெண் தாமரைகளில் சங்குகள் சூல் கொண்டிருந்து பெற்றெடுக்கின்ற முத்துகளால் ஆன மாலைகள் மார்பில் விளங்க,

4223. குற்றம் இல்லாத சந்தனத்துடன் கர்ப்பூரம், கத்தூரி, குங்குமம் முதலான மணப் பொருள்களை ஒன்றாகக் கலந்து உறுப்புகளில் அணிந்துள்ளவை பல அண்டங்களில் எல்லாம் போய் மணம் வீச,

4224. வானில் விளங்கும் நீல நிற மேகத்தினிடத்தில் மின்னலானது பக்கத்திலே சூழ்ந்து கொண்டாற் போல், எல்லா அண்டங்களையும் ஆள்கின்றதால் சுமக்கப்பட்டுப் பெருத்து உயர்ந்து விளங்கும் தோள்களில் வாகு வளையங்கள் விளங்க,

4225. ஒன்றுடன் ஒன்று நட்புடைய இரண்டு கொடிய பாம்புகள் பூமியைப் படத்துடன் கூடிய தம் தலைமீது சுமக்க மாட்டாமல் இணைத்துள்ளனவற்றை அணியாகக் கொண்டு கட்டியதைப் போல் முன் கைகளில் கடகம் விளங்க.

4226. நீல நிறம் பொருந்திய பெரிய மலையின் மேற்பக்கத்தில் வெண்மையான கங்கை ஆறு சூழ்ந்து கொண்டது போல் அழகான கழுத்தில் கோக்கப்பட்ட முத்தின் கண்ட சரங்கள் என்னும் அணி விளங்க.

4227. வீரமங்கையர், எப்போதும் உயர்வான சிறப்புடைய தோளிடத்தில் செல்லும் மார்க்கத்தைப் போல, அழகு பொருந்திய பல மணிகளை வைத்து அலங்காரமாகச் செய்யப்பட்ட ஆரங்களின் அடுக்குகள் மார்பில் விளங்க.

238 □ கந்தபுராணம்

- 4228 அந்தியின் வண்ணமும் அத்தொளி யூரும்
சுந்தர மாலிடை சுற்றிய வாபோல்
முந்து பராரைகொள் மொய்ம்மணி யாடை
உந்தியின் ஒண்பணி யோடு வயங்க.
- 4229 இருபணி பார்முகம் இட்டிட வீட்டி
உருமொடு மின்னும் உலப்பில சுற்றிக்
கருமிட றாடு கலந்தென நுண்ணூல்
குரைகழல் வार्கழல் கொண்டு குலாவ.
- 4230 மெண்மணி மாழையின் வேதன் இயற்றிப்
பன்மணி மீது படுத்திய பல்பூண்
தொன்மணி மெய்புனை சூரபன் மாவோர்
பொன்மணி மாமுகில் போல இருந்தான்.
- 4231 இருந்திடு கின்ற இயற்கை விழிக்கோர்
விருந்தமு தாக வியப்பொடு நோக்கிச்
சுரந்திடும் அன்பொடு சூளிகை வையும்
பெருந்திறல் மாமுகில் இங்கிவை பேசும்.
- 4232 மூவரின் முந்திய முக்கணன அம்பொன்
சேவடி பேணிய தேவர்கள் தம்முள்
தூவுடை வேலுள சூரபன் மாப்போல்
ஏவர் படைத்தனர் இத்திரு வெல்லாம்.

4228. மாலை நேரச் செக்கர் வானமும் செவ்வொளி பொருந்திய பரிவேடமும், அழகிய கரிய மேகத்தின் நடுவிலே சூழ்ந்து கொண்டது போல, உயர்ந்த இடையில் உடுக்கப் பட்ட நெருங்கிய மணியாடையானது உதர பந்தனம் என்ற ஒள்ளிய அணியுடன் விளங்க,

4229. இரு பாம்புகளைக் கீழ் நோக்கி இருக்குமாறு செய்து அதில் இடியும் மின்னலும் அனேகமாகச் சூழ்ந்து கரிய கழுத்தினுள் கலந்திருந்தது போல, நுண்மையான நூலை இட்டு ஒலிக்குமாறு செய்துள்ள வீரக்கழலானது நீண்ட காலில் பொருந்தியிருக்க,

4230. மென்மையானதும் அழகானதுமான பொன்னால் நான்முகனாலே செய்யப்பட்டுப் பல விதமான மணிகளை மேலே பதித்துச் செய்யப்பட்டுள்ள பலவித அணிகளை இந்திர நீல மணி போன்ற உடலில் அணிந்துள்ள சூரபன்மன் பொன் மயமான அழகிய மேகத்தைப் போல இருந்தனன்,

4231. இந்தச் சூரபன்மன் இங்கு இருக்கும் இயல்பைச் சூளிகை மீது அமர்ந்திருக்கும் மிக்க வெற்றியுடைவரும் மேகம் போன்ற கருணையுடையவருமான வீரவாகு தேவர்தம் கண்களால் மகிழ்வு உண்டாகப் பார்த்துப் பெருகும் அன்புடனே பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

4232. நான்முகன், திருமால், உருத்திரன் என்ற மும்மூர்த்திகளுள் சிறந்த சிவபெருமானின் அழகிய பொன் மயமான திருவடியை வணங்கிய ஊன் பொருந்திய வேலையுடைய சூரபன்மனைப் போல் இத்தகைய செல்வங்களை வேறு எவர் பொற்றுள்ளார்?

240 □ கந்தபுராணம்

4233 ஓய்ந்து தவம்புரி வோருள் உவன்போல்
மாய்ந்தவர் இல்லை மறத்தொடு நோற்றே
ஆய்ந்திடின முக்கண்ணம் ஐயனும் இன்னோற்கு
ஈந்தது போற்பிறர்க் கீந்ததும் இன்றால்.

4234 பாடுறு வேள்வி பயின்றழல் புக்கும்
பீடுறும் இவ்வளம் ஆயின பெற்று
நீடுறு மாறு நினைந்திலன் வெய்யோன்
வீடுறு கின்ற விதித்திறன் அன்றோ.

வேறு

4235 மெய்ச்சோதி தங்கு சிறுகொள்ளி தன்னை
விரகின்மை கொண்ட குருகார்
கச்சோத மென்று கருதிக் குடம்பை தனினுய்த்து
மாண்ட கதைபோல்
அச்சோ வெணப்பல் இமையோரை ஈண்டு சிறை
வைத்தபாவம் அதனால்
இச்சூர பன்மன் முடிவெய்து நாளை இதனுக்கொர்
ஐயம்இலையே.

4236 மிகையான வீரம் வளமாற்றல் சால மேவுற்று
ளோரும் இறையும்
பகையார்க ணேனும் உளராகி வாழ்தல் பழுதன்றி
நன்றி படுமோ
மகவாணை மங்கை யுடனே துரந்தும் அவர்மைந்த
னோடுசுரரை
அகலாமல் ஈண்டு சிறைசெய்த பாவம் அதனால்
இழப்பன் அரகே.

4233. உடம்பும் உறுப்புகளும் இளைக்குமாறு தவத்தைச் செய்பவர்களுள் சூரபன்மனைப் போல் வைராக் கியத்துடன் தவம் செய்து உயிரைவிட்டு இறந்தவர் ஒருவரும் இல்லை. ஆராயுமிடத்து மூன்று கண்களையுடைய எம் சிவப்பருமானும் இவனுக்கு வரம் அளித்தது போல மற்றவர்க்கு அளித்தது இல்லை.

4234. பெருமையுடைய வேள்வியைச் செய்து தீயிலேயே விழுந்தும், பின்பு எழுந்து உயர்வு பொருந்திய இத்தகைய வரங்களைப் பெற்றிருந்தும், இந்தச் சூரபன்மன் நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருக்கும் தன்மையை நினைக்கவில்லை. இவன் இறக்குமாறு செய்யும் விதி நல்லதோ?

4235. அறிவில்லாத ஒரு தூக்கணங் குருவி, தான் வாழும் கூட்டில் ஒளியுடைய சிறு கொள்ளிக் கட்டையை மின்மினிப் பூச்சி என்று எண்ணிக் கொண்டு வந்து வைத்து, அந்தக் கூட்டுடன் தானும் எரிந்து அழிந்து மாண்ட கதையைப் போல், 'ஐயோ' எனக் கூறுமாறு பல தேவர் களைக் கொணர்ந்து இங்குச் சிறை வைத்த பாவம் அதனால் நாளை இந்தச் சூரபன்மன் இறப்பான். இதற்கு ஓர் ஐயமும் இல்லை!

4236. மிக்க வீரமும் செல்வமும் ஆற்றலும் அதிகமாகப் பெற்றிருந்தாலும் சிறிதேனும் பகையை எத்தகைய வரிடத்தேயாயினும் கொண்டு வாழ்வது தீமை தருவதன்றி நன்மையைத் தருமோ? இந்திரனை அவனுடைய மனைவி இந்திராணியுடனே துரத்தியும், அவனுடைய மைந்தனான சயந்தனுடன் தேவர்களைத் தப்பித்துப்போகாதுகொணர்ந்து இந்தச் சிறையிலே வைத்த பாவத்தால் இச்சூரபன்மன் தன் அரசினையும் இழப்பான்.

4237 மன்னும் திறத்தின் அமர்குர பன்மன் மாமக்கள்
 சுற்றம்நகரம்
 முன்னும் படிக்கும் அரிதான செல்வ முடனானை
 ஈறு படுமேல்
 முன்னென் பவர்க்கு முன்னாகும்ஆறு முகன்நல்கு
 முத்தி யலதேல்
 என்னுண்டு நாளும் வினைசெய் துழன்றஇவன்
 ஆருயிர்க்கு நிலையே

4238 என்றித் திறங்கள் அருளோடு பன்னி எழில்கொண்ட
 வேரம் இசையே
 துன்றுற்ற வீரன் வளனோ டிருந்த குரன்முன்
 ஏகல் துணியாக்
 குன்றத்தி னின்று மிவரெல்லை போன்று குமரேசன்
 எந்தை அடிகள்
 ஒன்றக் கருத்தினி டைகொண் டெழுந்து
 நடைகொண் டவைக்கண் உறுவான்.

வேறு

4239 நலம்செய் குளிகை நீங்கிவிண் ணெறிக்கொடு
 நடந்து
 கலஞ்செய் திண்டிறல் வாகுவாம் பெயருடைக்
 கடவுள்
 வலஞ்செய் வாட்படை அவுணர்கோன் மன்னிவீற்
 றிருக்கும்
 பொலஞ்செய் கின்றஅத் தாணிமண் பபத்திடைப்
 போனான்.

4237. அழியாது இருக்க வேண்டிய தன்மையுடன் உள்ள சூரபன்மனின் மைந்தர், உறவினர், நகர், அரிய செல்வம் முதலியவற்றுடன் நாளை இறந்து விடுவானானால் முதல்வருக்கெல்லாம் முதல்வராக விளங்கும் ஆறுமுகப் பெருமான் அளிக்கும் முத்தியே அல்லாது எப்போதும் தீவினையே செய்து கொண்டிருக்கும் இவனது உயிருக்கு வேறு என்ன கிடைக்க இருக்கின்றது?

4238. என இத்தகையவற்றைத் தன் உள்ளத்துக்குள் சொல்லிச் சூளிகையின் மீது அமர்ந்திருந்த வீரவாகு தேவர், செல்வத்துடன் இருக்கும் சூரபன்மனின் எதிரில் செல்லத் துணிவு கொண்டு மலையினின்று இறங்குகின்ற சூரியனைப் போலக் கோபுரத்தினின்று இறங்கிக் குமரக் கடவுளான முருகப்பெருமானின் திருப் பொற்பாதங்களை உள்ளத்தில் தியானித்துக் கொண்டு எழுந்து அச்சூரனின் 'அவையை அடைவதற்காக,

4239. திரண்ட கல்லைப் போன்ற வன்மை வாய்ந்த அழகிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர், நன்மையமைந்த சூளிகையை விட்டு இறங்கி நீங்கி வான வழியாய்ப் போய், வெற்றி தருகின்ற வாளையுடைய அசுரமன்னன் சூரபன்மன் வீற்றிருக்கின்ற அழகுடைய அத்தாணி மண்டபத்திற்குச் சென்றார்.

4240 எல்லை இல்ல்தோர் பெருந்திரு நிகழவீற் றிருந்த
மல்ல லங்குழல் இறைவனைக் குறுகிமாற் றலரால்
வெல்ல ரும்திறல் வீரவா குப்பெயர் விடலை
தொல்லை நல்லுருக் காட்டினன் அவைக்கெலாந்
தோன்ற.

4241 ஒற்றை மேருவில் உடையதோர் பரம்பொருள் உதவும்
கொற்ற வேலுடைப் புங்கவன் தூதெனக் கூறி
இற்றை இப்பகல் அவுணர்கோன் கீழியான்
எளிவாய்
நிற்றல் எம்பிரான் பெருமையின் இழிபென
நினைந்தான்.

4242 மாயை தந்திடு திருமகன் மன்னிவீற் றிருக்கும்
மீஉ யர்ந்திடும் அரியணைக் கொருபுடை விரைவில்
போயி ருப்பது மேலன்று புன்மையோர் கடனே
ஆய தன்றியும் பாவமென் றுன்னினான் அகத்துள்.

4243 இனையது உன்னியே அறுமுகப் பண்ணவன் இருதாள்
நினைபும் எல்லையில் ஆங்கவன் அருளினால்
நிசியில்
தினக ரத்தொகை ஆயிர கோடிசேர்ந் தென்னக்
கனக மாமணித் தவிசொன்று போந்தது கடிதின்

4240. அளவில்லாத மிகுந்த செல்வங்கள் விளங்கும் கொலு மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்த வீரக்கழலை அணிந்த சூரபன்மன் வீற்றிருக்கும் இடத்தின் அருகில் சென்று, பகை வரால் வெல்வதற்கு அரிய வீரவாகு தேவர் அந்த அவையில் உள்ளவர் எல்லாரும் காணும்படி, தன் பழைய வடிவத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டினார்.

4241. “மேருவை வில்லாகக் கொண்ட ஒப்பில்லாத பரம் பொருளான சிவபெருமான் பெற்ற மகனான வெற்றியுடைய வேலையுடைய ஆறுமுகப் பெருமானின் தூதன் நான்” என்று வீரவாகு தேவர் சொல்லி, இன்று இப்போது இந்த அசுரரின் மன்னனான சூரபன்மனின் இருக்கையின் கீழ் எளியவனாக நிற்பது எம் முருகப்பெருமானின் பெருமைக்கு இழுக்காகும்! என்று எண்ணினார்.

4242. மாயை என்பவன் பெற்றெடுத்த சூரபன்மன் பொருந்தி இருக்கின்ற மிக உயரமான அரியணையின் கீழ், ஒரு பக்கத்தில், விரைவாகச் சென்று இருப்பது சிறப்பான செயல் ஆகாது. அவ்வாறு செய்வது பணி மக்களின் செயல், அதுவே அல்லாமலும் பாவமும் ஆகும்’ என்று வீரவாகு தேவர் தம் உள்ளத்துக்குள் எண்ணினார்.

4243. இவ்வாறு எண்ணி ஆறுமுகப் பெருமானின் இரு பொற்பாதங்களை எண்ணித் தியானித்த சமயத்தில், அப்போது, அந்த இறைவனின் திருவருளால், இரவிலே ஆயிரம் கோடி கதிரவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாற்போல் பொன் மணி என்பவை கொண்டு இழைக்கப்பட்டுள்ள ஆசனம் ஒன்று அங்கு விரைவாக வந்தது.

246 □ கந்தபுராணம்

- 4244 நித்தி லப்படு பந்தரும் சிவிகையும் நெறியே
முத்த மிழக்கொரு தலைவனாம் மதலைக்கு
முதல்வன்
உய்த்த வாறெனக் குமரவேள் வீரனுக் குதவ
அத்த லைப்பட வந்தது மடங்கலேற் றணையே.
- 4245 பன்னி ரண்டெனும் கோடிவெய் யவரெலாம்
பரவப
பொன்னின் மால்வரை திரைக்கடல் அடைந்தவா
போல
மின்னு லாவிய பொலன்மணிப் பீடிகை விறல்சேர்
மன்னர் மன்னவன் அவைக்களத் தூடுவந் ததுவே.
- 4246 சிவன் மகன்விடு பொலன்மணித் தவிசுசேண்
விளங்கிப்
புவன முற்றுறத் தன்சுடர் விடுத்தலின் பொல்லாப்
பவம னத்தொடு தீமையே வைகலும் பயிற்றும்
அவுணர் மெய்யையுந் தெய்வதப் படிவமாக்
கியதால்.
- 4247 அயிலெ யிற்றுடை அவுணர்கள் அணிகலந் தன்னில்
குயிலு டைப்பல மணிகளும் குமரவேள் உய்த்த
இயலு டைப்பெருந் தவிசொளி பரத்தலின் இரவி
வெயிலி டைப்படு மின்மினி போல்விளங் கிலவே.
- 4248 செக்கர் வானிற மதிக்கதிர் உடுக்களின் திரட்சி
தொக்க பாயிருள் பலவகை எழிலியின் துளக்கம்
மிக்கெ லாம்செறி மாலையின் உம்பர்மேல்
வெய்யோன்
புக்க தேயெனத் தொலைத்ததால் அச்சபைப்
பொலிவை.

4244. முத்தால் ஆகிய பந்தலும் சிவிகையும் முறைப் படி முத்தமிழில் வல்ல ஞானசம்பந்தருக்குச் சிவபெருமான் அளித்ததைப் போல், முருகப்பெருமான் வீரவாகு தேவர்க்கு அளிக்க அவ்விடத்துக்கு வந்தது ஓர் சிங்காதனம்.

4245. பன்னிரண்டு கோடி கதிரவர்கள் எல்லாம் சூழ்ந்து வரப் பொன்னால் ஆன மேருமலை அலைகளைக் கொண்ட கடலை அடைந்ததைப் போல, ஒளி பொருந்திய பொன்னும் மணியும் இட்டுச் செய்யப்பட்டுள்ள அரியணை வெற்றியுடைய சூரபன்மனின் அவைக்கு நடுவிலே வந்தது.

4246. சிவபெருமானின் மகன் ஆறுமுகன் அனுப்பிய பொன்மணி இருக்கை, தொலைவில் எல்லாம் ஒளிர்ந்து உலகு முழுவதும் தன் ஒளியை விடுவதால் பொல்லாத மனத்துடன் பாவத்தையே நாள்தோறும் செய்யும் அசுரர்களின் உடல்களையும் தேவ வடிவங்களாகச் செய்தது.

4247. கூரிய பற்களையுடைய அசுரர்களின் அணிகளில் பதிக்கப்பட்டுள்ள பலவகை மணிகளும், முருகப்பெருமானால் அனுப்பப்பட்ட இலக்கணம் அமைந்த பெரிய அந்த ஆசனத்தின் ஒளி பரவியதால், கதிரவனின் வெயிலில் அகப்பட்ட மின்மினிபோல ஒளி மழுங்கித் தோன்றின.

4248. சிவந்த வானத்தினது நிறத்தையும், சந்திரன் விண்மீன் முதலியவற்றின் கூட்டத்தையும் பொருந்திய பரவிய இருளும், பல விதமான மேகங்களின் விளக்கமும் மிக்கு, இவையெல்லாம் செறிந்திருக்கின்ற இரவுக் காலத்துக்குப் பின் கதிரவன் உதித்ததைப் போல் அச்சபை அழகு அழிந்தது.

248 □ கந்தபுராணம்

4249 திசைமு கத்தனும் செயற்கருந் தவிசொளி
செறிந்தே
அசைவ ருந்திறற் சூரபன் மாவெனும் அவுணன்
இசைமை தன்னையும் ஆணைதன் னையும் அவ
னியாக்கை
மிசைகொள் பேரணிக் கதிரையும் விழுங்கின
விரைவில்

4250 அனைய வான்தவி சவுணன்றேர் இருத்தலும்
அதுகண்
டெனது நாயகன் விடுத்தனன் போலுமென்று
எண்ணி
மனம கிழ்ச்சியால் அறுமுகப் பிரானடி வழத்தி
இனைய நாடுவான் இருந்தனன் ஆங்கதன்
மிசையே.

4251 பெருந்த விச்சுடர் எறித்திடு பொன்மணிப் பீடத்து
இருந்து மேதகு சிறப்பொடு விளங்கிய ஏந்தல்
விரிந்த பல்கதி ருடையதோர் வெய்யவன் நடுவட்
பொருந்தி வைகிய கண்ணுதற் பரமனே
போன்றான்.

4252 மின்னி ருந்தவேல் அவுணர்கோன் எதிருறும்
விடலை
முன்னி ருந்தஆ டகன்தனை அடுமுரட் சீயஞ்
செந்நி ணங்கவர்ந் தலமர அணுகிமுன் நெற்றப்
பொன்னி ருந்தவி சிருந்திடும் வீரனே போன்றான்.

4249. நான்முகனாலும் படைப்பதற்கு அரிய அரியணையின் ஒளியானது, நெருங்கி அழிவற்ற ஆற்றல் உடைய குரபன்மனின் புகழையும் ஆணையையும் அவன் உடல் மீது அணிந்துள்ள பெரிய அணிகளின் ஒளியையும் விரைந்து விழுங்கியது.

4250. அத்தகைய சிறந்த ஆசனமானது அந்தச் குரபன்மனின் எதிரில் இருக்கவும், அதைப் பார்த்து வீரவாகு தேவர், 'இதனை, என் தலைவரான முருகப்பெருமான் அனுப்பினார் போலும்!' என எண்ணி மகிழ்வுடன் அப்பெருமானின் திருவடிகளைத் துதித்து அவர் இட்ட கட்டளையை எண்ணியவாறு அதன்மீது அமர்ந்தருளினார்.

4251. மிக்க ஒளியுடன் விளங்கும் பொன் மணி ஆசனத்தின் மீது உயர்ந்த சிறப்புடன் இருந்து விளங்கிய வீரவாகு தேவர், விரிந்த பல கதிர்களையுடைய கதிரவனின் நடுவில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானைப் போன்று விளங்கினார்.

4252. மின்னல் போல் ஒளிவீசும் வேலையுடைய குரபன்மனின் எதிரில் இருக்கின்ற வீரவாகு தேவர், முற்காலத்தில் இரணியனைக் கொன்ற வன்மை மிக்க நரசிம்மமானது இரத்தத்தைக் குடித்து மயங்குதலும், அதன் எதிரில் சாமரூபமாக விரைவில்வந்து, பொன்மயமான பெரிய ஆசனத்தில் இருந்த வீரபத்திரக் கடவுளைப் போல விளங்கினார்.

250 □ கந்தபுராணம்

4253 வெம்மைக் காலிருள் வேலைபோல் முடிவிண்
புவியைத்
தம்முள் சித்தரிற் காட்டலுஞ் சதுர்முகத்
தொருவன்
நம்மொத் தாரிலை என்றிடச் சிவன்புகழ் நவிலுஞ்
செம்மைத் தொல்குண மாலுநேர்ந் திருந்தனன்
திறலோன்.

4254 இவற்றி யற்கையால் வீரவா குப்பெயர் ஏந்தல்
நிவப்பின் மிக்கதோர் பொன்மணித் தவிசின்மேல்
நெஞ்சின்
உவப்பும் வீரமும் மேதக இருத்தலும் உற்ற
அவைக்க ளத்தினர் யாவரும் கண்டனர் அதனை.

4255 நோற்றல் முற்றறும் வினைஞர்பால் நொய்தின்வந்
திறுத்த
ஆற்றல் சால்வளம் போலவே அரியணை அதன்கண்
தோற்று மேலவன் நிலைமையைக் காண்டலும்
துளங்கி
ஏற்ற அற்புதம் எய்தினர் அவைக்களத் திருந்தார்.

வேறு

4256 வாரிலங் கியகழல் மன்னன் முன்னரே
தாரிலங் கியமணித் தவிசின் உற்றுளான்
வீரனும் போலுமால் வினையும் ஓர்கிலேம்
யாரிவன் கொல்லென இயம்பு வார்சிலர்.

4253. நான்முகனும் திருமாலும் தங்களுக்குள் தாம் தாம் பெரியவர் என்னும் சினத்தில் கருங்கடல் போல் சுவர்க் கத்தையும் பூமியையும் ஒருவருக்கொருவர் மாயா சாலம் காட்ட வல் ல சித்தர்களைப் போல் காட்டுதலும், நான்முகன் 'நமக்குச் சமமானவர் இல்லை' எனச் சொல்லவும், அவரது எதிரில் 'நம்மைவிட உயர்ந்தவர் சிவபெருமான்' என்று அவரது புகழைச் சொல்லிக் கொண்டு சென்றிருந்த திருமாலைப் போன்று வீரவாகு தேவர் விளங்கினார்.

4254. இவ்வாறான தன்மையால், வீரவாகு என்னும் பெயர் உடையவர் உயர்ந்த சிறந்த பொன்னும் மணியும் பதித்துச் செய்த இருக்கையின் மீது, உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி யும் வீரமும் மேம்பட அமர்ந்திருந்தனர். அவர் அவ்வாறு இருந்ததை அந்த அவையில் இருந்த அனைவரும் பார்த்தனர்.

4255. தவத்தைச் செய்து முடிப்பவரிடம் விரைவாக வந்து சேர்கின்ற ஆற்றல்மிக்க செல்வ வளத்தைப் போல், அரியணைமேல் வந்து விளங்கினார் வீரவாகு தேவர். அப்படி விளங்கிய வீரவாகு தேவரின் இயல்பைக் கண்டு குரபன்மன் அவைக் களத்தில் இருந்தவர் நடுக்கம் கொண்டு வியப் படைந்தனர்.

4256. "வாருடன் கூடிய வீரக்கழல் அணிந்த மன்னன் குரபன்மன் எதிரில் மாலைகளுடன் விளங்கும் அழகான இருக்கை மீது அமர்ந்திருப்பவன், வீரன் போலவும் உள்ளான். இவன் வந்த காரியம் யாது எனவும் அறியோம். இவன் யார்?" எனச் சிலர் கூறினர்.

252 □ கந்தபுராணம்

- 4257 முந்திவண் கண்டிலம் முடிவில் ஆற்றல்சேர்
எந்தைமுன் இதுபொழு திருத்தல் மேயினான்
நந்தமை நீங்கியே நடுவ ணையிவன்
வந்ததெவ் வாரென வழங்கு வார்சிலர்.
- 4258 ஒப்பருஞ் சனங்களோ டொன்றி நம்மெலாம்
தப்பினன் புகுந்தனன் தமிழ னென்னினும்
இப்பெருந் தவிசிவண் இருந்த தாற்றவும்
அற்புதம் அற்புத மாமென் பார்சிலர்.
- 4259 சீயமெல் லணையொடு செம்மல் முன்னரே
ஏயெனும் அளவையின் ஈண்டு தோன்றினான்
ஆய்பவர் உண்டெனின் அறைவன் நம்மினும்
மாயன்இங் கிவனென வகுக்கின் றார்சிலர்.
- 4260 அறைகழல் ஒருவனை அவையத் தென்முனம்
குறுகிய விடுத்ததென் குழாங்கொண் டிரெ
இறையவன் நங்களை யாது செய்யுமோ
அறிகில மெனப்பதைத் தழுங்கு வார்சிலர்.
- 4261 ஒட்டலன் ஒருவனை ஒறுத்தி டாதிவண்
விட்டதெ னென்றிறை வெகுளும் முன்னரே
கிட்டினம் அவன்றனைக் கெழுமிச் சுற்றியே
அட்டனம் வருதுமென் றறைகின் றார்சிலர்.
- 4262 விளிவிலாத் திறலுடை வேந்தன் தன்னெதிர்
களியுலா மனத்தொடு கடிதின் உற்றுளான்
தெளிவிலா மாயையின் திறலன் போலுமால்
வனியனோ நுங்களுக் கவனென் பார்சிலர்.

4257. “இதற்கு முன்னம் இவனைப் பார்த்ததும் இல்லை. அழியாத வன்மை கொண்ட நம் மன்னன் எதிரில் இப்போது இருக்கின்றான். நம்மையெல்லாம் கடந்து இங்கு இவன் எவ்வாறு வந்தான்?” என்று சிலர் உரைத்தனர்.

4258. “ஒப்பில்லாத மக்களுடன் பொருந்திய நாம் இருப்பினும் தப்பித்து இவன் தனியாய் இங்கு வந்தவனானாலும், இந்தப் பெரிய இருக்கை நாம் உணராது இவ்விடத்தில் இருப்பது மிகவும் வியப்புக்குரியது!” என்றனர் சிலர்.

4259. “சிங்கங்கள் தாங்குகின்ற ஆசனத்துடன் நம் மன்னன் எதிரிலே இமைப் பொழுதுக்குள் இந்த இடத்துக்கு வந்தான். கேட்பவர் இருந்தால் சொல்வேன். இவன் நம்மைக் காட்டிலும் மாயக்கலைகளைப் பயின்றவன்!” என்று சிலர் உரைத்தனர்.

4260. “ஒலிக்கும் வீரக்கழல் அணிந்த காலையுடைய ஒருவனை இந்த அவையில் நீங்கள் என் எதிரில் ஏன் அனுப்பினீர்கள்? என்று கூறி, நம் மன்னன் நம்மை என்ன செய்வானோ! அறியோம்” என்று பதை பதைத்துச் சிலர் வருந்துவர்.

4261. “பகைவனான இவனைக் கொல்லாது. இங்கு அனுப்புவது ஏன் என்று நம் மன்னன் சினம் கொள்வதற்கு முன்னம் நாம் அவன் அருகில் போய் அவனை நெருங்கிச் சூழ்ந்து கொண்டு விட்டு வருவோம்!” என்று சிலர் உரைத்தனர்.

4262. “அழியாத வெற்றியுடைய மன்னன் எதிரில் மகிழ்ச்சியுடன் கூடிய மனத்துடன் வந்த இவன், மற்றவரால் வெல்வதற்கு அரிய மாயையில் வல்லவனாக இருக்கவேண்டும். அதனால் அவன் உங்களுக்கு எளிதில் கிடைக்கக் கூடியவனோ?” எனச் சிலர் மொழிந்தனர்.

254 □ கந்தபுராணம்

- 4263 மன்னவன் எதிருற வந்து ளான்தனை
அன்னவன் பணியினால் அடுவ தல்லதை
முன்னுற அதனையா முன்னு வோமெனில்
பின்னது பிழையெனப் பேச வார்சிலர்.
- 4264 யாரிதை அறிகுவர் இணையன் இவ்விடைச்
சூருற உன்னியே துன்னி னான்கொலோ
சேரலர் பக்கமாய்ச் சேர்ந்து ளான்கொலோ
ஒருது மேலென உரைசெய் வார்சிலர்.
- 4265 கடுந்தகர் முகத்தவள் கையொன்று அற்றநாள்
தடிந்தனன் காவலோர் தம்மை மன்னவன்
தொடுங்கழல் இவன்வருஞ் சூழ்ச்சி நோக்கியின்
றடும்பலர் தம்மையென் றச்சுற் றார்சிலர்.
- 4266 வாசவன் முதலினோர் மருளத் தொல்லைநாள்
தேசறும் விஞ்சையர் வடிவிற் சேர்வுறீஇ
ஆசிலோர் புன்னிறுத் தாணை காட்டிய
ஈசனே இங்கிவன் என்கின் றார்சிலர்.
- 4267 ஆயதோர் காசிபன் அதிதி தங்கள்பால்
சேயனாய் வந்தொரு சிந்தன் போன்றுலாய்த்
தூயவான் புவியெலாம் அளப்பச் சூழ்ந்திடு
மாயனே இவனென மதிக்கின் றார்சிலர்.
- 4268 விண்டொடு சூளினை விளம்பி விண்புவி
உண்டொரு கணம்தனில் உந்தி காட்டிய
புண்டரி கத்தனே புணர்ப்பின் இவ்வுருக்
கொண்டன னாமெனக் கூறு வார்சிலர்.

4263. “மன்னனின் எதிரில் வந்திருக்கும் இவனை அம்மன்னனின் கட்டளையால் கொல்வதே அல்லாது, நாமே அவனைக் கொல்வதை எண்ணினால், பின் அது குற்றமாக முடியும்” என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

4264 “யார் இதை உணர்வர்? இவன் இங்கு சூரபன் மனுடன் நட்பை எண்ணி வந்தானோ? அல்லது பகைவரைச் சேர்ந்தவனோ? பின் அறிவோம்!” என்று சிலர் உரைத்தனர்.

4265. “கொடிய ஆட்டின் முகத்தைக் கொண்ட அசமுகி என்பவள் கையானது அறுபட்ட போதில், நம் மன்னன் பல காவலர்களைக் கொன்றான். வீரக்கழல் அணிந்த இவன் வந்த தன்மையை நோக்கின் நம் மன்னன் இன்று இன்னும் பலரைக் கொல்வான்!” என்று சிலர் அச்சம் கொண்டனர்.

4266. “முன் ஒரு காலத்தில் இந்திரன் முதலானவர் எல்லாம் மயங்குமாறு சிறப்புப் பொருந்திய வித்தியாதர உருவத்துடன் வந்து, குற்றமில்லாத ஒரு துரும்பை எடுத்து நட்டுத் தனது அதிகார முறைமையைக் காட்டிய சிவபெருமானே இவன்” என்று சிலர் கூறினர்.

4267. “காசிப முனிவன் அதிதி என்ற இவர்களிடத்தில் தோன்றி ஒரு வாமனைப் போலச் சஞ்சரித்துத் தூய டிலக முழுமையும் அளப்பதற்கு எண்ணப்பட்ட திருவிக்கிரம நாராயணன் இவனே!” எனச் சிலர் எண்ணினர்.

4268. “திருமாலுடன் சூள் கூறிப் பூமி அந்தரம் முதலியவற்றையும் உண்டு ஓர் இமைப் பொழுதில் தன் வயிற்றுக்குள் அவற்றையெல்லாம் காட்டியருளிய நான் முகனே தன் தந்திர வன்மையால் இந்த வடிவத்தைக் கொண்டு இங்கு வந்துள்ளான்!” என்று சிலர் உரைப்பர்.

256 □ கந்தபுராணம்

- 4269 மூவரு ளாகுமோ முடிவின் மாதிரத்து
ஏவரு ளாகுமோ சேணில் வைகிய
தாவரு முனிவரர் தம்மு ளாகுமோ
ஏவரு ளாகுமோ இவனென் பார்சிலர்.
- 4270 மாலைதாழ் மார்புடை மன்னற்கு இன்னமும்
ஆலமார் கண்டனே அருளின் இன்னதோர்
கோலமாய் வரந்தரக் குறுகி னான்கொலோ
மேவியாம் உணருதும் விளைவென் பார்சிலர்.
- 4271 காற்றுடன் அங்கியும் கடுங்கட் காலனுங்
கூற்றனும் ஒருருக் கொண்டு வைகிய
தோற்றமி தன்றியிச் சூரன் முன்வரும்
ஆற்றலர் யாரென அறைகின் றார்சிலர்.
- 4272 குன்றமும் அவுணனும் குலைந்து பாடுற
ஒன்றொரு வேலினை ஒருவ னுய்த்தனன்
என்றனர் அன்னவன் ஈண்டு மன்னன்முன்
சென்றன னோவெனச் செப்பு வார்சிலர்.
- 4273 செற்றிய பன்மணிச் செம்பொன் மன்றமும்
முற்றிடும் அவுணரும் ஒன்று வான்கதிர்
மற்றிவன் அணிகளின் தவிசின் வாள்பட
அற்றது பகல்குட ராயென் பார்சிலர்.
- 4274 இருந்திடும் அவுணர்கள் யாரும் இத்திறம்
வருந்திறம் நினைகிலர் மறந்தும் இவ்விடை
தெரிந்திடின் இங்கிது திறல்கொள் மன்னனே
புரிந்திடு மாயையின் புணர்ப்பென் பார்சிலர்.

4269. “இவன் மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவனோ? அழியாத திக்கு பாலகர்களுள் ஒருவனோ? தவவுலகத்தில் வாழ்கின்ற கெடாத முனிவர்களுள் ஒருவனோ? இவன் எவருள் ஒருவனாக இருப்பான்?” என்று சிலர் கூறுவர்.

4270. “மாலையணிந்த மார்புடைய நம் மன்னனுக்கு, நீலகண்டனான சிவபெருமானே திருவருளுடன் இத்தகைய வடிவத்துடன் இன்னும் இவனுக்கு வரம் அளிப்பதற்காக வந்தாரோ? நிகழ்வதை அருகில் போய்ப் பார்ப்போம்.” என்று கூறுவர் சிலர்.

4271. “வாயுதேவனுடன் திக்கடவுளும் கொடிங் கண்ணையுடைய கர்லனும் ஓர் உருவம் கொண்டு விளங்கிய வடிவமே இந்த வடிவன்றிச் சூரபன்மனின் எதிரில் வரத்தக்க வன்மையுடையர் எவர் இருக்கின்றனர்?” என்று கூறுவர் சிலர்.

4272. “கிரவுஞ்ச மலையும் தாரகாசுரனும் கெட்டு அழியுமாறு ஒப்பில்லாத ஒரு வேலை ஒருவன் விட்டான் என்று கூறினர். அவன்தான் இப்போது நம் மன்னன் எதிரில் வந்தாரனோ!” என்று சிலர் உரைப்பர்.

4273. “நெருக்கமாகப் பல மணிகள் இட்டுச் சமைத்து உள்ள இந்த மண்டபமும், இதில் உள்ள அசுரரும், விளங்கும் உயர்ந்த ஒளியுடன் கூடிய இவனது அணிகளின் ஒளியும் ஆசனத்தின் ஒளியும் படப்பகல் விளக்கைப் போல அழிந்தது!” என்பர் சிலர்.

4274. “அந்த இடத்தில் இருந்து அசுரர்கள் யாரும் வ்வண்ணம் இவ்வாறு இவ்விடத்துக்கு வரும் தன்மையை றந்தும் எண்ணார்கள். வெற்றி பொருந்திய நம் மன்னனை செய்த மாயையின் தந்திரமாகும் இது,” என்று வர் உரைப்பர்.

- 4275 நென்னலின் இறந்துயிர் நீத்த தாரகன்
முன்னுறு தன்உரு முடிய இப்பகல்
இன்னதோர் பொன்னுரு வெடுத்து முன்னைபால்
துன்னினன் கொல்லெனச் சொல்கின் றார்கிலர்.

வேறு

- 4276 சங்க மேவினர் இனையன அளப்பில சாற்ற
அங்கண் ஓரரி மான்றவிச இருக்கையில் அவுணன்
துங்க மெத்துணை அத்துணைச் சிறப்பொடு
தோன்றிச்
செங்கை வேலவற் புகழ்ந்துவீற் றிருந்தனன்
திறலோன்.
- 4277 அறிவர் மேலவன் தவிசில்வீற் றிருத்தலும்
அவுணர்க்கு
இறைவ னாங்கது நோக்கியே எயிற்றணி கறித்துக்
கறுவி யேநகைத் துரப்பிமெய் வியர்ப்பெழக்
கண்கள்
பொறிசொ ிந்திடப் புகையுமிழ்ந் தினையன
புகல்வான்.
- 4278 சுற்ற நீங்கியே இலைஉண்டு விலங்கெனச் சுழன்று
வற்றல் மாமரக் காட்டகத் திருந்துடல் வருத்துஞ்
சிறு ணர்ச்சியோர் வல்லசித் தியல்பிது சிறியோய்
கற்று ளாய்கொலாங் காட்டினை நமதுமுன் காண.
- 4279 துன்று வார்சடை யோகினோர் அல்லது
தொலைந்து
பின்று தேவரும் வல்லரிச் சிறுதொழில் பெரிதும்
ஒன்றும் அன்னதை இவ்விடைக் காட்டலர்
உன்போல்
நன்று நன்றுநீ நம்முனர்க் காட்டிய நடனம்.

4275. “நேற்று இறந்து உயிர் விட்ட தாரகாகரணே முன்னம் இருந்த தனது யானை வடிவத்தை ஒழித்து இன்று இத்தகைய அழகான வடிவத்தை எடுத்துக் கொண்டு தன் தமையனான சூரபன்மனிடத்தில் வந்தானோ!” என்பர் சிலர்.

4276. அந்த அவையில் இருந்தவர் இவ்வாறான அளவில்லாத சொற்களைச் சொல்லவும், அங்குள்ள ஒப்பில்லாத அரியணையில் சூரபன்மன் எவ்வளவு உயர்வாக உள்ளானோ அவ்வளவு உயர்வுடன் காணப்பட்டுச், செம்மை யான கையில் வேல் ஏந்திய முருகப்பெருமானைப் புகழ்ந்து கொண்டு, வீரவாகுதேவர் இருந்தார்.

4277. அறிஞரில் முதல்வரான வீரவாகு தேவர் தம் அரியணையில் வீற்றிருக்கவும், அதனை அசுரர் தலைவனான சூரபன்மன் கண்டான்; பல் வரிசைகளைக் கடித்துக் கறுவிச் சினந்து உடலில் வியர்வை தோன்றக், கண்களில் தீப்பொறி பறக்க, மூச்சில் புகை தோன்றப் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானான்.

4278. “சிறியவனே! உறவினரை விட்டு நீங்கி உலர்ந்த பெரிய மரங்களையுடைய காட்டில் தங்கி இலை களைத்தின்று, விலங்குகளைப் போல உலவி, உடலை வருத்தும் அறிவால் குறைந்தவர் செய்யும் சித்து இது! அதனை நீயும் சுற்றுக் கொண்டாய் போலும்! அதை நாம் பார்க்கும்படி இங்குக் காட்டினாய்!”

4279. “நெருங்கிய சடையுடைய முனிவரே அல்லாது இச்சிறிய வித்தையைச் செய்வதற்கு ஓடி மறைந்த தேவர் களும் வல்லவரே யாவர். அவர்கள் எல்லாம் உன்னைப் போல இங்கு வந்து காட்டியதில்லை! நீ என் எதிரில் காட்டிய நடிப்பு நன்று! நன்று!”

- 4280 சித்த ராயினார் செங்கண்மால் முதலிய தேவர்
இத்தி றத்தன காட்டுதற் கஞ்சவ ரென்முன்
தத்தம் எல்லையில் புரிந்திடல் அல்லது தமிழாய்
பித்த னேகொலாம் நமக்கிது காட்டுதல் பிடித்தாய்.
- 4281 உரைசெய் இந்நகர் மகளிரும் செய்வருள்
முற்றாக்
கருவி னுள்ளுறு குழவியுஞ் செய்திடும் கருத்தில்
வரைக னும்செயும் மாக்களும் செய்யுமற்
றதனால்
அரிய தன்றரோ பேதைநீ புரிந்திடும் ஆடல்.
- 4282 என்னை எண்ணலை எதிருற இருந்தனை
இதனால்
மின்னல் வாள்படை யுறையழித் தொய்யென
வீசிச்
சென்னி வீட்டுவன் நின்செயல் முற்றவுந் தெரிந்து
பின்னர் அத்தொழில் புரிவனென் றேயுளம்
பிடித்தேன்.
- 4283 ஏனுற் றாரெலாம் வழத்திய அவுணரும் யாமும்
காணக் காட்டினை நீயறி விஞ்சையைக் கண்டாம்
பூணித் தாயென வருமுனக் கித்துணைப் பொழுது
பாணித் தாவியை அளித்தனன் அன்னது பரிசே.
- 4284 வாச வன்கரந் தோடினன் பிறிது மதியார்
கேச வன்இது நனைகிலன் மறைகளின் கிழவோன்
ஆசி கூறியே திரிந்திடும் அவர்க்கெலாம் முதலாம்
ஈசன் என்னிடை வருகிலன் யாரைநீ யென்றான்.

4280. “சித்தர்களும் திருமால் முதலான தேவர்களும் தம்மிடத்தில் செய்து கொள்வதே அல்லாது என் எதிரில் இத்தகைய மாயச் செயல்களைச் செய்வதற்கு அஞ்சுவர். தனியாய் இங்கு வந்தவனே! நமக்கு இத்தகைய வித்தையைக் காட்டப் புத்த நீ பித்தனோ?”

4281. “இந்த நகரில் உள்ள மங்கையரும் இவற்றைச் செய்வர்; உடல் வடிவு முற்றுப் பெறாத கருவினுள் இருக்கும் குழந்தையும் செய்யும்; அறிவில்லாத மலைகளும் செய்யும்; விலங்குகளும் செய்யும்; அறிவில்லாதவனே! உன்னால் செய்யப்பட்ட இந்த விளையாட்டுப் புதிதன்று!”

4282. “என்னை மதிக்காமல் என் எதிரிலே வந்திருந்தாய்! இதனால் உறையில் உள்ள வாளை எடுத்து விரைவாக வெட்டித் தலையைத் துண்டாகி விழச் செய்வேன். ஆயினும் உன் செயல்கள் முழுவதையும் கேட்டறிந்த பின்பு அச்செயலைச் செய்யலாம் என்று உள்ளம் பொறுத்துக் கொண்டேன்!

4283. “இறுமாந்திருந்தவர் எல்லாம் துதித்த அசுரர்களும் நாமும் நீ கற்ற வித்தையைக் காணும்படிக்காட்டினாய். நாங்களும் பார்த்தோம். நாங்கள் கவுரவம் உடையவராக உள்ளோம் என்பதை எண்ணி இந்த இடத்துக்கு வந்த உனக்கு இவ்வளவு காலம் தாமதமாக உன் உயிரை உனக்கு அளித்துள்ளேன். இதுதான் அதற்குச் சன்மானம்!”

4284. “முன்னம் இந்திரனோ மறைந்து ஓடி விட்டான். மற்றவரோ இவ்வாறு செய்வதற்கு எண்ண மாட்டார். திருமாலும் இதைச் செய்ய நினைக்க மாட்டார். நான்முகனோ நமக்கு வாழ்த்துக் கூறிக் கொண்டு திரிவான். இவர்களுக்குத் தெய்வமான சிவபெருமான் எம்மிடத்துக்கு வரமாட்டார். ஆதலால் இவரை யல்லாது வேறு நீ யார்?” எனச் சூரபன்மன் கேட்டான்.

262 □ கந்தபுராணம்

- 4285 தியன் இத்திறம் உரைத்தன கேட்டலும்
 திறலோன்
 காய மீனெனக் காயமேல் வியர்ப்பெழக் கனன்று
 மாயை செய்துழல் வலியிலார் போலெனை
 மதித்தாய்
 ஆய புந்தியை விடுமதி கேளிதென்று அறைவான்.
- 4286 புரந்த ரன்குறை அயன்முதல் அமரர்தம் புன்மை
 வருந்தும் வானவர் சிறைஎலாம் நீக்கிமற் றவர்தம்
 திருந்து தொல்லிறை உதவுவான் செந்திமா
 நகர்வந்த
 திருந்த ஆதியம் பண்ணவன் அடியனேன் யானே.
- 4287 துன்னு தானைகட்கு அரசராய் அறுமுகத் தொல்
 லோன்
 பின்னர் வந்துளார் ஒன்பதோ டிலக்கமாம்.
 பெயரால்
 அன்ன வர்க்குளே ஒருவன்யான் நந்திபாங்
 கமர்ந்தேன்
 ஒன்ன லார்புகழ் வீரவா கெனும்பெய ருள்ளேன்.
- 4288 தாரகப் பெயர் இளவலைத் தடவரை தன்னை
 ஓரி றைக்குமுன் படுத்தவேல் அறுமுகத்து ஒருவன்
 குரே னப்படு நின்னிடைத் தமிழனைத் தூதாப்
 பேர ருள்திறத் துய்த்தனன் என்றனன் பெரி
 யோன்.

4285. தீய சூரபன்மன் இத்தகைய சொற்களைக் கூறக் கேட்டதும் ஆற்றல் மிக்க வீரவாகுதேவர் வானத்தில் காணப்படுகின்ற விண்மீன்களைப் போல உடல் மீது வியர்வைத் துளிகள் உண்டாகச் சினம் கொண்டு, “மாயை களைச் செய்து திரிகின்ற சாமானியர்களைப் போல நீ என்னையும் எண்ணிவிட்டாய். அத்தகைய நின் எண்ணத்தைக் கைவிடு! நான் சொல்லும் இதனைக் கேட்பாயாக” என்று சொல்லலானார்.

4286. “இந்திரனின் குறையையும், நான்முகன் முதலானதேவர்களின்தாழ்வையும், துன்பப்படுகின்றதேவரின் சிறை முதலியவற்றையும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் போக்கி, அவர்களின் பழைய பதவிகளை அளிப்பதற்காகத் திருச்செந்தூரிலே வந்து வீற்றிருக்கும் ஆதி கடவுளான முருகப் பெருமானின் அடியவன் நான்!”

4287. “ஆறுமுகப் பெருமானது படைத்தலைவராய் இலட்சத்து ஒன்பது பேர் வந்துள்ளனர். அவ்வாறு வந்துள்ளவர்களுள் நானும் ஒருவன். என் பெயர் பகைவரால் புகழ்ந்து கூறப்படும் வீரவாகு என்பது ஆகும்.”

4288. பெரியவரான வீரவாகுதேவர், “தாரகாசுரன் என்னும் உனது தம்பியையும் கிரவுஞ்சமலையையும் ஓர் இமைப் போதுக்குள் கொன்றழித்த வேலையுடைய முருகப் பெருமான், சூரபன்மன் என்ற பெயர் கொண்ட உன்னிடத்தில், தூதனாகத் தன் பெருங்கருணைத் திறத்தால் என்னை அனுப்பியுள்ளார்” என்று உரைத்தார்.

264 □ கந்தபுராணம்

4289 கொடுத்தி டாதலென் கொண்டவன் உரைத்த
 சொற் கொடுங்கோல்
 நடத்து மன்னவன் கேட்டலும் ஆங்கவன் நம்மேல்
 விடுதத காரணம் என்னையோ விளம்புதி யென்ன
 எடுத்து மற்றவை எம்பிரான் தூதுவன் இசைப்
 பான்.

4290 மருத்து வந்தனைச் சசியொடு துரந்துசேண்
 வதிந்த
 புரத்தை ஆரழல் கூட்டியே அனையவன் புதல்வன்
 ஒருத்த னோடுபல் லமரரை உவளகந் தன்னில்
 இருத்தி னாயென வினவினன் அறுமுகத்
 திறைவன்.

4291 இந்தி ராதிபர் அயன்முதல் பண்ணவர் யாரும்
 வந்து வந்துவேண் டிடுதலும் அவர்குறை மாற்றப்
 புந்தி கொண்டுபன் னிருபுயத் தெம்பிரான்
 புவிக்கண்
 அந்த மின்றுறை பாரிடத் தானையோ டடைந்
 தான்.

4292 தரையின் நண்ணிநின் இளவலை வரையொடு
 தடிந்து
 நெருந லேவந்து செந்தியின் வைகினான்
 நினையும்
 விரைவின் வந்தட உன்னினான் இன்று நும்
 மிசையே
 அருள்கொ டேசில புகன்றெனைத் தூண்டினன்
 அதுகேள்.

4289. பகைவர்க்குப் புறங்காட்டி ஓடாத இயல்புடைய வீரவாகுதேவர் உரைத்த சொல்லைக் கொடுங்கோல் ஆட்சியை நடத்தும் சூரபன்மன் கேட்டதும் அவன், “உன் தலைவனான முருகன் என்னிடம் உன்னைத் தூதாய் அனுப்பியதற்குக் காரணம் என்ன? சொல்வாயாக!” என்று கேட்க, எம்பெருமானின் தூதனான வீரவாகு பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

4290. “இந்திரனை அவனுடைய மனைவியான இந்திராணியுடன் துரத்திவிட்டு வானத்திலே விளங்கிய சுவர்க்கத்தைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தி, அந்த இந்திரனின் மகனான சயந்தனோடு பல தேவர்களைச் சிறையிட்டிருக்கின்றாய் என்று எம் ஆறுமுகக் கடவுள் அறிந்தார்.

(சசி — இந்திரனின் மனைவி இந்திராணி, உவளகம்—சிறை; அரண்மனை)

4291. “இந்திரன் முதலானவரும் நான்முகன் முதலானவரும் வந்து வேண்டிக் கொள்ளவும், அவர்களது குறையைப் போக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டு, பன்னிரண்டு தோள்களையுடைய ஆறுமுகப் பெருமான், பூவுலகத்தில் அளவில்லாத பூதப்படைகளுடன் வந்தருளியுள்ளார்.

4292. “பூவுலகத்துக்கு வந்த உன் தம்பியைக் கிரவுஞ்ச மலையுடனே அழித்து நேற்றே திருச்செந்தூரில் வந்து எம் இறைவர் எழுந்தருளியுள்ளார். உன்னையும் விரைந்து கொல்ல எண்ணியுள்ளார். இன்று உன் மீது கருணை கொண்டு உன்னிடம் சிலவற்றைச் சொல்லிட என்னை அனுப்பியுள்ளார்.

266 □ கந்தபுராணம்

- 4293 நிறையும் இந்துவைப் படஅராக் கவர்ந்தென
நிகளச்
சிறைப டுத்தியே அமரரை வருத்தினை செய்யும்
மறையொ முக்கமும் நீக்கினை உலகம்ஆள்
மன்னர்
அறமும் அன்றிது வீரர்தஞ் செய்கையும் அன்றால்.
- 4294 தாதை யாகியோன் காசிபன் ஆங்கவன் தனயன்
ஆத லால்உனக் கமரரைச் சிறைசெய்வ தறனோ
வேத மார்க்கமும் பிழைத்தனை சிறுபொருள்
விழைந்தாய்
நீதி யாலுல களிப்பதே அரசர்தந் நெறியே.
- 4295 உலத்தின் மாண்டதோள் சலந்தரன் அந்தகன்
ஒருங்கே
கைத்தல் இல்லதோர் புரத்தவ ராதியோர் கடவுட்
குலத்தை வாட்டலின் இமைப்பினில் வீந்தனர்
கொடியோய்
நிலத்தின் உம்பரை வருத்துதல் அழகிதோ
நினக்கே.
- 4296 மெய்மை நீங்கியே கொலைகள் வியன்றுமே லுள்ள
செம்மை யாளரைச் சீறியே அணங்குசெய் தியோர்
தம்மில் ஆற்றரும் பழிசுமந் தொல்லையில் தமரோடு
இம்மை வீடுவர் எழுமையுந் துயரினா டிருப்பார்.
- 4297 இங்ங னந்திரு நீங்கியே துயருழந் திறப்பர்
அங்ங னம்பெரி தாரிருள் முழ்குவர் அதன்பின்
உங்ங னம்பிறந் தயருவ ரென்றுமீ துலவார்
எங்ஙன் உய்வரோ பிறர்தமக் கல்லல்செய்
திடுவோர்.

4293. “கலைகள் நிறைந்த சந்திரனைப், படத்தை யுடைய பாம்பு கவர்வது போல, தேவர்களை விலங்குடன் கூடிய சிறையிலே அடைத்து வைத்துள்ளாய். அதுவுமின்றி வேத ஒழுக்கத்தையும் தள்ளிவிட்டாய். இவ்வாறு செய்தல் உலகத்தை ஆள்கின்ற மன்னவரின் நீதியன்று. வீரரின் செயலும் அன்று.

4294. “தேவர்களுக்குத் தந்தையானவன் காசிப முனிவன். நீயும் அந்தக் காசிப முனிவனுக்கு மைந்தன். ஆதலால், தேவரைச் சிறையிடுவது முறையோ? வேத நெறியைக் கைவிட்டாய்! இழிந்த பொருளில் ஆசை கொண்டாய்! அரசரின் முறைமை நீதியுடன் ஆள்வதன்றோ?

4295. “கல்லைவிடத் திண்மையான சலந்தராசரனும், அந்தகாசரனும், ஓர் இடத்தில் ஏக காலத்தில் நின்றல் இன்றிப் பறந்து திரிகின்ற திரிபுராதியர் முதலானவர்களும் தேவர்களை வருத்தியதால் விரைவில் அழிந்தனர். கொடியவனே! நிலத்தில் தேவரை வருத்துவது உனக்கு அழகானதோ?

4296. “உண்மையை நீக்கிக் கொலை, களவு பழகிச் சுவர்க்கத்தில் உள்ள ஒழுக்கம் பொருந்திய தேவர்களைச் சினந்து துன்பம் செய்கின்ற கொடியவர், தங்கட்குச் சகித் தற்கரிய பழியைச் சுமந்து விரைவாகச் சுற்றத்துடன் இவ்வுலகிலும் அழிவார்கள். மறுமையில் உண்டாகின்ற எழுவகைப் பிறப்புகளிலும் துன்பம் உள்ளவராகவே இருப்பர்.

4297. “மற்றவர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்பவர்கள் இங்குச் செல்வங்களை இழந்து துன்பத்தை அனுபவித்து இறப்பர். மறுமையில் அவ்விடத்தில் உள்ள கொடிய நரகத்தில் விழுவர். அதன் பின்பு இவ்விடத்தில் பிறந்து வருந்துவர். எப்போதும் உயர்ந்த கதியை அடைய மாட்டார்.

268 □ கந்தபுராணம்

- 4298 தீது நல்லன ஆயிரு திறத்தவும் தெரிந்தே
ஏதி லார்க்கவை செய்வரேல் தமக்குடன் எய்து
பேதை நீரையாய் அமரரைச் சிறைசெய்த
பிழையாட்
மாது யர்ப்படல் அன்றியே இறுதியும் வருமால்.
- 4299 அண்டர் ஆற்றலை வவ்விய தாரகன் ஆவி
உண்ட கொற்றவேல் இருந்தது விடுத்திடிள்
உனையும்
கண்ட துண்டம தாக்குமால் அறநெறி கருதித்
தண்டம் வல்லையிற் புரிந்திலன் இத்துணை
தாழ்த்தான்.
- 4300 கெடுதல் இல்லதோர் அமரர்கள் சிறையிடைக்
கிடப்ப
விடுதல் செய்தனை பல்லுகம் அவர்தமை இன்னே
விடுதல் உய்வகை யாகுமால் மறுத்தியேல்¹ விரைந்து
படுத லேநினக் குறுதியாம் முறையுமப் பரிசே.
- 4301 ஆண்ட ளப்பில நோற்றனை வேள்விநின்று ஆற்றி
முண்டத் தியிடை மூழ்கினோய்க் கெந்தைமுன்
னளித்த
மாண்டி டாதபே ராயுளைத் திருவொடும் வாளா
ஈண்டொர் புன்னெறி ஆற்றியே இழுக்குவ
தியல்போ.
- 4302 சைய மேற்படு வளத்தொடு நீயுநின் தமரும்
உய்ய வேண்டுமேல் அமரர்தம் சிறையினை
ஒழித்து
வைய மேலறத் தியல்புளி வாழிமற் றிதனைச்
செய்ய லாய்எனின் ஈங்குவந் தடுவனால் திண்ணம்.

4298. “தீமையும் நன்மையும் ஆகிய இவற்றை அறிந்து அயலவர்க்கு அவற்றைச் செய்வாரானால் அதன் பலனைச் செய்தவர் அடைவர். நீ அறியாமை உடையவரைப் போலத் தேவர்களைச் சிறையில் அடைத்த குற்றத்தால் பெருந்துன்பத்தை அனுபவிப்பதல்லாது மரணத்தையும் அடைவாய்.

4299. “தேவரின் வீரம் முதலியவற்றைக் கவர்ந்த தாரகாசுரனின் உயிரை உண்ட வெற்றியுடைய வேலானது இருக்கின்றது. அது விடப்பட்டால் உன்னையும் கண்ட துண்டமாக்கும். அறவழியை நினைத்துத் தண்டனையை விரைவாகச் செய்யாது இதுவரை பொறுத்தவண்ணம் இருக்கின்றார்.

4300. “அழிவற்ற தேவர்களைச் சிறையில் கிடக்கு மாறு பல யுகங்களாக இட்டனை! அவர்களை இப்போது விட்டு விடுவது நீ உயிர் பிழைப்பதற்கு ஏதுவாகும். மறுத்தாயானால் விரைவிலே அழிவே உறுதியாகும். இதுவே முறைமையும் ஆகும்.

4301. “பல ஆண்டுகள் நியமத்துடனே தவம் செய்து பற்றி எரியும் தீயிடத்தில் விழுந்த உனக்கு, எம் பெருமான் ஆதிகாலத்தில் தந்த அழியாத ஆயுளைச் செல்வத்தோடு வீணாக இங்கு ஒரு இழிந்த வேலையைச் செய்து அழித்துக் கொள்வது முறையாகுமோ?”

4302. “மலையை விட அதிகமான செல்வத்துடன் நீயும் உனது சுற்றத்தவரும் பிழைக்க வேண்டுமானால் தேவர்களின் சிறையை விட்டு இவ்வுலகத்தில் நீதியுடன் வாழ்வாய். இங்ஙனம் செய்யாது போனால் அறுமுகப் பெருமான் இங்கேயே வந்து நிச்சயம் உன்னைக் கொல்வார்.

270 □ கந்தபுராணம்

- 4803 என்று மற்றிவை யாவையும் வரைபக எறிந்தோன்
உன்த னக்கறை கென்றனன் நீங்குநீ உம்பர்
வன்ற னைச்சிறை நீக்கியே அறத்தின்இவ்
வளத்தை
நன்று துய்த்தனை நெடிதுநீ வாழ்கென் நவின்றான்.
- 4304 மறம கன்றிடா வீரனிங்கு இனையன வகுத்தே
அறையும் வாசகங் கேட்டலும் வெகுளிமு ளகத்தன்
பொறியு மிழ்ந்திடு கண்ணினன் புகையுமிழ்
உயிர்ப்பன்
எறியும் அங்கையன் இறந்திடும் முறுவலன்
இசைப்பான்.
- 4305 மேலை ஆயிரத் தெட்டெனும் அண்டமும் வென்றே
ஏலு கின்றதோர் தனியிறை யாகிய எனக்குக்
கோல வாலெயி 'றின்னமுந் தோன்றிலாக் குதலைப்
பால னேகொலாம் இனையன புந்திகள் பகர்வான்.
- 4306 விறலின் மேதகும் அவுணராம் வலியிலார் மிகவும்
வறிய ராகிய தேவராம் மேலவர் மழலைச்
சிறுவ ராம்தனி முதல்வற்கும் அமைச்சியல்
செய்வார்
எறியும் நேமிகுழ் உலகத்து வழக்கம்நன் றிதுவே
- 4307 நறைகொ டார்முடி அவுணர்தம் குலத்தினை
நலித்து
வறுமை செய்தனர் கடவுளர் அவர்திரு மாற்றிக்
குறிய ஏவலுங் கொண்டனன் ஒழுக்கமுங்
கொன்றேன்
சிறையும் வைத்தனன் எங்குடித் தமர்முறை
செய்தேன்.

4303. “என்னும் இவற்றையெல்லாம் கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்தருளிய முருகப்பெருமான் உனக்குச் சொல்லுமாறு எனக்குக் கூறினார். ஆதலால் இங்கு அமரரின் வலிய விலங்குடன் கூடிய சிறையை அகற்றித் தரும் முறையாக இந்தச் செல்வத்தை நன்றாக அனுபவித்துக் கொண்டு நீ வாழ்க!” என்று கூறியருளினார்.

4304. வீரம் குன்றாத வீரவாகுதேவர் இங்கு இத்தகையவற்றை வகுத்துச் சொல்லும் சொற்களைக் கேட்டதும், சினம் மூளும் உள்ளத்தையும், தீப்பொறிகளைச் சிந்தும் கண்களையும், புகை எழுகின்ற சுவாசத்தையும், ஒன்றுடன் ஒன்று அடிக்கப்படுகின்ற உள்ளங்கைகளையும், அளவு கடந்த முறுவலையும் உடையவனாகச், சூரபன்மன் சொல்லலானான்.

4305. “உயர்ந்த ஆயிரத்து எட்டு என்ற அண்டங்களையும் வென்று பொருந்திய ஒப்பில்லாத மன்னர் மன்னனாக விளங்கும் எனக்கு, அழகிய பற்கள் இன்னமும் முளைக்கப் பெறாத மழலை பேசும் சிறுவனோ இத்தகைய அறிவுரைகளைச் சொல்பவன்!

4306. “மிக்க மேன்மை கொண்ட வெற்றியுடைய அசுரர்கள் வலிமையில்லாதவர்! மிகவும் வறியவராய் உள்ள தேவர்கள் உயர்ந்தவர்கள்! ஒப்பில்லாத அசுரர்க்கு மழலைச் சொற்களையுடைய சிறு குழந்தை அமைச்சத் தன்மை நடத்துபவர்! கடலால் சூழப்பட்ட இவ்வுலகத்தில் இந்த வழக்கம் நன்றாக இருக்கின்றது!

4307. “தேவர்கள், தேன்பொருந்திய மலர்மாலையை அணிந்த அசுரர் குலத்தை வருத்தி ஏழையர் ஆக்கினர். ஆதலால், நான் அத்தேவரின் செல்வங்களை மாற்றி மீள் பிடித்தல் முதலான செயல்களைச் செய்யுமாறு செய்தேன். அவர்களின் ஒழுக்கத்தையும் அழித்தேன். சிறையிலேயும் அடைத்தேன், எம் குலத்தினரின் செயலில் ஒன்றும் மாறாத செயல்களைச் செய்தேன்.

272 □ கந்தபுராணம்

4308 நெடிய மால்மகன் உறங்குநாள் ஆணையை நீங்கித்
தொடுபெ ருங்கடல் உலகெலாம் கொள்ளினுஞ்
சுரரை
விடுவன் அல்லன்யான் வீடருஞ் சிறையி னான
விண்மேல்
உடைய அண்டத்தின் உச்சியின் ஒருதலை
உய்ப்பேன்.

4309 தப்பல் செய்திடு மகபதி முதலினோர் தமையும்
இப்ப திக்கணை கொணர்ந்தனன் சிறைசெய
இருந்தேன்
கைப்பு கும்சிறை விடுவனோ விடுகிலன் கண்டாய்
ஒப்ப ருந்திறல் சூரனென் றொருபெய ருடையேன்.

4310 மின்னு வச்சிரப் படிவமும் வேறுபல் வரமும்
முன்னோர் ஞான்றுதன் தாதைஎற்கு அளித்திடு
முறையைப்
பின்னர் யாவரே பெயர்ப்பவர் பெருஞ்சமர் இயற்றி
என்னை ஆற்றலால் வென்றிடு நீர்மையோர்
எவரே.

4311 தான மாமுகத் தாரக எம்பியைத் தடிந்த
மான வேல்படை யவன்மிசை வருவது வலித்தேன்
பானல் வாய்ச்சிறு சேயொடு நீயமர் பயிறல்
ஊன மேயெனத் தடுத்தனர் ஆதலால் ஒழிந்தேன்.

4308. “நெடியவனான திருமாவின் மகனான நான் முகன் உறங்குகின்ற அவனது இரவில், தோண்டப்பட்ட கடல், உலகம் முழுமையிலும் முடிக் கொண்டாலும், நான் தேவர்களைச் சிறையினின்று விடமாட்டேன். இந்த அழியாத சிறையை அந்தச் சமயத்தில் பிரளயம் இல்லாதிருக்கின்ற வானின் மீதுள்ள வேறொரு அண்டத்தின் உச்சியிலே ஓர் இடத்தில் வைப்பேன்.

4309. “ஒப்பில்லாத வெற்றியுடைய சூரபன்மன் என்ற பெயரைக் கொண்டுள்ள நான், அகப்படாது தப்பித்துக் கொண்ட இந்திரன் முதலானவரையும் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து இந்தநகரத்தின் சிறையில் இட வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அங்ஙனம் இருக்க என்னிடம் அகப்பட்டிருக்கின்ற இச்சிறையில் உள்ளவரை விடுவேனோ?” விடமாட்டேன்!

4310. “ஒளிவீசும் வச்சிர உடலும், மற்றும் பல வரங்களும், முன்னொரு காலத்தில் நீ சொன்ன முருகனின் தந்தையான சிவன் எனக்கு அளித்துள்ள அரசு முறையையும், வேறு எவர் அழிக்கும் வல்லமை உடையவர்? பெரும் போரைச் செய்து என்னை ஆற்றலால் வெல்லும் தன்மையுடையவர் எவரோ?

4311. “மதநீர் ஒழுகும் யானையின் முகம் போன்ற, முகம் கொண்ட என் தம்பியான தாரகாசுரனைக் கொன்ற வலிய வேற்படையையுடைய முருகன் மீது போருக்குச் செல்ல எண்ணினேன். ஆனால் இங்கே உள்ளவர், செவ்வாம்பல் போன்ற வாயினையுடைய சிறுவன் மீது போருக்குப் போதல் இழுக்கானதாகும் என்று என்னைத் தடுத்தனர். ஆதலால் நான் போருக்குச் செல்லாமல் நின்றேன்.

274 □ கந்தபுராணம்

4312 தூங்கு கையுடைத் தாரக இளவலைத் தொல்லை
ஒங்கல் தன்னொடும் அட்டது நென்னலே

உணர்ந்தேன்
பாங்கி னோரைஅப் பாலன்மேல் உந்தியென்

பழியும்
வாங்கு கின்றனன் நாளையே காண்டியான்
மன்னோ.

4313 அரிகள் எண்ணிலர் இந்திரர் எண்ணிலர் அல்லாச்
சுரர்கள் எண்ணிலர் அண்டங்க டொறும்தொறும்

இருந்தார்
செருவின் ஆற்றலர் வழுத்தியே போயினர்

சிவன் கண்
நெருநல் வந்திடு சிறுவனோ என்னெதிர் நிற்பான்.

4314 ஓதி என்பல அமரரை விடுகிலன் உணர்ச்சி
ஏது மில்லதோர் மகவுதன் புன்மொழி ஏற்றுப்
பேதை ஆதலின் ஒற்றனாய் வந்தனை பிழைத்துப்
போதி நின்னுயிர் தந்தனன் யானெனப் புகன்றான்.

4315 அகிலம் ஆள்பவன் இங்கிவை மொழிதலும் ஐயன்
வெகுளி வெங்கனல் சிந்திட வுளஞ்சுட வெகுண்டு
புகையும் அங்கியும் உயிர்ப்புற மயிர்ப்புறம்

பொடிப்பீ
நகையும் வந்திடச் சிவந்திட விழியிலை

நவில்வான்

4316 உய்ய லாவதோர் பரிசினை உணர்வுறா துழலும்
கைய கேண்மதி கட்செவி மதியொடு கலந்த
செய்ய வார்ச்சடைப் பரம்பொருள் திருநுதல்

விழிசேர்
ஐயன் மேதக உணர்ந்திலை பாலனென்

றறைந்தாய்.

4312. "தொங்கும் கையையுடைய தாரகாகரனான தம்பியைப் பழைமையுடைய கிரவுஞ்ச மலையுடன் முருகன் அழித்ததை நேற்றே அறிந்தேன். தக்கவரை அந்த முருகன் மீது அனுப்பி நாளைக்கே அவனது உயிரையும் வாங்குவேன். காண்பாயாக!

4313. "பல திருமால்களும், பல இந்திரர்களும், அளவில்லாத மற்ற தேவர்களும் அண்டங்கள் தோறும் இருக்கின்றனர். அவர்கள் போருக்குத் தக்கவர் அல்லவராய் என்னை வணங்கிப் போய் விட்டனர். அங்ஙனம் இருக்கச் சிவபெருமானின் கண்ணின்று நேற்றுத் தோன்றிய சிறுவனோ என் எதிரே போரில் நிற்க வல்லவன்?

4314. "பலவற்றையும் சொல்வதால் பயன் என்ன? நான் தேவர்களைச் சிறையினின்று விடுவிக்க மாட்டேன். நீ அறிவற்றவன். ஆதலால் ஒன்றும் அறியாத ஒரு குழந்தையின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு தூதனாக வந்தாய். உன் உயிரை உனக்கு நான் தந்தேன். நீ உயிர் உள்ளவனாகப் போவாயாக!" என மொழிந்தான்.

4315. ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும் ஆளும் சூரபன்மன் இவற்றைச் சொல்லவும், வீரவாகு தேவர் சினத்தால் உண்டாகின்ற தீயானது சிந்த, உள்ளம் சுடச் சினம் கொண்டு, தீயும் காற்றும் மூச்சின் வழி வர, மயிர்கள் சிலிர்க்க, சிரிப்புத் தோன்ற, கண்கள் செந்நிறம் அடைய இருந்து பின் வருமாறு சொல்லலானார்.

4316. "உயிர் பிழைத்து வாழும் தன்மையை அறியாது தடுமாறுகின்ற தீயவனே! கேள்! பாம்புடனே பிறைச்சந்திரனும் கூடிக் கலந்து வாழ்கின்ற சிவந்த சடையுடைய முழுமுதற் பரம்பொருளான சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண் வழியே அவதரித்த முருகப்பெருமானின் உயர்வை நீ உணர்ந்தாய் இல்லை. ஆகவே, அவரைச் 'சிறுவன்' என்று நீ உரைத்தாய்.

276 □ கந்தபுராணம்

- 4317 மானு டத்தரைத் தேவென்பர் வானகத் தவரை
ஏனை முத்தொழி லவரென்பர் இருவர்தங்
களையும்
நானி லத்தினிற் பரம்பொருள் இவரென நவில்
வார்
ஆன சொல்திறம் முகமனே சரதமற் றன்றால்.
- 4318 ஆய புல்லிய புகழ்ச்சிபோல் கொள்ளலை
அறிவோர்
தேய மாவது யார்க்குமெட் டாதது தெளியில்
தூய வீடுபே றருளுவ துபநிடத் துணிவாம்
வாய்மை யாவது புகலுவன் கேளென வகுப்பான்.
- 4319 மண்ண ளந்திடு மாயனும் வனசமே லவனும்
எண்ண ரும்பகல் தேடியுங் காண்கிலா திருந்த
பண்ண வன்றுதல் விழியிடைப் பரஞ்சுடர்
உருவாய்
உண்ணி றைந்தபே ரருளினான் மதலையாய்
உதித்தான்.
- 4320 முன்ன வார்க்குமுன் னாகுவோர் தமக்குமுற்
பட்டுத்
தன்னை நேரிலா தீசனாம் தனிப்பெயர் தாங்கி
இன்னு யிர்க்குயி ராய்அரு வருவமாய் எவர்க்கும்
அன்னை தாதையாய் இருந்திடும் பரமனே அவன்
காண்
- 4321 ஈச னேயவன் ஆடலால் மதலையா யினன்காண்
ஆசி லாவவன் அறுமுகத் துண்மையால் அறிநீ
பேசில் ஆங்கவன் பரனொடு பேதகன் அல்லன்
தேச லாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்.

4317. “இந்த வுலகத்தில் மனிதரைத் தேவர் என்று உரைப்பர். தேவரை மற்ற மும்மூர்த்திகள் எனச் சொல்வார்க ளுந் நான்முகனையும் திருமாலையும் பரம்பொருள் என வுரைப்பர். அவ்வாறு சொல்லப்படுவன உபசாரமே அல்லாது உண்மையன்று.

(மானுடத்தர் — மனிதர்)

4318. “அவ்வாறு சொல்லப்படுவதை இழிவான புகழ்ச்சி போல் எண்ணாதே! ஞானிகளால் துதிக்கப் படுவதை, எவராலும் எட்டப் படாததை, உணர்ந்தால் தூய மோட்ச இன்பம் அளிப்பதை, உபநிடதத்தின் பொருளாகிய உண்மையாய் உள்ளதை, நான் சொல்வேன், கேட்பாயாக!” என்று சொல்லி, வீரவாகு தேவர், மேலும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

4319. “பூமியைத் தன் அடியால் அளந்த திருமாலும் நான்முகனும் அளவில்லாத காலம் வரை தேடியும் காணப் படாதிருந்த சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணில் பரஞ் சுடரான ஆறுமுகத்திருவுருவாக, உள்ளே பொருந்திய பெரிய அருளின் தன்மையால், குமரக்கடவுள் குழந்தையாக அவதாரம் செய்தார்.

4320. “முதல்வர்க்கெல்லாம் முதல்வராகுபவர்க்கும் முற்பட்டு முதல்வராய்த் தனக்கு ஒப்பில்லாதவராய், ‘ஈசன்’ என்ற திருப்பெயரைக் கொண்டு இனிய உயிர்களுக்கு உயிராய் அருவமாய் உருவமாய், அருவுருவமாப், யாவருக்கும் தந்தையாய் இருக்கின்ற முழுமுதற்கடவுளான சிவனே அம்முருகப் பெருமான் ஆவார்.”

4321. சிவபெருமானே தம் திருவிளையாடலால் தாமே தமக்கு மகன் ஆனார். அதனை அவருக்கு ஆறு முகங்கள் உள்ளதால் அறிந்து கொள். ஒளி பொருந்திய மணியிடத்தினின்றும் கதிர்கள் உண்டாகின்ற தன்மையைப் போல், பேசுங்கால், முருகப்பெருமான் சிவனிடத்தினின்றும் வேறானவர் அல்லர்.

- 4322 பூதம் ஐந்தினுள் கீழ்நிலைத் தாகிய புலியுள்
ஒது கின்றபல் லண்டத்தின் ஓராயிரத் தொட்டுங்
கோதில் ஆக்கமும் படைகளும் உனக்குமுன்
கொடுத்த
ஆதி ஈசனே அவனெனின் மாந்ருவ தரிதோ.
- 4323 ஏத மில்புவி அண்டங்கள் பெற்றனம் என்றே
பேதை உன்னினை சிறிதவன் தன்னருள் பெறு
வேர்
பூதம் மைந்தனும் ஏனைய திறத்தினும் புறத்து
மீது மாமண்டம் எவற்றிற்கும் வேத்தியல் புரிவார்.
- 4324 ஆதி யாகிய குடிசையும் ஐவகைப் பொறியும்
வேதம் யாவையும் தந்திரப் பான்மையும் வேறா
ஓத நின்றிடு கலைகளும் அவ்வவற் றுணர்வாம்
போதம் யாவையுங் குமரவேள் பொருவிலா
வுருவம்.
- 4325 எங்க ணும்பணி வதனங்கள் எங்கணும் விழிகள்
எங்க ணுந்திருக் கேள்விகள் எங்கணுங் கரங்கள்
எங்க ணுந்திருக் கழலடி எங்கணும் வடிவம்
எங்க ணுஞ்செறிந் தருள்செயும் அறுமுகத்
திறைக்கே.
- 4326 தாம ரைக்கணான் முதலிய பண்ணவர் தமக்கும்
ஏழு றப்படு மறைக்கெலாம் ஆதிபெற் றியலும்
ஓமே னப்படும் குடிசையே ஒப்பிலா முருகன்
மாழு கத்துளொன் றாமவன் தன்மையார் வகுப்
பார்.

4322. “ஐந்து பூதங்களுள் இறுதியில் உள்ளதான மண்ணுலகத்தில் உள்ளது என்று சொல்லப்படும் பல அண்டங்களுள் ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும், குற்றம் இல்லாத செல்வங்களையும், படைகளையும், உனக்கு முன்னம் தந்த ஆதிகடவுளான சிவபெருமானே அந்த முருகப்பெருமான் என்றால், இவற்றையெல்லாம் இல்லாது மாற்றுவது அப்பெருமானுக்கு அரியதோ?

4323. “குற்றமில்லாத புனி அண்டங்களை ஆளப் பெற்றுவிட்டோம் என்று, அறிவற்றவனே, நீ எண்ணி விட்டாய். அம்முருகப்பெருமானின் அருளில் சிறியதைப் பெற்றவர் ஐந்து பூதங்களிலும், மற்றைய இடங்களிலும், வெளியிலும், மேலுமான எல்லா அண்டங்களையும் ஆள்வர்.

4324 “எல்லாவற்றுக்கும் முதலான பிரணவமும், ஐந்து பொறிகளும், சகல வேதங்களும், இதுவன்றிச் சொல்லப்படுகின்ற கலைகளும், அவற்றில் சொல்லப்படுகின்றவையும் மற்றவையான யாவும் குமரக்கடவுளின் திருவுருவமாகும்.

4325. “எங்கும் நின்று திருவருள் செய்யும் முருகப் பெருமானுக்கு எங்கும் யாவராலும் வணங்கப்படும் திருமுகங்கள்; எல்லா இடங்களிலும் திருக்கண்கள்; எல்லா இடங்களிலும் திருச்செவிகள்; எல்லா இடங்களிலும் திருக்கைகள்; எல்லா இடங்களிலும் கழலணிந்த திருவடிகள்; எல்லா இடங்களிலும் திருவுருவங்கள்.

4326. “செந்தாமரை மலர் போன்ற விழிகளை யுடைய திருமால் முதலான தேவர்க்கும், இன்பத்தை அளிக்கும் வேதங்களுக்கும், மற்ற எல்லாவற்றுக்கும் முதன்மை பெற்று விளங்கும் ‘ஓம்’ எனக் கூறப்படுகின்ற- பிரணவமே, ஒப்பில்லாத முருகப் பெருமானின் அழகிய திருமுகங்களில் ஒன்றாகும். அத்தகைய அப்பெருமானின் இயல்பை யாவரே எடுத்துக் கூறவல்லார்?

280 □ கந்தபுராணம்

4327 முக்கண் மூர்த்தியும் ஆங்கவன் முண்டகா

சனனும்

சக்க ரப்படை அண்ணலும் ஆங்கவன் தானே
திக்குப் பாலருங் கதிர்களும் முனிவருஞ் சிறப்பின்
மிக்க தேவரும் ஆங்கவன் யாவர்க்கும் மேலோன்.

4328 ஈட்டு மன்னுயிர் எவற்றிற்கும் இருவினைப் பயனைக்
கூட்டு வானவன் ஆங்கவை அலைமையனக் கூடின்
வேட்ட மேனிலைக் கதிபுரி வானவன் மேலாய்க்
காட்டு வான்முதல் திறமெலாம் ஆங்கவன்

கண்டாய்.

4329 சிறுவன் போலுறும் குரவனே போலுறும்

தினையில்

குறியன் போலுறும் நெடியவ னாகியும் குறுகும்
நெறியின் இன்வணம் வேறுபல் லுருக்கொரு

நிலவும்

அறிவர் நாடருங் கந்தவேள் ஆடலார் அறிவார்.

4330 சிவன தாடலின் வடிவமாய் உற்றிடும் செவ்வேள்
அவன தானையின் அன்றியே பெயர்கிலா

தணுவும்

எவர வன்றனி ஆற்றலைக் கடந்தவர் இவ்ணநீ
தவம யங்கினை அவன்தனி மாயையிற் சார்வாய்.

4331 எல்லை இல்லதோர் பொருளெலாம் ஆகுறும்

யாவும்

அல்ல னாகியும் இருந்திடும் அருவமு மாறும்
பல்வ கைப்படும் உருக்கொளும் புதியறிற் பயிலும்
தொல்லை யாதியாம் அநாதியும் ஆகியே

தோன்றும்.

4327. “முன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானும் அவரே ஆவார். தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் சக்கரப்படையை உடைய திருமாலும் அவரே ஆவார். எட்டுத்திக்குப் பாலகரும், சந்திர சூரியரும், முனிவரும், சிறப்பால் மிக்க தேவர்களும் அவரே ஆவார். யாவரினும் மேலான ஹைவரும் அவரே ஆவார்.

4328. இருவினைகளைச் செய்கின்ற உயிர்கள் யாவற்றுக்கும் இருவினைப் பயன்களுக்கேற்ற நன்மை தீமையான வற்றை அளிப்பவர் அப்பெருமானே ஆவார். இருவினை ஒப்பு வருமாயின், விரும்பும் சிறந்த பதவியான வீடுபேற்றை அளிப்பவரும் அவரே! வானம் முதலியவாகச் சொல்லப்படும் யாவும் அவரே!

4329. “அப்பெருமான் சிறுவனைப் போலவும் இருப்பார்; ஆசிரியனைப் போலவும் இருப்பார்; திணையை விடச் சிறிய வடிவாகவும் இருப்பார்; நெடிய வடிவாகவும் இருப்பார்; இங்ஙனம் பலவேறு வடிவங்களைக் கொண்டு விளங்குவார். ஞானியரால் உணர்வதற்கரிய குமரக் கடவுளின் திருவிளையாடலை யார் அறிவார்?

4330. “சிவபெருமானின் திருவிளையாட்டின் வடிவாய் எழுந்தருளியுள்ளவர் முருகப்பெருமான். அவரது ஆணையில்லாது ஓர் அணுவும் அசையாது. அவரது ஒப்பற்ற ஆற்றலைக் கடந்தவர் எவர்? இங்கு நீயும் அவரது ஒப்பற்ற மாய வலைக்குள் அகப்பட்டு மிகவும் மயங்கினாய்.

4331. “அவர் அளவில்லாத பொருள்களாயும் இருப்பார்; எல்லாப் பொருள்களாகவும் இருப்பார்; அருவமாகவும் இருப்பார்; பலவகையான வடிவங்களையும் கொள்வார்; புதியவராயும் காணப்படுவார்; ஆதிப் பொருளுக்கும் அப்பாற்பட்டு அநாதிப் பொருளாகவும் ஆவார்.

282 □ கந்தபுராணம்

- 4332 வாரி வீழ்தரும் புன்னுனித் துள்ளிகண் மான
நேரி லாதமர் குமரவேள் நெடியபேர் உருவின்
ஒரு ரோமத்தின் உப்பிலா அண்டங்கள் உதிக்கும்
ஆர வன்திரு மேனியின் பெருமையை அறிவார்.
- 4333 தொலைவி லாஉயிர்த் தொகுதியுந் தொல்லையைம்
பூதத்
தலகி லண்டமும் ஏனவும் ஆதியங் குமரன்
நிலைகொள் மேனியின் நிவர்தரும் உரோமத்தின்
நின்றே
உலவை யின்றிமுன் னுத்திடும் இறுதிநாள்
ஒடுங்கும்.
- 4334 ஆவ தாகிய வடிவத்தின் அகிலமும் செறிந்து
மேவு மந்நிலை அனையனே அல்லது வேறிங்
கேவர் கண்டனர் அவ்வுரு வியற்கையை
எங்கோன்
தேவர் யாவர்க்குங் காட்டிடக் கண்டனர் சிறிது.
- 4335 தண்டல் இல்லதோர் ஒன்றொரு மயிர்நுனித்
தலையின்
அண்ட மெண்ணில கோடிகள் கோவைபட்
பசையப்
பண்டு மேருவின் கந்தவேள் கொண்டதோர்
படிவம்
கண்டி லாய்கொலாங் கணிப்பிலாப் பவம்புரி
கடியோய்.
- 4336 அன்று கந்தவேள் அமைந்ததோர் பெருவடி
வதனுள்
ஒன்று ரோமத்தின் இருந்ததற் காற்றிடாது
உளதாய்த்
துன்றும் ஆயிரத் தெட்டெனும் அண்டமாந்
தொகையும்
இன்று நீயது தெரிகிலை சிறுவனென் றிசைத்தாய்.

4332. “புல்லின் நுனிகளில் விழும் மழைத்துளி களைப் போல, ஒப்பற்றவராக விளங்கும் முருகப் பெருமானின் திருமேனியில் உள்ள ஓர் உரோமத்தினின்றும் அளவில்லாத அண்டங்கள் தோன்றும். அங்ஙனமானால், அப்பெருமானின் திருமேனியின் பெருமையை உணர வல்லவர் யாவர்?

4333. “அழிவற்ற உயிர்க்கூட்டங்களும், பழைய ஜம்பூதங்களும், அவற்றில் தோன்றுகின்ற அளவில்லாத அண்டங்களும், மற்றவையும், ஆதிமுதல்வரான முருகப் பெருமானின் அழிவற்ற திருமேனியில் காணப்படும் மயிரினின்றும் படைப்பு தோறும் அழிவின்றி முன்னே தோன்றும். யுக முடிவு காலத்திலே அவையெல்லாம் அந்த மயிரிலேயே ஒடுங்கும்.

4334. “அப்படிப்பட்ட திருவுருவத்தில் எல்லாம் நெருங்கிப் பொருந்தியிருக்கும். அவ்வாறு அவை நெருங்கி யிருக்கின்றமையை அம் முருகப்பெருமானே அன்றிமுற்றிலும் கண்டவர் வேறு எவர்? அந்தப் பெருமான் தம் உருவத்தின் இயல்பைச் சிறிது காட்டத் தேவர்கள் எல்லாம் கண்டனர்.

4335. “குறைவற்ற பல பாவங்களைச் செய்த கொடியவனே! கெடுதலற்ற ஒரு மயிர் நுனியிலே அளவில்லாத அண்டங்கள் கோவையாக அசைய, முன் காலத்தில் மேரு மலையில் முருகப்பெருமான் கொண்ட பேருருவத்தை நீ காணவில்லையோ?

4336. “அக்காலத்தில் முருகப்பெருமான் கொண்ட பெரு வடிவத்துள் உண்டான ஒரு மயிரில் பொருந்தி இருந்தவைகளுக்கு உன்னிடம் உள்ள ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களும் நிகராகாது. அதனை நீ உணரவில்லை. ஆதலால் சிறுவன் என்று சொன்னாய்.

284 □ கந்தபுராணம்

- 4337 அளப்ப ருங்குணத்து ஆதியாம் எம்பிரான் அமரர்
தளைப்ப டஞ்சிறை மாற்றவுஞ் சதுர்முகன்
முதலோர்
கொளப்ப டந்துயர் அகற்றவுங் கொடியரை
யறுத்து
வளப்ப டம்பரி சுலகெலாம் போற்றவும் வந்தான்.
- 4338 வாழி யானநின் ஆயுளும் வன்மையும் வரமும்
கேழில் சுற்றமும் படைகளும் வான்றொடக்
கிளர்ந்து
பூழி யாலுயர் மால்வரைச் சூழலிற் புகுந்த
ஊழி மாருதம் போலடும் எம்பிரான் ஒருவேல்.
- 4339 ஆகை யால்இவை உணர்ந்திலை இணையிலா
தமர்ந்த
ஏக நாயக முதல்வனைப் பாலனென் நிகழ்ந்தாய்
சேகு லாவிய மனமுடைக் கற்பிலாச் சிறியோய்
போக போகயாம் இவ்வொரு தவற்றையும்
பொறுத்தாம்.
- 4340 நொய்ய சொற்களால் எந்தையை இகழ்ந்தனை
நொடிப்பின்
வெய்ய நாத்துமித்து உன்னுயிர் வாங்குவம் விடுத்த
ஐயன் ஆணையன் றாதலின் அளித்தனம் அதனால்
உய்தி இப்பகல் வேற்படைக் குண்டியாய்
உறைவோய்.
- 4341 உறுதி இன்னமொன் றுரைக்குவம் நீயும்உன்
கிளையும்
இறுதி இன்றியே எஞ்சுதல் வேண்டுமேல்
இமையோர்
சிறைவி டுக்குதி இகலினைத் தவிருதி செவ்வேள்
அறைக முற்றுணை அரணமென் றுன்னியே அமர்ந்தி.

4337. “அளவில்லாத வியக்கத்தக்க குணங்களை யுடைய எம் முருகப்பெருமான், தேவர்களின் விலங்குடன் கூடிய சிறையை ஒழிக்கவும், நான்முகன் முதலியவர் அடைந்துள்ள துன்பங்களை ஒழிக்கவும், கொடியவரை ஒழித்து உலகம் முழுதும் வளம் அடையும்படி காத்து அருள் செய்யவும் எழுந்தருளியுள்ளார்.

4338. “எம் பெருமானின் வேல், வானத்தை அளாவ வளர்ந்து, புழுதியால் உயர்ந்த மலையிடத்தில் பெருங் காற்று வீசியதைப் போல், வாழ்வதற்குரிய நின் ஆயுளும், வலிமையும், வரங்களும், ஒப்பில்லாத சுற்றங்களும், சேனைகளும் என்ற இவற்றையெல்லாம் வீரையில் அழித்து விடும்.

4339. “வைரமுடைய உள்ளத்தையும் கற்கவேண்டிய வற்றைக் கல்லாமையும் உடைய சிறியனே! நீ இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்தாயில்லை. ஒப்பில்லாதவராக விளங்கும் ஒரு பரம்பொருளான முருகப் பெருமானைச் ‘சிறுவன்’ என்று சொல்லி இகழ்ந்தாய் போலும்! போனால் போகட்டும் என்று இந்த ஒரு குற்றத்தை மட்டும் பொறுத்துக் கொண்டோம். (சேகு—வைரம்)

4340. “எம் இறைவனின் வேலுக்கு இரையாக இருப்பவனே! நீ இழிவான சொற்களால் எம் இறைவனை இகழ்ந்து பேசினாய், விரைவாக உன் நாலை அறுத்து உனது உயிரையும் பறிப்போம். என்னை இங்குத் தூதாக அனுப்பிய முருகனின் ஆணை அதுவன்று; ஆதலால் உன் உயிரை உனக்கு அளித்தேன். இன்று மட்டும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிரு!

4341. “உனக்கு, இன்னும் ஓர் உறுதியைச் சொல்வேன். நீயும் உன் சுற்றத்தவரும் இன்னும் அழியாமல், இருக்க வேண்டுமானால், தேவர்களைச் சிறையினின்று விட்டு விடு! போர் உண்டாவதைத் தவிர்ப்பாயாக! கந்தவேளின் கழல் அணிந்த திருவடிகளே அடைக்கலம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருப்பாயாக!”

286 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 4342 என்றிவை பலப்பல இகப்பில் பெரு மாயைக்
 குன்றெறி படைக்குரிசில் கொள்கையது இயம்பப்
 புன்றொழில் படைத்துடைய பூரியன் உணர்ந்தே
 கன்றினன் உயிர்த்திணைய கட்டுரைசெய் கின்றான்.
- 4343 கூரெயி நெழாதகுழ இச்சிறுவன் உய்த்த
 சாரென நினைந்துனது தன்னுயிர் விடுத்தேன்
 பேரவை அவன் பெருமை பின்னுமொழி கின்றாய்
 வீரமும் உரைக்குதியென் வெய்யசின முன்னாய்.
- 4344 கொஞ்சமொழி கொண்டகுழ விச்சிறுவன் மேலாய்
 எஞ்சலில தோர்முதல்வ னேயெனினு மாக
 அஞ்சிடுவ னோகிறிதும் அண்டநிலை தோறும்
 விஞ்சிஅமர் பண்ணவர்கள் யாவரையும் வென்றேன்.
- 4345 சேண்புரம தாகியமர் தேவர்கிறை தன்னை
 வீண்படு கனாவினும் விடுக்கநினை கில்லேன்
 ஏண்பல பகர்ந்தனை எனக்குளதிர் இருந்தே
 காண்பன தெலாமொரு கணத்திலினி யென்றான்.
- 4346 கொற்றமிது குரன்னிவை கூறியுயல் நின்ற
 அற்றமறு மானவருள் ஆயிரரை தோக்கி
 ஒற்றுமைசெய் தோனுயிர் ஒறுத்தல்பழி வல்லே
 பற்றியிவ னைச்சிறை படுத்திடுதி ரென்றான்.

4342. என இவ்வாறு வீரவாகு தேவர், நீங்குதல் இல்லாத பெரிய மாயையுடைய கிரவுஞ்ச மலையைத் துளைத்த வேலையுடைய முருகப் பெருமானின் குண நலன்களை எடுத்துச் சொல்விடவும், இழிவான தொழிலையுடைய அசுரனான அற்பன் அவற்றையெல்லாம் கேட்டறிந்து சினம் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டவனாக இவற்றைக் கூறினான்.

4343. “கூர்மையான பற்கள் இன்னமும் முளைக்கப் பெறாத இளஞ்சிறுவனால் அனுப்பப்பட்ட தூதன் என நினைத்து, உன் உயிரைப் பறிக்காது விட்டேன். அவ்வாறு கொல்லாதிருந்தும் நீ போகின்றாயில்லை. இன்னமும் அவனது பெருமைகளையே பேசிக் கொண்டிருக்கின்றாய்! இவற்றுடன் வீர மொழிகளையும் சொல்கின்றாய்; நீ எனக்கு உண்டாகின்ற சினத்தை எண்ணிப் பார்க்கவில்லை.

4344. “கொஞ்சம் மழலைச் சொல்லையுடைய அந்த முருகன் உயர்ந்த கெடாத கடவுளாக இருந்தாலும் இருக்கட்டும். ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் உள்ள தேவர்களை வென்ற நான் அஞ்சுவேனோ?

4345. “வான் உலகை இடமாகக் கொண்டு வாழ்கின்ற தேவர்களின் சிறைகளைப் பயனற்ற கனவிலும் விடும்படி எண்ணமாட்டேன். நீ என் எதிரில் இருந்து இறுமாப்பான சொற்களைச் சொன்னாய். ஓர் இமைப் போதில் அனைத்தையும் காண்பேன். (அழிப்பேன்)

4346. வெற்றியுடைய சூரன் இவற்றைக் கூறி, பக்கத்தில் நின்ற அசுரர்களில் ஆயிரம் பேரைப் பார்த்து, “தூதனாக வந்த இவனைக் கொல்லுதல் குற்றமாகும்.” ஆகவே இவனை விரைவாகச் சிறையில் அடையுங்கள்!” என்று ஆணையிட்டான்.

- 4347 என்னலுமல் வாயிரரும் ஏற்றெரி விழித்துத்
துன்னுகன லைப்புக்கை சுலாவுவது மானப்
பொன்னின்மீளிர் பீடிகை அமர்ந்தபுகழ் வீரன்
தன்னைவளை குற்றனர் தருக்கினொடு பற்ற.
- 4348 மிடல்தகுவர் சூழ்வரலும் வீரனெழுந் தன்னோர்
முடிச்சிகை ஓராயிரமும் மொய்ம்பினொரு கையால்
பிடித்தவுணர் மன்னன்அமர் பேரவை நிலத்தின்
அடித்தனன் நொடிப்பிலவர் ஆவிமுழு துண்டான்.
- 4349 மார்புடைய மொய்ம்பொசிய வார்குருதி சோர
ஓர்புடையின் யாவரையும் ஒல்லைதனின் அட்டே
சூர்புடையின் முன்னதனி துன்னும்வகை வீசிச்
சீர்புடைய நம்பிஇவை செப்பல்புரி கின்றான்.
- 4350 எந்தைநெடு வேலுனை இனித்தடிதல் திண்ணம்
மந்தமுறு முன்னமுன தைம்புலனும் வெஃக
வந்தபல துப்புரவும் வல்லைபெரி தார்ந்தே
புந்திதெளி வாய்அமர்தி போந்திடுவ னென்றான்.
- 4351 சீயவிறல் அண்ணல்இவை செப்பியகல் காலை
ஆயவன் இருந்திடும் அரித்தவிசு தானும்
மீயுறவெ முந்துவிசும் பிற்றலையின் ஏகி
மாயையென ஒல்லையின் மறைந்துபடர்ந் தன்றே.

4347. குரபன்மன் இப்படிச் சொன்னதும், அந்த அசுரர் ஆயிரவரும், எதிர்த்துக் கண்கள் தீப் பறக்கப் பார்த்து, நெருங்கிய தீயைப் புகை சூழ்ந்தது போல், பொன்னால் செய்யப்பட்டு விளங்கும் பீடத்தின் மீது அமர்ந்து இருக்கும் வீரவாகு தேவரைப் பிடிக்கும் பொருட்டுச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

4348. ஆற்றலால் மிக்க அசுரர்கள் சூழ்ந்து கொள்ளவும் வீரவாகு தேவர் தாம் இருந்த இருக்கை விட்டு எழுந்து வன்மையுடன் அந்த ஆயிரவர் தலையில் இருந்த முடியைக் கையால் பிடித்து அசுர மன்னனான குரபன்மன் இருக்கும் பெரிய அவையில் தரையிலே அடித்து விரைவாக அவர்களின் உயிரை அழித்தார்.

4349. சிறப்புடைய வீரவாகு தேவர், அந்த அசுரர்களின் மார்பு ஓடியவும், இரத்தம் சிந்தவும், ஒரு பக்கமாக அவர்களை அடித்துக் கொண்டு, குரபன்மனின் எதிரில் அவை விரைவாகச் சென்று விழுமாறு வீசி, அந்தச் குரபன் மனைப் பார்த்துச் சொல்லலானார்.

4350. “இனி எம் இறைவனின் வேல் உன்னைக் கொல்வது உறுதி. நீ இறப்பதற்கு முன் உன் ஐம்புலன்களும் விரும்புமாறு பல இன்பங்களையும் மிக விரைவாய் அனுபவித்துத் தெளிந்த அறிவுடன் இருப்பாய்! வருகின் றேன்!” என்று சொன்னார்.

4351. சிங்கம் போன்ற ஆற்றல் கொண்ட வீரவாகு தேவர் இவ்வாறு சொல்லிச் செல்கின்ற சமயத்தில், அவர் அமர்ந்திருந்த அரியணையும் மேலே எழுந்து வானத்தில் சென்று மாயையைப் போல விரைவாக மறைந்தது!

13. சதமுகன் வதைப் படலம்

- 4352 ஒண்ணில எயிற்றினரொ ராயிரரை அட்டே
எண்ணலன் அவைக்களம் இகந்துபடர் காலைச்
கண்ணினழல் காலும்வகை கண்டுபுடை யாக
நண்ணுசத மாமுகனை நோக்கிநவில் கின்றான்.
- 4353 ஆறுமுகன் ஆளைஇவன் ஆயிரரை இங்ஙன்
கோறல்புரிந் தானெனது கொற்றமுழு தெள்ளி
வேறலுடை யோர்களை மென்மைபல செப்பிச்
சேறல்புரி வான்தவிசும் உம்பரிடை செல்ல.
- 4354 ஒட்டியதம் வீரரை ஒருத்தகல் வனேனும்
விட்டதொரு தூதனொடு வெஞ்சமர் இயற்றி
அட்டல்பழி யாகும்அவன் ஆற்றலை அடக்கிக்
கட்டிவிரை வால்வருகெ னக்கழற லோடும்.
- 4355 சூல்குல முகில்பொருவு சூரனடி தாழா
ஏற்கும்விடை பெற்றிசைவின் ஏகுதல் புரிந்தான்
நாற்கடலும் மேவினும் நதுப்பரிய ஊழிக்
காற்கனலின் ஓதைதொடர் காட்சியது மான.
- 4356 ஏகுசத மரமுகன் இலக்கமற வீரர்
பாகம்வர எண்ணில்படை பாணியிசை பற்றி
வேகமொடு சென்றதனி வேலன்விடு வீர
வாகுவினை எய்திஒரு மாற்றம்அறை கின்றான்.

13. சதமுகன் வதைப் படலம்

4352 ஒளி பொருந்திய நிலவைப் போன்ற கோரைப் பற்களையுடைய அசுரர் ஆயிரவரைக் கொன்று சற்றும் மதிக்காது வீரவாகு தேவர் சபையை விட்டுச் செல்லும் சமயத்தில், அதைக் சண்களில் தீப்பொறி பறக்குமாறு குரபன்மன் பார்த்துத், தன் அருகிலே நின்று கொண்டிருந்த ஆயிர முகங்களை யுடையவனை நோக்கி இப்படிச் சொல்ல லானான்.

4353. “ஆறுமுகனின் தூதனான இவ்வீரவாகு இங்கு ஆயிரம் பேரைக் கொன்று, என் வீரம் முதலானவற்றை முற்றும் இகழ்ந்து வெற்றியுடையார் பேர்ல வீர மொழி களைச் சொல்லி, தான் அமர்ந்திருந்த இருக்கையும் வான் வழியாகப் போகத் தானும் செல்கின்றான்.

4354. “வீரவாகு எதிர்த்த நம் வீரர் ஆயிரவரைக் கொன்று விட்டுச் செல்கின்றான். ஆயினும், ஒருவன் அனுப்பிய தூதனைக் கொல்வது பெரும் பழியாகும். ஆகவே, அவனது வலிமையை அடக்கிப் பிடித்து விரைவில் இங்குக் கொண்டு வருக!” என்று சொன்னான்.

4355. சதமுகன் கருக்கொண்ட கரிய மேகத்தைப் போன்ற கருநிறமுடைய குரபன்மனின் அடிகளை வணங்கித் தக்க ஆணையைப் பெற்று, நான்கு பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துள்ள கடல் சூழ்ந்து வந்தாலும் கெடுத்தற்கு முடியாத ஊழிக் காலத்தில் வீசும் பெருங்காற்றை, வடவாமுகாக்கினி தொடர்ந்துசென்றாற் போலச் சென்றான்.

(நதுப்பு — கெடுத்தற்கு இயலாத)

4356. அங்ஙனம் செல்கின்ற சதமுகன், இலட்சம் வீரர்கள் பக்கத்திலே சூழ்ந்து வரப், பல படைக்கலங்களைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு விரைவாய்ப் போய், ஒப்பில்லாத முருகப்பெருமான் அனுப்பியருளிய தூதனான வீரவாகு தேவரை அடைந்து ஒரு சொல் சொல்லலானான்.

292 □ கந்தபுராணம்

4357 காவல்பல நீங்கிவரு கள்வஉல குள்ளோர்
ஏவரும் வியப்பவரும் எங்கள்இறை முன்னம்
மேவினை இகழ்ந்துசில வீரருயிர் வெளவிப்
போவதெவன் நில்லுனது போர்வலி அழிப்பேன்.

4358 பட்டிமை உருக்கள்கொடு பாறல்அரி தாசை
எட்டுள பரப்பதனுள் ஆண்டகல்வை யேனும்
விட்டிடுவ னோஎன விளம்பிவெரிந் எய்திக்
கிட்டுதலும் வீரனிது கேட்டனன் எதிர்ந்தான்.

வேறு

4359 கொற்ற வேலுடை அண்ணல்தன்
மொழியினைக் கொண்டிலன் இகழ்ந்தென்னைப்
பற்ற ஆயிரர் தங்களை
விடுத்தலும் படுத்தனன் பெயர்காலை
மற்றும் ஈதொரு வயவனை
உய்த்தனன் மன்னவன் இவன்ஆவி
செற்று மாநக ரந்தனை அழித்தனன்
செல்லுவன் இனியென்றான்.

4360 கருதி இன்னணம் சதமுகன்
எனப்படு காவலன் றனைநோக்கிக்
குருதி வேலுடைப் பண்ணவன்
அடிமனங் கொண்டுதிண் டிறல்வாகு
பொருதல் உன்னியே ஈண்டறை
கூவினை பொள்ளெனப் படையோடு
வருதி யாலெனத் தெள்விளி
யெடுத்தனன் மறலிக்கும் இறைபோல்வான்.

4357. “பல வகையான காவல்களையும் கடந்து வந்த திருடனே! எல்லா வுலகங்களிலும் உள்ளவர்கள் எல்லாம் புகழ்கின்ற எம் மன்னன் எதிரில் நீ வந்தாய்! அவரையும் இகழ்ந்து சில வீரர்களின் உயிரையும் பறித்துக் கொண்டு போவதேன்! நில்! நான் உன் போர் வலியை அழிப்பேன்!

4358. “கள்ள வடிவங்களைக் கொண்டு செல்வதற்கு முடியாமல் எட்டுத்திக்கு எல்லைகளுக்குள் எங்குப் போவாயினும் நான் உன்னைத் தப்பிச் செல்லும்படி விட்டுவிடுவேனோ!” என்று சொல்லிக் கொண்டு பின்னால் நெருங்கி வரவும், வீரவாகு தேவர் தாம் போதலை நிறுத்தி, அவனுக்கு எதிராகத் திரும்பினார்.

4359. “மன்னன் சூரபன்மன், வெற்றியுடைய வேல் ஏந்திய முருகப்பெருமானின் சொல்லை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. எம் இறைவரையும் இகழ்ந்து என்னையும் பிடிக்கு மாறு ஆயிரம் பேர்களை ஏவினன். அவர்களையெல்லாம் கொன்று திரும்பும்போது வேறு வீரனை அனுப்பியுள்ளான். இவ்வாறு அனுப்பப்பட்டு வரும் இந்த அசுரனின் உயிரை இனி அழித்து இந்த வீரமகேந்திரத்தையும் அழித்து விட்டுத் திரும்புவேன்!” என்று வீரவாகு தேவர் எண்ணினார்.

4360. இவ்வாறு கருதி குருதி தோய்ந்த வேலையுடைய முருகப்பெருமானின் திருவடிகளை உள்ளத்தில் எண்ணிச் சதமுகன் என்று அழைக்கப்படுகின்ற அந்த அசுரத் தலைவனைப் பார்த்து, “போர் செய்ய நினைத்து என்னை அறைகூவி அழைத்தாய்! ஆதலால் உன் படையுடன் விரைவில் வருவாயாக!” என்று காலனுக்கும் காலனான வீரவாகு தேவர் சொன்னார்.

294 □ கந்தபுராணம்

4361 எல்லை யன்னதிற் சதமுகற்
 குழ்தரும் இலக்கரும் எதிருன்றி
 வில்லு மிழந்திடு வெஞ்சரந்
 தொடுத்தனர் வேற்படை விடுக்கின்றார்
 கல்லெ னும்படி நேமிகள்
 உருட்டினர் கப்பணஞ் சிதறுற்றார்
 வல்லை முத்தலைப் படையெழு
 வோச்சினர் மழுக்கொடே எறிகின்றார்.

4362 அணிகள் பட்டவர் விட்டஇப்
 படைவகை அண்ணன்மேற் புகலோடுந்
 துணிகள் பட்டன நெரிந்தன
 எரிந்தன துகளுமாய்ப் போயிற்றால்
 மணிகள் பட்டிடும் இருஞ்சிறைக்
 கலுழர்க்குள் வலியன்மேற் படுநொய்ய
 பணிகள் பட்டன போன்றன
 வேறிலை படியெடுத்த துரைத்தற்கே

4363 இலக்க மாகிமுன் னின்றபேர்
 ஆண்டகை இவர்செய் லினைநோக்கி
 இலக்கமாய் முழு துலகமுந்
 துளக்கியே இராயிரப் பத்தென்னும்
 இலக்க மாமுடி கொண்டதோர்
 சூனிகை இம்மெனப் பறித்தேந்தி
 இலக்கமாகியே யெதிர்பொரு தானவர்
 தங்கள்மேல் எறிந்திட்டான்.

4361. அப்போது சதமுகனைச் சூழ்ந்து வந்த இலட்சம் வீரரும் எதிர்த்து நின்று கொடிய அம்புகளை எய்தனர்; வேல்களை வீசினர்; 'கல்' என முழங்கும் வண்ணம் சக்கரங்களை விடுத்தனர்; கை வேல்களைப் பாய்ச்சினர்; மூன்று தலைகளைக் கொண்ட சூலங்களை விட்டனர்; கோடாரி கொண்டு வீசினர்.

4362. அணி வகுத்து நிற்கும் அந்த அசுரர்களால், விடப்பட்ட இந்த ஆயுதக் கூட்டங்கள் வீரவாகு தேவரின் திருமேனியில் வந்து படவும், அவையெல்லாம் துளிகள் ஆயின; நெரிந்தன; துகள்களாகவும் ஆயின; கழுத்தில் வரிகளையுடைய பெரிய இறகுகளையுடைய கருடர்களுக்குத் தலைவனான வைந்தேயன் மீது போருக்கு வந்து அழிந்த சிறிய பாம்புகளை ஒத்தன என்று உரைப்பதே அன்றி வேறு உவமானம் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கின்றது?

4363. அசுரர்களின் ஆயுதங்களுக்கு இலக்காக எதிரில் நின்ற வீரவாகு தேவர், இவ்வசுரர்களின் செயலைப் பார்த்தார். ஒளியுடையதாய் உலகங்களையெல்லாம் விளக்கிக் கொண்டு இருபதினாயிரம் என்ற தொகையினைக் கொண்டு நிற்கும் உச்சிகளையுடைய ஒரு குளிகையை விரைவாகப் பிடுங்கி எடுத்து ஓர் இலட்சம் பேர் என்ற தொகையாய் வந்து போர் செய்யும் அசுரர் மீது எறிந்தனர்.

(இலக்கம் -- முதலடியில் இலக்கு எனவும், இரண்டாம் அடியில் 'ஒளி' எனவும், மூன்றாம் அடியில் 'தொகை' எனவும் நான்காம் அடியில் இலட்சம் எனவும் பொருள்பட நின்றது.)

296 □ கந்தபுராணம்

4364 ஏதி லான்விடு குளிகை

சிறகர்பெற் றிறந்துவீழ் மேருப்போல்
 மீது சென்றமர் இயற்றியே
 நின்றிடும் வெய்யவர் மிசையெய்தித்
 தாது முற்றவுஞ் சாந்துபட்
 டொருங்குறத் தனுவெலாஞ் சதைத்திட்டே
 ஓத நீர்முகி லார்ப்பொடு
 புவிக்கண்வீழ்ந் துடைந்தன உதிராகி.

4365 கொடிசெ றிந்திடு குளிகை

தன்னுடன அவுணர்தங் குழாங் கொண்ட
 முடிசி தைந்தன நாசினீ
 டலையெலாம் முடிந்தன முடிவில்லா
 வடிவ மைந்திடு கன்னகூடத்
 தொகை மாய்ந்தன நிலைகொள்ளும்
 அடித கர்ந்தன கொடுங்கையும்
 மாண்டன ஒழிந்தவும் அழிவுற்ற.

4366 இலக்கர் தம்மையுஞ் குளிகை

தன்னுடன் இமைப்பொழு தினில்அட்டு
 நிலக்கண் வீரனின் றிடுதலுஞ்
 சதமுகன் நிரைவிழி கொடுநோக்கிக்
 கலக்க நண்ணியே தமரினைக்
 காண்கிலன் கவன்றனன் தெளிவெய்தி
 உலக்கை சூலம்வேல் சக்கரந்
 தோமரம் ஒச்சுதல் உறுகின்றான்.

4364. அக்ரரின் பகைவரான வீரவாகு தேவர் பிடுங்கி எறிந்த சூளிகை, மேலே போய் வானத்தே நின்று போர் செய்யும் அக்ரர் மீது பட்டு, அவர்களின் ஏழு தாதுக்களும் பொடியாகி உடல் எல்லாம் ஒரே காலத்தில் அழியுமாறு செய்து, சிறகைப் பெற்றுப் பறந்து மேலே போய் ஊழ் முடிவில் இறந்து கீழே விழும் மேருமலையைப் போலப், பிரவாகமான நீருடன் கூடிய மேகங்களின் ஆரவாரத்துடனே தரையில் விழுந்து தூளாகியது.

4365. கொடிகள் செறிந்திருக்கின்ற சூளிகையுடனே அக்ரர் கூட்டத்தினர் அணிந்திருந்த முடிகளும் அழிந்தன. நாசிகளும் நீண்ட தலைகளும் ஆடுப் பாலும் அழிந்தன. அழிவற்ற காதுகளும் மறைவான உறுப்புகளும் அழிந்தன. நின்றற்குரிய கால்கள் அழிந்தன; முழங்கைகளும் அழிந்தன; பிறவும் அழிந்தன.

4366. இலட்சம் வீரரையும் சூளிகையுடனே இமைப் பொழுதில் அழித்து நிலத்தில் வீரவாகு தேவர் நின்றார். அப்போது சதமுகன் தன் விழிகளால் பார்த்து, உள்ளத்தில் கலக்கத்தை அடைந்தான். தன்னுடன் துணையாகப் படை வீரர்களைக் காணாதவனாய்க் கவலை அடைந்தான். பின்பு ஒருவாறு தெளிவை அடைந்தான். இரும்பு உலக்கை, சூலம், வேல், சக்கரம், தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களை வீரவாகு தேவர் மீது வீசலானான்.

298 □ கந்தபுராணம்

- 4367 உற்ற காலையின் ஒண்டிறல்
 மொய்ம்பினோன் உருகெழு சினஞ் செய்தோர்
 பொற்றை நேர்தரு சிகரியைப்
 பறித்தனன் பொள்ளென எறிகாலை
 மற்றொர் வார்சிலை வணக்கியே
 வெய்யதீ வாளியா யிரம்பூட்டி
 இற்று வீழ்வகை இடைதனில்
 அறுத்தனன் எறிதரு கதிர்வேலான்.
- 4368 அறுத்து நூறுகோல் பின்னரும்
 ஆங்கவன் ஆகத்தின் நடுவெய்தச்
 செறித்த காலையின் வீரவா
 குப்பெயர்ச் செம்மல்போய் அவன்வில்லைப்
 பறித்த னன்முறித் தெறிதலுஞ்
 சதமுகன் பற்றவீ திடையென்னாக்
 குறித்தொ ரைம்பதிற் றிருகரம்
 ஓச்சியே குரிசிலைப் பிடித்திட்டான்.
- 4369 பிடித்த தானவத் தலைவனை
 அண்ணலோர் பெரும்புயங் கொடுத்தாக்கிப்
 படித்த லைப்படத் தள்ளலும்
 வீழ்ந்துளான் பதைபதைத் தெழுகாலை
 அடித்த லத்தினால் உதைத்தனன்
 அசனியால் அழுங்குறும் அரவம்போல்
 துடிப்ப வேயுரத் தொருசுழல்
 உறுத்தினன் சோரிவாய் தொறுஞ்சோர.

4367. அவ்வாறு அந்தச் சதமுகன் படைக்கலங்களை வீரவாகு தேவர் மீது வீசிய போது, மிக்க ஆற்றலையுடைய அவர் அச்சம் பொருந்திய சினம் கொண்டு, மலையைப் போன்ற ஒரு கோபுரத்தைப் பறித்து விரைவாக அச்சதமுகன் மீது எறிந்தார். அச்சமயத்தில் ஒளியுடைய வேலையுடைய அச்சதமுகன் ஒரு பெரியவில்லை வளைத்துக் கொடிய அம்புகள் ஆயிரம் பூட்டி அக் கோபுரத்தை இடையில் பொடியாகி விழும்படி அழித்தான்.

4368. அவ்வாறு அச்சதமுகன் வீரவாகு தேவர் எறிந்த கோபுரத்தை அழித்த பின்பு, மேலும் நூறு அம்புகளை அவரது மார்புக்குக் குறிக்கொண்டு எய்ய முற்பட்டான். அதனைக் கண்ட வீரவாகு தேவர் அவனது அருகில் போய் அவனது கையில் இருந்தவில்லைப் பிடுங்கி முறித்தார். 'அப்போது அவரைப் பிடித்துக் கொள்வதற்கு அதுவே தக்க சமயம்' என்று எண்ணித் தன் கைகளுள் நூறு கைகளை நீட்டி வீரவாகு தேவரைப் பிடித்தான்.

4369. அங்ஙனம் பிடித்தபோது அச்சதமுகனை வீரவாகு தேவர் தம் பெருந்தோள்களால் தாக்கித் தரையில் விழும்படி தள்ளினார். அச்சதமுகன் துடித்துத் தரையினின்று எழுமுயலவும், வீரவாகு தேவர் ஒரு காலால் உதைத்தார். இடியேறுண்ட பாம்பைப் போல அவன் துடித்திட தம் மற்றொரு காலால் அவனது வாய்கள் வழியாக இரத்தம் ஒழுகும்படி மிதித்தார்.

300 □ கந்தபுராணம்

4370 கந்தெ னப்படு மொய்ம்புடை
 வெய்யசூர் கட்டுரை முறைபோற்றி
 வந்தெ திர்த்திடு சதமுகத்
 தவுண்ணை மிதித்திடும் அறமைந்தன்
 அந்த கப்பெயர் அசுரனை
 யாற்றல்பெற் றமர்முய லகன்றன்னைத்
 தந்தியைப்பதம் ஒன்றுகொண்
 டூன்றிய தாதைபோல் திகழ்கின்றான்.

வேறு

4371 மின்னல் வாளெயிற் றவுணன் மார்பகம்
 விடரெ னும்படி விள்ளவே
 தன்னொர் பாத முறுத்தி மற்றொரு
 தாளி னைக்கொடு தள்ளியே
 சென்னி யீாவும் உருட்டி னான் திசை
 முற்றும் நின்று பரித்திடுங்
 கன்ன மார்மத மால்க னீற்றினும்
 வன்மை சான்றிடு கழலினான்.

4372 நூறு சென்னியும் இடறி யாங்கொரு
 நொடிவரைப் பின்முன் அவுண்ணை
 ஈறு செய்தனை அதுமு டித்தபின்
 எல்லை யில்சின மெய்தியே
 ஆறு மாமுக வள்ளல் வாய்மை
 இகழ்ந்து ளான் அவை யத்தைமுன்
 ஈறு செய்துபின் நடுவன் இந்நக
 ரத்தை யென்று நினைந்தனன்.

4370. கல்தூண் எனக் கூறும்படியுள்ள தோள்களையுடைய கொடிய அசுரனின் ஆணைப்படி வந்து எதிர்க்கின்ற சதமுகனை எழுந்திருக்க முடியாமல் மிதிக்கின்ற வீரவாகு தேவர், 'அந்த காசுரன்' என்றபெயர்கொண்ட அசுரனையும், வன்மையுடன் வந்து எதிர்த்த 'முயல்' களையும், 'கயமுகாசுரனை'யும், திருவடிகளால் மிதித்தருளிய தம் தந்தையான சிவபெருமானைப் போல விளங்கினார்.

4371. எட்டுத் திசைகளிலும் நின்று உலகத்தைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற இயல்பையும் மதத்தையும் கொண்ட திக்கயங்களை விட வன்மையுடைய வீரவாகு தேவர், மின்னல் போல் ஒளிவிடுகின்ற பற்களையுடைய கொடிய அசுரனான அந்தச் சதமுகனின் மார்பு பிளவுபடும் படி ஒரு காலினால் உதைத்து, மற்றொரு காலினால் கீழே தள்ளித், தலைகளை எல்லாம் உதைத்து உருட்டினார்.

4372. வீரவாகு தேவர் அச்சதமுகனின் நூறுதலைகளை ஒரு நொடி பொழுதுக்குள் அழித்துக் கொன்றார். அவ்வாறு செய்த பின்னும் அவர் எல்லையில்லாத சினம் கொண்டு 'ஆறு முகப்பெருமானின் உறுதி மொழிகளை இகழ்ந்த சூரபன்மனின் அவை மண்டபத்தை அழித்துப் பின்னர் இந்த நகரத்தையும் அழிப்பேன்' என்று எண்ணினார்.

14. காவலாளர் வதைப் படலம்

- 4373 சுடரும் வேல்படைத் தொல்கும ரேசனது
அடிகள் முன்னி அருளுடன் ஆண்டசை
படிய ளந்திடு பண்ணவ னாமென
நெடிய பேருருக் கொண்டுநின் றானரோ.
- 4374 திசைய ளந்தன திண்புயம் சென்றுசேண்
மிசைய ளந்தன மேதகு நீண்முடி
வசுதை யாவும் அளந்தன வார்சுழல்
அசைவ ருந்திறல் ஆடவன் நிற்பவே.
- 4375 திருவு லாங்குழல் சீறடிச் செம்மல்பேர்
உருவு தாங்கி உகந்தனன் நிறற்றலும்
அரவின் வேந்தரும் ஆதியங் கூர்மரும்
வெருவி னார்கள் வியன்பொறை ஆற்றலார்.
- 4376 கதிரெ றித்திடு காமரு பூணிநான்
மதுகை பெற்ற வடிவொடு நிறற்றலும்
அதுப ரித்தற்கு அருமையின் ஆற்றவும்
விதலை யுற்றது வீர மகேந்திரம்.
- 4377 உலம்கொள் வாகுவின் ஒண்பதம் ஊன்றலும்
விலங்கி யேதளர் வீர மகேந்திரம்.
இலங்கை நீர்மைளய் தாமல் இருந்ததால்
குலங்கொள் தானவக் கோமகன் ஆணையால்.

14. காவலாளர் வதைப் படலம்

4373. ஒளிரும் வேலையுடைய முருகப்பெருமானின் அடிகளைத் தியானித்து அப்பெருமானின் அருளுடனே, வீரவாகு தேவர், உலகத்தை அளந்த திருமாலைப் போல் பேருருவத்தை எடுத்து நின்றார்.

4374. வெற்றியுடைய அருந்திறல் படைத்த வீரவாகு தேவர் அவ்வாறு பேருருவம் கொண்டு நின்றபோது, அவருடைய தோள்கள் திக்குகளை எட்டி நின்றன. உயர்ந்த நீண்ட முடியானது மேல் உலகத்தை எட்டி நின்றது. வீரக் கழலை அணிந்த அடிகள் பூமி முழுவதையும் அளந்தன.
(வசுதை — புவி)

4375. வெற்றித்திரு பொருந்திய கழல் அணிந்த வீரவாகு தேவர் பெரு வடிவம் கொண்டு மகிழ்வுடன் நிற்கவும், அவரது திருமேனியைத் தாங்க மாட்டாமல் பாதலத்தில் வாழ்கின்ற பாம்பரசர்களும், ஆதி கூர்மர்களும் அச்சம் அடைந்தனர்.

4376. ஒளியை வீசுகின்ற அழகிய அணிகளை அணிந்த வீரவாகு தேவர் வலிமையுடைய பெருவடிவத்துடன் நிற்கவும், அதைத் தாங்குதற்கு அரிதாக இருந்ததால் வீரமகேந்திர நகரமானது பெரிதும் நடுக்கத்தை அடைந்தது.

(விதலை — நடுக்கம்)

4377. திரண்ட கல் போன்ற தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் ஒளியுடைய பாதங்கள் அழுத்தலும் பிளந்து தளர்ந்த வீரமகேந்திர நகர், சிறந்த அசுர மன்னன் குரபன்மனின் ஆணையால் முன் இலங்கையைப் போல் கடலுள் ஆழாமல் இருந்தது.

304 □ கந்தபுராணம்

- 4378 சேண ளாவிய சென்னியன் எண்திசை
காண நிற்புறு காட்சியன் கந்தவேள்
ஆணை காட்டிநி றுவிய ஆடலாந்
தாணு வென்னத் தமிழன் விளங்கினான்.
- 4379 சான்ற கேள்வித் தலைமகன் தாள்துணை
ஊன்று கின்ற உழிதொறும் மாநிலம்
ஆன்று கீண்டிட அவ்வப் புழைதொறுந்
தோன்று கின்றன சூழ்கடல் நீத்தமே.
- 4380 ஆத்தன் ஊன்றும் அடிதொறும் தோன்றிய
நீத்தம் யாவும் நெடுந்திறல் வெய்யசூர்
வாய்த்த கோயில் வளைந்திறை போற்றிய
வேத்த வைக்களந் தன்னினும் மேவிய.
- 4381 பூழை கொண்டு புறம்படர் நீத்தநீர்
மாழை கொண்டவன் கோயில் வளைந்துராய்ப்
பேழை கொண்ட பிணிப்பறு பாந்தள்போல்
கூழை கொண்ட மறுநிற் குலாயதே.
- 4382 துய்ய பூழை தொறும்தொறும் தோன்றுநீர்
மையல் வெங்கரி வாம்பரி தேர்படை
கைய ரிக்கொடு காசினி யாறுபோல்
செய்ய மாநகர் யாங்கணுஞ் சென்றதே.

4378. வாணை அளாவிய தலையையும், எட்டுத் திக்குலும் உள்ளவர் காண்கின்றவாறு உள்ள திருமேனியையும் உடையவராக விளங்கிய வீரவாகு தேவர், முருகப்பெருமானின் ஆணையை இந்த மகேந்திரத்துள் நிலைக்கச் செய்து அதன் பின் நாட்டப்பட்ட வெற்றித் தம்பத்தைப் போல விளங்கினார்.

4379. பொருந்திய கேள்வியையுடைய வீரவாகு தேவரின் திருவடிகள் ஊன்றுகின்ற இடங்களில் எல்லாம், பெரிய பூமியானது பிளவுபட்டன; அந்தப் பிளவுபட்ட பிளவுகளில் எல்லாம் சுற்றிலும் சூழ்ந்துள்ள சடல் நீரானது வெளிப்பட்டது.

4380. வீரவாகு தேவர் ஊன்றிய காலின் வழியாக வெளியே வரும் கடல்நீர் முழுவதும் மிக்க ஆற்றலையுடைய கொடிய சூரபன்மனின் அரண்மனையைச் சூழ்ந்து கொண்டதோடு அவனது அவை மண்டபத்திலும் போய்ப் புகுந்தது.

(ஆத்தன் — முருகப்பெருமானின் தோழரான வீரவாகு தேவர்)

4381. அடி ஊன்றிய இடத்தில் உண்டான துளையின் வழியாய் வெளியே வரும் கடல்நீர் வெள்ளமானது அரண்மனையைச் சூழ்ந்து வளைந்து கொண்டு போய்ப் பெட்டியினின்று வெளிப்பட்டுச் செல்கின்ற பாம்பைப் போலக் குறுகிய தெருக்கள் தோறும் செல்லத் தொடங்கியது.

4382. நல்ல துளைகளினின்று வருகின்ற நீரானது மத மயக்கத்தை யுடைய கொடிய யானைகள், தாவிச் செல்லும் குதிரைகள், தேர்கள், காலாட் படைகள் ஆகிய வற்றையெல்லாம் வாரிக் கொண்டு, உலகத்தில் உள்ள ஆறுகளைப் போல நல்ல நகரத்தில் எங்கும் உலவியது.

- 4383 தோட்ட தன்ன சுழிப்படு வாரியின்
 ஈட்ட மாநகர் வீதிதொறு ஏகிய
 பாட்டின் மாளிகை பற்பல சாடியே
 மீட்டும் ஒல்லையின் வேலை மடுத்ததே.
- 4384 எம்மை ஆளுடை எந்தைதன் தூதுவன்
 செம்மை நீடு திருவுரு நோக்கியே
 கைம்ம றிக்கொடு கண்டனர் யாவரும்
 அம்ம வோவென அச்சமுற் றோடினார்.
- 4385 மட உலாவரும் மன்னவன் கோயிலுட்
 காவ லாளர்க்குக் காளையைக் கண்ணுறீஇ
 ஒலி தோர்வஞ்சன் உற்றனன் ஈண்டெனாக்
 கூவி ளித்தனர் தத்தமிற் கூடினார்.
- 4386 கூடு கின்ற குணிப்பரும் காவலோர்
 நீடு மெய்கொடு நின்றவற் கஞ்சியே
 ஆடல் பூண்டிலம் என்னின் அரசனே
 சாடு நம்மைச் சரதமென் றெண்ணினார்.
- 4387 குமரி மாமதில் கோயிலுள் போற்றியே
 அமரி யோர்கொள ரைம்பது வெள்ளத்தர்
 திமிர மேனியர் தியுகு கண்ணினர்
 சமரி யற்றத் தலைத்தலை மண்டினார்.
- 4388 டண்டி மற்றவர் வல்லெழுத் தோமரம்
 பிண்டி பாலம் பெருங்கதை ஆதியாக்
 கொண்ட கொண்ட கொடும்படை வீசியே
 அண்டம் விண்டிட ஆர்த்தனர் ஆடினார்.

4383. தோண்டப் பட்டதைப் போன்ற சுழிகளையுடைய நீரின் வெள்ள ஈட்டம், பெரிய நகரத்தின் வழியே சென்று பெருமையுடைய பல மாளிகைகளை அழித்து மீண்டும் விரைவாகக் கடலை அடைந்தது.

(தோட்டது — தோண்டியது. பாட்டின் — பெருமையுடைய.)

4384. எம்மை ஆள்கின்ற முருகப்பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவரின் பெரிய திருவுருவத்தைப் பார்த்து எல்லாரும் “இனி, யாங்கள் என்ன செய்வோம்?” என்று கையை விரித்து ‘ஐயோ! என்று அச்சம் கொண்டு ஓடினர்.

4385. திருமகள் தங்கப் பெற்ற குரபன்மனின் அரண்மனையின் காவலர்கள், காளை போன்ற வீரவாகு தேவரைப் பார்த்து, “ஓ! இங்கு ஒரு வஞ்சகன் வந்து விட்டான்!” என்று கூவித் தங்களுக்குள் ஒன்று கூடினர்.

4386. அவ்வாறு ஒன்றாகக் கூடிய அளவில்லாத காவலாளர்கள், “பெருவடிவத்துடன் நிற்கும் இந்த வீரவாகு தேவரைப் பார்த்துப் பயந்து நாம் போர் செய்யாது இருந்து விட்டால், நம் மன்னனே நம்மைக் கொல்வான். இது நிச்சயம்!” என்று நினைத்தனர்.

4387. அழிவில்லாத மதிலையுடைய அரண்மனைக்குள் காவலை மேற்கொண்டுள்ள ஐம்பது வெள்ளம் அசுரர், இருள் போன்ற உடலினரும் தீப்பொறி சிந்தும் கண்களையுடைய வருமாய்ப் போர் செய்வதற்காக இடந்தோறும் நெருங்கி நின்றனர்.

(திமிரம் — இருள்)

4388. அங்ஙனம் நெருங்கிய காவலாட்கள் வலிய எழுக்கள், தோமரங்கள், பிண்டிபாலங்கள், பெரிய கதைகள் முதலான தங்கள் கைகளில் உள்ள கொடிய படைக்கலங்களை எறிந்து அண்டங்கள் உடையுமாறு கர்ச்சித்துப் போர் செய்தனர்.

308 □ கந்தபுராணம்

4389 ஆடும் எல்லை அடுமடைத் தானவர்
பாடு சூழ்ந்த பரிசினை நோக்கினான்
நீடு சான்ற இடித்தொகை ஆயிர
கோடி போல்புயம் கொட்டிநின் றார்ப்பவே.

4390 அலைக்க வந்த அவுணப் படையெலாம்
கலக்க மூழ்கிக் கருத்துணர் வஃகியே
உலக்கு றாத உருமிடி உண்டிடும்
புலைகக ஓந்தொழிற் புள்ளென லாயவே.

வேறு

4390 பன்மழைக் குலங்களில் படைக்கலங்கள் யாவையும்
வன்மைபெற்ற வீரருய்ப்ப வந்துமேனி படுதலுஞ்
சின்மயத்தன் ஒற்றன்மிக்க செய்யவீழ் விழுத்தய
தொன்மரத் தியற்கைபோன்று சோர்ச்சோர்
நின்றனன்.

4391 ஆனகாலை வீரவாகு அறிவனங்கி யின்சினைஇ
மானவீரர் மீதலாது வாடெடுக்க லேனெனாத்
தேனின்மாப் பெருங்கடல் திளைத்தலைக்கு
மத்தெனத்
தானவப் பதாதியைத் தடிந்தலைத்தல்
மேயினான்.

4392 மிதித்தனன் கொதித்தனன் விடுத்திலன்
படுத்தனன்
சதைத்தனன் புதைத்தனன் தகர்த்தனன்
துகைத்தனன்
உதைத்தனன் குதித்தனன் உருட்டினன்
புரட்டினன்
சிதைத்தனன் செகுத்தனன் செருக்கினன்
தருக்கினன்.

4389. வலிமைமிக்க இடிக்கூட்டம் ஆயிரங்கோடி இடித்ததைப் போலத் தோள்களைத் தட்டிக் கொண்டு ஆரவாரம் செய்யவும், போர் செய்வதன் பொருட்டாகக் கொலைத் தொழிலைச் செய்யும் படைக்கலங்களுடன் அந்த அசுரர்கள் பக்கத்தில் வந்து நிற்பதை வீரவாகு தேவர் பார்த்தார்.

4390. தம்மைக் கொல்வதற்காக வந்த அசுரர்கள் எல்லாம் கலக்கம் அடைந்து எண்ணமும் அறிவும் குலைந்து, கெடாத இடியேறு வீழ்ந் த இடத்தில் இருந்த புல்லிய சரபப் பறவையைப் போல் ஆயினர்.

4391. பல வகையான மேகக் கூட்டங்களைப் போல் எல்லா ஆயுதங்களையும் வன்மையுடைய அசுரர் விட, அவைகள் யாவும் வந்து தம் உடலில் பட்டமையால், ஞான மயமான முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர், ஒழுங்கான விழுதுகளைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு நிற்கும் ஆல மரத்தினது தன்மையைப் போல் இரத்தம் ஒழுக பின்றார்.

4392. அப்போது வீரவாகு தேவர் நெருப்பைப் போல் சினந்து, "நான் பெரு வீரர்களுடனன்றி இத்தகைய சாதாரண வீரர்களுடன் வாள் எடுத்துப் போர் செய்ய மாட்டேன்" என்று எண்ணி, பெரிய தேன் கடலில் புகுந்து கலக்குகின்ற மத்தைப் போல் அசுரப் படைகளைக் காலால் மிதித்துக் கொன்று வருத்தலானார்.

4393. வீரவாகு தேவர் அந்த அசுரக் காவலர்களை மிதித்தார்; கோபம் கொண்டார்; விடாமல் பின் சென்றார்; நசுக்கினார்; புதைத்தார்; தகர்த்தார்; துவைத்தார்; குதித்து உருட்டினார்; புரட்டினார்; சிதைத்தார்; செகுத்தார்; செருக்கினவராகக் களித்தார்.

310 □ கந்தபுராணம்

4394 சிரத்தினை நெரித்தனன் திறல்புயம் இறுத்தனன்
 கரத்தினை முரித்தனன் களத்தினைத் திரித்தனன்
 உரத்தினைப் பிரித்தனன் உருத்தனன் சிரித்தனன்
 புரத்தினை உரித்தனன் பொடித்தனன் படைத்
 திறம்.

4395 எடுத்தனன் சுழற்றினன் எறிந்தனன்
 சிலோர்தமைப்
 புடைத்தனன் இடித்தனன் புயத்தினால்
 சிலோர்தமைப்
 பிடித்தனன் பிசைந்தனன் பிழிந்தனன்
 சிலோர்தமை
 அடித்தலம் கொடித்தலத் தரைத்தனன்
 சிலோர்தமை

4396 பெருத்தனன் சிறுத்தனன் பெயர்ந்தும்வேறு
 பல்லுருத்
 தரித்தனன் நடந்தனன் தனித்தனி தொடர்ந்தனன்
 மருத்தெனக் கறங்கினன் வளைந்தவன்
 கிளர்ந்தனன்
 ஒருத்தன்வெள்ளம் ஐம்பதும் உலக்குறக் கலக்
 கினான்.

4397 மஞ்ஞை அன்னம் ஒண்புறா மடக்குயில்
 திரள்பயில்
 செய்ஞ்ஞலங்கொள் மாடமீது சேனங்கூளி
 பிள்ளைகள்
 பிஞ்ஞகன் குமாரனாடு பேரமர்க் களம்படும்
 அஞ்ஞையாளர் குருதியூன் அருந்துமா றிருந்தவே.

4394. வீரவாகு தேவர் அந்த அவுணர்களின் தலைகளை நெரித்தார்; வெற்றி பொருந்திய தோள்களை ஒடித்தார்; கைகளை முரித்தார்; கழுத்துகளை ஒடித்தார்; மார்புகளைப் பிளந்தார்; உருத்துச் சிரித்தார்; உடல்களை உரித்தார்; படைக் கலங்களைப் பொடியாக்கினார்.

4395. அவர், அந்த வீரர்களுள் சிலரைக் கையில் எடுத்துச் சுழற்றி எறிந்தார்; சிலரைத் தம்தோள்களால் நெருக்கி இடித்தார்; அடித்தார்; சிலரைப் பிறிப் பிசைந்து பிழிந்தார்; சிலரைக் காலால் தரையில் இட்டு அம்மியில் சாந்து அரைப்பதைப் போல் அரைத்தார்.

4396. அவர் அக்காவலருடன் போர் செய்யும்போது பெருத்தார்; பெருத்தபடியே இவ்வாறு சிறுத்தார்; பலவேறு வடிவங்களையும் எடுத்தார்; நடந்தார்; ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே தொடர்ந்தார்; காற்றைப் போலச் சுழன்றார்; வளைந்தார்; விளங்கினார்; தாம் ஒருவர் மட்டுமே நின்று ஐம்பது வெள்ளம் சேனையும் அழியக் கலக்கினார்.

4397. மயில்சன், அன்னங்கள், ஒளியுடைய புறாக்கள், இளங் குயிற் கூட்டங்கள் ஆகியவை உள்ள மாளிகைகள் மீது, பருந்துகளும், கூளிகளும். காக்கைகளும், தலைக் கோலத்தையுடைய சிவபெருமானின் மகனாரான வீரவாகு தேவர் போரிட்ட அக்களத்திலே இறந்த அறிவிலிகளின் இரத்தத்தையும் ஊனையும் உண்டபடியே இருந்தன. (பிஞ்ஞகன்—தலைக் கோல்முடைய சிவபெருமான். அஞ்ஞையாளர்—அறிவிலாளர்.)

312 □ கந்தபுராணம்

4398 மானினஞ் செறிந்திரைந்து வந்தவெல்லை

தன்னிடைத்
தானொர்சிங்க ஏறுபுக்க தன்மைபோல அவுணர்தம்
கோனிருந்த உறையுளிற் குலாயகாவ லாளராஞ்
சேனைவெள்ளம் ஐப்பதுஞ் சினத்தின்வல்லை
சிந்தினான்.

4399 முறிந்தனர் உறுப்பியாக்கை முற்றும்வேறு

வேறவாய்ப்
பிறிந்தனர் தகர்ந்தனர் பிறங்குசென்னி சோரியுள்
செறிந்தனர் புதைந்தனர் சிதைந்தனர் உருண்டனர்
மறிந்தனர் இறந்தனர் மடிந்தனர் கிடந்தனர்.

4400 இன்னபான்மை வீற்றுவீற்றின் அவுணர்தானை

யாவையும்
சின்னபின்ன மாகியே சிதைந்துவீழ்ந் துலந்திட
உன்னுகின்ற முன்னமட் டுலம்பினான் சிலம்பினின்
மன்னன்மங்கை நூபுரத்தின் வந்தவீர வாகுவே.

4401 வள்ளல்நின்று சமரிழைப்ப மாண்டவீரர்

யாக்கையின்
உள்ளதாது வானஏழும் உருவம்வேறு காண்கிலா
தள்ளலாகி ஒன்றுபட்ட தங்கிதன்னின் உருகியே
வெள்ளியாதி உலகம்யாவும் விரவும்வண்ணம்
என்னவே.

4398. மான் கூட்டங்கள் இரைச்சல் இட்ட வண்ணம் வந்தவிடத்து, ஓர் ஆண் சிங்கம் வந்த தன்மையைப் போல், அசுரரின் மன்னனான குரபன்மன் இருக்கும் அரண்மனையின் உள் காவலாட்களான ஐம்பது வெள்ளம் காவலாளிகளையும் வீரவாகு தேவர் சினத்துடன் அழித்தார்.

4399. வீரவாகு தேவர் செய்த போரால் காலாட்கள் உறுப்புகள் முறியப் பெற்றனர்; உடல் முழுமையும் வெவ் வேறாகப் பிரியப் பெற்றனர்; விளங்கும் தலைகள் அழியப் பெற்றனர்; குருதி வெள்ளத்தில் முழுகி அழுந்தினர்; சிதைந்து உருண்டனர்; மறிந்து விழுந்தனர்; இறந்தனர்; மடிந்த வண்ணம் கிடந்தனர்.

4400. இவ்வாறு வேறு வேறாக அசுரப் படைகள் யாவும் சின்னா பின்னமாகி விழுந்து கெடுமாறு உமையம்மை யாரின் ஒருவடிச் சிலம்பினின்றும் தோன்றிய வீரவாகு தேவர்—மிக விரைவாக—நினைக்கும் அளவுக்கு முன்பாகவே கென்றருளினார்.

4401. வள்ளலான வீரவாகு தேவர் போர் செய்வதால் இறந்து போன வீரர்களின் உடல்களில் உள்ள ஏழு தாதுக்களும் தீப்பட்டு உருகி வெள்ளி முதலான உலோகங்கள் எல்லாம் ஒன்று கலந்தது போல, தமது வடிவங்கள் வெவ் வேறாகக் காண்பதற்கின்றிச் சேறாகி ஒன்றுபட்டன.

(அள்ளல்—சேறு)

314 □ கத்தபுராணம்

15. நகர அழி படலம்

4402 ஆகறும் அவுண வெள்ளம்ஐம்பது முடித்தோன்
 ஐஞ்ஞஹு
 ஓசனை அளவை யான்றே ஓராயிர மும்ப ரேகித்
 தேசுறு மேரு வென்னச் சிகரமோ ரிலக்கரு சூடி
 வீசுபொன் கடர நின்ற வேரமொன் றங்கட்
 கண்டான்.

4403 புறத்திருள் இரிய வைகும் பொலம்கடர்ப்
 பொன்செய் வேரந்
 திறத்தியல் கோயில் முன்னஞ் சேர்ந்தது தன்னை
 வீரன்
 பறித்தொரு கரத்தின் ஏந்திப் பதகனாஞ் சூர
 பன்மன்
 அறத்தியல் இழுக்கி வைகும் அவைக்களம் வீசி
 ஆர்த்தான்.

4404 பன்மணி செறிந்த பொற்பின் பாயொளி எரிபொன்
 வேரம்
 மன்னவன் உறையுஞ் செம்பொன் மாயிரு மன்றில்
 போதா
 மின்னவிர் மேரு லாதி வெற்பெலாம் மிகலின்
 ஒன்றிப்
 பொன்னகர் பொடிப்பச் செல்லும் தன்மையைப்
 போலும்அம்மா.

15. நகர் அழி படலம்

4402. குற்றமுடைய அசுரரின் ஐம்பது வெள்ளம் படைஞரையும் கொன்றழித்த வீரவாகு தேவர், ஐந்நாறு யோசனை அகலம், ஆயிரம் யோசனை உயரம் கொண்ட தாய், ஒளியுடைய மேருமலையைப் போல் ஓர் இலட்சம் உச்சிகளைக் கொண்ட பொன் ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்த ஒரு செய்குன்றைப் பார்த்தார்.

4403. வெளியில் உள்ள இருள் எல்லாம் நீங்குமாறு விளங்கும் பொன்னால் விதிப்படி செய்யப்பட்டதும் அரண்மனையில் எதிரே உள்ளதுமான அந்தச் செய்குன்றை வீரவாகு தேவர் ஒரு கையால் பறித்து எடுத்துப் பாபியான குரபன்மன் இருந்து கொடுங்கோல் நடத்தும் அவை மண்டபத்தின் மீது எறிந்தார்.

(பதகன்—பாபி; குரபன்மன்)

4404. பல மணிகள் செறிந்த அழகுடைய அந்த வேரமானது, அரசனான குரபன்மன் இருக்கும் அவை மண்டபத்துக்கு (வீரவாகு தேவரால் வீசப்பட்டுச்) செல்லுதல், ஒளிவிடும் பெரு மேருமலை முதலிய மலைகள் எல்லாம் பலமாக ஒன்றாகக் கூடிப் பொன் உலகத்தை அழிப்பதற்குச் சென்றதைப் போல் விளங்கியது.

316 □ கந்தபுராணம்

4405 வார்த்தரு கழல்கால் வீரன் வானுரும் ஏறும் உட்க
ஆர்த்திடு துழனி யேகி அரசன்மே வியவத் தாணி
சேர்த்தவர் கன்னத் தூடு செறியுமுன் எறித லுற்ற
பேர்த்திடு செம்பொன் வேரம் பேரவை மிசையுற்
றன்றே.

4406 ஸற்செறி தூபிச் செம்பொன் வியன்மணி களுலும்
வேரம்
கற்செறி பெருந்தோள் வீரன் எறிதலுங் கடிது
நண்ணிப்
பொற்செறி மார்பிற் குரும் புதல்வருஞ் சிலரும்
வைகுஞ்
சிற்கில இடையே அன்றி மன்றெலாஞ் சிந்திற்
றாமல்.

4407 தடத்தனி வேரம் கீண்டு தபனியத் தவைக்கண்
ஒச்சி
இடித்தனன் ஒருதான் நிற்கும் எம்பிரா னேவல்
தூதன்
படைத்தளித் திறுதி வேலைப் பசும்பொனார்
தசும்பின் அண்டம்
உடைத்துல கழித்து நிற்கும் ஒருபெருங் கடவுள்
ஓத்தான்.

4408 புலவுகொள் அலகு வெவ்வாய்ப் புட்செறி
பொதும்பர் தன்னில்
பலமுடை உருமு வீழப் பட்டதோர் பரிசு தென்னத்
தொலைவகல் மைந்தன் வீட்ட குளிகை தகர்ப்பத்
தொல்சீர்
மவிவுறு சனங்க ளோடு மன்றமங் குற்ற தம்மா.

4405. வாரினால் இறுகக் கட்டிய வீரக்கழலை அணிந்த வீரவாகு தேவர், மேகத்தினின்று உண்டாகின்ற இடியும் அஞ்சுமாறு கர்ச்சிக்கும் ஓசையானது போய்ச் சூரபன்மன் இருக்கின்ற அவையில் இருப்பவரின் செவியில் படுவதற்கு முன்னமேயே, அவரால் பிடுங்கி எறியப்பட்ட பொன் மயமான வேரமானது அந்த மண்டத்தை அடைந்தது.

4406. மலை போன்ற தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர், ஒளியுடைய தூபிகளையுடைய செவ்விய பொன் மயமான மணிகள் இழைத்துச் செய்யப்பட்ட வேரத்தை எறியவும், அது விரைந்து போய்ப் பொன் அணிகள் நெருங்கி விளங்கும் மார்பையுடைய சூரபன்மனும், அவனுடைய மைந்தரும், மற்றும் சிலரும் இருந்த சிற்சில இடங்களே அல்லாது மற்ற இடங்கள் யாவற்றையும் அழித்தது.

4407. அகன்ற பெரிய வேரத்தை எடுத்து, பொன் மயமான சூரபன்மனின் அவையில் விழ எறிந்து அழித்து நிற்கின்ற ஒப்பில்லாத எம் பெருமானின் கட்டளையை மேற்கொண்டு நடத்துகின்ற தூதரான வீரவாகு தேவர், பசும் பொன் குடம் போன்ற பிரமாண்டத்தைப் படைத்துக் காத்துச் சங்கார காலத்தில் அந்த அண்டத்தை உடைத்து அழிக்கும் ஒப்பில்லாத பெருங்கடவுளான உருத்திரரைப் போல் விளங்கினார்.

4408. ஊணைக் கவ்வுகின்ற மூக்கையுடைய கொடிய வாய் பொருந்திய பருந்து முதலான பறவைகள் இருக்கும் சோலையில் வன்மையுடைய இடியானது விழுந்ததைப் போல், அழிவற்ற வல்லமையுடைய வீரவாகு தேவர் எடுத்தெறிந்த அந்த வேரமானது உடைக்கப் பெரிய சிறப்பு விளங்கும் மக்களுடனே மண்டபமும் அழிந்தது.

318 □ கந்தபுராணம்

4409 இடித்தன மிசையின் எல்லை இற்றபித் திகையின்
குழல்
பொடித்தன உத்தி ரங்கள் போதிகை பூழி யாகி
முடித்தன மதலை யாவும் முரித்தன கபோதம்
வீழ்ந்த
மடித்தன திருவும் சீரும் மன்றழி வுற்ற தன்றே.

4410 பீடிகை புரைந்த பொற்றீன் பேரவை தகர்த
லோடும்
பாடுற அரசர் குழந்த பரிசனர் தம்முள் சில்லோர்
ஒடினர் சிலவர் மெய்யு றுற்றனர் சிலவர் நெக்கு
விடினர் சிலவர் ஆற்ற மெலிந்தனர் புலம்ப
லுற்றார்.

4411 நெக்கது பொதியி லாக நிரந்தது செம்பொன் பூழி
நிக்கொடு புலியும் வானுஞ் செறிந்தன அவுண
ராகித்
தொக்கனர் உடைந்து மாய்ந்து தொகைபிந்
தழிந்தார் தொல்லைத்
தக்கனின் உணர்வு தீர்ந்த தருவர்கோன் இவற்றைக்
கண்டான்.

4412 ஆயிர நாமத்து அண்ணல் அனையவன் வன்மை
காணா
ஆயிரம் வடவை யேபோல் அழன்றுதன் னயலின்
நின்ற
ஆயிர நெடுந்தோள் ஐஞ்ஞா நானைங் கொண்ட
தீயோர்
ஆயிரர் தம்மைநோக்கி அடலும் ஏற்றிற்
சொல்வான்.

4409. அந்த மண்டபத்தின் மேற்பகுதிகள் அழிந்தன. சுவரின் பக்கங்கள் அழிந்தன. உத்திரங்கள் பொடியாயின. போதிகைகள் யாவும் புழுதித் தூளாயின. தூண்கள் யாவும் முர்ந்தன. சித்திரக் கம்பிகள் யாவும் விழுந்தன. செல்வமும் சீரும் அழிந்தன. மண்டபமும் அழிந்தது.

4410. நூலின் முகவுரை போல எல்லாவற்றையும் விளக்கும் அழகிய அந்தப் பெரிய சபை அழியவும், பக்கத்தில் சூரபன்மனைச் சுற்றிலும் இருந்த ஊழியர்களில் சிலர் ஓடினர்; சிலர் உடலிலே புண்பட்டனர்; சிலர் நசுங்கி இறந்தனர்; சிலர் மிகவும் மெலிந்து புலப்பத் தொடங்கினர்.

4411. அந்த அத்தாணி மண்டபம் அழிந்தது. அதனால் செவ்விய பொன் மயமான புழுதியானது எட்டுத் திக்குகளிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் நெருங்கின. அங்கே கூடியிருந்த அசுரர் எல்லாம் அழிந்து கூட்டங்கலைந்து ஒழிந்தனர். சிவபெருமானை மதியாது அறிவிழந்த தக்கனைப் போல் அறிவிழந்து நின்ற சூரபன்மன் தன் மண்டபம் அழிக்கப்பட, இதனைப் பார்த்தான்.

4412. ஆயிரம் பெயர்களையுடைய இறைவனைப் போன்ற விரவாகு தேவரின் வலிமையைப் பார்த்துப் பல வடவைத் திக்களைப் போலச் சினந்து, தன் பக்கத்திலே நின்று கொண்டிருந்த ஆயிரம் பெரிய தோள்களையும் ஐநூறு முகங்களையும் கொண்ட கொடிய ஆயிரம் அசுரர்களைப் பார்த்து வன்மை கொண்ட இடியேற்றைப் போலச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

320 □ கந்தபுராணம்

- 4413 விழிப்பரு நிவப்பின் ஓங்கும் வேரமொன்று
 அதனைக் கீண்டே
 தெழிப்பொடு குமரன் தூதன் செலுத்தினன்
 செம்பொன் மன்றம்
 இழிப்புறத் தகர்ந்து வீழ்ந்த திண்டுசில் லிடமே
 அன்றிப்
 பழிப்பெனக் கிதன்மேல் உண்டோ பட்டதென்
 புகழும் மன்னோ.
- 4414 கோறலே கொற்ற மன்றால் ஒற்றனைக் குறுகி
 நீவிர்
 மாறுபோர் இயற்றி யேனும் மற்றவன் வழாத
 வாற்றால்
 ஈறுசெய் திடாது பற்றி எம்முனர்த் தருதிர்
 மெய்யின்
 ஊறுசெய் தவனை வானோ ருடன்கிறை உய்ப்பன்
 என்றான்.
- 4415 அன்னவர் அதனைக் கேளா அரசவீ தருளிக்
 கேண்மோ
 ஒன்னலன் தூதன் கோரி உயிரொடு குடித்தற்
 குற்றாம்
 நின்னருள் ஆணை நாடி நஞ்சகம் புழுங்கி அஞ்சி
 இன்னதோர் பொழுதுந் தாழ்த்தேம் இனியது
 புரிது மென்றார்.
- 4416 என்றனர் வணக்கம் செய்ய இனிதென உவகை
 பூத்துக்
 கன்றிய அவுணர் தங்கள் காவலன் விடுப்ப அங்கட்
 றென்றனர் பத்து நூற்றுத் திறலுடை மொய்ப்பர்
 முன்னம்
 நின்றிடு வீர வாகு நிலைமையை உரைக்க
 லுற்றாம்

4413. “சகத்திரவாகுக்களே! கர்ச்சனையுடன் முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவன் கண்ணால் விழித்துப் பார்க்க முடியாதபடி உயர்ந்து நிற்கும் ஒரு வேரத்தை அசைத்து எடுத்து எறிந்தான். அதனால் இந்தச் சிறியஇடமே அல்லாது பொன்னால் ஆன அத்தாணி மண்டபத்தின் மற்ற இடங்கள் எல்லாம் இழிவு உண்டாக அழிந்து விழுந்தது! இதனைவிட எனக்கு அவமானமும் உண்டோ? என் புகழும் அழிந்தது!

4414. “தூதுவனைக் கொல்வது என்பது அரசு நெறியாகாது. ஆதலால் நீங்கள் சென்று பகைத்து அவனுடன் போர் செய்தாவது அவன் தப்பிப் போகாமல் பிடித்துக் கட்டி என் முன்பு கொண்டு வாருங்கள்! அவ்வாறு கொண்டு வந்தால், அவனுடைய கை கால் முதலான உறுப்புகளைக் குறைத்து, முன்பே சிறையிலே உள்ள தேவருடன் இவனையும் சிறையிலே அடைப்பேன்” என்றான் சூரபன்மன்.

4415. அந்தச் சகத்திரவாகுகள் அச்சூரபன்மன் உரைத்ததைக் கேட்டு, “மன்னரே! நாங்கள் கூறும் இதனை அருளுடன் கேட்பீராக! பகைவனான அவனது இரத்தத்தை உயிருடன் குடிக்க இருந்தோம். தங்களது ஆணை கிடைக்க வில்லையே என்பதால், அது எப்போது கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்து, உள்ளம் புழுங்கி அஞ்சி இக்காலம் வரை தாமதித்தோம். உமது ஆணை இப்போது எங்கட்குக் கிடைத்து விட்டது. ஆதலால் இனி அப்படியே செய்வோம்!” என்று கூறினர்.

4416. என்று சகத்திரவாகுகள் சொல்ல, அதனைக் கேட்டு ‘நல்லது’ என்று அசுரர் தலைவனான சூரபன்மன் அவர்களை அனுப்பி வைத்தான். ஆயிரம் தோள்களையுடைய அவர்கள் சென்றனர். அவ்வாறு சென்ற அச்சகத்திரவாகுகளின் முன்னிற்ற வீரவாகு தேவரின் நிலையைச் சொல்வோம்.

வேறு

- 4417 வேரம தெறிந்தவை வீட்டி நின்றுளான்
குருறை நகர்வளம் தொலைச்சிச் சூழுநர்
சேருறும் இருக்கையுஞ் சிதைப்பன் இன்றெனா
ஒருறு புந்தியில் உன்னி னானரோ.
- 4418 மறிப்பிணை முதலிய மான்கள் புள்ளினம்
சிறப்புறு தண்டலை மணியிற் செம்பொனின்
குறிப்பினர் குயிற்றுசெய் குன்றம் யாவையும்
பறித்தனன் திசைதொறும் பரவ வீசினான்.
- 4419 வரைவயிறு உயிர்த்திடு 'மாசில் பல்பகை
அரதன் நிரைகளின் அணிய செம்பொனின்
மரபினில் இயற்றிய வரம்பில் தெற்றிகள்
விரைவொடு தொட்டனன் எடுத்து வீசினான்.
- 4420 முடிவாகல் பேழையின் மூட்டு நீக்கியே
அடியுறு கொள்கலம் அவற்றைச் சாய்த்தெனப்
படியுறு மண்டபம் பலவும் தொட்டெடா
இடிபுரை ஓதையான் யாண்டும் வீசினான்.
- 4421 மலரயன் மிசையுறு மாயன் புல்லுவான்
நிலமகள் கைகளை நீட்டி யென்னவான்
உலகெலாம் இகந்துமேல் ஒங்கு கோபுரம்
பலபல பறித்தனன் பாங்கர் ஓச்சினான்.
- 4422 மூன்றும் எரிசிகை முடித்துத் தாணவர்
கேளொடு தமிழ் தமிழ் கெழுமி உற்றென
வாளிறு மாமணி வயங்கு தூபிகைச்
குளிகை பலபல தொட்டு வீசினான்.

4417. வேரத்தைப் பிடுங்கி எறிந்து அத்தாணி மண்டபத்தை அழித்த வீரவாகு தேவர், சூரபன்மன் இருக்கின்ற வளமையுடைய இந்த உள் நகரத்தையும் அழித்து, அவனுடைய பரிவாரங்களாக உள்ளவர்களின் இருப்பிடங்களையும் இப்போதே அழித்து ஒழிக்கின்றேன் என்று எண்ணினார்.

4418. மான், ஆடு முதலான விலங்குகளும், பறவை இனங்களும் சிறந்து வாழ்கின்ற சோலைகளையும் மணிகளாலும் செம் பொன்னாலும் சிற்பிகளால் அமைக்கப்பட்ட செய்குன்றுகளையும் எல்லாம் பிடுங்கி எல்லாத் திசைகளிலும் வீரவாகு தேவர் வீசி எறிந்தார்.

4419. மலையிடங்களில் தோன்றிய களங்கம் இல்லாத பல வகை மணி வரிசையாலும் செம் பொன்னாலும் செய்யக் கூடிய மரபுப்படி செய்யப்பட்ட திண்ணைகளை யெல்லாம் விரைவாகப் பறித்து எடுத்துத் திசைகளில் எல்லாம் வீசி எறிந்தார்.

4420. இடி இடித்தாற் போல ஆரவாரம் செய்யும் வீரவாகு தேவர் அழிவில்லாத பெட்டியின் பூட்டைத் திறந்து அதன் அடிப் புறத்தில் உள்ள பாத்திரங்களைக் கொட்டிக் கவிழ்த்தாற்போல, பூமியில் உள்ள பல மண்டபங்களையும் தோண்டி எடுத்து எங்கும் வீசியெறிந்தார்.

4421. அவ்வீரவாகு தேவர் நான்முகனைக் கொப்பூழில் கொண்டுள்ள திருமால் என்னும் தலைவனை அணைத்துக் கொள்ளும் பொருட்டுப் பூமிதேவி தன் மைகளை நீட்டியதைப்போல, வான உலகங்களை யெல்லாம் கடந்து மேலே வளர்ந்துள்ள பல கோபுரங்களைப் பிடுக்கிப் பக்கங்களிலே எறிந்தார்.

4422. வீரவாகு தேவர், பற்றிய தீயைத் தலையில் உள்ள மயிரில் முடித்துக் கொண்டு அசுரர்கள் தன் உறவினருடன் தவித்தனியே இருந்ததைப் போல, ஒளியுடைய சிறந்த மணிகள் பதித்து வளங்குகின்ற தூபியையுடைய பல குளிகைகளைப் பிடுங்கி எடுத்து எறிந்தார்.

324 □ கந்தபுராணம்

- 4423 கற்றிடும் விஞ்சையின் கழகம் பல்கடைத்
தெற்றிகள் வேதிகை சிறந்த சாலைகள்
துற்றிடு பழுமரச் சோலை வாவின
மற்றுள பிறவொடும் மட்டித் தானரோ.
- 4424 கந்துக வியனிரை கரிகள் தேர்த்தொகை
பந்தியிற் சாலையின் பயின்று நின்றன
அந்தமின்று ஆயின அள்ளி அள்ளியே
உந்தினன் திசைதொறும் உரற்றி வீழவே.
- 1425 நிலவரை சூழ்தரு நேமி வெற்பென
மலிதரு செம்மணி வகையின் பண்ணிய
பலவகை இயந்திரப் பதண இஞ்சிகள்
ஒலிகழல் காலினான் உதைத்து வீட்டினான்.
- 4426 பூழியம் பொன்புயப் புனிதன் வெய்யசூர்
வாழுறு கோநகர் வளத்தை யின்னணம்
ஊழியின் மருத்தென உலாலி யட்டபின்
சூழுறு கிடங்கருந் தூர்த்திட் டானரோ.
- 4427 அறம்தலை நின்றிடா அரசன் கோயில்நின்று
எறிந்திடு சிகரிகள் இலங்கு சூளிகை
நிறைந்திடு மண்டபம் நெருங்கு காமர்காச்
செறிந்தன பிறவொடு சென்று சேணெலாம்.

4423. கல்வி கற்கும் பள்ளிகளையும் பல படைக்கலச் சாலைகளையும் திண்ணைகளையும், வேதிகையுடைய சிறந்த வேள்விச் சாலைகளையும், நிறைந்து பழுத்த சோலைகளையும், நீர் நிலைகளையும், மற்றுமுள்ள வற்றையும் அந்த வீரர் அழித்தார். (மட்டித்தான்— அழித்தான்)

4424. குதிரைக் கூட்டங்கள், யானைக் கூட்டங்கள், தேர்க் கூட்டங்கள் ஆகியவை உள்ள இலாயங்களிலும் கூடங்களிலும் சாலைகளிலும் பொருந்தி நின்றவற்றையெல்லாம், வீரவாகு தேவர் வாரி வாரி எடுத்துத் திக்குகள் தோறும் இரைந்து விழும்படி வீசி எறிந்தார்.

4425. ஒலிக்கும் வீரக் கழல்களை அணிந்த கால்களையுடைய வீரவாகு தேவர், பூமியின் எல்லையில் சூழ்ந்து நிற்கின்ற சக்கரவாள மலையைப் போல மிக்க நல்ல மணிகள் இழைத்துச் செய்யப்பட்ட பல வகையான எந்திரங்களை யுடைய திண்ணைகளுடன் கூடிய மதில்களை, உதைத்துத் தள்ளி அழித்தார்.

4426. போரிட்டதால் புழுதி பொருந்திய அழகிய தோள்களையுடைய தூயவரான வீரவாகு தேவர், கொடியனான சூரபன்மன் வாழ்கின்ற சிறந்த நகரத்தில் உள்ள செல்வங்களையெல்லாம், இவ்வாறு ஊழிக் காலத்தில் உலகத்தை அழிக்கத் தோன்றுகின்ற ஊழிக் காற்றைப் போல உலவியபடி அழித்தார். பின்பு அந்த நகரத்தைச் சூழ்ந்த அகழியையும் அவர் தூர்த்து விட்டார்.

4427. வீரவாகு தேவர் அறநெறியில் நில்லாத கொடுங்கோல் மன்னனான சூரபன்மனின் அரண்மனையில் நின்று கொண்டு எடுத்து எறிந்த கோபுரங்களும் ஒளிவிடும் சூளிகைகளும் மண்டபங்களும் மரங்கள் நெருங்கியுள்ள அழகான சோலைகளும் மற்றவையும் மேலே போய் வானத்தின் இடம் எங்கும் நெருங்கி விளங்கின.

326 □ கந்தபுராணம்

- 4128 உளர்ந்திடு வரியளி உலாவு தொங்கலான்
வளர்ந்திடு பாணியான் மன்னன் செல்வமாய்க்
களைந்தெறி கின்றன கணிப்பி லாதவும்
கிளர்ந்திடு நெடுமுகில் கிழித்துச் சென்றவே.
- 4429 குரெனும் அவுணர்கோன் படைத்த தொல்வளம்
சேரிய மிசைவரத் தெரிந்து வானிடைச்
சாருறு கடவுளர் தம்முள் ஏங்கியே
ஏரியல் தொகைபிரிந் திரியல் போயினார்.
- 4430 ஊனிவர் குருதிவேல் ஒருவன் ஒச்சிய
தானவர் கோன்வளம் தகைந்து விண்ணவர்
மேனிகழ் பதங்களை வீட்டி ஏகியே
வானதி தன்னையும் வல்லை தூர்த்தவே.
- 4431 வெறித்திடு தார்ப்புய விடலை நொய்தினில்
பறித்தெறி அவுணர்கோன் பலவ ளங்களும்
எறித்திடு திங்கதிர் எல்லை வேந்தனை
மறைத்தன பணிபல மயங்கிச் சூழ்ந்தபோல்.
- 4432 சோலையிற் மண்டபத் தொகையின் குளிகைப்
பாலினிற் சிகரியிற் பயின்ற புள்ளெலாம்
மேலுறு செலவினில் விரைவின் ஏகியே
மாலயன் புள்ளொடு மருவி வைகிய.

4428. ஒலிக்கும் வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மாலையை அணிந்த வீரவாகு தேவர், தம்முடைய நீண்டு வளர்ந்துள்ள கைகளால் சூரபன்மனின் செல்வங்களாய்த் தோண்டி எடுத்து எறியப்படுவனவான அளவற்ற அவையெல்லாம், விளங்குகின்ற பெரிய மேகங்களைக் கிழித்துக் கொண்டு மேலே சென்றன.

4429. சூரபன்மன் என்ற பெயரையுடைய அசுரர் மன்னன் படைத்துள்ள பழைய செல்வங்கள் மேலே செல்வதற்கு வருவதை அறிந்து, வானத்தில் உள்ள சூரியன் முதலான தேவர்கள் தங்களுக்குள் ஏக்கம் கொண்டு அழகுடன் கூடிய தம் கூட்டத்தை விட்டுப் பிரிந்து ஓடினர்.

4430. ஊன் பொருந்திய இரத்தம் தோய்ந்த வாளையுடைய ஒப்பில்லாத வீரவாகு தேவர் எடுத்து வீசிய சூரபன்மனின் மண்டபம் முதலான செல்வங்கள், தேவர்களின் மேலே விளங்கும் இடங்களையெல்லாம் மோதி உடைத்துக் கொண்டு மேலே சென்று வான கங்கையையும் விரைவில் தூர்த்துவிட்டது.

4431. மணம் கமழும் மலர் மாலை சூடிய தோள்களையுடைய இளைஞரான வீரவாகு தேவர், துன்பம் இல்லாது பறித்து எறிந்த சூரபன்ம மன்னனின் சூளிகை முதலான பல வளங்களும், எரிக்கின்ற வெப்பமான கதிர்களை யுடைய பசுற்பொழுதின் தலைவனான கதிர்வனைப் பல பாம்புகள் சூழ்ந்து கொண்டாற்போல மறைத்தன.

4432. சோலைகளிலும் மண்டபக் கூட்டங்களிலும் சூளிகைகளின் இடத்திலும் இருந்த பறவைகள் எல்லாம், வீரவாகு தேவரால் பறித்து எறியப்பட்டு மேலே விரைவாகச் சென்று திருமால் நான்முகன் ஆகியவரின் கருடன் அன்னப் பறவை ஆகியவற்றுடன் பொருந்தி இருந்தன.

328 □ கந்தபுராணம்

- 4433 செஞ்சுடர்ச் சூளிகை சிகர மாதிகள்
விஞ்சிய மிசைவர விழித்துத் தாளிலோன்
எஞ்சிய உடலமும் இறுங்கொல் இன்றெனா
அஞ்சினன் அமுங்கினன் அலரி பாகனே.
- 4434 வள்ளாறு வசிகெழு வயிர மாமுடி
உள்ளபல் சூளிகை உம்பர் செல்வன
பிள்ளைகள் எறிந்திடப் பிறங்கு பம்பரம்.
பொள்ளென ஈண்டிவாள் போவ போன்றவே.
- 4435 மீப்படு வியன்முகில் கிழித்து விண்மிசை
மாப்பெரும் சிகரிகள் வல்லை செல்வன
நீப்பருங் ககனமான் நெடுங்க துப்பினில்
சீப்பிடு கின்றதோர் செய்கை போலுமால்.
- 4436 பயனுறு பழுமரப் பைம்பொன் காமர்கா
வயனெறி தந்திட அகல்விண் செல்வன
நயனறும் அவுணனூர் நணிய கற்பகம்
வியனுல கிருந்திட மீள்வ போன்றவே.
- 4437 ஐயன தொற்றுவன் அள்ளி வீசிய
செய்யபல் பொருள்களும் செறிந்து சேணெலாம்
கொய்யுளை வயப்பரிக்க கொடிஞ்சித் தேர்மிசை
வெய்யவன் செலவினை விலக்கு கின்றவே.

4433. செந்நிறமான ஒளிவீசும் சூளிகைகளும் கோபுரம் முதலியவையும் மிகுதியாய் மேலே வருவதைக் கதிரவனின் சாரதியான கால் இல்லாத அருணன் கண்டு, 'நமக்கோ முன்பே கால் இல்லை! இவையெல்லாம் வந்து விழுவதால் உடலும் இன்று அழியுமோ!' என்று அஞ்சிக் கலங்கினான்.

(அலரி பாகன் — சூரியனின் தேர்ப்பாகனான அருணன்.
அலரி — சூரியன்)

4434. கூர்மையுடைய சூலத்துடன் கூடிய வயிரம் வைத்துச் செய்யப்பட்ட பெரிய முடியையுடைய பல சூளிகைகள் மேலே சென்றன. அவை சிறுவர் பம்பரங்களைச் சுழற்றி எறிந்திட அவை மேலே செல்வது போல விளங்கின.

4435. மேலே தங்கிக் கிடக்கும் மேகக் கூட்டங்களைக் கிழித்துக் கொண்டு அந்த மேக மண்டலங்களுக்கு மேலே அழகிய கோபுரங்கள் விரைவாகச் செல்பவை, எது போன்றது என்றால், நீக்குவதற்கரிய வானம் என்ற மங்கை தன் நீண்ட கூந்தலில் சீப்பை இட்டு வாருகின்ற தன்மை போன்று விளங்கியது.

4436. பழுத்த பயன் உள்ள அழகிய சோலையானவை- வீரவாகு தேவரால் எடுத்து எறியப்பட்டு அகன்ற வானத்தில் செல்பவை, சூரபன்மனின் நல்ல வீரமகேந்திர நகரத்தில் வந்திருந்த கற்பகச் சோலைகள் தம் பழைய சொர்க்கத்தில் சென்று இருப்பதற்காகத் திரும்பச் செல்வதனைப் போல விளங்கின.

4437. முருகப்பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் வாரி வீசும் பல செவ்விய பொருள்கள் வானத்தில் எங்கும் நிறைந்து நெருங்கி, கொய்யப்பட்ட உளை என்ற பிடரி மயிரையுடைய குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட மேல் மொட்டையுடைய தேர் மீது செல்கின்ற சூரியனின் செல்வைத் தடுத்தன.

330 □ கந்தபுராணம்

- 4438 திருமிகு குளிகை சிகர மாதிகள்
நிரல்பட ஏகியே நிரந்த பல்வகைப்
பருமணி யெரிசுடர் பரப்பி வான்படர்
இரவிதன் கதிரையும் இகலி வென்றவே.
- 4439 மின்னவிர் சிகரிபொன் வேர மாதிகள்
என்னவும் வான்படர்ந்து எழாலின் விஞ்சையர்
உன்னுறும் ஒங்கலும் உவண வைப்பெனும்
பொன்னெயில் வட்டமும் பூழி செய்தவே.
- 4440 குன்றொடு குளிகை கோபு ரம்பிற
ஒன்றுடன் ஒன்றுபட்டு உரிஞ்சி ஆயிடைத்
துன்றிய மணிதிசை தோறுஞ் சிந்துவ
மின்றிகழ் தாரகை விளிந்து வீழ்வபோல்.
- 4441 பொற்றைகள் சிகரகோ புரங்கள் தத்தமில்
எற்றுழிப் புகையென எழுந்து பூழிகள்
சுற்றிய புலிங்கமும் தோன்று கின்றன
வெற்றவெம் புயல்களு மின்னும் போலவே.
- 4442 ஏழுயர் களிறனான் எறிந்த யாவையும்
குழுற வானிடைத் துவன்ற எற்றலிற்
கேழுற நுண்டுகள் கெழுமிச் சிந்துவ
பூழியின் நெடுமழை பொழியுந் தன்மைபோல்.

4438. அழகுடைய சூளிகைகளும் கோபுரம் முதலிய வையும் வரிசையாகச் சென்று பரந்தன. அவற்றில் உள்ள பலவிதப் பருத்த மணிகள் ஒளி பொருந்திய சுடரை எங்கும் பரவச் செய்து வான் வழியாய்ப் போகின்ற சூரியனின் கதிர்களையும் வென்றன.

4439. ஒளி விளங்கும் கோபுரங்கள் பொன்மய வேரங்கள் முதலியவை எல்லாம் மேலே போய், யாழையுடைய கந்தருவர்கள் நினைக்கின்ற மேரு முதலிய மலைகளையும், உயர்ந்த இடம் என்று சொல்லப்படுகின்ற பொன்னால் இயன்ற மதில்களையுடைய மேல் உலகத்தையும் புழுதியாக்கின.

4440. ஒளியுடன் விளங்கும் மீன்கள் அழிந்து விழுந்தாற்போல, மலைகளும் சூளிகைகளும் கோபுரங்களும் மற்றவையும் ஒன்றுடன் ஒன்று உராய்ந்து அவற்றில் பொருந்தியுள்ள மணிகள் திசைகள் தோறும் சிந்தின.

4441. சிறிய மலைகளும் உச்சிகளையுடைய கோபுரங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக் கொள்ளும்போது வெறுமையான மேகக் கூட்டங்களையும் மின்னல்களையும் புகையை யும் போலப் புழுதிகள் எழுந்து வளைந்து கொண்டன; தீப்பொறிகளும் தோன்றின.

4442. ஏழ் ஆடங்கள் உயர்ந்துள்ள யானை போன்ற வரான வீரவாகு தேவரால் எடுத்து வீசப்பட்ட எல்லாம், ஈற்றிக் கொண்டு வானில் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதுவதால் புழுதியான மண்மழை பெய்ததுபோல் நிறம் பொருந்திய நுட்பமான துகள்கள் சிந்தின.

332 □ கந்தபுராணம்

- 4443 ஆரியன் ஓச்சிய அணிகொள் மண்டபம்
வேரமொ டகன்பொழில் பிறவும் விண்ணுறீஇத்
தாரகை முதல்குடர்த் தனுக்கள் சார்ந்திடச்
சோரியும் இடையிடை துளித்த தென்பவே.
- 4444 புந்தியி லான்மகம் புகுந்த தீமையால்
இந்திர னாதியோர் யாரும் குரனால்
நொந்தனர் அவன்நகர் வளமும் நோவுற
அந்தரத் தவரையும் அடிக்கண் செய்தவே.
- 4445 வெற்புறழ் மொய்ம்பினான் விடுத்த குளிகை
பற்பல பொருந்தலும் பட்ட வன்னிபோய்
ஏற்படு கதிருடை இரவி பச்சைமாப்
பொற்புறு கொய்யுளை பூழி செய்ததே.
- 4446 பொன்னவிர் சிகரகோ புரங்க ளாதிய
துன்னிய தாக்கலில் தோனறித் தீப்பொறி
இன்னுயிர் வழங்கிய எல்லை எங்கணும்
வன்னிபெய் மழையென மயங்கி வீழ்பவே.
- 4447 வழுவுறும் அவுணர்கோன் வளங்கள் யாவையும்
கெழுதகு விசம்பினைக் கிழித்துச் சேறலின்
எழிலிகள் வயிறுடைந் திரங்கி ஆற்றலா
தழுதென உலகெலாம் அறல்சிந் துற்றவே.

4443. வீரவாகு தேவரால் எடுத்து வீசப்பட்ட அழகுடைய மண்டபங்களும் வேரங்களும் அகலமான சோலைகளும் மற்றவையும் வானத்தை அடைந்து விண்மீன்கள் முதலிய ஒளியுடைய கிரகங்களில் பட, அதனால் அவை இடை இடையே குருதியையும் சிந்தின என்பர்.

4444. அறிவற்ற தக்கனின் வேள்விச் சாலையிலே புகுந்து இருந்த பாவத்தால் இந்திரன் முதலானவர் இவ்வாறு வருந்தினர். அதுவே அல்லாது சூரபன்மனின் கோபுரம் மண்டபம் முதலானவையும் வீரவாகு தேவரால் எடுத்து வீசப்பட்டபோது அவை மேலே போய் அங்கிருந்த தேவர்களை இடித்துத் துன்பப் படுத்தின.

4445. மலை போன்ற வீரவாகு தேவரால் எடுத்தி வீசப்பட்ட சூளிகைகள் பல ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் போய் வானில் முட்டுதலால் உண்டான தீயானது, ஒளி பொருந்திய கதிர்களையுடைய கதிரவனின் பச்சை நிறக் குதிரைகளின் அழகுடைய புறமயிர்களை எரித்துச் சாம்பலாக்கியது.

(பூழி — புழுதி; சாம்பல்)

4446. வீரவாகு தேவரால் எடுத்து வீசப்பட்ட பொன் மயமான சிகரங்களும் கோபுரங்களும் என்னும் இவை முட்டிக் கொள்வதால் தீப்பொறி தோன்றி உயிர் இனங்கள் உள்ள திசைகளில் எல்லாம் தீ மழை எனக் கூறுமாறு ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து விழும். (வன்னி — தீ)

4447. தவறு செய்த மன்னனான சூரபன்மனின் செல்வங்கள் யாவும் விளங்கும் வானத்தைப் பிளந்துகொண்டு மேலே செல்வதால், மேகங்கள் வயிறு உடையப் பெற்று இடி பொறுக்க முடியாத வண்ணம் அமுததைப் போல், இரைந்து கொண்டு உலகம் முழுவதும் நீரைச் சிந்தின.

(எழிலி — மேகம்)

334 □ கந்தபுராணம்

வேறு

4448 ஏசிலா அறிவன் விட்ட இன்னபல் வெறுக்கை

யாவும்

மாசகல் விசும்பின் ஏகி மதிமுடி அருள்பெற்றுள்ள
கோசிகன் துறக்கம் உய்த்த கொற்றவன் தவறி

யென்ன

ஆசுற மீண்டு ஞாலத் தகிலமும் வீழ்ந்த அன்றே.

4449 படிதனில் திசையின் பாலிற் பெளவத்தில் பழுவந்
தன்னில்

தடவரை தன்னில் இன்ன தகையன பிறவிற் சூர
னுடையபல் வளங்க ளெல்லாம் உரற்றியே வீழ

ஆண்டும்

இடைதரு முயிரின் பொம்மல் வெருவிவீழ்ந் திரித
லுற்ற.

4450 அலைந்தது பரிதி ஓங்கல் அதிர்ந்தது மேருச் சையங்
குலைந்தது குழுங் குன்றங் குலுங்கிய அசலம் ஏழும்
கலைந்தது நாகர் வைப்புங் கலங்கிய கடலும்

பாரும்

உலைந்தன உயிர்கண் முற்றும் ஒடின திசையின்

யானை.

4451 தண்படு தொடலை மார்பன் தானெறிந் தவற்றில்
பல்வே

றொண்புவி முழுதுஞ் சிந்திற் றொழிந்தன உலப்பி
லாத

எண்பதி னாயி ரப்பேர் யோசனை யெல்லைத்

தாகிக்

கண்படு சூரன் ஊரில் கல்லென வீழ்ந்த மாதோ.

4448. குற்றம் அற்ற ஞானியான வீரவாகு தேவரால் எடுத்து வீசப்பட்ட இத்தகைய மண்டபம் முதலான பொருள்கள் யாவும் வானில் போய், சிவபெருமானின் அருள் பெற்றவரான விசுவாமித்திர முனிவரால் சொர்க்கத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட திரிசங்கு மன்னன், தேவரால் கீழே தள்ளப் பட்டுத் தவறிக்கீழ் உலகத்தை நோக்கி வந்தாற்போல, மேலே சென்ற எல்லாம் தவறாமல் கீழே வந்து விழுந்தன. (கோசிகன்—விசுவாமித்திர முனிவன். கொற்றவன்—திரிசங்கு மன்னன்)

4449. புவியிலும், எட்டுத் திக்குகளிலும், கடலிலும், காட்டிலும், பெரிய மலைகளிலும் சூரபன்மனின் மண்டபம் முதலிய பொருள்கள் இரைந்த வண்ணம் விழுதலும், இவை விழும் இடங்களில் உள்ள உயிர்க் கூட்டங்கள் அஞ்சி ஓடின.

(பௌவம்—கடல். பழுவம்—காடு)

4450. கதிரவனின் உதயத்துக்கும் மறைவுக்கும் உரிய உதய மலை அத்தமனமலை ஆகியவை அலைந்தன. அசையாத மாமேரு மலையும் அசைந்தது. அந்த மேரு டலையைச் சூழ்ந்து நின்ற நான்கு மலைகளும் அசைந்தன. இவையே அல்லாது மற்ற ஏழு மலைகள் என்பனவும் அசைந்தன. சொர்க்கம் முதலான தேவர் வாழிடங்களும் கலைந்தன. கடலும் பூமியும் நடுங்கின. உயிர்கள் யாவும் வருந்தின. எட்டுத் திக்குகளில் உள்ள யானைகள் ஓடின.

4451. குளிர்ந்த மலர் மாலை சூடிய மார்புடைய வீரவாகு தேவர் எடுத்து வீசியவற்றுள் பல, ஒள்ளிய உலகங் களை எல்லாம் அழித்தன; அழிவில்லாத எண்பதாயிரம் யோசனை தொலைவில் காணப்படும் இடம் அகன்ற சூரபன்மனின் வீர மகேந்திரத்தில் 'கல்' என்ற ஒலியுடன் விழுந்தன. (சையம்—மலை)

336 □ கந்தபுராணம்

4452 முடிந்திடல் அரிய குரன் மொய்வளம் அவனார்
முற்றும்
தடிந்தெறி உருமே றென்னத் தணப்பற வீழ்த
லோடும்
இடிந்தன மாட வீதி யாவையும் கடிகா இற்ற
பொடிந்தன சிகரி யாதி புரிசைகள் மறிந்து
மாண்ட

4453 மண்டபம் சிகரி வேரம் அணிமதில் மாட கூடம்
எண்டகு பொதியின் முற்றும் இடிபட எழுபொற்
பூழி
வீண்டொடு திசைபார் யாண்டும் வெறுக்கையின்
வடிவமாக்கி
அண்டர்தம் உலகி தென்றே அறிகுறா வகைசெய்
தன்றே.

4454 புடையகல் பொன்செய் முதூர் பொள்ளெனத்
தகர்ந்து வீழ்
மிடைதரு வீதி முற்று மேயின சனங்கள் பூசல்
கடைவரு நாள் தெல்லைக் ககனமு தண்ட கூடம்
உடைதலும் முடியும் ஆவி அரற்றுமாறு ஒத்த
தன்றே.

வேறு

4455 நாக முந்து நறுநிழல் மாதவி
நாக முந்து நறுநிழல் பொற்கணி
சேக ரம்பல சிந்திடு காழுடைச்
சேக ரம்பல வோடு சிதைந்தவே.

4452. இறப்பு என்பதே இல்லை எனக் கூறும் வண்ணம் நீண்ட காலம் வாழ்கின்ற குரபன்மனின் நெருங்கிய செல்வங்கள், அவனது வீர மகேந்திரத்தில், முற்றிலும் அழிக்கின்ற இடியைப் போலத் தடையில்லாது விழவும், அதனால் மாடத் தெருக்கள் எல்லாம் இடிந்தன. மணமுடைய சோலைகளும் அழிந்தன. கோபுரம் முதலியவை பொடியாயின. மதில்களும் விழுந்து அழிந்தன.

4453. மண்டபங்கள், கோபுரங்கள், வேரங்கள் அழகிய மதில்கள், மாளிகைகள், கூடங்கள், எண்ணத்தக்க பொதுச் சாவடிகள் ஆகிய எல்லாம் இடிபடுவதாலே உண்டாகி எழுந்த பொன் மயமான புழுதி, வாளை அளாவிய திக்குகளையும் பூமியையும் மற்றும் எல்லா இடங்களையும் பொன் விடிவமாகச் செய்து 'தேவர்களின் உலகம் இதுவாகும்' என எண்ணுமாறு செய்தது

4454. பொன்னால் செய்யப்பட்டுப் பக்கங்களில் அகன்ற அந்தப் பழைய நகரமானது விரைவாகப் பொடியாகி விழுதலும், அந்நகர வீதிகள் முழுமையிலும் உள்ள மக்கள் அஞ்சிக் கூச்சலிட்டனர். அது எதைப் போன்றது என்றால், உலகமானது அழியும் யுக முடிவு நாளில் வானில் உள்ள பெரிய அண்டகூடமானது உடைந்து விழுதலும், அப்போது இறக்கின்ற உயிர்கள் புலம்புவதைப் போல விளங்கியது.

4455. சொர்க்கம் வரை உயர்ந்துள்ள நல்ல நிழலுடன் கூடிய குருக்கத்தியும், குரங்குகள் மேலே ஏறிப் போகின்ற நல்ல ஒளியுடன் கூடிய வேங்கை மரங்களும், பல தலைகள் ஒடிந்த கூட்டமான பலா மரங்களுடனே அழிந்தன. (நாகமுந்து—நாகம்+உந்து; நாகம்—சொர்க்கம். நாகமுந்து—நாகம் முந்து; குரங்குகள் தாவுகின்ற)

4456 கோட ரங்குல வுற்றிட வான்தொடுங்
கோட ரங்குல வுற்றிடு தண்டலைக
கோட ரங்குலங் கோலம்செய் பொன்வரைக்
கோட ரங்குல வுற்றிறை கொண்டவே.

4457 ஓடும் வாவியின் மீனினம் ஓங்குபுள்
ளோடும் வாவியின் ஓறுற்றிட வீதியின்
மாட மாலை வரிசையின் மலைய
மாட மாலை மறிந்திடி பட்டதே.

4458 அண்ட ரண்டரும் அந்தகர் மாண்டன
அண்ட ரண்டம் அளவிடு சூளிகை
மண்ட பம்மதின் மாடம் தந்தையர்
மண்ட பம்மதின் மாதவம் யாவதே.

4459 பூவை அன்ன மணிமயில் பொற்புறு
பூவை யன்ன மணிமயில் பொற்புறா
வாவி யோடைவண் டான மழிந்திட
வாவி யோடைவண் டானம் அழியுமால்.

4460 மொய்யு டைத்தறி மோதித் தளைபரி
மையு டைப்பெரு மால்கர் சோநீர்
மெய்யி டத்துக விண்முகி லச்சுறக்
கையெ டத்துக் கதறி உடைத்தவே.

4456. கிளைகள் விளங்கும் வண்ணம் வளர்ந்து வாணை அளாவியுள்ள கிரகங்களால் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள அழகுடன் விளங்கும் சோலையிலே உள்ள குரங்குக் கூட்டங்கள், அழகுடைய மேருமலையின் உச்சியினை இடமாகக் கொண்டு உலவுமாறு சிதறி ஓடின.

4457. நீர் நிலைகளில் ஓடுகின்ற மீன் கூட்டங்கள் மேலே பறக்கும் பறவைகளுடன் பறந்து போகும் வண்ணம், தெருப் பக்கங்களின் ஓரங்களில் மாலை வரிசையுடன் கூடிய நெருங்கியுள்ள உயர்ந்து நிற்கும் வரிசையான மாளிகைகள் அழிந்தன.

4458. நெருங்கிய காவல் கொண்ட அந்த வீர மகேந்திரம் அழிந்தது. தேவர் உலகத்தை அளக்கின்ற குளிகைகளையும் மண்டபங்களையும் மதில்களையும் மாடங்களையும் சுமந்து கொண்டு வருந்தும் மண்டபங்கள் உடையதும் மாடங்களுடையதுமான தவம்தான் என்ன?

(வீரவாகு தேவரால் எடுத்து வீசப்பட்ட மண்டபம் முதலியவை திரும்ப வந்து மகேந்திர நகர் மாளிகைகள் மண்டபங்கள் மீது விழுந்து கிடந்ததை இவ்வாறு உரைத்தார்.)

4459. நாகணவாய்ப் பறவைகள் (மைனாக்கள்) அன்னப் பறவைகள் அழகிய மயில்கள் அழகுடைய பூப்போன்ற களங்கம் இல்லாத பொன்னம் புறாக்கள் என்ற இவைகளின் உயிர்களுடன் இவற்றின் இருப்பிடங்களும் அழிய, நீர் நிலைகளும் ஓடைகளும் அழிந்தன.

(வண்டானம் — பெரு நாரை)

4460. வலிய கட்டுத்தறியை முறித்து, சங்கிலியை அறுத்து, மயக்கத்தையுடைய பெரிய யானைகள் குருதி வெள்ளம் உடலினின்று ஒழுக வானிலே இருக்கும் மேகமும் அஞ்சுமாறு தும்பிக்கையை உயரத்தூக்கிப், பிளறியவண்ணம் ஓடின.

340 □ கந்தபுராணம்

- 4461 ஈடு சான்ற வெருத்தம் முரிந்திட
நீடு பூநுதல் நெக்குறக் கிம்புரிக்
கோடு சிந்தக் குருதியு குத்தரோ
ஓடி வீழ்வ உவாக்கள் அரற்றியே.
- 4462 கார்டொள் சிந்துரம் காயத் திடையிடைச்
சோரி சோர்தரத் தோன்றுவ ஈற்றினின்
மேரு வாதி விலங்கலை மெய்க்கனல்
சாரும் வெம்புகை தன்னொடும் சூழ்ந்தபோல்.
- 4463 கொடிகள் இற்ற கொடிஞ்சி முரிந்தன
இடைகொள் பீடிகை எல்லைகள் நெக்கன
அடிகொள் சில்லியும் ஆரும் சிதைந்தன
பொடிய தாகிப் புரண்டன தேர்களே.
- 4464 பந்தி தோறும் பராவிய ஐங்கதிக்
கந்து கங்கள் கலங்கி நெரிந்திட
நொந்து மேனி நொறில்வரு செம்புனல்
சிந்தி யோடச் சிதறிய திக்கெலாம்.
- 4465 சிதவல் கொண்டிடு செம்மயிர்க் கொய்உளை
மதுகை வெம்பரி வாய்களின் வீழ்தரு
முதிர வாரி யொலிகடல் புக்கதால்
ஓதுகொ லோவட வைக்கனல் என்னவே.
- 4466 காள வெங்கரிக் காலின் வயப்பரித்
தாளின் ஊடகப் பட்டுத் தரைபுகா
மூளை சிந்த முழுதுடல் பூழியாய்
மாளு கின்றனர் மாநக ரோர்சிலர்.

4461. வீரவாகு தேவரால் எடுத்து வீசப்பட்ட மண்டபம் முதலியவை விழுந்து அந்த நகரானது அழிவதால், நீண்ட அழகிய நெற்றி நசுங்க, பூண்கட்டப்பட்ட தந்தங்கள் இரத்தம் ஒழுக யானைகள் இரைச்சல் இட்டுக் கொண்டு ஓடின.

(உவாக்கள் — யானைகள்)

4462. இவ்வாறு வீரவாகு தேவரால் அந்த நகர் அழிந்த அப்போது, யுக இறுதிக் காலத்தில் மேரு முதலிய மலைகளை உண்மையான ஊழித்திப்பொருந்திய புகையானது சூழ்ந்து கொண்டாற்போல, கரிய யானைகள் தம் உடலின் இடை இடையே குருதி ஒழுகத் தோற்றமளித்தன.

4463. கொடிகள் அறுந்தன. தேரின் மேல் மொட்டுகள் அழிந்தன. அகன்ற பீடிகைக் கூட்டங்கள் அழிந்தன. வடிக்கப் பட்ட சில்லுகளும் ஆரைகளும் அழிந்தன. இவையே அல்லாது தேர்களும் பொடியாய் ஆகிப் புரண்டன.

4464. குதிரைக் கொட்டில்கள் தோறும் பரந்து இருந்த ஐந்து கதிகளையுடைய குதிரைகள் கலங்கி நெரிய, உடல் வருந்தி, விரைவாக வருகின்ற இரத்தமானது சிந்தி ஒழுகும்படி திக்குகளில் எல்லாம் சிதறின.

4465. சிதறிக் கிடக்கும் செந்நிறப் புறமயிரையுடைய வெற்றியுடைய குதிரைகளின் வாய்களினின்றும் ஒழுகும் குருதி வெள்ளமானது, ஒலியுடன் கூடிய கடலை 'இதுதானோ வடவைத் தீ?' என்று பார்த்தவர் அஞ்சமாறு அடைந்தது.

(மதுகை — வெற்றி)

4466. கரிய யானைகளின் கால்களிலும் விரைந்து ஓடுகின்ற குதிரைகளின் கால்களிலும் அகப்பட்டுச் சிக்கிப் பூமிக்குள் புருந்து மூளை சிதற, உடல் முழுவதும் புழுதி போல் ஆகி, அந்த ஊரில் உள்ள அசுரர் சிலர் இறந்தனர்.

342 □ சுந்தபுராணம்

4467 ஆளி மொய்ம்புடை அண்ணல்முன் வீசின
நீளு மாநகர் ஞெள்ளலின் வீழ்தலும்
தோளி முந்து சுவல்முரிந் தொய்யெனத்
தாளி முந்து தரங்கமுற் றார்சிலர்.

4468 பொற்றை யன்ன பொலன்மணி மாளிகை
இற்று வீழ்தலும் என்னிது வென்றெழீஇ
வெற்ற வெள்ளிடை மேவுதல் முன்னியே
முற்றம் வந்திடு முன்மறிந் தார்சிலர்.

4469 ஊடு மைந்தரும் ஒண்தொடி மாதரும்
மாட மோடு மறிந்தனர் தம்முடல்
வீடி விண்மிசை வேற்றுரு வெய்தியே
கூடி யேவழிக் கொண்டன ரோர்சிலர்.

4470 உவமன் இல்லவன் ஒச்சின எங்கணும்
அவதி யின்றிப் பொழிய வவைதெரீ இத்
தவறி லாதுசெய் தாழ்வரை கீண்டுடடாக்
கவிகை யாத்தமைக் காத்துநிற் பார்சிலர்.

4471 விறல்கொள் வாகு விடுத்தன கல்லக
வுறைப்பின் வீழ ஒதுங்கிடம் இன்மையிற்
சிறக்கு மாநகாச் செந்தரைக் கொண்டகீழ்
அறைக்கு ளேபுக் கலமரு வார்சிலர்.

4472 மாதர் தங்களை மக்களை அனனையைத்
தாதை மாரைத் தமதுகைப் பற்றியே
ஏதில் மாடம் இகந்துகச் சோரிந்ந்
வீதி போந்து வெருவிநிற் பார்சிலர்.

4467. யாளியைப் போன்ற வலிமையுடைய வீரவாகு தேவர் முன்பு எடுத்து வீசியவை நீண்ட அந்த நகரத் தெருக்களில் விழவும் தோளும் ஒடிந்து பிடரியும் முரிந்து கால்களும் விரைவாக இடிந்து சில அசுரர்கள் மடிந்தனர்.

(ஞெள்ளல் — தெரு)

4468. மலையைப் போன்ற மணிகள் இழைத்துக் கட்டப்பட்டுள்ள மாளிகைகள் உடைந்து விழுதலும், 'இது என்ன?' என்று ஐயப்பட்டு எழுந்து வெளியிடத்துக்கு வந்து அறிந்து கொள்ள எண்ணி, வாயில் வரை வந்து சேர்வதற்குள்ளாக இறந்து விழுந்தனர் அசுரர் சிலர்.

(பொற்றை — மலை. பொலன் — பொன்)

4469. கணவருடன் பிணக்கம் கொள்கின்ற ஒள்ளிய வளையலை அணிந்த கைகளையுடைய நங்கையரும் மாளிகைகளுடன் வீழ்ந்தவராய்த் தம் உடல்களை ஒழித்து வேற்று வடிவுடன், முன்னால் இறந்து விட்ட கணவரை அடைந்து சேர்ந்திடப் பயணப்பட்டனர்.

4470. உவமை இல்லாத வீரவாகு தேவரால் எடுத்து வீசப்பட்டவை எல்லா இடங்களிலும் அளவில்லாமல் சிதறவும், அவற்றை அறிந்து தவறுதல் இல்லாது செய்யப்பட்ட மலைகளைத் தோண்டி எடுத்துக் குடையாகப் பிடித்துத் தங்களைக் காத்துக் கொண்டனர் சிலர்.

(அவதி — அளவு)

4471. வெற்றியுடைய வீரவாகு தேவர் எடுத்து வீசிய கல் மலைகள் உறைப்பாக விழுவதால், அவற்றினின்று காத்து ஒதுங்க இடம் இல்லாமையால், சிறப்புடைய அந்த லூரின் நிலைமைக்குள் புகுந்து தடுமாற்றம் அடைவார் சிலர்.

4472. மங்கையரையும் மைந்தரையும் தாயரையும் தந்தையரையும் தம் கைகளில் பற்றிக் கொண்டு, பக்கத்தே உள்ள மாளிகைகளை விடுத்து, குருதி கொட்ட வீதியை அடைந்து அஞ்சி நிற்பார் சிலர்.

344 □ கந்தபுராணம்

- 4473 கருவி வானினும் கண்ணகன் திக்கினும்
தரணி தன்னினுந் தாவிலன் வீசிய
திருவ ளங்கள் செறிந்தன வீழ்தலும்
வெருவிப் போய்க்கடல் வீழ்ந்தொளிப் பார்சிலர்.
- 4474 கிழிந்த சென்னியிற் கேழ்ப்படு செம்புனல்
கழிந்து தோன்றவுங் கண்டனர் ஐயுறாப்
பொழிந்து மெய்ப்புறம் போர்த்தலுந் தேற்றியே
அழிந்தி ரங்குற ஆகுவிப் பார்சிலர்.
- 4475 ஆடல் மொய்ம்பினன் ஆர்த்துமுன் வீசிய
மாட வீதி வளநகர் எங்கணும்
நீட வீழ்தலும் நின்றலை அஞ்சியே
ஒடி ஊறுற் றுயிர்துறப் பார்சிலர்.
- 4476 தங்கள் குடி திருமகன் விட்டன
எங்கும் வீழும் இறப்பினை நோக்கியே .
அங்கி வெங்கணை தொட்டறுத்து அன்னவை
தங்கள் ஆருயிர் தாங்கிநிற் பார்சிலர்.
- 4477 மையல் மாதரும் மைந்தரும் ஆவியும்
பொய்யில் புந்தியும் ஒன்றிப் புணர்தலும்
செய்ய மாடஞ் சிகரமொ டேவிழ
மெய்யும் ஒன்றி விளிந்திடு வார்சிலர்.

4473. கூட்டமான வானத்திலும், இடம் அகன்ற திசைகளிலும், புவியிலும், வீரவாகு தேவர் எறிந்த செல்வங்கள் யாவும் நெருங்கி விழவும், அஞ்சி அகன்று போய்க் கடலில் விழுவர் சிலர்.

4474. உடைபட்ட தலையினின்று நிறம் விளங்கும் இரத்தம் ஒழுகிக் காணப்படவும், அதனைப் பார்த்தவர் 'இது என்ன' என்று ஐயம் கொண்டு நின்றனர். பின் அது உடலில் எங்கும் மூடிக் கொள்ளவும், 'இன்னது' என்று உணர்ந்து நிலை குலைந்து வருந்துவர் சிலர்.

(ஆகுலிப்பார் — வருந்துவார்)

4475. வெற்றியையுடைய வீரவாகு தேவர் ஆரவாரத்துடன் எடுத்து வீசியவை, மாடங்களையுடைய வீதிகளையுடைய வளம் வாய்ந்த ஊரின் எல்லா இடங்களிலும் உயிரும் விழவும், அங்கே நிற்பதற்கு அச்சம் கொண்டு ஓர் புண்பட்டு உயிரைச் சிலர் நீத்தனர்.

4476. சிவபெருமானின் மைந்தரான வீரவாகு தேவரால் எடுத்து வீசப்பட்டவை, எல்லா இடங்களிலும் விழும் மிகுதியைப் பார்த்து, வெம்மையான அக்கினிக் கணையை விட்டு அவற்றை உடைத்துத் தம் அரிய உயிரைச் சுமந்து நிற்பர் சிலர்.

4477. காமம் கொண்ட மங்கையரும் ஆடவரும் உயிரும் மனமும் ஒன்று பட்டு ஒன்றாகக் கலந்து புணரவும், அவர்களின் மீது ஒரு மாளிகை சிகரத்துடனே விழுந்தது, அப்போது அவர்கள் உயிர் ஒன்றாதலே அல்லாமல் உடல்களும் ஒன்றாகிச் சிலர் மடிந்தனர்.

346 □ கந்தபுராணம்

- 4478 அந்தண் மாடத் தறிவன் விடுத்தன
வந்து வீழ மறிந்துரு மேறெனச்
சிந்த வேயுகு செம்பொறி மெய்ப்பட
வெந்து சின்னம் விரவுறு வார்சிலர்.
- 4479 வரம்கொள் வீர மகேந்திரத் தின்னணந்
தரங்க மெய்திச் சனங்களெல் லாமிரீஇ
உரங்கள் சிந்தி அழிந்துழி ஒல்லென
இரங்கும் ஒதை எழுகடல் உண்டதே.
- 4480 மன்றி னின்கரி பொய்த்து மனுநெறி
கொன்று வாழுங் கொடியர்தம் மில்லெனத்
துன்று மாடத் தொகைவெள் ளிடையதாய்ப்
பொன்றி வீழ்ந்தன புல்லென வாகியே.
- 4481 நீறு பட்ட நெடுநகர் எங்கணும்
ஊறு பட்ட உயிர்கள்தம் சோரிநீர்
ஆறு பட்டிட அங்கவை யோடளாய்ச்
சேறு பட்டன செக்கர்வீண் போலவே.
- 4482 மலிந்த சீர்த்தி மகேந்திர மாபுரம்
அலைந்து தொல்லைத் திருமுழுது அற்றதால்
மெலிந்தி டும்படி விண்ணவர் தம்மெலாம்
நலிந்த வன்வளம் நன்றுறு மேகொலாம்.

4478. ஞானச் செல்வரான வீரவாகு தேவர் எடுத்து எறிந்தவை, அழகிய குளிர்ந்த மாளிகையின் மீது விழுந்தன. அதனால் அது உடைந்து இடி விழுந்தது போல் இடிந்து விழுந்து உடைந்தது. அதில் உண்டான தீப்பொறி உடலில் பட அதனால் உடல் வெந்து அடையாளமான புண்களை அடைந்தனர் சிலர்.

(ஓரும் ஏறு — இடியேறு)

4479. சிறப்புடைய மகேந்திர நகரத்தில் இவ்வாறு அழிவு ஏற்பட்டு மக்கள் எல்லாம் விலகி ஓடித் தம் நிலை கெட்டு அழியுமிடத்தில், எழுந்த 'ஓ' என்று இரைந்த ஒலி யானது ஏழு கடலின் ஓசையையும் அடக்கிவிட்டது.

4480. அறமன்றத்தில் பொய்ச்சான்று சொல்லி மனு நீதிக்கு மாறாக நடந்து வாழ்கின்ற கொடியவரின் இல்லத்தைப் போல, நெருங்கியிருந்த மாளிகை வரிசைகள் அழிந்து வெட்ட வெளியாய்ப் புற்கென்று வீழ்ந்தன.

4481. சாம்பலாகப் போன அந்த ஓரானது, எல்லா இடங்களிலும் புண்பட்ட உயிர்களின் குருதி வெள்ளம் ஆறாகிப் பாய்ந்தோட அவற்றுடன் கலந்து செவ்வானம் போலச் சிவந்து சேறாயின.

(அளாய் — கலந்து)

4482. மிக்க புகழைக் கொண்ட அந்த மகேந்திரத்தில் உள்ள பழைய செல்வங்கள் எல்லாம் அலைந்து அழிந்தன. தேவர்களையெல்லாம் வருந்தும்படி துன்புறுத்திய ரூபன் மனின் செல்வமும் நன்றாய் இருக்குமோ?

348 □ சுந்தபுராணம்

16. சகத்திரவாகுகள் வதைப் படலம்

4483 ஏயின பான்மையின் இவன்முதூர்
மாய்தரும் எல்லையின் வருகின்ற
ஆயிர வாகுள் அடல்வீரர்
மேயின தன்மை விளம்புற்றாம்.

4484 ஓலம் உடைக்கடல் உமிழ்கின்ற
நீல விடத்தினை நிகர்மெய்யார்
மாலை யுடைப்பல வடவைத்திக்
கோல மெனச்சிகை கொண்டுற்றார்.

4485 தீங்களிற் ஆதிய திறல்மாக்கள்
தாங்குவை யோடு தலைப்பெய்தே
ஆங்குள் சோரி அறாதிம்ப்
பாங்கர்கள் அன்னதொர் பகுவாயார்.

4486 எல்லையில் நேமிகள் யாவும்தாம்
ஒல்லொலி நீரின் உடைந்தென்னக்
கல்லுறை சிந்து கருங்கொண்முச்
செல்லென ஆர்த்தனர் செல்கின்றார்.

வேறு

4487 மைவரு நீல வரைத்தொகை தாங்கும்
மொய்வரு கின்ற முடிக்குழு என்ன
ஐவகை நூற்றின் அமர்ந்தகல் வாணைத்
தைவரு கின்ற தலைத்தொகை கொண்டார்.

16. சகத்திரவாகுகள் வதைப் படலம்

4483. இந்த வீரவாகு தேவர் விட்ட வேரத்தினால் அந்தப் பெரிய நகரம் அழிகின்ற போதில், ஆயிரம் கைகளைக் கொண்ட வலிமையுடைய வீரர்கள் அடைந்த தன்மையை இனிச் சொல்வோம்.

4484. அந்த அசுரர்கள் ஓசையுடைய கடலானது வெளிப்படுத்திய நீலநிற நஞ்சைப் போன்றவர்கள். பல வடவைத் தீயின் கொழுந்து என்று கூறும்படியான தலைமயிரினை உடையவர்கள்.

4485. அவர்கள் கொடிய யானை முதலான விலங்குகளைக் குவியலாய் எடுத்து உள்ளே இட்டு மெல்லுவதால் நீங்காத இரத்தம் பொருந்திச் சுடுகாட்டைப் போன்று காணப்படுகின்ற பிளவுபட்ட வாயை உடையவர்கள். (பகுவாய்—பிளவுபட்ட வாய்)

4486. அவர்கள் அளவில்லாமல் உள்ள மலைகள் எல்லாம் 'ஓல்' என்ற ஓசையுடன் உடைந்தது போலவும் கல் மழை பெய்கின்ற மேகம் போலவும் ஆரவாரம் செய்து கொண்டே செல்பவர்கள். (கல் உறை—கல் துளி; கல் மழை)

4487. அவர்கள் மேகம் தவழ்கின்ற நீல மலைக் கூட்டங்கள் சுமந்து நிற்கின்ற பலம் வாய்ந்த சிகரக் கூட்டங் தளைப் போல, ஐந்நூறு என்ற எண் உடைய பெரிய வானத்தை அளவுகின்ற கூட்டமான தலைகளை உடையவர்கள்.

- 4488 மராமர மானவைமாதிரம் எங்கும்
பராவ விடுத்திடு பலகவ டென்ன
விராவிய அங்கத மேவி விளங்கும்
ஒராயிர மாகிய ஒண்புய ருள்ளார்.
- 4489 எழுக்கொடு முத்தலை எஃகம்வில் நாஞ்சில்
கழுக்கடை சங்கொடு கப்பணம் வெவ்வாள்
மழுக்கதை சக்கரம் வச்சிர மாதி
விழுப்படை யாவும் விராவிய கையார்.
- 4490 எண்தகு நேமிகள் ஏழும் அளக்கர்
மண்டல மானவு மன்னுயிர் யாவும்
கொண்டிடி னுங்குறை வீன்றி நிரம்பா
தண்டம தென்ன அகன்ற வயிற்றார்.
- 4491 விழுமிய பஹலை வெம்பணி ஏனைக்
குழுவொடு போற்றினர் கொண்டுற லாற்றா
தழுதிட நாடிய தற்கயர் வார்போல்
கழல்கள் அரற்று கழற்றுணை கொண்டார்
- 4492 இருபுயம் ஓர்முகம் எய்திய வானோன்
ஒருவனை வெல்ல ஓராயிர ரானேம்
பொருவகை சென்றிடல் புன்மையது என்னா
வருபழி யுன்னி மனந்தளர் கின்றார்.
- 4493 மாகர வான்முன மாயையின் வந்தான்
ஆகையி னால்இவன் ஐதென வானிற்
போருவ னால்இது பொய்அல வல்லே
ஏகுமின் ஏகுமின் என்றுசெல் கின்றார்.

4488. அவர்கள், மரா மரங்கள் எட்டுத் திக்குகளிலும் பரவும்படி கிளைத்திருக்கும் பல கிளைகளைப் போல், பொருந்திய தோள் வளைகள் அணிந்த ஆயிரம் ஒளியுடைய தோள்களைக் கொண்டவர்கள்.

(பல கவடு—பல கிளைகள்)

4489. எழு, வளைந்த திரிசூலம், எஃகு, வில், கலப்பை, சிறிய ஈட்டி, சங்கு, கை வேல், கொடிய வான், கண்ட கோடரி, கதை, சக்கரம், வச்சிரம் முதலிய உயர்வான படைக் கருவிகளைக் கொண்டவராக அவர்கள் விளங்கினர்.

(கழுக்கடை—சிறிய ஈட்டி)

4490. ஏழு கடல்களும், பெரும் புறக் கடல்களும், கடல்களால் சூழப்பட்ட பூமியும். ஆகிய இவற்றில் நிலை பெற்ற வுயிர்களையும் உட் கொண்டாலும் முழுதும் நிரம் பாமல் அண்டத்தைப் போல அகன்ற வயிற்றை உடைய வர்கள்.

4491. வியக்கத்தக்க பல தலைகளையுடைய கொடிய பாம்புகள் மற்ற யானை முதலான கூட்டத்துடன் பாது காப்பாகச் சுமந்து நிற்பதற்கு முடியாது அழுது வேறு இடங்களை நாடி அதன் பொருட்டு வருந்தும் தன்மையுடையவரைப் போல வீரக் கழல்கள் ஒலிக்கும் இரு கால்களை உடையவர்கள்.

4492. “இரண்டு தோள்களையும் ஒரு முகத்தையும் கொண்ட ஒரு தேவனை வெல்ல, ஐந்நூறு தலைகளையும் ஆயிரம் கைகளையுமுடைய ஆயிரம் பேர்களான நாம் போர் குறித்துச் செல்வது இழுக்கானது” என்று அதனால் வரும் பழியை அவர்கள் எண்ணி மனத்தளர்ச்சி அடைபவர்கள்.

4493. ‘இந்த வீரவாகு முன்பு மறைவாகத் தன் மாயையால் வந்தவனாதலால் விரைந்து வானத்திலே மறைந்து விடுவான். இது பொய்யன்று. விரைவாகச் செல்லுங்கள், விரைவாகச் செல்லுங்கள்’ என்று அவர்கள் கூறியபடி. செல்பவர்கள்.

- 4494 மீளிகை யாலெறி மேதகு வேரம்
மாளிகை கோபுர மண்டபம் வீழ்வ
காளிக ரன்னக ரங்கள்கொ டேற்றுத்
தூளிகள் செய்தனர் தூர்த்திடு கின்றார்.
- 4495 எய்யென மெய்யிடை எங்கும் வியர்ப்பச்
செய்யன கண்வழி செந்தழல் சிந்த
வெய்ய உயிர்ப்பெழ வேர்வுள மூள
ஒய்யென ஓடினர் உற்றிடு கின்றார்.
- 4496 நாகர் தமக்கொர் நமன்தனை அன்னோர்
ஆகிய ஆயிரர் ஆயிர மொயம்பர்
வேகம் தாகி விழுத்தகு வீர
வாகுவை எய்தி மடங்கலின் ஆர்த்தார்.
- 4497 ஆர்த்திடும் ஒதை அகன்செவி செல்லத்
தார்த்தொகை தூங்கு தடம்புய வீரன்
பார்த்தனன் மூவெயில் பண்டுளரி செய்த
தீர்த்தனெ னச்சிறி தேநகை செய்தான்.
- 4498 மேனிமீர் மந்தர வெற்பென நின்றே
வானள வோங்கு பராமரம் ஒன்றைத்
தேனினினம் வானறிசை சிந்தி அரற்ற
ஊன்முதிர் கைகொ டொசித்தனன் மன்னோர்
- 4499 அண்டம் இருண்டிட ஆதவர் ஆனோர்
மிண்டிய பேரொளி வீந்திட வீரன்
வண்டழை துன்று மராமரம் அங்கை
கொண்டது பன்முறை கொட்புறல் செய்தான்

4494. வீரவாகு தேவரின் கையால் எறியப்பட்ட உயர்ந்த வேரங்களும் மாளிகைகளும் கோபுரங்களும் மண்டபங்களுமாகிய இவை கீழே விழும்போது, கரிய அசுரர்கள் தம் கைகளால் பிடித்துப் புழுதியாக்கி உதிர்த்தனர்.

4495. விரைவாக உடல் முழுதும் வியர்வை உண்டாகவும், சிவந்த கண்களினின்று சிவந்த தீப் பொறிகள் சிதறவும் கொடிய வெப்ப மூச்சு வெளிப்படவும், விரைவாக ஓடி வந்தனர்.

4496. தேவர்க்கு ஒப்பில்லாத கூற்றுவனைப் போன்ற வரும், ஆயிரம் தோள்களையுடையவரும், ஆயிரம் என்னும் எண்கள் கொண்டவருமான அந்த அசுரர்கள், விரைவாக ஓடி வந்து வீரவாகு தேவரை எய்திச் சிம்மத்தைப் போலக் கர்ச்சனை செய்தனர்.

4497. அவர்களின் ஆரவாரம் செவியிலே கேட்கவும், மாலைகள் அணிந்த பெரிய தோளையுடைய வீரவாகு தேவர், திரும்பி அந்த அசுரர்களைப் பார்த்தார். பார்த்து, முற்காலத்தில் திரிபுரங்களை எரித்த சிவபெருமானைப் போலச் சிறிதே நகைத்தார்.

4498. மேலே உயர்ந்துள்ள மந்தர மலையைப் போல் நின்று, சுவர்க்கத்தை அளாவி நின்ற ஒரு மரா மரத்தை அதில் மொய்க்கும் வண்டுகள் வானத்திலும் எட்டுத் திக்குகளிலும் சிதறிப் போய் ஓலமிட, ஊன் நிறைந்த தம் கையாலே ஓடித்து எடுத்தார்.

4499. அண்டமானது இருள் அடையவும், கதிரவர்களின் மிக்க ஒளி கெடவும், வலிமை பொருந்திய தழைகள் நிறைந்த மரா மரத்தை வீரவாகு தேவர் உள்ளங் கையிலே கொண்டு அதனைப் பல முறை சுழற்றினார்.

வேறு

- 4500 மாயிர மருப்புள மராமரம் இறுத்தே
 தூயன்அம ராடல்முயல் தொன்னிலைமை நோக்கு
 ஆயிரம் அடுத்தபுயர் ஆயிரரும் அங்கண்
 முயினர்கள் அண்ணலை முரண்படை சொரிந்தார்.
- 4501 தொடுத்தனர்கள் வார்கணைகள் தொட்டவர்களை
 வைவேல்.
 எடுத்தபல தோமரம் எறிந்தனர்கள் ஆலம்
 விடுத்தனர்கள் முத்தலை வியன்கழுமுள் உய்த்தார்
 அடல்குவிசம் வீசினர்கள் ஆழிகள் துரந்தார்.
- 4502 இப்பரிசி லுள்ளபடை யாவும்முறை தூங்கு
 மைப்புயல்க ளென்னவரை வின்றிவிரை வாக
 ஒப்பரிய வீரன்மிசை உய்த்திடலும் அன்னோன்
 துப்பொடு மரந்தனி சுழற்றிஅடல் உற்றான்.
- 4503 விட்டபடை யாவையும் வெறுந்துகள் வாகப்
 பட்டிட மரம்கொடு பராகமவை செய்ய
 உட்டெளிவின் மானவர் ஓராயிரரும் வீரர்
 கிட்டினர் வளைந்தனர் கிளர்ந்தமர் முயன்றார்.
- 4504 ஒட்டியம ராடிய ஓராயிரவர் தாமும்
 கெட்டிய மேருநிகர் கேழ்கிளர் புயத்தோன்
 மட்டுநனை வார்சினை மரங்கொடு புடைத்தே
 சட்டக மிறந்துபடு தன்மைபுரி குற்றான்.

4500. வீரவாகு தேவர், மிகவும் பெருங்கிளைகளைக் கொண்ட மரா மரத்தை ஒடித்துப் போர் தொடங்கும் நிலையைப் பார்த்து, அந்தச் சகத்திரவாகுகள் எல்லாம், அங்கே ஒன்றாய்க் கூடி, அவர் மீது பல வகையான படைக் கலங்களை எறிந்தனர்.

4501. அந்தச் சகத்திர வாகுகள் நீண்ட அம்புகளை எய்தனர். கூர்மையான வேல்களை விட்டனர். கையில் உள்ள தோமரங்களால் குத்தினர். கண்ட கோடரிகளால் வெட்டினர். மூன்று தலைகளைக் கொண்ட பெரிய கழுமுள் களை விட்டனர். வன்மை மிக்க வச்சிராயுதத்தை எய்தனர். சக்கரங்களைச் சுழற்றி வீசினர்.

4502. இவ்வாறு அந்த அசுரர்கள் தம் கைகளில் உள்ள படைக் கருவிகளையெல்லாம் வீரம் பொருந்திய கரிய மேகங்களைப் போல அளவில்லாது வீரவாகு தேவர் மீது படும்படி விட்டனர். விடவும், அவர் வலிமையுடன் தம் கையில் உள்ள மரா மரத்தைச் சுழற்றி அவற்றை அழித்தார்.

4503. அந்தச் சகத்திரவாகுகள் எய்த ஆயுதங்கள் யாவும் தூசாகுமாறு மரா மரத்தைக் கொண்டு புழுதியாகச் செய்தலும், மன மயக்கத்தையுடைய ஓராயிரம் அசுரர்களும் வீரவாகு தேவரின் அருகில் நெருங்கி அவரை வளைந்து கொண்டு ஊக்கத்துடன் போர் செய்தனர்.

4504. நெருங்கிப் போர் செய்த அந்த ஆயிரம் அசுரர்களும் கெட்டொழியுமாறு, மேருமலை போல் நிறம் விளங்கும் வீரவாகு தேவர், தேனும் மலர் அரும்பும் பொருந்திய கிளைகளையுடைய மரா மரத்தால் அடித்து, அவர்களின் உடல்கள் அழியும்படி செய்தார்.

356 □ கந்தபுராணம்

- 4505 செக்கர் புரை குஞ்சிகெழு சென்னிகள் கிழிந்தார்
நெக்கனர் கபோலவன + நெற்றிபிள வுற்றார்
அக்கநிரை சிந்தினர் அலங்குகுழை அற்றார்
உக்கனார்கள் பல்லெயி றுடைந்தனர்கள் துண்டம்.
- 4506 வாய்நிரை பகிர்ந்தனர்கள் மாழை திகழ் கண்ட
மானவு முரிந்தனர்கள் அற்றனர்கள் பொன்தோள்
ஊனமகல் அங்கைகள் ஓசிந்தனர் தசைந்தே.
பீனமுறு மார்பிடை பிளந்தனர் தளர்ந்தார்,
- 4507 உந்திகள் குடங்கின் உடைந்துகுடர் யாவும்
சிந்தினர் மருங்கெழில் சிதைந்தனர் புறங்கண்
முந்துதொடர் என்பொடு முரிந்தனர்கள் வாமஞ்
சந்துபொரு கின்றமுழந் தாளடிகள் அற்றார்.
- 4508 வீந்தனர்கள் ஓர்சிலவர் வீழ்ந்துமிதி பட்டுத்
தேய்ந்தனர்க ளோர்சிலவர் செய்யகுடர் சிந்திச்
சாய்ந்தனர்க ளோர்சிலவர் தங்குருதி ஆற்றுள்
தோய்ந்தனர்க ளோர்சிலர் குடித்தனர்கள்
சில்லோர்
- 4509 எறிந்திடு படைத்தொகுதி ஏகுமுனம் வீழ்ந்து
மறிந்தனர்க ளோர்சிலவர் மாய்ந்துகக னம்போய்ச்
செறிந்தனர்க ளோர்சிலர் சிதைந்துதலை போயும்
முறிந்தவுடல் கொண்டமர் முயன்றனர்கள்
சில்லோர்.
- 4510 ஏரகலும் வீரர்தமி யாக்கையிது வண்ணம்
சேரவிறல் உற்றுடைய செவ்வியின் எழுந்த
சோரிநதி மாநகர் தொலைத்துவளன் வாரி
வாரிதி நிறைந்தவனி மீதினும் மடுத்த

4505. செவ்வானம் போன்ற செந்நிறத் தலை மயிரை யுடைய அந்தச் சகத்திரவாகுகள் பிளவு பட்டனர். கன்னங்கள் நசுங்கப் பெற்றனர். நெற்றிகள் பிளவுபட்டனர். கண் வரிசைகள் சிதறப் பெற்றனர். விளங்கும் காதுகள் அறுபட்டனர். பல வகையான பற்கள் உதிரப் பெற்றனர். மூக்குகள், உடையப் பெற்றனர்.

(அக்கநிரை—கண் வரிசை)

4506. வாய் வரிசைகள் பிளவுபட்டனர். பொன்னுடன் விளங்கும் கழுத்து முரியப் பெற்றனர். ஒளிவிளங்கும் தோள்கள் அறுபட்டனர். குற்றம் இல்லாத உள்ளங்கைகள் ஓடியப் பெற்றனர். தசைந்து பருத்த மார்பு பிளப்புண்டனர். தளர்ச்சியடைந்தனர்.

4507. குடமர்னது உடைந்தது போல் வயிறுகள் உடைந்து குடல் எல்லாம் வெளிப்படச் சிந்தினர். பக்கங்களில் அழகு அழிந்தனர். முதுகுகளில் பொருந்திய எலும்புகளுடனே முறிந்தனர். துடையும் சத்துடன் கூடிய முழந்தாளும் காலும் அறுபட்டனர்.

4508. அவர்களில் சிலர் இறந்தனர். சிலர் விழுந்து மிதியுண்டு தேய்ந்தனர். சிலர் மெல்லிய குடல்கள் சிந்தச் சாய்ந்தனர். மற்றும் சிலர் குருதி ஆற்றினுள் முழுகினர். சிலர் துடித்தனர்.

4509. சிலர் தம்மால் விடப்பட்ட படைக்கருவிகளின் தொகுதி செல்வதற்கு முன்பே வீழ்ந்து இறந்தனர். மற்றும் சிலர் இறந்து சொர்க்கத்துக்குப் போய் நெருங்கியிருந்தனர். சிலர் தலைகளை இழந்தும் முண்டமாய்ப் போர் செய்ய முயன்றனர்.

4510. இப்படியாக அந்த அழகற்ற சகத்திரவாகுகள் என்ற வீரர்களின் உடல்கள் அழிய வீரவாகு தேவர் வெற்றி பெற்றதால் உண்டான இரத்த ஆறானது, அந்த மகேந்திர நகரத்தை அழித்து, அதில் உள்ள பெரிய செல்வங்களைக் கவர்ந்து கொண்டு பூமியிலும் வந்து நிரம்பியது.

358 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 4511 அறம்தெ ரிந்துணர் ஆண்தகை அகன்மரம்
புடைப்பக்
குறைந்த சென்னிவான் திரிவன எயிற்றொடு
குலவிச்
செறிந்த தேவரோ டமிர்தொளித் துண்டவர்
சென்னி
நிறைந்தி டாமதித் துணைகவர்ந் துலவுதல் நேரும்.
- 4512 அடல்கொள் மொய்ம்பினன் மரம்புடைத்
தலும்சில அவுணர்
உடல்சி னப்பரி முகத்தவர் தலைதுமிந் துதிர
நெடிதும் வாய்வழி சிந்தவீழ்ந் தனர்நெடுங் கடலுள்
வடவை மாமுக மங்கிகான் றிடுவதே மான.
- 4513 வள்ளல் மாமரத் தண்டுகொண்டு அடித்தலும்
வலியோர்
பிள்ளை மாமதி எயிற்றணி சிந்துவிண் பெயர்ந்தே
அள்ளல் வேலையின் முறைமுறை வீழ்வன
அதன்கண்
துள்ளு மீன்கணம் உகண்டுவீழ் கின்றதோர்
தொடர்பின்.
- 4514 வலிந்த ஐழ்முறை யாவரே கடந்தவர் மரத்தாற்
பொலந்த யங்குபூண் மார்பினன் எற்றிடும்
பொழுதிற்
கலந்து போர்செய்தார் ஓர்சிலர் வாளொடு
கரபபோய்த்
தொலைந்து ளார்செலும் நெறியின்வீழ்ந்
உவர்சிரந் துணிப்ப.

511. அறத்தை உணர்ந்த ஆண் தன்மையில் சிறந்த வீரவாகு தேவர் பெருமராமரத்தால் அடிக்க, அதனால் அழிந்த தலைகள் பற்களுடன் விளங்கி வானத்தே உலவின. அவை, நெருங்கிய தேவருடன் அமிர்தத்தை ஒளித்து உண்ட இராகு கேதுக்களின் தலைகள் இரண்டு பிறைச்சந்திரனைக் கவ்விக் கொண்டு திரிவதைப் போலத் தோற்றம் தந்தன.

4512. ஆற்றல் பொருந்திய வீரவாகு தேவர் மராமரத்தால் அடிக்கவும், சினத்துடன் போர் செய்த குதிரை முகத்தையுடைய சில அசுரர்களின் தலைகள் அறுப்புண்டு குருதி வாயினின்று வெளிப்பட்டு ஒழுக, வடவைத்தி தீயைக் கக்கும் என்று கூறுவதற்கு ஏற்பப் பெரிய கடலுக்குள் விழுந்தனர்.

4513. வீரவாகு தேவர் மரக்கிளைகளைக் கொண்டு அடித்தவுடன், அந்த அசுரர்களின் இளம் பிறை போன்ற பல்வரிசைகள் உடைந்து மேலே போய்ச் சேற்றையுடைய கடலிலே, அதில் துள்ளும் மீன் கூட்டங்கள் புரண்டு விழுகின்ற தன்மை போல வரிசை வரிசையாக விழுந்தன.

4514. ஊழின் வன்மையை எவரே கடந்தவர்? மராமரத்தால், பொன்னுடன் விளங்கும் அணிகள் அணிந்த மார்பையுடைய வீரவாகு தேவர் அடிக்கும்போது சிலர் கைகள் அறுபட்டு, முன்னமே ஓடிக் செல்பவர்களின் வழியில் சென்று, விழுந்து, அவர்களது தலையை அறுத்தன.

360 □ கந்தபுராணம்

- 4515 இணைய பற்பல நிகழ்ந்திட இணையிலா ஒருவன்
 தினையின் வேலையில் ஆயிரம் புயமுடைத்
 திறலோர்
 அனைவர் தம்மையும் பஃறுணி படுத்திறன் அட்டுத்
 தனிமை தன்னொடு நின்றனன் அமார்க்களந்
 தன்னில்.

17. வச்சிரவாகு வதைப் படலம்

- 4516 கூடி ஆரமர் இயற்றினார் தம்வலி குறைந்து
 வீடி ஆவிபோய் விளிதலும் அன்னது விரைவில்
 நேடி விண்ணிடை நணுகிய தூதுவர் நில்லா
 தோடி யாளுடை அவுணர்கோன் முன்புசென்
 றுரைப்பார்.
- 4517 துன்றும் ஆயிர மொய்ம்புடை நிற்படைத்
 தொகைஞர்
 சென்று சில்லமர் புரிந்தனர் அவனது தெரியா
 ஒன்றொர் பாதவம் பறித்தனன் புடைத்தலும்
 ஒருங்கே
 பொன்றி வீழ்ந்தனர் புகுந்தவாறு ஈதெனப்
 புகன்றார்
- 4518 புகன்ற வேலையின் அவுணர்கோன் புரையிலோன்
 வன்மை
 புகன்ற வேலையின் வடவையார் அழலெனப்
 பொங்கு
 அகன்ற னன்பெரு மிதத்துடன் ஆணையும் திறலும்
 அகன்ற னன்பெருந் துயர்கொளீஇ யினையன
 அறைவான்.

45'15. இவ்வாறு பல வியப்புத் தோன்ற, வீரவாகு தேவர் தினை அளவு பொழுதுக்குள், மிக்க ஆற்றலையுடைய சகத்திரவாகுகள் எல்லாரையும் பல துண்டுகள் ஆகுமாறு அடித்துக் கொண்டு அழித்துத் தான் ஒருவர் மட்டுமே அப் போர்க்களத்தில் நின்றார்,

17. வச்சிரவாகு வதைப் படலம்

45'16. வீரவாகுவை அடைந்து அரிய போர் செய்தவர் எல்லாம் தம் வலிமை அழிந்து உயிர் ஒழிந்து இறக்கவும், அதனை, வான் வழியே செல்கின்ற தூதுவர் உணர்ந்து நில்லாமல் ஓடிப் போய்த் தம்மை ஆள்கின்ற அசுரர் தலை வனான சூரபன்மனிடம் எதிரில் நின்று கூறலானார்கள்.

45'17. “அரசே! நின் படை வீரர்களாகிய சகத்திர வாகுகள் சென்று இங்கு வந்த அத்தூதனுடன் சற்று நேரம் போர் செய்தனர். உடனே அத்தூதன் அவர்கள் போர் செய்தலைப் பார்த்து ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கி அடித்தான். அடித்ததும், அந்த ஆயிரம் நம் வீரர்களும் இறந்து விழுந்தனர். இது நிகழ்ந்ததாகும்!” என்று உரைத்தனர்.

(பாதவம் — மரம்)

45'18. ஒப்பில்லாத வீரவாகு தேவரின் வன்மையைத் தூதர் உரைத்ததும், சூரபன்மன் கடலில் உள்ள வடவைத் தீயை விட அதிகமாகச் சினம் கொண்டு, பெருமிதத்துடன் ஆணையையும் வெற்றியையும் விட்டவனாய், மிக்க துன்பத் துடன் பின்வரும் இதனைக் கூறலானான்.

(புரை — குற்றம்)

362 □ கந்தபுராணம்

4519 உமைய னீத்திடு சிறுமகன் தூதுவன் ஒருவன்
எமது முன்னம்வந்து அவமதி செய்தனன் ஏகி
அமரில் யாரையும் அட்டுநின் றின்னமும்

அகலான்

நமது கொற்றமும் நன்றுநன் றாலென நகைத்தான்.

4520 முச்ச கம்புகழ் அவுணர்கோன் முனிவினை முன்னி
யச்செ னக்கிளர்ந் தெழுந்துசென் றவனடி

வணங்கி

மெய்ச் சிரங்கள் ஒரைஇரு திறலுடை விறல்சேர்
வச்சி ரத்திரு மொய்ப்புடைக் காதலன் வகுப்பான்.

4521 நொய்ய தூதுவன் பொருட்டினால் இத்திறம்

நுவறல்

ஐய கேட்கநிற் கியலுமே இறைஇவண் அமர்தி
மொய்யில் யான்சென்று மற்றவன் பெருமுரண்

முருக்கிக்

கைய கப்படுத் துய்ப்பனால் அன்னது காண்டி.

வேறு

4522 என்ன லோடும் இறப்பெதிர் உற்றிடா
மன்னன் மைந்தனை நோக்கி மகிழ்வுறா
அன்ன தன்மையை ஆற்றுதி நீயெனப்
பன்னி ஏகும் படிபணித் தானரோ.

4519. “உமையவள் பெற்ற இளம் பாலகனின் ஒரு தூதன் இங்கு எம் எதிரில் வந்து, எம்மை அவமதித்து, இங்கிருந்து போய், தன்னுடன் போரிட்டவர்களையெல்லாம் கொன்று, இன்னமும் இந்நகரத்தைவிட்டுப் போகாமல் இருக்கின்றான். ஆதலால் நம் வெற்றியும் மிக நன்றாக உள்ளது!” என்று சொல்லி நகைத்தான்.

4520. மூன்று உலகத்தவராலும் புகழப்படும் அகரர் தலைவனான குரபன்மனின் சினத்தைப் பார்த்து வெற்றியுடையவனும் வலியவனும் அழகிய வச்சிர உடலும் பத்துத் தலைகளும் உடையவனும் இருபது தோள்களை உடையவனும் ஆகிய ‘வச்சிரவாகு’ என்ற மகன் தான் அமர்ந்திருந்த இடத்தினின்று எழுந்து போய்ச் குரபன்மனின் அடிகளை வணங்கிச் சொல்லலானான்.

4521. “தந்தையே அற்பனான ஒரு தூதுவன் பொருட்டாகத் தாங்கள் இங்ஙனம் கூறக் கேட்பது பொருந்தக் கூடியது தானோ? சிறு பொழுது இங்கேயே இருங்கள். நான் சென்று போரில் அவனது பெருவன்மையை அழித்து அவனைச் சிறைப்படுத்தி இங்குக் கொண்டு வருவேன்! இதனைக் காண்பீராக!” என்று வச்சிரவாகு சொன்னான்.

(நொய்ய — அற்ப)

4522. என்று இவ்வாறு வச்சிரவாகு என்ற மைந்தன் கூறவும், குரபன்மன், இறப்பை முன்னே வைத்துக் கொண்டிருக்கும் மகனைப் பார்த்து மகிழ்ந்து “நீ விரும்பியவாறே செய்வாயாக!” என்று போருக்குப் போகுமாறு பணித்தான்.

364 □ கந்தபுராணம்

- 4523 விடைபு ரிந்திட மெய்வழித் தாதைதன்
அடிவ ணங்கி அகன்றுமன் கோயிலிற்
புடையி ருந்தன போர்படைச் சாலையின்
இடைபு ருந்தனன் யாரும் வழுத்தவே.
- 4524 அட்டல் இன்றி அமர்தரு சாலிகை
இட்டு மார்பின் இறுக்கி வயத்தகு
பட்டி கைக்கலன் பாலத் துறுத்தியே
புட்டில் அங்குலி பூண்டு பொருக்கென.
- 4525 ஆணி கொண்ட அயிற்கணை பெய்தபொன்
தூணி கொண்டுபின் தும்பை மிலைச்சியே
நாணி கொண்டு நலந்தரு கார்முகம்
பாணி கொண்டு படைபிற ஏந்தியே.
- 4526 கொற்ற மாரமர்க் கோலங்கள் உள்ளன
முற்ற வேகொண்டு மூரிவில் வெஞ்சமர்
கற்ற காளை கதுமென நோக்கியே
சுற்று கம்மியர்க்கு இன்னன சொல்லுவான்.
- 4527 மிக்க நம்படை வெள்ளத்தி லோர்சில
தொக்க பூசல் தொழிலினை முற்றிய
இக்க ணந்தரு வீர்இவண் என்றலுந்
தக்க தேயெனத் தாழ்ந்தவர் போயினார்.
- 4528 ஆங்கு நின்றிடும் ஏவலர் அப்பணி
தாங்கி ஏகத் தருவர்தங் கோமகன்
நீங்க லின்றுதன் நீழலின் வந்திடும்
பாங்கர் யாரையும் நோக்கிப் பகருவான்.

4523. தந்தை குரபன்மன் விடை தந்ததும், மகனான வச்சிரவாகு அச்சுரபன்மனின் அடிகளை வணங்கி அச்சபையை விட்டு அகன்று, தன் அரண்மனையின் ஒரு பக்கத்தில் உள்ள ஆயுத சாலையில் யாவரும் புகழும் வண்ணம் புகுந்தான்.

4524. அழிதல் இல்லாது மார்பில் கவசத்தைக் கட்டி, வெற்றிக்குரிய வீரபட்டம் என்ற அணியை நெற்றியில் கட்டி, புட்டில் என்ற விரல் உறையை விரல்களில் அணிந்து.

(அங்குலி — விரல்)

4525. மேன்மையுடைய கூர்மையான அம்புகள் நிறைந்திருக்கும் அம்பறாத் தூணியைப் பின் பக்கத்தில் அணிந்து, தும்பை மாலையை அணிந்து, வெற்றி என்ற நன்மையை அளிக்கின்ற நாணியுடன் கூடிய வில்லையும் மற்ற ஆயுதங்களையும் தன் இருபது கைகளில் எடுத்துக் கொண்டு.

4526. பெரிய வில்லைக் கைக்கொண்டு கொடிய போர் செய்வதற்குப் பயின்றுள்ள வச்சிரவாகு போர்க் கோலங்கள் எவ்வளவு உண்டோ அவ்வளவையும் பூண்டு கொண்டு, தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பணியாளரை நோக்கி இதைச் சொல்லலானான்.

(மூரிவில் — வன்மையான வில்)

4527. “நீங்கள், படை வீரர்களுள் பொருந்திய போர்த் தொழிலில் கை தேர்ந்துள்ள சில படைகளை இப்போதே அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று கூறினான். அவர்கள், “அவ்வாறே செய்கின்றோம்” எனக் கூறிச் சென்றனர்.

4528. அங்கு நின்றிருந்த ஏவலர்கள் அவனது ஆணையை ஏற்றுக் கொண்டு போயினர். உடனே, அசுரர்க்கு அரசனான குரபன்மனின் மகனான வச்சிரவாகு, தன்னை விட்டு விலகாத நிழலைப் போலத் தன்னுடன் வருகின்ற மற்ற ஊழியரைப் பார்த்துச் சொல்லலானான்.

366 □ கந்தபுராணம்

- 4529 குமர வேள்விடு கோல்தொழில் தூதனைச்
சமரில் வென்றொரு தாம்பில் தளைபுரி
இமையொடு டுங்குமுன் எந்தைமுன் உய்க்குவன்
அமைதிர் போருக் கனைவிரும் என்றனன்.
- 4530 பாலன் மற்றிவை பன்னலும் நன்கெனா
ஏலு கின்ற இளைஞரும் மள்ளரும்
மேலை வெஞ்சமர் செய்ய விரைந்துபோர்க்
கோலம் எய்திக் குழீஇயினர் கொட்புற.
- 4531 தாறு கொண்டவன் தன்குறிப் பில்செலும்
நூறு நூறு நொறிப்பரி மான்பெறீஇ
வீறு பண்ணமை தேரொன்றின் வெய்தென
வேறி னான்மொய்ம் பிருபது கொண்டுளான்.
- 4532 தந்தி ரத்துத் தலைவர்தம் மைந்தரும்
மந்தி ரத்து மதிஞர்தம் மைந்தரும்
சுந்த ரத்துத் தொடர்பினில் சுற்றுறா
எந்தி ரப்பெருந் தேர்களில் ஏற்றினார்.
- 4533 ஆன வேலை அரசன் சுதன்விடப்
போன கம்மியர் போர்வினை கூறியே
யானை மேல்கொண்டு இரும்பணை எற்றலுஞ்
சேனை தம்முட் சிலதிரண் டுற்றவே.
- 4534 ஒருங்கு தாம்பல ஓடலின் அன்னவை
பரங்கொ ளற்கரி தாகிப் படிமகள்
புரங்கி ழிந்திடு புண்கொண் டரற்றல்போல்
இரங்கும் ஓதைகொண் டேகுவ தேர்களே.

4529. “முருகனால் விடப்பட்ட அம்பு எய்தவில் வல்லமையுடைய தூதனைப் போரில் வென்று ஒரு தாம்புக் கயிற்றில் கட்டி இமைப் பொழுதுக்குள் கொணர்வேன். நீங்கள் அனைவரும் போர்க் கோலம் பூணுங்கள்!” என்று வச்சிரவாகு சொன்னான்.

4530. பாலனான வச்சிரவாகு இவ்வாறு சொல்லவும், அவனுடன் உள்ள ஊழியரும் வீரர்களுமாகிய இளையரும் முன் குறித்த போரை உத்தேசித்து விரைவாகப் போர்க் கோலம் கொண்டு வச்சிரவாகுவைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

4531. இரும்புமுள் கொண்ட சம்மட்டியைக் கைக் கொண்ட தேரோட்டியின் எண்ணப்படியே செல்லும் வேகத்தையுடைய பதினாயிரம் குதிரைகளையுடையதாய் உயர்வாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு தேரின் மீது இருபது தோள்களையுடைய வச்சிரவாகு விரைவாக ஏறினான்.

4532. உடனே படைத் தலைவரின் மைந்தரும் அறிவாளிகளான அமைச்சரின் மைந்தரும் அழகுடன் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் விலகாது வச்சிரவாகுவின் தேரைச் சூழ்ந்துள்ள சக்கரங்கள் அமைந்த தேர்களிலே ஏறிக் கொண்டனர்.

4533. அப்போது அரசிளைஞனான வச்சிரவாகுவால் அனுப்பப்பட்டுச் சென்ற பணியாட்கள், யானை மீதேறிப் போர்த் தொழிலை எடுத்துச் சொல்லிப் பறையறைந்தனர். அப்போது அங்குள்ள படை வீரர்களுள் சிலர் இந்தப் போரை எண்ணிக் கூட்டமாக வந்து கூடினர்.

4534. ஒரே காலத்தில் தேர்கள் முதலியவை ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஓடுவதனால், அவற்றின் சுமையைச் சுமக்க வல்லமை இல்லாமல்பூமிதேவி தம் உடலில் உண்டாக் கப்படும் புண்ணுடன் கூச்சல் இடுவது போல், எழுகின்ற ஓசையுடனே, தேர்கள் சென்றன. (படிமகள்—பூமிதேவி)

368 □ கந்தபுராணம்

- 4535 கருவி வானம் கடலுண்டு செல்லுறும்
வரைக ளாமென வந்துதம் மேலுறீஇ
உருமி னத்தை உகுத்தொலி கேட்டலும்
வெருவி வீழ விரைவன வேழமே.
- 4536 கிட்டி நாடு நயனமும் கேடுசெய்
தொட்ட லார்தம் உளமுஞ் சுழன்றிட
வெட்டு மாதிரத் தெல்லையுஞ் சாரிகை
வட்ட மாங் வருவன வாசியே.
- 4537 ஆடல் வேல்கதை ஆழி அலப்படை
பாடு சேர்ந்த பலகைஞள் வாள்சிலை
நீடு சூலம் நெடுமழு ஆதியாக்
கூடு பல்படை கொண்டிடு கையினார்.
- 4538 இடித்த சொல்லர் இமையவர் போர்பல
முடித்த மொய்ம்பர் முரணிய பல்படை
வடித்த கற்பினர் மால்வரை யானவை
படித்த லத்தில் படர்ந்தன்ன காட்சியார்.
- 4539 விசும்பின் மாலை மிலைச்சிய குஞ்சியர்
பசும்பொன் வீரமெய்ப் பட்டிகை நெற்றியர்
நிசும்பர் அன்னதொர் நேரலர் சோரியின்
அசும்புஅ றாத அகன்பில வாயினார்.

4535. மேகங்கள் கடலின் நீரைக் குடித்து இவை மலைகளாகும் என்று கருதித் தம் மீது வந்திருந்த இடிக் கூட்டங்களை வெளிப்படுத்திக் கர்ச்சனை செய்வது, அது கேட்ட யானைகள் அஞ்சி விரைவாகக் கீழே விழுந்தன.

4536. குதிரைகள் உற்றுப் பார்க்கின்ற விழிகளையும் கெடுத்துப் பகைவர் மனமும் சுழலும் வண்ணம் எட்டுத் திசைகளின் எல்லை வரையிலும் வட்டமாகச் சாரியாகச் சுழன்று வந்தன.

4537. இனிக் காலாட் படைஞர் எப்படிப்பட்டவர் என்றால் அவர்கள் போருக்குரிய வேல், தண்டு, சக்கரம், கலப்பைப்படை, பெருமையுடைய கேடயங்கள், ஒள்ளிய வாள்கள், விற்கள், நீண்ட குலங்கள், பெரிய கோடரி முதலிய பல படைக் கலக்கருவிகளை யுடையவர்கள். (அலப்படை—கலப்பை என்ற ஆயுதம்)

4538. அவர்கள், இடிபோன்ற சொற்களை உடையவர்கள்; தேவர்களுடன் எதிர்த்துப் பல போர்களைச் செய்து முடித்த வன்மையாளர்கள்; வடிக்கப்பட்ட பல வலிய ஆயுதங்களைப் பயின்றவர்கள்; பெரிய மலைகளானவை பூமியில் நடந்து சென்றாற் போல் தோற்றம் உடையவர்கள்.

(கற்பினர்—கற்றவர்)

4539. அக்காலாட் படைஞர் வான நாட்டில் உள்ள கற்பக மலர் மாலையைச் சூடிய சிகைகளையுடையவர்கள். பசுமையான பொன்னால் ஆன வீர பட்டம் அணிந்த நெற்றியையுடையவர்கள்; நிசும்பரைப் போல ஒப்பில்லாதவர்கள்; குருதிக் கசிவு மாறாத அகலமான முகை போன்ற வாயையுடையவர்கள். (நிசும்பர்—கொலையாளி)

4540 தீம டங்கல் திறலினர் தென்புலக்
கோம டங்கலின் கொள்கையர் தம்கிளை
தாம டங்கத் தறிபிளந் தார்த்தெழு
மாம டங்கல் தனைப்பொரும் வன்மையார்.

4541 ஏகும் வெஞ்சமார்க்கு என்றலும் பூண்பரீஇ
மாகம் அஞ்ச வளர்ந்தெழு தோளினார்
மோகம் இல்லவர் மொய்ம்பினின் மேலவ
ராகும் வீரர் அளப்பிலர் எய்தினார்.

4542 ஐந்து நூறெனும் வெள்ளம் அழுங்குதேர்
தந்தி யின்குழுத் தானும் அனையதே
உந்து மாக்களொ ராயிரம் வெள்ளமாம்
பந்தம் மிக்க பதாதி இரட்டியே.

4543 இத்தொ கைப்படும் ஈரிரு தானையும்
மைத்தி ரைக்கடல் வாரியின் ஆர்ப்புறீஇப்
பத்தி ரட்டி படர்புயத்து அண்ணலைத்
தத்த மிற்கலந் தொன்றித் தழீஇயின.

4544 துடிவ லம்புரி துந்துபி சச்சரி
கடிகொள் மொந்தை கரடிகை தண்ணுமை
இடிகொள் பேரி இரலைகள் ஆறியாம்
முடிவி லாவிய முற்று முழங்கிய.

4540. அவர்கள் கொடிய சிங்கத்தினைப் போன்ற வன்மையுடையவர்கள்; தென் திசையை ஆள்கின்ற சிங்கம் போன்ற கூற்றுவன் தொழிலை யுடையவர்கள்; தம்பரம்பரையினர் அழிந்திடுமாறு தூணைப் பிளந்து கொண்டு ஆரவாரத்துடன் தோன்றிய பெரிய நரசிங்கத்துடன் போர் செய்யத் தக்க வன்மையாளர்கள்.

4541. 'கொடும் போர் செய்யச் செல்லுங்கள்' என்று கூறுதலும், அணிகளுடன் கலந்து வானம் அஞ்சுமாறு மேன்மேலும் வளரும் தோள்களையுடையவரும், மோகம் இல்லாதவரும், பலத்தில் சிறந்தவருமான பல அசுரர் வந்தனர்.

4542. ஐந்நூறு என்ற வெள்ளக் கணக்கான அசை இன்ற தேர்களும், ஐந்நூறு வெள்ளம் என்ற யானைகளும், உயர்ந்த குதிரைகள் ஆயிரம் வெள்ளமும் ஆகும். அன்றியும் மிக்க அழகுடைய காலாட் படைகள் இரண்டாயிரம் வெள்ளம்.

4543. இந்தக் கணக்குடைய நான்கு வகைப் படைகளும் திரண்ட பெரிய அலைகளுடன் கூடிய கடல் போல் ஆரவாரம் செய்து கொண்டு பெரிய இருபது தோள்களைக் கொண்ட வச்சிரவாகுவை ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து சூழ்ந்து போயின.

4544. உடுக்கை, வலம்புரிச் சங்கு, துந்துபி, சச்சரி, ஒளி பொருந்திய மொந்தை, கரடிகை, தண்ணுமை, இடியோசை கொண்ட பேரிகை, கொம்புகள் என்னும் இத்தகைய அளவற்ற வாத்தியங்கள் ஒலித்தன. (மொந்தை—ஒருவகைப் பறை)

372 □ கந்தபுராணம்

- 4545 இற்ற எல்லையின் ஈரிரு தானையும்
நெற்றி யேகடை நீடய லிச்செல
மற்று ளார்களும் வந்திட வச்சிரப்
பொற்ற டம்புயன் பொள்ளென வேகினான்.
- 4546 வல்லி யக்கடு மான்பொரு மானவர்
செல்லி யக்கமும் செல்லினை மாறுகொள்
சொல்லி யக்கமும் துண்ணெனத் தொக்கெழு
பல்லி யக்கடல் ஆர்ப்பும் பரந்தவே.
- 4547 ஊழி மால்படை ஒல்லென வேழம்
பூழி ஈண்டிவிண் பொள்ளென மூடிய
வேழ மால்வரை வீழ்தரு தானநீர்
ஆழி யென்ன அகன்புனி கொள்ளவே.
- 4548 திகந்தம் எட்டும் திருநிழல் ஒச்சியே
உகந்த தேர்களின் ஒண்கொடி ஆடுவ
குகன்வி டத்திடு கொற்றவன் ஆற்றல்கண்
டகன்சி ரங்கள் அசைப்பன போன்றவே.
- 4549 ஆகும் எல்லை அவுணர்மன் தேர்மிசைப்
பேய்கள் குழந்து பிணங்கி மலைந்தன
காகம் யாவும் கமுகும்வெஞ் சேனமும்
கூகை யோடு குழிஇயிரங் குற்றவே.

4545. நான்கு வகைப் படைகள் எல்லாம் வந்து நெருங்கிய பின்பு, அணி வகுப்புடன் நீண்ட வழியின் பக்கங்களிலே செல்லவும், வேறான அமைச்சரின் மைந்தர் முதலியவர் உடன் வர, அழகிய வச்சிரவாகு விரைவாகப் போனான்.

4546. கொடிய பெரிய புலியைப் போன்ற வீரர்கள் செல்வதால் உண்டான ஒலியும், மேகத்தையும் பின்னிடு மாறு செய்கின்ற பேச்சின் ஒலியும், விரைவாக ஒன்றாய்ப் பொருந்தி உண்டாகும் வாத்தியங்களின் கடலைப் போன்ற ஆரவாரமும் எங்கும் பரவின.

4547. வரிசையாகச் செல்லும் பெரும் படையானது ஒல் என்று எழவே, அப்படையினால் எழுந்த புழுதியானது விரைந்து வானத்தை மூடிக்கொண்டது. யானையான பெரு மலைகளினின்று சொரிகின்ற மதநீர் கடல் போல அகன்ற பூமியை மூடிக்கொண்டது.

4548. எட்டுத் திக்குகளிலும் அழகிய ஒளியைப் பரப்பி விளங்கும் தேவர்களின் ஒளியுடைய கொடிகள் ஆடுபவை, முருகன் அனுப்பிய தூதனின் ஆற்றலைப் பார்த்துப் பாராட்டிப் பெரிய தலைகளை அசைப்பன போல் தோன்றின.

4549. அச்சமயத்தில் அசுர மன்னனின் மகனான வச்சிரவாகுவின் தேர்மீது பேய்கள் சூழ்ந்து பிணங்கிச் சண்டை செய்தன. காக்கைகள் எல்லாமும், கழுகுகளும், கொடிய பருந்துகளும் பேராந்தையுடன் கூடிக் கூச்ச லிட்டன.

374 பதிப்புரை

- 4550 மடித்த வாயுடை வச்சிர மொய்ம்பினான்.
பிடித்த கையிற் பெருஞ்சிலை வீழ்ந்தது
தொடுத்த வெந்நுறு தூணியும் இற்றதால்
துடித்த வால்இடக் கண்களும் தோள்களும்.
- 4551 அண்ணல் மைந்தன தாழியந் தேர்மிசைக்
கண்ண கன்கொடி கையற வீழ்ந்தன
விண்ணின் ஏறு விசும்பின்றி ஆர்ப்பன
எண்ணில் தீக்குறி இவ்வகை உற்றவே.
- 4552 உற்ற காலவை உள்ளூறக் கொள்கிலன்
செற்ற மேல்கொண்டு சென்னியோர் பத்துளான்
மற்றொர் தூணியும் வார்சிலை யும்கொளாப்
பொற்ற டங்கை புறந்தனில் சேர்த்தினான்.
- 4553 மெய்கொள் வச்சிர மொய்ம்பன் இத்தன்மையால்
வெய்ய தன்படை வெள்ளமொடு ஏகியே
செய்ய வேலுடைச் சேவகன் ஏவல்செய்
ஐயன் நின்ற அடுகளம் எய்தினான்.
- 4554 வண்டு லாந்தொடை வச்சிர வாகுதன்
தண்ட மேரடுச மார்க்களஞ் சேர்தலும்
அண்டர் நாயகன் தூதுவன் அன்னலை
கண்டு நின்று கழறுதல் மேயினான்.

4550. சினத்தால் மடித்த உதடுகளையுடைய வச்சிரவாகு என்ற வலியவன் பிடித்திருந்த கையில் உள்ள பெரிய வில்லானது நழுவிக்கீழே விழுந்தது. முதுகில் கட்டப் பட்டிருந்த அம்பறாத் தூணியும் அறுத்து வீழ்ந்தது. அவனுடைய இடப்பக்கத்துக் கண்களும் தோள்களும் துடித்தன.

4551. வச்சிரவாகுவின் சக்கரத்தையுடைய தேரின்மீது கட்டப்பட்டிருந்த பெரிய கொடிகள் அறுந்து வீழ்ந்தன. வானத்தில் மேகம் இல்லாது இடி யாரவாரம் எழுந்தது. எண் இல்லாத இத்தகைய தீய சகுனக்குறிகள் அப்போது அங்கு உண்டாயின.

4552. அங்ஙனம் தோன்றிய தீச்சகுனங்களின் தீய பயன்களைப் பத்துத் தலைகளையுடைய அந்த வச்சிரவாகு மனத்தில் கொள்ளவில்லை. சினம் கொண்டு ஓர் அம்பறாத் தூணியையும் நீண்ட வில்லையும் எடுத்து அவற்றை அழகிய பெரிய கையின் பின்புறமான முதுகில் சேர்த்துக் கொண்டான்.

4553. மிக்க ஆற்றலைக் கொண்ட வச்சிரவாகு இவ்வாறு கொடிய தன் படையான வெள்ளத்துடன் போய், சிவந்த வேலையுடைய வீரரான முருகப்பெருமானின் ஏவலை மேற்கொண்டு மகேந்திரத்துக்கு வந்துள்ள வீரவாகு தேவர் நின்ற போர்க்களத்தை அடைந்தான்.

4554. வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர் மாலையைச் சூடிய வச்சிரவாகு தன் படையுடன் போர்க்களத்துக்கு வரவும், தேவர்களின் தலைவனான முருகப்பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் அவற்றைப் பார்த்து நின்று தமக்குள் சொல்லத் தொடங்கினார்.

376 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 4555 இந்திர ஞால வையத் திறைவனே அல்லன் மற்றை
மைந்தரில் ஒருவ னாகும் வருபவன் வருவான்
தன்னை
முந்திய தானை யோடு முரணற முருக்கி வீட்டி
அந்திவான் புகுமுன் எந்தை அடிதொழப் போவன்
என்றான்.
- 4556 எறிதிரை அளக்கர் என்ன ஈண்டுறும் அனிகம்
யாவும்
முறைமுறை சாடி வந்த முதல்வனை முடித்து
மாலை
உறுதல்முன் விசய மோடும் ஓய்யென் மீளேன்
என்னின்
அறுமுக ஐயன் தூதன் ஆவனோ அடியன்
என்றான்.
- 4557 எண்திசை புகழும் வீரன் இனையன விளம்பிச்
செவ்வேள்
புண்டரீ கத்துப் பொற்றாள் புந்தியால் இறைஞ்சிப்
போற்றி
மண்டமர் முயன்று நேமி மறிதர வரைகள் கீற
அண்டமுந் திசையும் வானுங் குலுங்கத்தோள்
கொட்டி ஆர்த்தான்.
- 4558 ஆர்த்திடும் ஓதை கேளா அமர்குறித் தெழுதேர்
மேலோர்
கார்த்திடு தந்தி மேலோர் கவனமாப் புரவி
மேலோர்
பேர்த்திடு நிலத்தின் மேலோர் பிறங்குசீர் அவுணர்
யாரும்
வேர்த்தனர் திரிந்து சிந்தை வெருவினர் விளம்பு
கின்றார்.

4555. “இங்கு வருபவன் ‘இந்திர ஞாலம்’ என்ற தேரையுடய குரபன்மன் அல்லன். அவனுடைய மைந்தருள் இவன் ஒருவனாவான். இங்ஙனம் வருபவனை முற்பட்டு வரும் அவனது படையுடன் வலிமை கெட அழித்துக்கொண்டு மாலை வருவதற்கு முன்பு எம் இறைவனான ஆறுமுகப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கச் செய்வேன்!” என்று வீரவாகு தேவர் சொன்னார்.

4556. “அலைகளை வீசும் கடல் என்னும்படியான இங்கு வந்துள்ள படையாலும் முறைப்படி அழித்து இவர் களின் தலைவனையும் கொன்று மாலை வருவதற்கு முன்னம் வெற்றியோடு விரைவாகத் திரும்பிச் செல்வேன் என்றால் அடியனான நான் ஆறுமுகப் பெருமானின் தூதன் ஆவேனோ?” என்று வீரவாகு தேவர் உரைத்தார்.

4557. எட்டுத்திசைகளில் உள்ளவரும் புகழ்ந்து பேசும் வீரவாகு தேவர் இத்தகையவற்றைச் சொல்லி, செவ்வேளான ஆறுமுகப்பெருமானின் தாமரை போன்ற திருவடிகளை உள்ளத்தில் தியானித்து வணங்கி, நெருங்கிய போர் செய்ய முயன்று, கடலானது கரை புரளவும், மலைகள் பிளந்திடவும், அண்டமும், திசைகளும், வானமும் நடுங்கவும் தம் தோள்களைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்தார்.

4558. அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் செய்யும் ஆரவார ஒலி கேட்டு, போர் குறித்து வந்த தேர்மீது உள்ள தேர் வீரர்களும், கரிய நிறமுடைய யானை மீது ஏறிவந்த யானை வீரர்களும், விரைந்து ஓடும் குதிரைகள் மீது ஏறிவந்த குதிரை வீரர்களும், தரையின் மீது நின்ற காலாட் படையினரும், மற்றுமுள்ள விளங்கும் சிறப்புடைய அசுரர் எல்லாரும் அச்சத்தால் வேர்ந்தனர். உள்ளம் மாறுபட்டு அஞ்சி சொல்லத் தொடங்கினர்.

378 □ கந்தபுராணம்

4559 வாழிய உலகம் யாவும் மன்னுயிர்த் தொகையு மாய
 ணுழியில் தனிநின் றார்க்கும் உருத்திரன் ஆர்ப்போ
 அன்றேல்
 ஆழிகட்கு அரசன் ஆர்ப்போ அண்டங்கள் நெக்க
 ஆர்ப்போ
 ஏழ்கட லுடைந்த ஆர்ப்போ இத்திறம் ஆர்ப்ப
 தென்றார்.

4560 செருவனி கொண்ட சீற்றச் செங்கணான் ஆர்க்கும்
 ஒதை
 மருமலர்த் தொடைய லாக வச்சிர வாகு
 வென்போன்
 இருபது செவியி னூடும் இரவியம் புழைகள் புக்க
 உருமெனச் சேற லோடும் உளம்பனித் துரைக்கல்
 உற்றான்.

4561 ஈரெழு திறத்த வான உலகினுள் இன்று காறிப்
 பேரொலி கேட்டது இன்றால் பிறந்ததித் துழனி
 யாதோ
 தேருதி ரென்று பாங்கர் உழையரில் செப்பத்
 திண்டேர்ச்
 சாரதி விசய னென்பான் தாழ்ந்திவை புகலல்
 உற்றான்.

4562 தெற்றென உணர்தி மான்தேர் செலுத்திய வலவ
 னென்றே
 மற்றெனது உரையை எள்ளல் வல்லைமேற் காண்டி
 எந்தை
 அற்றமில் படையி னோடும் அமர்செய வருதல்
 நாடி
 ஒற்றென நின்றோன் போர்வேட் டார்த்திடும் ஒலியி
 தென்றான்.

4559. “இந்த ஆரவார ஒலி, வாழ்கின்ற உலகம் எல்லாமும் அவற்றில் உள்ள உயிர்கள் யாவும் அழிந்திட, யுக முடிவில் தனியே நின்று ஆரவாரம் செய்யும் உருத்திரனின் ஆரவாரமோ? அல்லது கடலுக்கு மன்னனான வருணன் செய்யும் ஆரவாரமோ? அல்லது அண்டங்கள் எல்லாம் பிளவு பட்டதால் உண்டான ஒலியோ? அல்லது ஏழு கடல்களும் கரை உடைத்து எழுந்ததால் ஏற்பட்ட ஒலியோ?” என்று உரைத்தனர்.

4560. மிக்க போர் ஆற்றலையுடைய சிவந்த கண்களைக் கொண்ட வீரவாகு தேவர் செய்கின்ற கர்ச்சனையின் ஒலியானது, மணம் கமழும் மலர் மாலை குடியதோளையுடைய வச்சிரவாகு என்பவனின் இருபது செவித்துளைகளின் வழியிலும், மலைக்குகைகளில் புகுந்த இடியொலி போலச் செல்லவும், உள்ளம் துடித்து இங்ஙனம் சொல்லத் தொடங்கினான்.

4561. “பதினான்கு வகையான உலகங்களிலும் இத்தகைய ஒலியானது இதுவரை கேட்கவில்லை! இப்போது உண்டான இந்த ஒலி யாதோ? அறியேன்! நீங்கள் இந்த ஒலி எதனால் எங்கிருந்து உண்டாகியது என்று ஆராயுங்கள்!” எனப் பக்கத்தே இருந்தவரிடம் வச்சிரவாகு சொன்னான். திண்மையான அவனது தேரை ஓட்டும் விசயன் என்பவன் வச்சிரவாகுவை வணங்கிச் சொல்லலானான்.

4562. “இவன் குதிரை பூட்டிய தேரை ஓட்டுபவன் என்று எண்ணி, நான் கூறுவதை இகழ வேண்டாம். விரைவாக உணர்ந்து கொள்ளும்! நான் சொல்வதே உண்மை எனப் பின்னால் உணர்வீர்! எம் தலைவரே! தாங்கள் அளவில்லாத படைகளுடன் போர் செய்ய வருவதை உணர்ந்து, இந்த மகேந்திர நகருக்குத் தூதனாய் வந்தவன் போரை விரும்பிச் செய்யும் ஆரவார ஒலி இதுவாகும்!” என்று விசயன் என்ற தேரோட்டி சொன்னான்.

380 □ கந்தபுராணம்

4563 தூதுவன் ஆர்ப்பி தென்று சொல்லுமுன் உருத்துச்
கண்கள்
மீதெரி பொங்க நக்கு வெய்துயிர்த்து உரப்பி
யான்போய்
ஈதொரு கணத்தின் அன்னான் இகல்முரண்
அழித்துப் பற்றித்
தாதைமுன் உய்ப்பன் காண்டி சரதம்இத் தன்மை
யென்றான்.

4564 என்றிவை உரைத்துப் போதும் எல்லையின்
முன்ன மாகச்
சென்றிடும் அவுண வீரர் சேனையை வகுத்துச்
சீறித்
தன் துணைத் தாளுந் தோளுந் தடக்கையும்
அனிக மாக
நின்றதோர் வீரன் றன்னை நேமியிற் சுற்றி
ஆர்த்தார்.

4565 கைதனில் ஓ செம்பொன் கார்முகம் குனித்து
வெங்கோல்
எய்தனர் முசலம் நாஞ்சில் எறிந்தனர் தண்டஞ்
சூலம்
பெய்தனர் கணிச்சி விட்டார் பிண்டிபா லங்கள்
தூர்த்தார்
நெய்தவழ் அயில்வேல் தொட்டார் நேமிகள்
உருட்டு கின்றார்.

4563. 'இந்த ஆரவாரம் முருகப்பெருமானின் தூசு-
னுடையது' என்று தேரோட்டி சொல்வதன் முன்னம் வச்சிர-
வாகு கண்கள் தீப்பொறி பறக்கச் சினம் கொண்டு பெருமூச்சு
விட்டு அதட்டி, "ஏ, விசய! நான் போய் ஒரு நொடிப்
பொழுதுக்குள் அவனது போர் வன்மையை அழித்து,
அவனைப் பிடித்துக் கட்டி, என் தந்தை சூரபன்மனின் முன்
கொண்டு செல்வேன்! காண்பாயாக! இது நிச்சயம்!" என்று
சொன்னான்.

4564. என்று இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு செல்-
வதற்கு முன்பே, போருக்கு வந்த அசுரப் படைகளை
அழிப்பதற்கு, படைகளாகத் தம் இரண்டு தோள்களையும்,
இரண்டு கால்களையும் அணிவகுத்துக் கொண்டு நின்ற
வீரவாகு தேவரை, வச்சிரவாகுவின் படைகள் கடல்
சூழ்ந்தாற் போலச் சூழ்ந்து கொண்டு ஆரவாரம் செய்தன.

(நேமியின்—கடல் போல)

4565. சிலர் தம் கையில் இருந்த செம்பொன்
மயமான வில்லை வளைத்து அம்பைத் தொடுத்து வீரவாகு
தேவர் மீது எய்தனர். சிலர் உலக்கைகளையும், கலப்பை
களையும் எறிந்தனர். சிலர் தண்டு, சூலம் என்ற இவற்றை
எறிந்தனர். சிலர் பழு மரங்களை விட்டனர். சிலர் பிண்டி-
பாலங்களை வீசினர். சிலர் நெய் பூசப் பெற்ற வேல்களை
வீசினர். சிலர் சக்கரங்களை விட்டனர்.

382 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 4566 தஞ்செனக் கொடுமைசெய் தானவப் படைஞர்கள்
வெஞ்சினத் தன்மையால் விடுபடைக் கலமெலாம்
கஞ்சனைச் சிறைசெயுங் காரணன் தூதுவன்
செஞ்சுடர்ப் படிவமேற் செவ்வண்வந் துற்றவே.
- 4567 துய்யன்மேல் வெம்படைத் தொகுதிவந் தடைதலும்
மெய்யெலா முற்றதான் மிக்கசோ ரிப்புனல்
மையல்தீர் காலையின் வந்தெழும் பரிதிபால்
பையவே செய்யதண் கதிர்வரும் பான்மைபோல்.
- 4568 ஆனதோர் காலைஎம் மையன்வெஞ் சினமுறா
மானினம் பலபல மருவியே செறிவுழி
மேனிவந் தேகியோர் வேங்கைபாய்ந் தடுதல்போல்
தானவப் படையினைத் தாக்குதல் மேயினான்.
- 4569 ஆயிரம் ஆயிரம் அவதிசேர் அவுணர்தம்
சேயதண் குஞ்சியைச் செங்கையாற் பற்றியே
பாயிருந் தரையினும் பாற்படு கிரியினும்
ஏயெனும் அளவைமுன் எற்றியே எறியுமால்.
- 4570 எய்யும்வெம் படைகளும் எறியும்வெம் படைகளும்
கையினிற் பற்றியே கனலெழப் பிசைதரு
மொய்யெனப் பதைபதைத் தோலமிட் டுயிருகச்
செய்யபொற் றாள்களால் சிலவரைத் தேய்த்திடும்

4566. இதுவே நமக்குரியது என எண்ணிக் கொடிய செயல்களைச் செய்கின்ற அசுரப் படைகள் மிக்க சினத்துடன் எறிந்த ஆயுதங்கள் எல்லாம், நான்முகனைச் சிறையில் அடைத்த முதற்காரணரான முருகப்பெருமானின் தூதரின் செவ்வொளியுடைய மேனி மீது வந்து பட்டன.

4567. தூயவரான வீரவாகு தேவர் மீது கொடிய படைக் கலங்களின் கூட்டம் வந்து படவும், அவர் திருமேனி முழுவதும், பொழுது விடியும் காலத்தில் கதிரவனிடத்திலிருந்துசெம்மையான கதிர்கள் மெல்லச் செவ்வையாக வருவதைப்போல், மிகுதியான குருதி வெள்ளம்வழிந்தது.

4568. அப்போது எம் வீரவாகுதேவர், மிக்க சினம் கொண்டு, பல மான் கூட்டங்கள் பொருந்தி நெருங்கியுள்ள இடத்திலே, மேலே பாய்ந்து வந்து ஒரு வேங்கையானது அம்மான்களையெல்லாம் கொன்றாற் போல, அசுரப் படைகளைக் கொல்லத் தொடங்கினார்.

4569. வீரவாகு தேவர், பல ஆயிரமான அளவுள்ள அரக்கரின் சிவந்த குளிர்ந்த மயிர் முடிகளைத் தம் சிவந்த கையால் பிடித்துப் பரந்த பூமி முழுவதும் பக்கத்தே உள்ள மலைகளிலும் விரைவாக அடித்து வீசி எறிந்தார்.

4670. எய்யப்படுகின்ற கொடிய படைக்கலங்களையும், எறியப்படுகின்ற கொடிய படைக் கலங்களையும் வீரவாகுதேவர் தம் கைகளால் பிடித்துத் தீப்பறக்கத் தூளாகுமாறு பிசைந்தார். அவர் சிலரை, ஓலம் இட்டுக் கொண்டு பதறி உயிர் விடுமாறு சிவந்த அழகிய கால்களால் தேய்த்தார்.

384 □ கந்தபுராணம்

- 4571 மத்தமால் கரிகளும் வரம்பரித் தொகுதியும்
சித்திரந் திகழ்மணித் தேர்களும் அவுணர்தங்
கொத்தொடே வீழ்தரக் கோலமால் அடிதனக்
கொத்ததன் றாள்களால் உதைபுரிந் துலவுறும்.
- 4572 கிடைத்திடுஞ் சிலவரைக் கீண்டனன் நீண்டமெய்
துடித்திடக் கழல்களால் துகைத்தனன் சிலவரை
அடித்தனன் சிலவரை அரைத்தனன் சிலவரைப்
புடைத்தனன் சிலவரைப் புதுமரத் தண்டினால்.
- 4573 மத்தவெங் கரிபரி வயவர்தேர் ஆயின
பத்துநூ றொருதலைப் படநெடும் பாணியால்
குத்திடுஞ் சிகரமேற் கோளரி பாய்ந்தெனத்
தத்தியே திரிதருந் தலைமலைக் குலமிசை.
- 4574 தேரெலாம் இற்றன திண்டிறல் கவனமாப்
பேரெலாம் இற்றன பிளிறுமால் கரிகளின்
தாரெலாம் இற்றன தானவத் தலைவர்செய்
போரெலாம் இற்றன புகழெலாம் இற்றதே.
- 4575 ஆங்கதோர் பொழுதினில் அவுணருக் கிறைமகன்
பாங்கராய் வந்திடும் பல்பெருங் குமரரும்
ஒங்குநாற் படையொடும் ஒருவனைச் சுற்றியே
தாங்குபல் படையினால் சமர்முயன் றாற்றினார்.

4571. மத்தகத்தை உடைய பெரிய யானைகளும், தாவிச் செல்கின்ற குதிரைத் தொகுதியும், ஓவியம் தீட்டப் பட்ட மணித் தேர்க் கூட்டங்களும், அவுணர் கூட்டத்துடன் அலறி விழுமாறு, நெடிய திருமாலின் அடிகளுக்கு இணையான தம் கால்களால் உதைத்து உருட்டி உலவினார்.

4572. வீரவாகுதேவர் தம் கைகளில் கிடைத்தவரைப் பிளந்தார். பெரிய உடல்கள் துடிக்குமாறு கழல் அணிந்த கால்களால் மிதித்தார். சிலரை அடித்தார். சிலரைக் காலால் அரைத்தார். சிலரைப் புது மரத் தண்டினால் மோதி அழித்தார்.

4573. மத்தகத்தை உடைய யானைகள், குதிரைகள் காலாட்கள், தேர் வீரர்கள் முதலியவரை ஒவ்வொரு முறையிலும் ஆயிரக்கணக்காக நீண்ட கைகளால் அழியும்படி குத்துவார். சிங்கமானது பாய்ந்தது போலத் தலைகளான மலைக் குவியல்கள் மீது உலவினார்.

4574. தேர்கள் எல்லாம் அழிந்தன. மிக்க வன்மையுடைய குதிரைகளின் பெருமைகள் எல்லாம் அழிந்தன. பிளிறுகின்ற பெரிய யானைகளின் அணிவகுப்புகள் அழிந்தன. அசுரப் படைத் தலைவர் செய்த போர்கள் எல்லாம் ஒழிந்தன. அசுரரின் புகழ் எல்லாம் அழிந்தது.

4575. அவ்வாறு படைகள் அழிந்த சமயத்தில், அவுணர்க்குத் தலைவனான சூரபன்மனின் மகன் வச்சிரவாகுவின் பக்கத்தில் சூழ்ந்து வருகின்ற பல பெருமையுடைய இளையர், உயர்ந்த நால்வகைப் படைகளுடன் ஒப்பில்லாத வீரவாகு தேவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு தாம் எடுத்து வந்த பல படைக்கலங்களால் போரிட்டனர்.

வேறு

- 4576 அன்ன காலையில் வீரவா குப்பெயர் அறிஞன்
தன்ன தோர்கரத்து இருந்திடு பழுமரத் தண்டான்
முன்னர் வந்துகுழ் மைந்தர்கள் முரட்படை
யோடுஞ்
சின்ன மாகியே விளிவுறப் புடைத்தனன்
திரிந்தான்.
- 4577 செய்ய மத்தகம் இற்றன இற்றன செழுந்தாள்
கைகள் இற்றன மருப்பிணை இற்றன கரிகள்
வெய்ய காலுடன் எருத்தமும் இற்றன மிலைச்சும்
கொய்யு னைத்தலை இற்றன குரகதக் குழுவே.
- 4578 தட்ட ழிந்தன பாரகம் அழிந்தன சகடு
கெட்ட ழிந்தன கேதனம் அழிந்தன கிளர்ந்த
மொட்ட ழிந்தன பாகினம் அழிந்தன முரண்மாங்
கட்ட ழிந்தன ஒழிந்தன கனைகுரல் பஹேர்.
- 4579 கால்கள் உற்றிடும் வெஞ்சிலை இற்றன கடிய
கோல்க னிற்றன பரிதிகள் இற்றன கொட்பார்
தோல்க னிற்றன நாந்தகம் இற்றன தூண்டும்
வேல்கள் இற்றன நாஞ்சில்கள் இற்றன விரைவில்.
- 4580 நெரிந்த சென்னிகள் நெரிந்தன மார்பகம் நெடிது
சரிந்த வெங்குடர் சரிந்தன இழுக்குடைத் துசைகள்
சொரிந்த மூனைகள் சொரிந்தன விரிந்தெழு சோர்
திரிந்த கூனிகள் திரிந்துமாய் வற்றன சேனை.

4576. அப்போது, வீரவாகு என்ற பெயர் பூண்ட அறிஞர் தம்முடைய கையில் இருந்த ஒரு பழுத்த மரத்தின் தண்டினால், தம் எதிரே வந்து தம்மைச் சூழ்ந்து நின்று போர் செய்த வீரரை வன்மையுடைய அவர்களுடைய படைகளுடன் சிதைந்து அழியுமாறு அடித்துக் கொன்று திரிந்தார்.

4577. யானைகளுக்கு நல்ல மத்தகங்கள் சிதைந்தன. செம்மையான கால்களும், துதிக்கைகளும் அழிந்தன. இரு கொம்புகளும் ஒடிந்தன. குதிரைகளுக்கும் விரைந்து ஓடும் கால்களுடன் பிடரியும் அழிந்தது. வாரி விடப்படுகின்ற பிடரி மயிர் இடங்களும் அழிந்தன.

4578. ஒளியுடைய பல தேர்க் கூட்டங்கள், தட்டுகள் அழிந்தன. பார் இடங்கள் அழிந்தன. சக்கரங்கள் அழிந்தன. கொடிகள் அழிந்தன. விளங்கும் மேலான மொட்டுகள் அழிந்தன. தேர் ஓட்டுவோர் கூட்டங்கள் அழிந்தன. பலம் பொருந்திய குதிரைக் கூட்டங்கள் அழிந்தன.

4579. விரைவாகக் கால்களுடன் கூடிய கொடிய வில்கள் அறுந்தன. கொடிய அம்புகள் சிதைந்தன. சக்கரங்கள் அழிந்தன. சுழல்கின்ற கேடயங்கள் அழிந்தன. வாள்கள் அழிந்தன. செலுத்தும் வேல்கள் உடைந்தன. கலப்பைகள் விரைவில் அழிந்தன.

4580. தலைகள் சிதைந்தன. மார்புகள் சிதைந்தன. வெவ்வித குடல்கள் உரிந்தன. இழிவுடைய ஊன்கள் சிந்தின. மூளைகள் சொரிந்தன. பரந்து எழுகின்ற குருதி வெள்ளங்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் பரந்தன. நான்கு திசைகளிலும் பேய்கள் திரிந்தன. இவ்வாறு படைகள் யாவும் அழிந்தன.

4581 கரந்து ணிந்தனர் புயங்களும் துணிந்தனர் காமர்
 சிரந்து ணிந்தனர் நாசிகள் துணிந்தனர் செழும்பூண்
 உரந்து ணிந்தனர் கழலடி துணிந்தனர் உளதொ
 வரந்து ணிந்தனர் வன்மையுந் துணிந்தனர்
 மைந்தர்.

4582 வாக்கி னால்சிலர் தம்முயிர் உண்டிடும் வன்கைத்
 தாக்கி னால்சிலர் தம்முயிர் உண்டிடுஞ் சமர்செய்
 ஊக்கி னால்சிலர் தம்முயிர் உண்டிடும் உலம்பு
 நோக்கி னால்சிலர் தம்முயிர் உண்டிடு நொய்தின்.

4583 அங்கண் ஓர்சில அவுணரை ஆடல்வெம் பரியை
 வெங்கண் யானையை இரதத்தை வாரினன்
 விரைவின்
 மங்குல் வானினும் தரையினும் கடலினும் வரைகள்
 எங்கு மாகியே வீழ்தர வீரனார்த் தெறிந்தான்.

4584 அன்பு லப்புறு கொடுத்தொழில் அவுணர்கள் அமரும்
 வன்பு லத்துயிர் கொளவரு மறலிதன் தூதர்
 துன்பும் அச்சமும் அணங்குடன் அகன்றுதன்
 றுதிப்பத்
 தென்பு லத்தவன் முன்னுற வீசினன் சிலரை.

4585 ஒருத லைப்படுங் கேளிரைத் துன்னுவான் உய்ப்பக்
 கருதி னான்கொலோ சிற்சில அவுணர்தம்
 கணத்தை

நிருதி மாநகர் புகுந்திட வீசினன் நிகரில்
 சுருதி நாயகன் ஏவலாற் நியதனித் தூதன்.

4581. வீரர்கள் கைகள் அறுபட்டனர். தோள்கள் அறுபட்டனர். அழகிய தலைகள் அறுபட்டனர். மூக்குகள் அறுபட்டனர். செழுமையான அணிகள் அணிந்த மார்புகள் அறுபட்டனர். வீரக் கழல் அணிந்த கால்கள் அறுபட்டனர். தாம் பெற்றிருந்த வரங்களும் பயன் தராதவர் ஆயினர். வன்மையையும் வீரர் இழந்தனர்.

4582. வீரவாகு தேவர், தாம் பேசும் பேச்சால் சிலர் உயிரைக் கவர்ந்தார். வலிய கை தாக்குதலால் சிலர் உயிரைக் கவர்ந்தார். போர் செய்கின்ற ஊக்கத்தால் சிலர் உயிரைப் பறித்தார். பார்வையால் சிலர் உயிரைப் பறித்தார்.

4583. அந்த வீரவாகு தேவர் அப்போர்க்களத்தில் ஆரவாரம் செய்து கொண்டு சில அசுர வீரர்களையும் வெல்கின்ற கொடிய குதிரைகளையும் கொடிய கண்களையுடைய யானைகளையும், தேர்களையும் விரைந்து வாரி எடுத்து மேகம் தவழ்கின்ற வானத்திலும், தரையிலும், கடலிலும் மலைகளிலும் ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் விழும்படியாக வீசி எறிந்தார்.

4584. அன்பு என்பது இல்லாத கொடுந் தொழிலையுடைய அசுரர்கள் இருக்கின்ற கொடிய போர்களத்துக்கு, அவர்களின் உயிர்களைக் கவர வருகின்ற கூற்றத் தூதர்கள், துன்பமும் அச்சமும் நோவுடன் நீங்கித் தம்மைத் துதிக்கும் படி, அவர்களின் எதிரிலே சிலரை எடுத்து வீசினார்.

4585. ஒப்பில்லாத வேதத்தின் தலைவரான முருகப் பெருமானின் ஏவலைச் செய்கின்ற வீரவாகு தேவர் தம்முடன் இனத்தால் ஒத்த உறவினரை அடையும் பொருட்டு அனுப்ப எண்ணினாரோ, என்னவோ? அசுரர்களில் சில கூட்டங்களை நிருதியின் பெரிய நகரத்துக்குச் சென்று விழும் படி, எடுத்து வீசினார்.

390 □ கந்தபுராணம்

4586 நேர்ந்து போர்புரிந் துயிர் தனை விடாததம்
நிலைமை
ஓர்ந்து விண்ணவர் மானங்கள் விடுத்திடா
துயர்வான்
சார்ந்த ஞாயிறு பிளந்திடா தாடலின் தன்மை
சேர்ந்து ளார்பெறுந் துறக்கமேல் வீசினன் சிலரை.

4587 எண்டி சைப்புறந் தாங்கியே பெயர்கிலா திரக்கம்
கொண்ட வெங்கரிக் கிரையெனச் சிலவரைக்
கொடுக்குந்
தெண்டி ரைப்புனல் பருகிய நிரப்பது தீர
உண்டி யாகவே வடவைபால் சிலவரை உய்க்கும்

4588 ஏந்தல் இன்னபல் வகையினால் அடுதலும்
இமைப்பின்
வீந்த தானைகள் துணைவரும் பொன்றினர்
மிக்கோர்
ஓய்ந்து வானினும் கடலினுந் திசையினும்
உலைத்துச்
சாய்ந்து போயினர் மானமும் வன்மையுந் தவறி.

4589 மற்றிந் நீர்மையைக் காண்டலும் வச்சிர வாடு
இற்ற தேகொலாம் நம்பெருந் தானையென்
றிரங்கிச்
செற்ற மீக்கொண்டு வலவனை நோக்கியித் தேரை
ஓற்றன் முன்னுற விடுத்தியால் கடிதென
உரைத்தான்.

4586. அவர், சிலரை, எதிர்த்துப் போர் செய்து உயிரை விடாமலும், அவர்கள் போரில் இறந்து வருந்துகின்றார்கள் என்று தேவர்கள் விமானங்களைக் கொண்டு வருவது இல்லாமலும், உயர்ந்த வானத்தில் உள்ள சூரிய மண்டலத்தைப் பிளந்து கொண்டு நேரே செல்லாமலும், போரில் இறந்தவர் அடையும் வீர சொர்க்கத்தை அடையுமாறு வீசி எறிந்தார்.

4587. வீரவாகு தேவர் எட்டுத் திக்குகளையும் சுமந்து கொண்டு அசைய மாட்டாமல் வருந்தி நிற்கின்ற கொடிய திக்கு யானைகளுக்கு உணவாகச் சிலரை எடுத்து வீசினார். மற்றும் சிலரைத் தெளிந்த அலைகளையுடைய கடல் நீரைக் குடித்த வறுமையானது நீங்க வடவைத் தீ இருக்கும் இடத் துக்கு எடுத்து வீசினார்.

4588. சிறந்தவரான வீரவாகு தேவர் இவ்வாறு பல வகையால் அழிக்கவும் இமைப் பொழுதுக்குள் சேனைகளும் துணைவரும் இறந்தனர். இறவாமல் எஞ்சி உயிருடன் இருந்தவர்கள் தளர்ச்சி அடைந்து வானத்திலும், கடலிலும், எட்டுத்திசைகளிலும் நடுங்கி மானத்தையும், வன்மையையும் இழந்து தளர்ந்து ஓடிவிட்டனர்.

4589. . தம் படைகளின் அழிவான இந்த நிலையைக் கண்டதும், வச்சிரவாகு, “நம் பெரும் படைகள் எல்லாம் அழிந்து விட்டனவோ!” என்று இரங்கி, மிகவும் சினம் கொண்டு தன் தேரில் இருந்த தேரோட்டியைப் பார்த்து, “இந்தத் தேரை, நீ, அந்தத் தூதன் முன்னே விரைவாக ஓட்டிச் செல்வாயாக!” என்று சொன்னான்.

392 □ கந்தபுராணம்

- 4590 உரைக்கும் வாசகம் கேட்டலும் தொழுதுமுன் னுற்ற
பரிக்கு லங்களின் மத்திகை வீசியே பாகன்
அருக்கன் ஆழியந் திகிரியூர் உலவனும் அஞ்சி
வெருக்கொ ளும்படி தேரினை வீரன்முன்
விடுத்தான்.
- 4591 கொடிய வெஞ்சினம் திருகியே சூர்தரு குமரன்
கடிது போர்செய்வான் வருவது மேலையோன் காணா
முடிவி லாமகிழ் வெய்தியே முழுதுலகு அளந்த
நெடிய மாலினும் நெடியன்மற் றிவனென
நிமிர்ந்தான்.
- 4592 நெடிய தாள்புவி அளந்திடப் புயங்கள்விண் நெருக்க
முடியெ லாம்கடந் தண்டகோ ளகைதனை முட்ட
வடிவ மைந்திடு திறலினான் பணிபதி மயங்க
அடிபெ யர்ந்துபார் வெடிபட இடிபட ஆர்த்தான்.
- 4593 புர மடங்கலும் தெறுகணை போன்றுளான் பொன்னோன்
வரம டங்கலுஞ் சோரிய தடங்கலும் வாணாள்
உரம டங்கலும் உண்டிடத் தறியின்வந் துதித்த
நரம டங்கலும் வெருவர எரியெழ நகைத்தான்.
- 4594 முச்ச கம்புகழ் திறலினான் முறுவலும் முழக்கும்
வச்சி ரத்தட மொய்ப்பினான் கேட்டலும் மறுகி
மெய்ச்சி ரத்தொகை துளக்கி ஆரழலெழ விழித்து
நச்செ யிற்றர வாமெனச் செயிர்த்திவை
நவில்வான்.

4590. இவ்வாறு வச்சிரவாகு சொன்ன சொல்லைக் கேட்டதும், வச்சிரவாகுவை அத் தேரோட்டி வணங்கி, முன்னால் கட்டப்பட்டிருந்த குதிரைக் கூட்டங்களின் மீது சாட்டியை வீசி, ஒற்றைச் சக்கரத்தையுடைய கதிரவனின் தேரை ஒட்டுகின்ற அருணனும் அச்சம் கொள்ளும்படி தேரை வீரவாகுவின் முன் விரைவாக ஓட்டிச் சென்றான்.

4591. கொடிய சினம் உடைய வச்சிரவாகு போர் செய்வதற்காக விரைந்து வருவதைச் சிறந்தவரான வீரவாகு தேவர் பார்த்து, அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்து, உலகையெல்லாம் ஓர் அடியால் அளந்த நெடிய திருமாலைக் காட்டிலும் இவன் பெரியவன் ஆவான் என்று மற்றவர் சொல்லும் வண்ணம் உயர்ந்து நின்றார்.

4592. நீண்ட கால்கள் புவியை அளக்க, தோள்கள் வெளியிடங்களில் நெருங்க, எல்லாவுலகங்களையும் கடந்து, முடியானது அண்ட கோளத்தை முட்ட, பெருவடிவம் கொண்டு நின்ற வீரவாகு தேவர், ஆதிசேடனும் அறிவு மயங்கும்படி கால் எடுத்து வைத்துப் பூமி பிளக்குமாறு இடி ஒலி உண்டாக ஆரவாரம் செய்தார்.

4593. மூன்று புரங்களையும் அழித்த அம்பைப் போன்ற வீரவாகு தேவர், இரணியன் என்பவன் பெற்ற எல்லா வரங்களையும் அவன் குருதியையும், ஆயுளையும் வன்மையையும் உண்ணும் பொருட்டுத் தூணில் தோன்றிய நரசிம்ம மூர்த்தியும் அஞ்சும்படி தீப்பொறி உண்டாக நகைத்தார்.

4594. மூன்று உலகங்களும் புகழ்கின்ற வீரவாகு தேவரின் சிரிப்பையும் ஆரவாரத்தையும் வச்சிரவாகு கேட்டான். கேட்டதும், அச்சம் கொண்டான். பின் தன் உடலில் உள்ள தலைகளை அசைத்து, அரிய தீயானது எழும்படியாக விழித்துப் பார்த்து, நஞ்சையுடைய பாம்பாகும் என்னுமாறு சினந்து, இவற்றைச் சொல்லலானான்.

394 □ கந்தபுராணம்

- 4595 வீர நன்றுநின் ஆண்மையும் நன்றுமே தக்க
பேரும் நன்றுபே ராற்றலும் நன்றுநீ பெற்ற
சீரும் நன்றுநின் விஞ்சையும் நன்றுசெய் கின்ற
போரு நன்றுநிற் கேற்பதில் வார்ப்பெனப்
புகன்றான்.
- 4596 மற்று மோருரை புகலுவான் வந்தெதிர் மலைந்த
கொற்ற வீரரைப் படுத்தனம் என்றுளம்
கொண்டாய்
அற்றெ லாமினி விடுமதி நின்மிடல் அலைத்துப்
பற்றி எந்தைமுன் விடுப்பனால் உனையெனப்
பகர்ந்தான்
- 4597 நின்னை வென்றிட முயலுவன் தமியனும் நீயும்
என்னை வென்றிட முயலுதி இருவரும் அதனைப்
பன்னி நிற்பதில் பயனெவன் கடிதமர் பயிறி
பின்னை வென்றுளார் வெல்லுக என்றனன்
பெரியோன்.
- 4598 என்னு முன்னரே வச்சிர வாகுவென்று இசைக்கும்
மன்னன் மாமகன் தனதுகைக் கார்முகம் வாங்கிப்
பொன்னின் நானொலி கொண்டொரா
யிரம்கணை பூட்டி
மின்னு லாந்தனி வேலவன் தூதன்மேல் விடுத்தான்
- 4599 விடுத்த ஆயிரம் பகழியும் விடலைதன் மிசையே
அடுத்த எல்லையில் காணுறா அங்கையொன்
றதனை
எடுத்து முன்னுற ஓச்சியே அங்கவை எனைத்தும்
பிடித்து வல்லையின் நுண்குள் பட்டிடப்
பிசைந்தான்.

4595. “வீரனே! நின் ஆண்மையும் நன்றாக உள்ளது. நின் பெயரும் நன்றாக உள்ளது. உன் பேராற்றிலும் நன்றாக உள்ளது. நீ பெற்றுள்ள சிறப்பும் நன்றாக உள்ளது. உன் வித்தையும் நன்றாக உள்ளது. நீ செய்யும் போரும் நன்றாக உள்ளது. எனவே நீ செய்யும் இந்த ஆரவாரம் உன்னியல்புக்கு ஏற்றபடியே உள்ளது!” என்று வச்சிரவாகு சொன்னான்.

4596. மேலும் அந்த வச்சிரவாகு ஓர் சொல் சொல்ல லானான். “வந்து எதிர்த்துப் போரிட்ட வெற்றி வீரரைக் கொன்று விட்டோம் என்று மனத்தில் எண்ணியுள்ளாய். அத்தகைய எண்ணங்களை விட்டுவிடு. உனது ஆற்றலை அழித்து ‘உன்னைப் பிடித்து என் தந்தை எதிரிலே கொண்டு விடுவேன்’ என்று சொன்னான்.

4597. அப்போது வீரவாகு தேவர் வச்சிரவாகுவைப் பார்த்து, “நான் உன்னை வெல்வதற்கு முயற்சி செய்கின்றேன். நீயும் என்னை வெல்ல முயல்கின்றாய். இருவரும் இது பற்றிப் பேசிக் கெண்டிருப்பதில் பயன் என்ன? விரைவாகப் போர் செய்! பின்பு வெல்பவர் வெல்லட்டும்!” என்று சொன்னார்.

4598. என்று வீரவாகு தேவர் இவ்வாறு உரைப்பதற்கு முன்னமேயே, வச்சிரவாகு என்று அழைக்கப்படுகின்ற சூரபன்மனின் சிறந்த மகனான அவன், தன் கையில் கொண்டுள்ள வில்லை வளைத்துப் பொன் போன்ற நாண் ஒலியுண்டாக்கி, அதில் ஆயிரம் அம்புகளை வைத்து மின்னல் போல் ஒளி விடுகின்ற வேலையுடைய முருகப் பெருமானின் தூதர் மீது எய்தான்.

4599. அவன் விடுத்த ஆயிரம் அம்புகளும் இளையரான வீரவாகு தேவர் மீது படும் வண்ணம் வருவதைப் பார்த்து, அவர் தம் அழகிய ஒரு கையை நீட்டி, அந்த அம்புகளையெல்லாம் பற்றி விரைவாக நுட்பமான துகளாகும்படி பிசைந்தார்.

396 □ கந்தபுராணம்

- 4600 வீட்ட வானிகள் பூழிபட் டிடுதலும் வெகுண்டு
மட்டு வாக்கெவஞ் சிலையினைப் பின்னரும்
வணக்கி
நெட்டி லைச்சரம் ஒருபதி னாயிரம் நிறத்தில்
பட்டி டும்படி தொட்டனன் அவுணர்கோன்
பாலன்.
- 4601 அசைவி லானது நோக்கியே முந்துபோர் அகத்தில்
இசைமை நீங்கியே முடிந்திடு தானவர் இட்ட
முசல மாகிய தொன்றினை எடுத்துமுன் வந்த
விசிகம் யாவையும் புடைத்தனன் திசைதொறும்
வீழ்.
- 4602 வழுவில் வானிகள் வறிதுபட் டிடுதலும் மற்றும்
விழுமி தாகிய ஒருபதி னாயிரம் விசிகம்
பழுது றாதன தூண்டியே ஆண்டகை பரித்த
எழுவை நுண்டுகள் ஆக்கியே பின்னரும் எய்வான்.
- 4603 தலையி லாயிரம் களத்தினில் ஆயிரந் தடந்தோள்
மலையி லாயிரம் உரத்தினி லாயிரம் வயத்தாள்
நிலையில் ஆயிரம் கணைகளாத் தூண்டினன் நீடுங்
கொலையில் ஆயிரங் கூற்றினைப் போலுறுங்
கொடியோன்.
- 4604 கையில் ஏந்திய பேரெழு முரிந்திடக் காமர்
செய்ய மெய்ம்முழு தீண்டியே பகழிகள் செறிய
ஐயன் நின்றனன் ஓரிறை வருந்தியே அதன்பின்
ஒய்யெ னச்சென்று வெய்யவன் தேரினை
உதைத்தான்.

4600. விடப்பட்ட அம்புகள் யாவும் புழுதியாகி விடவும், வச்சிரவாகு சினம் கொண்டு தேன் பொருந்திய வாகை மலரைச் சூடிய வில்லைப் பின்னும் வளைத்து நீண்ட கிளைகளையுடைய பத்தாயிரம் அம்புகளை வீரவாகு தேவரின் மார்பில் படுமாறு எய்தான்.

4601. போரில் தளர்ச்சி அடையாத வீரவாகு தேவர் வச்சிரவாகுவின் செயலைப் பார்த்து முன்பு செய்த போரிலே புகழ் ஒழிந்து இறந்த அசுரர் விட்டு விட்டுச் சென்ற இரும்பு உலக்கை ஒன்றை எடுத்து தன் எதிரில் வந்த அம்புகள் எல்லாவற்றையும் திக்குகள் தோறும் போய் விழுமாறு அடித்தார்.

4602. தவறாத அம்புகள் எல்லாம் பழுதாகிடமேலும், வச்சிரவாகு, சிறந்த ஒரு பத்தாயிரம் அம்புகளைத் தவறாது போகும்படி விட்டு, ஆண் தன்மையில் சிறந்த வீரவாகு தேவர் கைகளில் பிடித்த உலக்கையை நுண்ணிய தூளாகு மாறு செய்து மேலும் அம்புகளை எய்யலானான்.

4603. மிக்க கொலைத் தொழில் சிறந்த ஆயிரம் கூற்றுவர்கள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து வடிவம் கொண்டு வந்தாற் போல் நிற்கின்ற கொடிய வச்சிரவாகு, வீரவாகுவின் தலையில் ஆயிரமும் கழுத்தில் ஆயிரமும் மலைபோன்ற தோள்களில் ஆயிரமும் மார்பில் ஆயிரமும் வெற்றி பொருந்திய கால்களில் ஆயிரமும் பொருந்த அம்புகளை விட்டான்.

4604. கையில் எடுத்த மழு என்ற படைக்கலம் முரிந்திட, அழகிய சிவந்த உடல் முழுவதும் அம்புகள் நெருக்கமாகத் தைத்துக் கொள்ள, ஓர் இமைப்போது வீரவாகு தேவர் வருத்தத்துடன் இருந்து, பின்பு தெளிந்து, விரைவாகப் போய் அந்தக் கொடியவனின் தேரை உதைத்தார்.

398 □ கந்தபுராணம்

- 4605 உதைத்த காலையிற் பண்ணுறு பரியெலாம்
ஒருங்கே
பதைத்து வீழ்ந்தன பாகனும் உருண்டனன்
பட்டான்
கதித்த வையமும் அழிந்தது அன்னது காணா
மதித்து வேறொரு தேரிடைப் பாய்ந்தனன்
மறவோன்.
- 4606 பாய்ந்து வச்சிர வாகுவாம் தொல்பெயர்
படைத்தோன்
தேய்ந்த ஒண்பிறை பணியொடு சேர்ந்தன
சிலையன்
ஆய்ந்தொ ராயிரம் அயிற்கணை பூட்டியே
அடுபோர்
ஏந்தல் நெற்றியுட் செறித்தனன் அமரர்கள்
இரங்க.
- 4607 ஆயி ரம்கணை நுதலிடை அழுத்தலும் அடல்வேல்
தூய வன்றிருத் தூதுவன் ஈரருள் புரிந்த
தீய வன்தடந் தேரினைச் செங்கையால் எடுத்து
மீயு யர்ந்திடும் விண்ணிடை எறிந்தனன்
விடுத்தான்.
- 4608 விண்ண கத்திடை எறிந்தபின் வீரவா குப்பேர்
அண்ணல் வச்சிர வாகுவந் தேறுவான் அமைந்து
பண்ணு றுத்திய ஏமமாய் நின்றதேர் பலவும்
துண்ணெ னப்புடைத் தெறிந்துதைத் தொல்லையிற்
றொலைத்தான்.
- 4609 தொலைக்கும் எல்லையின் அவுணர்கோன்
மதலைதொல் புவிக்கோர்
இலக்கம் யோசனை எல்லையின் காறும்விண் ணேகி
அலக்க னுற்றமீன் டழிதரு தேருடன் அமரில்
வெலற்க ருந்திறல் அறுமுகன் தூதன்முன்
வீழ்ந்தான்.

4605. அவ்வாறு வீரவாகுதேவர் தேரை உதைத்ததும் அதில் கட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகள் எல்லாம் ஒன்றாகப் பதைத்து விழுந்தன. அத்தேரின் பாகனும் விழுந்தான். பெரிய அத்தேரும் அழிந்தது. அதைப் பார்த்து வீரவாகு தேவரின் ஆற்றலை மதித்த வீரனான வச்சிரவாகு மற்றொரு (சேமத்) தேரில் ஏறிக் கொண்டான்.

4606. வச்சிரவாகு என்ற பெயர் கொண்ட அவ்வீரன் வேறு ஒரு தேரில் ஏறித் தேய்ந்த ஒள்ளிய சந்திரனானது பாம்புடன் பொருந்தியிருந்தாற் போல் தோன்றுகின்ற நாணியுடன் கூடிய வில்லில் ஆயிரம் அம்புகளைத் தேடி எடுத்துப் பூட்டி, கொல்லத் தக்க போரைச் செய்கின்ற வீரவாகு தேவரின் நெற்றியில் தேவர்கள் எல்லாம் வருந்தும்படி பாயு மாறு செலுத்தினான்.

4607. வச்சிரவாகு விடுத்த ஆயிரம் அம்புகள் நெற்றியில் படவும், வெல்லும் வேலையுடைய ஆறுமுகப் பெருமானின் தூதர், சூரபன்மன் பெற்ற கொடியவனான வச்சிரவாகுவின் அகலமான நல்ல பெரிய தேரைக் கையிலே எடுத்து மிகவும் உயர்ந்த வானத்தில் வீசி எறிந்தார்.

4608. வச்சிர வாகுவின் தேரை வானத்தில் எறிந்த பின்பு வீரவாகு என்ற பெயரையுடையவர், வச்சிரவாகு வந்து ஏறுவதற்காக அலங்கரிக்கப்பட்டு நிறுத்தப்பட்டுள்ள பல சேமத் தேர்களையும் விரைவாய் அடித்தும் எறிந்தும் உதைத்தும் அழித்தார்.

4609. அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் உதைத்தும் இடித்தும் தேர்களை ஒழிக்கின்ற போது, சூரபன்மனின் மகனான வச்சிரவாகு வானத்தில் ஓர் இலட்சம் யோசனை தொலைவு மேலே போய் அலைவுற்ற தேருடன், போரில் வெல்வதற்கு இயலாத ஆற்றலையுடைய முருகப்பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவரின் முன் வந்து விழுந்தான்.

400 □ கந்தபுராணம்

- 4610 நிலவ ரைப்புறும் சூர்மகன் எழுந்துதன் நெடிய
சிலைவ னைத்தமர் செய்திட முன்னலுந் திறலின்
தலைமை பெற்றவன் கண்டுகை ஓச்சியத் தனுவை
வலிது பற்றியே முரித்தனன் பேரொலி மயங்க.
- 4611 ஏந்து கார்முகந் தனைமுரித் திடுதலும் எரியின்
காந்து கண்ணுடை வச்சிர மொய்ம்பனோர்
கரத்தின்
வாய்ந்த வாஸ்கொடே எகிர்தலுந் தன்னுடை
மருங்கின்
நாந்த கந்தனை உறைகழித் தறிவன்மேல்
நடந்தான்.
- 4612 நடந்து வச்சிர வாசுமுன் உய்த்திட நனிதோள்
அடைந்த வாளினை விலக்கியே அறிவரில் அறிவன்
கடந்த போர்வலி கொண்டதன் வாளினால் கடிது
தடிந்து வீட்டினன் அவுணர்கோன் நாந்தகத்
தடக்கை.
- 4613 செய்ய தோர்கரம் துணிபடத் தீயவன் செறுத்தோர்
கையி ருந்திடு தண்டினை எறிதலும் கண்டு
மையில் கேள்வியன் துணிபடுத் தவுணர்கோன்
மதலை
ஐயி ரண்டவாந் தலையையும் வாளினால்
அறுத்தான்.

வேறு

- 4614 எந்தைதன் தூதுவன் எறிந்த வாளினால்
ஐந்திரு சென்னியும் அற்று வீழ்தலும்
மைந்தியல் வச்சிர வாசு வாகிய
வெந்திறல் அவுணர்கோன் வீடி னானரோ.

4610. நிலத்தினை அடைந்த சூரபன்மனின் மகனான வச்சிரவாகு எழுந்து தன் நீண்ட வில்லை வளைத்துப் போர் செய்ய நினைக்கவும், ஆற்றலில் தலைமையுடைய வீரவாகு தேவர் பார்த்து, தம் கையை நீட்டி அந்த வச்சிரவாகு எடுத்த வில்லை வலியப் பிடித்துப் பேரொலி உண்டாகுமாறு ஓடித்தார்.

4611. நான் கையில் எடுத்த வில்லை வீரவாகு தேவர் முரித்திடவும், தீப்போல் ஒளிர்கின்ற கண்களையுடைய வச்சிரவாகு என்பவன் ஒரு கையில் பொருந்திய வாளை எடுத்து எதிர்த்தான். வீரவாகு தேவரும் தம் இடையில் இருந்த வாளை எடுத்து அந்த வச்சிரவாகுவினை எதிரே சென்றார்.

4612. வச்சிரவாகு எதிரே நடந்து வந்து வெட்டிய வெட்டினை விலக்கி, அறிஞரில் அற்றாரான வீரவாகு தேவர் பலரைக் கொன்ற போர் ஆற்றல் உடைய தன் வாளால் வச்சிரவாகுவினை வாளுடன் கூடிய பெரிய கையை வெட்டி எறிந்தார்.

4613. தன் செவ்விய கையானது அறுபட்டதும், கொடியவனான வச்சிரவாகு, வீரவாகு தேவரை மடக்கிக் கொண்டு, தன் மற்றொரு கையில் இருந்த தண்டினை அவர் மீது எறிந்தான். எறியவும், அதைப் பார்த்து, வீரவாகு தேவர், அந்தத் தண்டினைத் துண்டாக வெட்டி எறிந்து, அந்த வச்சிரவாகுவினை பத்துத் தலைகளையும் வாளால் வெட்டி எறிந்தார்.

4614. எம் முருகப்பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் வீசிய வாளால் வச்சிரவாகுவினை பத்துத் தலைகளும் அறுபட்டு வீழ்ந்தன. விழவும், வலிமை பொருந்திய அவ்வச்சிரவாகு என்னும் இயற்பெயரையுடைய கொடிய அசுர மன்னன் மடிந்தான்.

402 □ சுந்தபுராணம்

4615 ஆடியல் அவுணர்தம் அண்ணல் தன்மகன்
வீடிய காலையின் வெருவிப் பாங்கரின்
நாடிய அவுணர்கள் நனிபு லம்புறீஇ
ஓடினர் திசைதொறும் உடைந்து போயினார்.

4616 தஞ்சினன் வச்சிரத் தோளன் கண்டிது
நெஞ்சகம் மகிழ்ந்திவண் நிற்ப னேளனின்
வெஞ்சின அவுணர்கோன் வினவில் தீமையென்
றஞ்சினன் கரந்தென அருக்கன் போயினான்.

18 யாளி முகன் வதைப் படலம்

4617 திண்திறல் அவுணர்கோன் சிறுவன் வீந்ததும்
மண்டமர் இயற்றிட வருநர் இன்மையும்
தண்டம துடைத்ததுந் தபனன மாய்ந்ததுங்
கண்டனன் இனையன கருதல் மேயினான்.

4618 எந்தையை எள்ளினான் இருந்த கோநகர்
சிந்தினன் புரத்தையும் சிறிது வீட்டினன்
வந்தவர் யாரையும் மாய்வு செய்தனன்
புந்தியின் வெகுளியிற் சிறிது போக்கினேன்.

4619 ஏலவெம் போர்செய எவரும் வந்திலர்
ஞாலமது அவினொளி நடாத்து ஞாயிறு
மேல்கடல் நீந்தினன் விரையப் போயினான்
மாலையும் இவ்விடை வந்து நேர்ந்ததே.

4615. வெற்றியையுடைய அவுணரின் மன்னனான குரபன்மனின் மகனான வச்சிரவாகு இறந்த போது, அவனைச் சூழ்ந்து பக்கத்தில் இருந்த அவுண வீரர்கள் மிகவும் புலம்பி ஓடி நான்கு திக்குகளிலும் சிதறிப் போனார்கள்.

4616. 'வச்சிரத் தோளனான வச்சிரவாகு என்பவன் மடிந்தான். அதைக் கண்டு உள்ளம் மகிழ்ந்து நான் இங்கு நிற்பேனானால், கொடிய சினம் உடைய குரபன்மன் கேட்டறிந்தால் தீங்கு உண்டாகும்' என்று அச்சம் கொண்ட வனாய் மறைந்து போனவனைப் போல் கதிரவன் மறைந்தான்.

18. யாளி முகன் வதைப் படலம்

4617. மிக்க ஆற்றலையுடைய அசுரர் மன்னனின் மகன் வச்சிரவாகு இறந்ததும், நெருங்கிய போர் செய்ய வருபவர் இல்லாததும், அசுரர் படை தோற்றோடியதும், கதிரவன் மறைந்ததும் ஆகியவற்றை வீரவாகு தேவர் பார்த்துப் பின் வருமாறு எண்ணலானார்.

(தண்டம்—படை. தபனன்—கதிரவன்)

4618. "எம் இறைவனான முருகப் பெருமானை இகழ்ந்தவன் இருந்த தலைநகரத்தை அழித்தேன். இந்தப் பெரிய நகரத்தில் சிறிது அழித்தேன். எதிர்த்து என்னுடன் போர் செய்ய வந்த எல்லாரையும் மடியச் செய்தேன். இவற்றால் என் மனத்தில் இருந்த சினத்தில் சிறிது போக்கிக் கொண்டேன்.

4619. "தக்கவாறு போர் செய்ய எவரும் வரவில்லை. உலகத்திற்கு விளக்கம் செய்கின்ற கதிரவனும் மேற்குக் கடலை நீந்தி மறைந்தான். இங்கு இப்போது மாலைக் காலமும் வந்தது.

404 □ கந்தபுரரணம்

4620 அறந்தனை நினைகிலாது அல்லல் செய்பவர்
உறைந்திடு நகரிதின் ஒற்றிற் போந்தயான்
சிறந்திடும் அறுமுகத் தேவ தேவனை
மறந்திட லாங்கொல்லும் மாலை காறுமே.

4621 ஏவரும் வழத்திய எந்தை கந்தவேள்
பூவடி தணந்திடு புலம்பும் இவ்விடைத்
தேவர்கள் புன்மையும் தீர வல்லையின்
போவது துணிவெனப் புந்தி தேற்றினான்.

4622 தேற்றிய திறலுடைச் செம்மல் இம்மென
மாற்றலர் படுநில வரைப்பு நீங்கியே
காற்றெனக் கனலெனக் காலன் என்னவெங்
கூற்றென மறுகிடைக் குலவி ஏகினான்.

4623 திறல்கெழு மொய்ப்புடைச் செல்வன் செல்லுழி
மறுகிடை அவுணர்கள் மறலி மற்றிவன்
குறுகலிர் நுங்களைக் கொல்வன் கொல்வனென்று
அறைகுநர் முறைமுறை அரற்றி ஓடினார்.

4624 எஞ்சிய அவுணர்கள் யாரும் இவ்வகை
அஞ்சினர் இரிந்திட அழிந்து முனையாள்
துஞ்சிய ஆவணத் தொகைகள் தந்தொராய்
விஞ்சிய மகேந்திரம் விடுத்து நீங்கினான்.

4625 புடைஅகல் மகேந்திர புரத்தை நீத்தபின்
விடைபொரு வலியினான் விண்ணின் பாலெழீஇ
முடுகினன் வழிக்கொடு முருகற் போற்றியே
வடதிசை இலங்கையின் வரைப்பு நண்ணினான்.

4620. “அறம் என்பதை நினையாது துன்பத்தைச் செய்கின்றவர் வாழ்கின்ற இந்த நகரத்தில் தூதனாய் வந்த யான், சிறப்புப் பொருந்திய ஆறுமுகப் பெருமானை இம் மாலைக் காலம் வரை மறந்திருக்கலாகுமோ?

4621. “எல்லாரும் வணங்குகின்ற எம் இறைவனான கந்தவேளின் தாமரை புரையும் காமர் சேவடியைப் பிரிந்து இருக்கும் துன்பமும், இங்குத் தேவர்கள் சிறையிலே அடையும் துன்பமும் நீங்கிட விரைந்து செல்வதே உறுதி” என்று தமக்குள் வீரவாகு தேவர் எண்ணினார்.

4622. இவ்வாறு உள்ளத்தில் தெளிவு கொண்ட வெற்றியையுடைய வீரவாகு தேவர் விரைவாகப் பகைவர் மடிந்த இடத்தை விட்டுக் காற்றைப் போலவும் தீயைப் போலவும் காலனைப் போலவும் கொடிய எமனைப் போலவும் வீதியில் சென்றார்.

4623. ஆற்றல் பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் போகும்போது அவரைக் கண்ட அசுரர்கள், “இவன் எமன் ஆவான். இவனுக்கு எதிரில் வராதீர்! இவன் உங்களைக் கொல்வான்! கொல்வான்” என்று சொல்பவராய்க் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு ஓடினர்.

4624. இறவாது அந்த நகரத்தில் இருந்த அவுணர் இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு செல்ல, அழகு அழிந்து மூதேவி வாசம் கொண்ட பல வீதிகளையெல்லாம் கடந்து பெரிய மகேந்திர நகரத்தை விட்டு வீரவாகு தேவர் நீங்கினார்.

4625. இடம் அகன்ற மகேந்திர நகரத்தை விட்டு நீங்கிய பின்பு, காளை போன்ற வன்மை கொண்ட வீரவாகு தேவர், வானத்தில் எழுந்து, முருகப் பெருமானை வணங்கி வடக்குத் திசையில் உள்ள இலங்கை நகரத்தை அடைந்தார்.

406 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 4626 ஆங்கது காலையில் அனைய
பாங்கரின் மேவரு பழையோன்
ஒங்கிய மூவெயில் உள்ளோர்
தாங்கிய வன்மை தரித்தோன்.
- 4627 முடியும் மகேந்திர முதூர்
வடதிசை யார்அரண் மன்னி
உடைய இலங்கையின் ஒம்பும்
படிஅறு காவல் பரித்தோன்.
- 4628 ஆயிர மாமுகன் அடுதோள்
ஒய்வில் இராயிர முடையோன்
ஞாயிறு தன்மகன் நகரின்
வாயில்கள் அன்னதோர் வாயான்.
- 4629 வடவரை ஆயிரம் வந்தோர்
உடல்கொடு மேவியது ஒப்பான்
படைபல பாணி பரித்தான்
கடையழல் கான்றிடு கண்ணான்.
- 4630 தண்ணளி யோரிறை தானும்
உண்ணிகழ் வற்ற உளத்தான்
எண்ணரும் வெம்பவம் யாவும்
பண்ணினன் அன்று பயின்றான்.
- 4631 மீளில் சினத்ததி வேகக்
கோளரி யைத்தரு கொடியோன்
யாளி முகத்தவன் என்போன்
வாள்வயம் உற்றிடு வலியோன்.

வேறு

- 4632 பெருந்தகை ஆங்கவன் பெயர்ந்த காலையில்
அருந்திறல் சூரனை அடைந்து மீண்டுபின்
மருந்துறழ் தன்மகன் மாட்சி தேர்வுறீஇ
இருந்தனன் வருந்தியே இலங்கை தமனிடை

4626. அப்போது அந்த இலங்கை நகரத்தில் இருக்கும் பழையமையோன் திரிபுரங்களில் வாழ்ந்த அசுரர்களுக்கு இருந்த வலிமை வாய்ந்தவன்.

4627. அழிவதற்கென்றுள்ள மகேந்திரபுரி என்ற பெரிய லூரின் வடக்குப் பக்கத்தில் மதிலுடன் உள்ள இலங்கை நகரைக் காக்கும் ஒப்பற்ற காவலை மேற்கொண்டவன்.

4628. அவன் ஆயிரம் என்ற தொகை கொண்ட முகங்களுடையவன். கொலைத் தொழிலுக்குரிய இரண்டாயிரம் தோள்களைக் கொண்டவன். எமனின் கோட்டை வாயிலைப் போன்ற வாய்களையுடையவன்.

4629. ஆயிரம் மேரு மலைகள் ஒன்றுகூடி வடிவு கொண்டாற்போல் விளங்கும் உடலை உடையவன். பிண்டிபாலம், தோமரம், வாள், வேல் முதலிய பல படைக்கலங்களைக் கையில் கொண்டு இருப்பவன். ஓரத்தில் தீப்பொறி பறக்கும் கண் உடையவன்.

4630. கருணை என்பது ஓர் இமைப்போதேனும் உள்ளே இல்லாத உள்ளம் கொண்டவன். அளவில்லாத கொடிய பாவங்களையெல்லாம் முன்பிறவியிலும் இப்பிறவியிலும் செய்தவன்.

4631. நீங்காத சினத்தையுடைய அதிவீரன் என்ற மகனைப் பெற்ற கொடியவன். வாட் போரில் வெற்றி அடைபவன். 'யாளி முகன்' என்ற பெயர் பூண்டவன்.

4632. பெருந்தகுதியுடைய வீரவாகு தேவர் அந்த இடத்துக்குத் திரும்பி வருப்போது, அரிய வெற்றியுடைய குரபன்மனிடம் போய்த் திரும்பி வந்த யாளி முகன், மருந்து போன்ற தன் மகனது வீழ்ச்சியைக் கேட்டு வருத்தத்துடன் அந்த இலங்கை நகரத்தே இருந்தான்.

408 □ கந்தபுராணம்

- 4633 கண்டவெங் கதிகொடு தமிழன் சேறலும்
கண்டனன் யாரிவன் கள்வன் போலுமால்
விண்டலம் நீந்தியே மேவு வானெனத்
தொண்டுசெய் உழையரில் ஒருவன் சொல்லுவான்.
- 4634 நங்குல நாயக நவில்வன் கேட்டிநீ
செங்கதிர் முளைத்துழிச் செல்வன் காணிய
பொங்கொளி மகேந்திர புரத்திற் போந்தனை
இங்குநின் திருமகன் இருந்து காப்பவே.
- 4635 போந்திடு கின்றபின் புணரி தன்னுள்வான்
நீந்தினன் நீங்கிவன் நேர அன்னதை
வாய்ந்திடு பெருந்திறல் மடங்கற் பேரினான்
காந்திய கனலெனக் கண்டு சீறினான்.
- 4636 சிறினன் படையொடு சென்று தாக்கலும்
வீறொடு வருமவன் வெகுண்டு வாளுரீஇ
மாறமர் இயற்றியே மற்ற வன்தனைக்
கோறல்செய் தொருவிறல் கொண்டு மேயினான்.
- 4637 மின்னவிர் பூனுடை வீர மொய்ம்பினான்
இன்னதோர் இலங்கையின் இடைக்கண் பாய்ந்தனன்
அன்னவன் அடிபொறா தாழி உற்றதாற்
பொன்னகர் வளனொடும் அங்கண் புக்கபோல்.
- 4638 புக்கிட அளப்பிலர் பொன்ற ஏனையோர்
அக்கணம் எழுந்தனர் அவற்கண் டஞ்சியே
திக் கொடு வானமும் சிந்த நின்மகன்
மைக்கடல் அகமொரீஇ வல்லை எய்தினான்.

4633. மிக்க வேகத்துடன் வீரவாகு தேவர் தனியாய் அந்த வழியில் வரவும், அவரது வருகையைக் கண்ட யாளி முகன், விண் வழியாக வருகின்றான் “யார் இவன்? கள்வன் போலும்!” என்று சொல்லவும், பக்கத்தில் இருந்தவருள் ஒருவன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

4634. “எம் குலத்து அரசே! நான் சொல்வேன், நீ கேட்பாயாக! இன்று கதிரவன் உதயமானவுடன் நீ இருந்த இடத்தில் நின் மகன் இருந்து காவல் செய்து கொண்டிருந்தான். அப்போது நீ சூரபன்மனைக் காணும் பொருட்டு வீர மகேந்திரத்துக்குப் போயிருந்தாய்.”

4635. “நீ இங்ஙனம் சென்ற பின்பு வான்வழியாகக் கடலைக் கடந்து இவன் இங்கே வரவும், இவனது வருகையை அறிந்தவீரசிங்கன் என்பவன் எரியும் தீயைப்போல் இவனைக் கண்டு சினந்தான்”

4636. “சினந்து வீரசிங்கன் படையுடன் போய் அவனைத் தாக்கவும், உடனே அவன் மிக்க சினம் கொண்டு, தன் வாளினை உறையினின்று உருவி எடுத்து, வீரசிங்கனை எதிர்த்துப் போர் செய்து கொன்று வெற்றியுற்றவனாகப் போனான்.

4637. “மின் போல ஒளிரும் அணிகளையுடைய வீரவாகு என்னும் அவன் இந்த இலங்கையின் நடுவே குதித்தான். குதித்த அவனது சூமையைப் பொறுக்க மாட்டாது சுவர்க்கம் தன் வளத்துடன் கடலில் முழுகியதைப் போல, இந்த இலங்கை நகரமும் கடலுள் முழுகியது.

4638. “அவ்வாறு இந்த இலங்கை கடலுள் முழுகவும் பலர் மடிந்தனர். மடியாத மற்றவர் உடனே எழுந்து அவனைப் பார்த்து அஞ்சித் திக்குகள் தோறும் வானத்திலும் சிதறி ஓடினர். அப்போது உன் மகனான அதிவீரன் கடலில் முழுகுதலை விட்டுக் கரையேறினான்.”

410 □ கந்தபுராணம்

- 4639 வெய்தென இவண்வரும் வீர னோடமர்
செய்தனன் வாள்கொடு செவ்வி அன்னதின்
மைதவழ் மேனியின் மதலை மார்புதாள்
கைதலை யொருதலை கண்டம் ஆக்கினான்.
- 4640 பூழியம் புயமுடைப் பொருநன் பின்உறக்
கேழுறு வானெறி கிளர்ந்து போந்திடா
வாழிய மகேந்திர வரைப்பிற் புக்கனன்
ஆமுறும் இலங்கையும் ஆழி மேலெழ.
- 4641 குருறை திருநகர் துன்னி ஆயிடைச்
சீரினை முழுவதும் சிந்தி நம்குல
வீரரொ டேயமர் விளைத்து வென்றவண்
நேருநர் இன்மையின் நீங்கி னானரோ.
- 4642 என்னலும் உருமினும் இடித்த சொல்லினன்
வன்னிகொள் உயிர்ப்பினன் மடித்த வாபினன்
துன்னிய வியர்ப்பினன் சுழலும் கண்ணினன்
மெய்ந்நிறை வெகுட்சியன் விளம்பல் மேயினான்.
- 4643 காண்டினன் கடிமுறை கடந்து மைந்தனை
ஈண்டுயிர் வவ்வியே இறைவன் ஊர்புகா
மீண்டிடு கள்வன்இவ் வீரன் தன்னொடே
மாண்டிட அடுகுவன் வன்மை யாலென்றான்.

4639. “விரைவாக இந்த இலங்கைக்கு வருகின்ற வீரவாகுவுடன் வாளால் போர் செய்தான். அப்போது வீரவாகு கரிய ஒளி வீசுகின்ற உடல் கொண்ட நின் மகனின் தலையும் மார்பும் தோளும் கையும் ஆகிய இவற்றை ஒரு முறையிலே வெட்டித் துண்டாடிச் செய்தான்.”

4640. “புழுதி பொருந்திய அழகிய தோளையுடைய அவன் பின்பு வான் வழியே போய் கடலுக்குள் அழுந்திய இலங்கை மிதக்குமாறு மகேந்திர நகரத்துள் புகுந்தான்.

4641. “குரபன்மன் வாழ்கின்ற மகேந்திரத்தை அடைந்து, அங்குள்ள செல்வங்களையெல்லாம் அழித்து நம் சில வீரர்களுடன் போர் செய்து அவர்களையெல்லாம் வென்று, அங்குத் தன்னுடன் எதிர்ப்பவர் இல்லாததால் திரும்பி வந்தான்.”

4642. என்று இவ்வாறு அவன் சொல்லவும் இடி இடிப் பதைக் காட்டிலும் மிக்க தொனியுடன் கூடிய சொல்லை யுடையவனும், தீக்காற்று வீசுகின்ற மூச்சை உடையவனும் மடிக்கப்பட்ட உதட்டை உடையவனும், உண்டான வியர்வை உடையவனும், சுழலும் கண்ணையும் உடல் முழுவதும் நிறைந்த சினத்தையும் உடையவனுமாகிச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

4643. “என் காவலையுடைய இந்த நகரத்தைக் கடந்து இங்கு என் மகனைக் கொன்று எம் மன்னனின் ஊருக்குச் சென்று திரும்பி வருகின்ற இக்கள்வனை, அவன் இதுவரை அடைந்துள்ள வெற்றியுடன் அழிய என் வன்மையால் கொல்வேன்” என்று அந்த யரளி முகன் சொன்னான்

412 □ கந்தபுராணம்

- 4644 என்றிவை விளம்பியே யாளி மாமுகன்
குன்றென எழுந்தொரு கொற்ற வாள்கொளீஇ
நின்றசில் படையொடு நேர்ந்து வீரன்முன்
சென்றனன் இனையன செப்பல் மேயினான்.
- 4645 நங்கடன் முறையினை நடாத்து மைந்தனை
இங்கடல் செய்தனை இனைய காப்பொரீஇ
அங்கடற் போந்தனை அழிவு செய்தனை
வெங்கடல் கடந்தனை மீடி யேகொலாம்.
- 4646 ஒல்லொலி அளக்கரை உகண்டு நிற்கினிச்
செல்லுதல் அரிதுயான் செருவின் நேர்ந்தனன்
கொல்லுவன் பெருவயம் கொள்வன் நீயிவண்
வல்லது புரிமதி மதியிலாய் என்றான்.
- 4647 சொற்றது கேட்டலும் துழனிப் பேரொலி
உற்றெரி கனலென உயிர்ப்பு மூரலும்
செற்றமும் எய்தியே துளக்கிச் சென்னியைக்
கொற்றமொய்ய் புடையதோர் குரிசில் கூறுவான்.
- 4648 ஒருதலை யுடையவென் னுயர்வும் ஆயிரம்
தருதலை யுடையநின் தாழ்வும் யாமிவட்
பொருதலை இழைத்திடும் போது காண்புறுங்
கருதலை பெருவடி வமைந்த காட்சியே.
- 4649 தீயவ இம்மொழி திண்ணம் திண்ணமுன்
மாயிரும் புழைக்கையின் மாமு கங்களோர்
ஆயிரந் தன்னையும் அறுத்து வீட்டியே
நாயினங் கவரிய நல்கு வேனென்றான்.

4644. என்று இத்தகையவற்றைச் சொல்லி யாளி முகன், மலை போல எழுந்து ஒரு வெற்றியுடைய வாளை எடுத்துக் கொண்டு, அங்கு நின்று கொண்டிருந்த சில படைகளுடன் வீரவாகு தேவரின் எதிரே போய் நின்று இத்தகையவற்றைச் சொல்லலானான்.

4645. “நம் கடமையான முறையை மேற்கொண்டு செய்து கொண்டிருந்த என் மகனான அதி வீரனை இங்குக் கொன்று விட்டாய். இங்குள்ள இக்காவலைக் கடந்து அழகிய கடலைத் தாண்டி மகேந்திரத்துக்குச் சென்று அதனை அழித்தாய். இனி நீ இந்தக் கடலைக் கடந்து திரும்பவும் மீண்டு செல்வாயோ?

4646. “‘ஓல்’ என்று ஒலிக்கின்ற ஒலியுடைய கடலைக் கடந்து இனிப் போவது உனக்கு முடியாது. நான் போரில் உன்னை எதிர்த்தேன். உன்னைச் கொல்வேன். போரில் பெரு வெற்றியை அடைவேன். அறிவற்றவனே! நீ உன்னாறு இயன்றதை இப்போது செய்வாயாக!” என்று மொழிந்தான்.

4647. அவன் சொன்னதைக் கேட்டதும் சடசட என்று மிக்க பேரொலியுடன் பொருந்தி எரிகின்ற தியைப் போல் உண்டான மூச்சும், சிரிப்பும், சினமும், பொருந்தித் தலையசைத்து, வெற்றி பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் சொல்லலானார்.

4648. “ஓர் தலையையுடைய எனது உயர்வும் ஆயிரம் தலைகளையுடைய எனது தாழ்வும் யாம் இங்குப் போர் செய்யும் போது அறிந்து கொள்ளலாம். நான் மகேந்திரத்தில் பெரிய வடிவு கொண்ட போது நீ பார்த்தாயில்லையோ?

4649. “கொடிய இச் சொற்கள் உண்மை உண்மை. உன் பெரிய துணையுடன் கூடிய கைகளையுடைய நின் ஆயிர முகங்களையும் அறுத்து வீழ்த்தி நாய்கள் உண்ணுமால் அளிப்பேன்!” என்று சொன்னார்.

414 □ கந்தபுராணம்

- 4650 கருணைகொள் நந்தியங் கணத்தன் இவ்வகை
உரைதரும் எல்லையின் உததி மேருமால்
வரையினை வீழுங்கிய வளைந்த தேயென
விரைவொடு படைஞர்கள் வீரன் சுற்றினார்.
- 4651 சற்றிய தானையர் தோன்றல் மீதுதாம்
பற்றிய படைக்கலம் பலவும் தூண்டியே
செற்றமொ டமர்வினை செய்யச் சூறைபோல்
மற்றவர் சூழலுள் வாள்கொண் டெய்தினான்.
- 4652 துண்டமும் அகலமும் தோளுந் தாளுமொண்
கண்டமுஞ் சென்னியுங் கரமு மானவை
விண்டுவிண் டழிவுற வெய்ய தானவர்
தண்டம தனைத்தையுந் தடிந்திட் டானரோ.

வேறு

- 4653 அறுகு மாமுகத் தண்ணல் ஆற்றவும்
கறுவு பெற்றிடுங் கருத்தின் வீரனைக்
குறுகி ஆயிரம் கொண்ட கைகளால்
இறுதி யூழிநாள் இடியின் எற்றினான்.
- 4654 அடித்த கைகளை அங்கை ஒன்றினால்
பிடித்து மேலவன் பெருங்கை வாளினால்
உடைத்த சோரிநீர் உகுத்து வீழ்ந்திறை
துடித்தி டும்படி துண்டம் ஆக்கினான்.
- 4655 ஆயிரம்கரம் அறலும் மற்றுள
ஆயிரம்கரம் அவைகள் நீட்டியே
ஆயிரம்கிரி அவைப றித்தனன்
ஆயிரம்கணான் ஆடல் கொண்டுளான்.

4650. கருணையுடைய நந்தி கணத்தவரான வீரவாகு தேவர் இவ்வாறு சொல்லும் போதில், கடலானது மேரு மலையை விழுங்கிவிடும் பொருட்டுச் சூழ்ந்து கொண்டது போல், விரைந்து வீரவாகு தேவரை அசுரர் படையினர் வளைந்து சூழ்ந்து கொண்டனர்.

4651. சூழ்ந்து கொண்ட படையினர் வீரவாகு தேவர் மீது தம் கைகளில் கொண்டிருந்த பல வகைப்பட்ட கருவிகளை விட்டுச் சினத்துடன் போர் செய்தனர். வீரவாகு தேவர் சினத்துடன் குறைக் காற்றைப் போல அவர்கள் கூட்டத்துள் வாளுடன் புகுந்தார்.

4652. மூக்கும் மார்பும் தோளும் காலும் ஒள்ளிய கழுத்தும் தலையும் கையுமான இவை வேறுபட்டு வேறுபட்டு அழியக் கொடிய அசுரரான படைகளை வீரவாகு தேவர் கொன்றார்.

4653. யாளி முகத்தையுடைய அத் தலைவன் மிகவும் சினம் பொருந்திய உள்ளத்துடன், வீரவாகு தேவரின் பக்கத்தில் சென்று, ஆயிரம் எண் கொண்ட உலகம் அழியும் ஊழிக் காலத்தில் உண்டாகும் இடி ஒலி போல ஒலியுண்டாக அடித்தான்.

4654. தம்மை அடித்த யாளி முகனின் ஆயிரம் கைகளையும் வீரவாகு தேவர் ஒருகையால் பிடித்து, வாளால் அழிக்கப்பட்ட குருதி வெள்ளத்தை ஒழுக விட்டுக் கொண்டு, அக்கைகள் நுடித்திடத் துண்டாக வெட்டினார்.

4655. ஆயிரம் கைகளும் அறுபட்டவுடன் இந்திரனை வென்ற யாளி முகன் மற்றொரு பக்கத்தில் உள்ள மற்ற ஆயிரம் கைகளால், ஆயிரம் மலைகளைப் பிடுங்கி எறிந்தான்.

416 □ கந்தபுராணம்

- 4656 பறித்த ஆயிரம் பருப்ப தத்தையும்
கறுத்து வீரன்மேற் கடிது வீசலும்
இறத்தல் கொண்டுமெய் எங்கும் எய்தியே
புறத்து வீழ்ந்தன உடைந்து பூழியாய்.
- 4657 பொற்றை யாவையும் பூழி ஆகியே
அற்ற காலையில் ஐயன் தூதுவன்
மற்றை ஆயிரம் வான்க ரத்தையும்
கொற்ற வாள்கொடே குறைத்து வீட்டினான்.
- 4658 இழைக்கும் எல்லையின் எய்தும் கூற்றினை
அழைக்கு மாறென ஆர்த்துத் தானவன்
தழைக்கு மொய்ம்பினான் தன்னைப் பற்றுவான்
புழைக்கை முற்றவும் பொள்ளென் றுய்த்தனன்.
- 4659 உய்த்த காலையின் ஒருதன் வாளினால்
எய்த்த வன்மைசேர் யாளி மாமுகன்
பத்து நூறெனப் பட்ட சென்னியும்
கொத்தொ டேவழிக் குறைத்திட் டானரோ.

19. வீரவாகு மீட்சிப் படலம்

- 4660 இன்ன பான்மையால் யாளி மாமுகன்
தன்னை அட்டபின் தன்கை வாளினைப்
பொன்னு லாவுறை புகுத்திச் சென்றனன்
மின்னு செஞ்சுடர் மேனி வீரனே.

4656. தான் பறித்து எடுத்த ஆயிரம் மலைகளையும் பெஞ்சினந்துடனே வீரவாகு தேவர் மீது படுமாறு விரைவாய் வீசினான். அவை அவர் உடல் முழுமையிலும் சென்று பட்டு உடைந்து புழுதியாகி வெளியே விழுந்தன.

4657. மலைகள் யாவும் புழுதியாகியவுடனே வீரவாகு தேவர் அவனுடைய மற்ற ஆயிரம் கைகளையும் வெற்றியுடைய வாளால் வெட்டி எறிந்தார்.

4658. இங்ஙனம் போர் செய்யும் சமயத்தில் தம் இடத்துக்கு வருகின்ற எமனை அழைக்கும் தன்மை போல, ஆரவாரித்துக் கொண்டு வீரவாகு தேவரைப் பிடிக்கும் பொருட்டாகத் தன்னுடைய துதிக்கைகளையெல்லாம் அந்த யாளி முகன் நீட்டினான்.

4659. அந்த யாளி முகன் தன் துளை பொருந்திய நீண்ட துதிக்கையை நீளமாக நீட்டிய சமயத்தில், வீரவாகு தேவர் தம் ஒப்பற்ற வாளால் வன்மையிழந்த அவனது ஆயிரம் தலைகளையும் கொத்தாக அறுபட்டு விழுமாறு வெட்டினார்.

19. வீரவாகு மீட்சிப் படலம்

4660. ஒளிர்கின்ற செம்மையான கதிர்களையுடைய மேனியரான வீரவாகு தேவர், இத்தகைய தன்மையால் யாளி முகன் என்ற அசுரனைக் கொன்றழித்தார். பின் தன் கை வானைப் பொன் மயமான உறைக்குள் இட்டுச் செல்லலானார்.

418 □ கந்தபுராணம்

- 4661 இந்தி ரத்திரு இலங்கை நீங்கியே
அந்தி ரைக்கடல் அழுவம் வாவினே
கந்த மாதனம் கவின்று வேலைசேர்
செந்தி மாநகர் சென்று புக்கனன்.
- 4662 புக்க காலையில் பொருவில் ஆற்றலான்
மிக்க சேவகன் மேவல் காணாறாத்
தொக்க பாரிடம் சோமந் காணாறு
மைக்கருங் கடல் மான ஆர்த்தீவ.
- 4663 பாரி டத்தொகை பரிக்கும் மன்னவர்
சேர வந்ததும் செங்கை கூப்பியே
வீர வாகுவை மெய்யு றத்தழீஇ
ஆர்வம் எய்தினார் அன்பு கூறினார்.
- 4664 தழுவு வோர்தமைத் தானும் புல்லியே
இழிஞர் தப்பதிக்கு ஏகும் வெம்பவம்
ஒழிவ தாயினன் உமைக்கண் டேயெனா
முழுவ லன்பினான் முகமன் கூறினான்.
- 4665 விலக்கில் வன்மைகொள் வீர வாகுவை
இலக்கத் தெண்மரும் எதிர்ந்து மற்றவன்
மலர்க்க ருங்கழல் வணங்கிக் கைத்தொழ
அலக்கண் நீங்குமாறு அனையர்ப் புல்லினான்.
- 4666 அமைவில் பாரிடத் தனிக வேந்தரும்
தமர்க ளாயினோர் தாமுஞ் சூழ்வர
விமல னாகியே வீற்றி ருந்தடுங்
குமர நாயகன் கோயில் மேயினான்.

4661. இந்திரச் செல்வத்தைப் பொருந்திய இலங்கையை நீங்கி அழகிய அலைகளையுடைய கடல்களைத் தாண்டி கந்த மாதனம் என்ற மலையை அடுத்துள்ள செந்தி மாநகரத்தில் போய்ப் புகுந்தார்.

4662. அவ்வாறு அவர் புகுந்தபோது ஒப்பில்லாத ஆற்றல் மிக்க வீரரான வீரவாகு தேவர் வருவதைக்கண்டு அங்குக் கூடியிருக்கும் பூதகணப் படையினர் முழுமதியைக் கண்ட, மைப்போல் கரிய கடல் பொங்குவதுபோல ஆரவாரம் செய்தனர்.

(பாரிடம் — பூதகணம்)

4663. அந்தப் பூதகணத்தவரின் தலைவர்கள் ஒருமிக்க வந்து தம் சிவந்த கைகளைக் கூப்பி வணங்கி வீரவாகு தேவரை உடல் பொருந்தத் தழுவி மகிழ்வு எய்தினர்; அன்பு பாராட்டினர்.

4664. தம்மைத் தழுவிக் கொள்பவரை வீரவாகு தேவர் தாமும் தழுவிக் கொண்டு, “இழிவான அசுரர்களின் ஊருக்குச் சென்றதால் உண்டான பாவம் உங்களைக் கண்ட தால் நீங்கிற்று!” என்று பேரன்புடன் உபசார வார்த்தை களைச் சொன்னார்.

4665. விலக்க முடியாத வலிமையுடைய வீரவாகு தேவரை இலட்சத்து எட்டுப் பேர்களும் கண்டு அவருடைய மலர் போன்ற அடிகளை வணங்கிக் கைதொழுதனர். அவர் களின் துன்பம் நீங்கும்படி வீரவாகு தேவரும் அவர்கள் அனைவரையும் தழுவிக் கொண்டார்.

4666. அளவில்லாத பூதகணத் தலைவரும் தம்முடைய வரான தம்பியரும் சூழ்ந்து வரக், குற்றமற்றவராய் வீற்றி ருக்கின்ற முருகப் பெருமானின் கோயிலை அடைந்தார்.

(அனிகம்—படை)

420 □ கந்தபுராணம்

- 4667 விண்டு வானுளோர் விரிஞ்சன் மாதவர்
கொண்டல் ஊர்பவன் குழுமிப் பாங்குற
அண்டர் நாயகன் அமரும் தன்மையைக்
கண்டு முந்துகண் களிப்பின் மேயினான்.
- 4668 உள்ளம் என்புடன் உருகத் தூயநீர்
வெள்ளம் கண்ணுற விதிர்ப்பு மேவரப்
பொள்ளெ னப்புரம் பொடிப்பச் சூரடும்
வள்ளல் சேவடி வணங்கி னானரோ.
- 4669 அணங்கு சால்வுறும் அந்தன் சேவடி
வணங்கி மும்முறை மகிழ்ச்சி அன்பிவை
இணங்க அஞ்சலித் தேத்தி நிறறலும்
குணங்கள் மேற்படுங் குமரன் கூறுவான்.
- 4670 சுரரை வாட்டுறும் சூரன் முன்புபோய்
விரைவின் நம்மொழி விளம்ப மற்றவன்
உரைசெய் திட்டதும் ஒல்லை மீண்டதும்
மரபின் இவ்விடை வகுத்தியால் என்றான்.
- 4671 வீரன் கூறுவான் விமல நின்மொழி
சூரன் முன்புபோய்ச் சொல்ல விண்ணுளோர்
ஆரி குஞ்சிறை அதனை விடலே
காரி யம்மெனக் கருத்தில் கொண்டிலன்.

4667. திருமாலும், தேவர்களும், நான்முகனும், துறவியரும், மேகத்தை ஊர்ந்து செல்லும் இந்திரனும், ஆகியவர் கூடிப் பக்கத்தில் இருக்க, தேவர்களின் தலைவனான முருகப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் கோலத்தைப் பார்த்து முற்படும் கண்களிப்புடன் சந்நிதானத்தை அடைந்தார்.

4668. உள்ளமானது எலும்புடனே நெக்குருகவும், தூய்மையான நீர் கண்களின்று பெருகவும், விதிர்ப்பு உடலில் ஏற்படவும், விரைவாக உடல் மயிர்கள் புளகங் கொள்ளவும் சூரபன்மனை அழிக்க இருக்கும் முருகப் பெருமானின் சேவடிகளை வீரவாகு தேவர் வணங்கினார்.

4669. தெய்வத் தன்மை பொருந்திய அழகிய குளிர்ந்த சேவடிகளை முன்று முறை வணங்கி மகிழ்ச்சியும் பக்தியும் ஈன்ற இவை மிக, வணங்கித் துதித்து, வீரவாகு தேவர் முருகப் பெருமானின் திருமுன்பு நின்றார். அப்போது துணைகள் மேம்பட்ட முருகப் பெருமான் சொல்லலானார்.

4670. அப்பெருமான் வீரவாகு தேவரை நோக்கி, “வீரவாகுவே! நீ தேவர்களை வருத்தும் சூரபன்மன் முன் சென்று விரைவாக நாம் சொல்லியனுப்பிய தூதுச் சொல்லைச் சொல்ல, அவன் அதற்கு விடையாகச் சொன்னதையும், விரைந்து நீ திரும்பி வந்தவற்றையும், முறைப்படி வரிசையாக இப்போது எடுத்துக் கூறுவாயாக” என்று மொழிந்தருளினார்.

4671. வீரரான வீரவாகு தேவர் சொல்லலானார்: “விமலரே! தங்களின் தூதுச் சொல்லை நான் சூரன் முன்பு போய்ச் சொல்ல, அதை அவன் கேட்டு, தேவரின் அரிய சிறையினை விடுவதே நாம் செய்யத்தக்க முறையான செயல் என அவன் மனத்தில் கொள்ளவில்லை!”

422 □ கந்தபுராணம்

- 4672 கெடல ருஞ்சுரர் கிளையை வெஞ்சிறை
விடுகி வேனெனா வெகுண்டு கூறினான்
அடிகள் அன்னதால் ஆண்டு நீங்கியே
கடிது வந்தனன் கருமம் தென்றான்.
- 4673 என்ற காலையின் யாண்டு மாகியே
நின்று முற்றொருங் குணர்ந்த நீர்மையான்
உன்தன் செய்கையுள் ஒன்றுஞ் சொற்றிலை
நன்று மற்றது நவிறியால் என்றான்.
- 4674 தொடக்க முற்றுவாழ் சூரன் மாநகர்
அடுத்த காலையின் அகன்ற வேலையில்
தடுத்து னோரைநின் சரண வன்மையால்
படுத்து வந்தனன் பான்மையீது என்றான்.
- 4675 அருந்தி றல்புயன் அனைய செப்பலும்
இருந்த கந்தவேள் இகலி னோர்களால்
வருந்தி னாய்கொலோ மன்ற என்றுதன்
திருந்து பேரருள் செய்தல் மேயினான்.
- 4676 அங்கவ் வெல்லையின் ஆயி ரம்பெயர்ச்
செங்கண் மாயவன் திசைமு கத்தவன்
மங்குல் மேலவன் வதனம் நோக்கியே
எங்கள் நாயகன் இனைய கூறுவான்.

4672. “அழிவில்லாத தேவர் கூட்டத்தைக் கொடிய சிறையினின்று விடுவிக்க மாட்டேன் என்று அந்தச் சூரபன்மன் சினத்துடன் மொழிந்தான்! அடிகளே! அவன் விடை அதுவானதால் யான் அங்கிருந்து நீங்கி விரைவாக இங்கு வந்தேன்! நிகழ்ந்த செயல் இதுவாகும்!” என்று உரைத்தார்.

4673. என்று வீரவாகு தேவர் சொன்னபோது, எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் ஏககாலத்தில் யாவற்றையும் உணரும் இயல்புடைய முருகப்பெருமான், அந்த வீரவாகுவை நோக்கி, “உன் செயல்களுள் ஒன்றையும் எனக்குச் சொல்ல வில்லை! நீ அங்குச் சென்று நிகழ்த்திய அவற்றை இப்போது சொல்வாயாக!” என்று சொன்னார்.

4674. வீரவாகு தேவர், “பந்தத்துடன் பொருந்தி வாழும் சூரபன்மனின் வீரமகேந்திரத்துக்குச் சென்றபோதும் திரும்பி வந்தபோதும், அங்கு வந்து என்னைத் தடுத்து நிறுத்தியவரைத் தங்கள் திருவடியின் துணைக் கொண்டு கொன்று விட்டு வந்தேன்; இதுவே நிகழ்ந்தது” என்று உரைத்தார்.

4675. அரிய ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவர் அத்தகைய சொற்களைச் சொல்லவும், அங்கு அரியணையில் வீற்றிருந்த முருகப்பெருமான் அவற்றைக் கேட்டுப் “பகை வரால் மிகவும் வருத்தம் அடைந்தாயோ?” என்று தம் மிக்க அருளைக் காட்டினார்.

4676. அங்கு, அப்போது, ஆயிரம் பெயர்களைக் கொண்ட சிவந்த கண்களையுடைய திருமால், நான்முகன், மேகத்தை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரன் ஆகியவர்களின் கங்களைப் பார்த்து எம் முருகப்பெருமான் பின் வரும் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லலானார்.

424 □ கந்தபுராணம்

- 4677 தேவ ரைச்செயும் சிறைவி ஓத்தூரீ
மேவு நன்கெனா வெய்ய சூரனுக்
கேவு தூதைவிட் டியம்பு வித்தனம்
பாவி யன்னது பயனென் றுன்னலான்.
- 4678 வீத லேயவன் விதியது ஆதலின்
தீதில் விண்ணவர் சிறை விடோமென
ஓதி னான்அவன் உயர்வு நீக்குவான்
போது நாளையா மெனப்பு கன்றனன்.
- 4679 ஆறு மாமுகத்து ஐயன் இவ்வகை
கூறக் கேட்டுளோர் கொடிய சூர்மிசைச்
சேறு மென்றசொல் தெளிவின் நந்துயர்
மாறிற் றென்றனர் மகிழ்ச்சி எய்தினார்.
- 4680 ஆன அத்துணை ஆடன் மொய்ம்பினான்
தான அப்பதிச் சயந்தன் உற்றதும்
ஏனைச் செய்கையும் எடுத்துக் கூறியே
வான வார்க்கிறை மனத்தைத் தேற்றினான்.
- 4681 சீரு லாமகேந் திரபு ரத்தினும்
வீர வாகுமீண் டதுவி ளம்பினாம்
ஆர ஞர்க்கடல் அலைப்ப ஆண்டுறும்
சூர னுற்றதும் பிறவுஞ் சொல்லுவாம்.

4677. “தேவரை அடைத்து வைத்துள்ள சிறையி னின்று விடுவித்து நீ நன்மை அடைந்து நீண்ட காலம் வாழ்க என்று நாம் குானுக்குத் தூதரை அனுப்பிச் சொல்லு மாறு செய்தோம். பாவியான அச்சுரபன்மன் தனக்கு அதுவே நன்மை அளிக்கக்கூடியது என்று ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை!

4678. “அழிவதே அவனது விதியாதலால், குற்ற மில்லாத தேவரைச் சிறையினின்று விடுவிக்க மாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டான். அவனது மேன்மையைப் போக்க நானை நாம் அவனுடன் போர் செய்வதற்குப் புறப்படு வோம்!” என்று அப்பெருமான் மொழிந்தருளினார்.

4679. ஆறுமுகங்கனையுடைய இறைவன் இவ்வாறு சொல்ல, அதனைக் கேட்ட மற்றத் தேவர், “கொடிய சூரபன்மன் மீது போர் தொடுத்துச் செல்வோம்” என்று முருகப்பெருமான் கூறிய சொல் நம் துன்பத்தைப் போக் கியது!” என்று கூறினர்; மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

4680. அப்போது வெல்லும் ஆற்றலையுடைய வீர வாகுதேவர் அந்த மகேந்திர நகரத்தில் இந்திரனின் மக னான சயந்தன் சிறையில் இருக்கும் இயல்பையும் மற்றச் செய்கையையும் எடுத்துச் சொல்லித் தேவர்க்கு மன்னரான இந்திரனின் உள்ளத்தைத் தெளிவடையச் செய்தார்.

4681. சிறப்புகள் பொருந்திய மகேந்திரபுரத்தி னின்று வீரவாகு திரும்பி வந்த செயலைக் கூறினோம். அரிய துன்பமான கடல் வருத்த அந்த மகேந்திர நகரில் சூரபன்மன் இருந்ததையும் மற்றவற்றையும் சொல்வோம்.

426 □ கந்தபுராணம்

20. சூரன் நகர்புரி படலம்

4682 ஊக வான்படை உலப்ப வச்சிர
வாகு மாண்டதும் வாகை மொய்ம்பினான்
ஏகுந் தன்மையும் ஏவல் தூதுவர்
சோக மோடுபோய்ச் சூர்முன் கூறினார்.

4683 ஈரைஞ் சென்னிசேர் இளைய கான்முளை
வீரம் சிந்தியே விளிந்த வாற்றினைச்
சூரன் கேட்டலும் துளங்கித் துன்பெனும்
வாரி உள்ளூற மயங்கி வீழ்ந்தனன்.

வேறு

4684 கண்ணிடை நெடும்புனல் கால மைந்தன்மேல்
உண்ணிகழ் அன்புசென் றுயிரை ஈர்ந்திடத்
துண்ணென உயிர்ப்பெனும் புகையும் சுற்றிட
எண்ணருஞ் செல்லல்கொண் டிரங்கி ஏங்கினான்.

4685 ஏங்கினன் புலம்பலும் இளைய வெய்யசூர்
பாங்கமர் தமார்களும் பரிசு னத்தரும்
திங்குசெய் அரக்கருந் தெரிவை மார்களும்
நீங்கற அழுதனர் நெடுங்கண் நீருக.

4686 பழிதவிர் கற்புடைப் பதுமை தன்மகன்
ஒழிவுறு தன்மையை ஓர்ந்து மாமலர்க்
குழலவிழ்ந் தலமரக் கொங்கை மேல்புடைத்
தழுதனள் வீழ்ந்தனள் மறிக்கும் அங்கையாள்.

20. சூரன் நகர்புரி படலம்

4682. யுகமாக அணிவகுத்து நின்ற பெரும்படை அழிந்திட, வச்சிரவாகு என்ற சூரபன்மனின் மகன் இறந்ததும், வெற்றிமாலை சூடிய தோளையுடைய தூதரான வீரவாகு மகேந்திரத்தினின்று திரும்பியதும் ஆகிய இவற்றை யெல்லாம் சூரபன்மனின் ஏவலை மேற்கொண்டிருக்கும் அவனுடைய தூதர் வருத்தத்துடன் போய் அவனிடம் கூறினர்.

(ஊகம்-யுகம்; படை-அணிவகுப்பு)

4683. பத்துத் தலைகளையுடைய தன் இளைய மகன் வச்சிரவாகு வீரம் அழிந்து இறந்து போன விதத்தைச் சூரபன்மன் கேட்டதும், நடுங்கித் துன்பம் என்ற கடலுள் ஆழ்ந்து மயங்கி வீழ்ந்தான்.

(வாரி—கடல்)

4684. கண்களினின்று மிக்க நீரானது வெளிப்பட்டு ஒழுக, தன் இளைய மகன் மேல் வைத்த உள்ளத்துள் உள்ள அன்பானது சென்று உயிரை வாள் போல் அறுக்க, விரைவாகப் பெருமூச்சு என்ற புகையானது சூழ்ந்திட அளவில்லாத துன்பம் கொண்டு இரங்கி வருந்தினான்.

4685. அவ்வாறு சூரபன்பன் ஏங்கி வருந்திடவும், கொடிய அவனுடைய பக்கத்தில் உள்ள சுற்றத்தவர்களும் பரிவாரமும் தீமை செய்கின்ற அரக்கர்களும் மங்கையரும் தம் நீண்ட கண்ணினின்று நீர் ஒழுகவிடாமல் அழுதனர்.

4686. குற்றம் அற்ற கற்புடைய சூரபன்மனின் மனைவியான பதுமகோமளை என்பவள் தான் பெற்ற இளைய மகன் போரில் இறந்துவிட்டதனை அறிந்து, சிறந்த மலர்களைச் சூடிய கூந்தல் அவிழ்ந்து குலைய, மார்பின் மீது அடித்துக்கொண்டு விரிக்கப்பட்ட கைகளை உடைய வளாய் அழுதாள்; விழுந்தாள்.

428 □ கந்தபுராணம்

- 4687 தொல்லியல் இழுக்கிய சூர னென்பவன்
புல்லிய பின்முறைப் புணர்வின் மாதரும்
சில்லியல் கூந்தல்தாழ் சேடி மார்களும்
எல்லவ ருந்தழீஇ இரங்கல் மேயினார்.
- 4688 களமெழு மிசையொலி கடிநல் யாமொலி
துளையொலி வயிரொலி தூரி யத்தொலி
அளமரு மொழியொலி அடங்கி அப்பெரு
வளநகர் புலம்பொலி மயங்கிற்று என்பவே.
- 4689 அன்னது போழ்தினில் அறத்தைக் காய்தரு
துன்னெறி மந்திரி சூர பன்மனாம்
மன்னவன் முன்னுற வந்து கைதொழுது
இன்னன கேண்மென இசைத்தல் மேயினான்.
- 4690 மெய்ப்புவி அண்டங்கள் பரித்த மேன்மையை
ஒப்பருந் திருவினை உலப்பில் ஆயுளை
செப்பருந் திறவினை சிறந்த சீர்த்தியை
இப்பரி சமுங்குதல் இயற்கை ஆகுமோ.
- 4691 தென்திரை நேமிவான் செறிந்து கொள்ளினும்
அண்டம தழியினும் அனைத்து மாயினும்
விண்டிடல் இன்றிவாழ் வீர நீமனங்
கொண்டிடு திண்மையுங் குன்றற் பாலதோ.

4687. தொன்று தொட்டு வரும் அரசியலின்னிறு தவறிய சூரபன்மனின் காமக் கிழத்தியர் மு உலயவரும் (பின் முறை வதுவை மங்கையரும்) சிலவான கூந்தலையுடைய தோழியரும் ஆகிய எல்லாரும் ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக்கொண்டு புலம்பினர்.

4688. கண்டத்தினின்று உண்டாகின்ற பாட்டு ஒலியும், புல்லாங்குழல் துளைக் கருவி முதலானவற்றின் ஒலியும், மான் கொம்பு முதலியவற்றின் ஓசையும், மற்ற வாதியங்களின் ஓசையும் கலந்து கேட்கப்படும் சொல்லோசையும் என்ற இவற்றின் ஓசைகள் அடங்கி அந்த வளமை வாய்ந்த நகரின் அழகை ஒலியே எங்கும் கேட்டது.

4689. அச்சமயத்தில், அறத்தைச் சினந்து ஒதுக்கும் தீய நெறியில் செல்லும் தருமகோபன் என்ற தீய அமைச்சன், சூரபன்மன் என்ற மன்னன் முன்பு வந்து கைகூப்பி வணங்கி, “இவற்றைக் கேளுங்கள்!” என்று சொல்லத் தொடங்கினான்.

4689. அந்தத் தீய அமைச்சனான தருமகோபன் சூரபன்மனை நோக்கி, “அரசே! நீ ஆயிரத் தொட்டு அண்டங்களையும் ஆளும் மேன்மையை உடையை! நிகரில்லாத செல்வத்தைப் பெற்றுள்ளாய்! அழிவில்லாத ஆயுளை அடைந்துள்ளாய்! கொல்லமுடியாத வல்லமை கொண்டுள்ளாய்! சிறந்த புகழை உடையாய்! இத்தகைய இயல்புடைய நீ வருந்துதல் உனக்குச் சிறந்த இயல்பாகுமா?

4691. தெளிவான அலைகளையுடைய கடலானது பொங்கி வானத்தை அடையுமானாலும், உலகம் எல்லாம் அழிந்தாலும், இத்தகைய பிற அழிவு ஏற்பட்டாலும், அழியாமல் இருக்கின்ற பெருவாழ்வு வாழ்கின்ற வீர! இத்தகைய நீ மனத்தில் கொண்டுள்ள உறுதியும் குன்றிவிடும் தன்மை கொண்டதோ?

430 □ கந்தபுராணம்

- 4692 ஏவரும் வியத்தகும் இறைவ நீஇவண்
ஒவென அரற்றியே உயங்குற் றாயெனின்
மூவரும் நகைப்பர்கள் முன்னம் ஏவல்செய்
தேவரும் நகைப்பர்கள் புகழுந் தேயுமால்.
- 4693 பூதர்தம் படையல புராரி நல்கிய
காதல னேயல கழற விட்டதோர்
தூதுவன் செய்தபுன் தொழிலுக்கு ஆற்றலை
பேதுற லாகுமோ பெருமைக் கீறிலாய்.
- 4694 தந்தையர் துஞ்சினும் தம்முன் பின்னவர்
மைந்தர்கள் துஞ்சினும் மற்றுஞ் சார்ந்தவர்
தந்தொகை துஞ்சினும் சயத்தின் மேலையோர்
சிந்தைகொள் வன்மையிற் சிறிதுந் தேயுமோ.
- 4695 மேதகு பெருந்திறல் வீரர் தம்மையும்
மாதரும் வெல்வரால் மாயும் ஊழ்வரின்
ஆதலின் நின்மகற் காயுள் குன்றலின்
தூதனும் அட்டன னாகித் தோன்றினான்.
- 4696 வெவ்விய ஒன்னலர் வினையும் வன்மையும்
கைவரு நெல்லியங் கனியின் நாடியே.
செய்வகை தேற்றினஞ் செய்க லாதிவண்
நைவதும் ஆண்மையின் நலத்திற் காகுமோ.
- 4697 வரங்களும் மதுகையும் வரம்பின்று எய்தியே
உரங்கிளர் சூரனென் றொருபேர் பெற்றநீ
தரங்கம தடைவதுந் தலைமைக் கேற்பதோ
இரங்கலை இரங்கலை யென்று தேற்றினான்.

4692. எத்தகையவரும் வியக்கத்தக்க மன்ன! இங்கு நீ 'ஓ' என்று புலம்பி வருந்தினாய் என்றால் மும்மூர்த்திகளும் உன்னைக் கண்டு சிரிப்பர். முன்னம் ஏவல் செய்த தேவரும் சிரிப்பர். உன் புகழும் அழிந்து போகும்.

4693. "இங்கு வந்து அழிவு செய்தவை பூதகணப் படைகள் அல்ல. சிவபெருமான் பெற்ற முருகப்பெருமானும் அல்லன். அந்த முருகப்பெருமான் சொல்லி அனுப்பிய ஒரு தூதுவன் செய்த எளிய செயலுக்காகப் பெருமைக்கு எல்லை இல்லாதவனே, பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் வருந்தலாமோ?

4694. வெற்றியிழக்க மன்னர், தந்தையர் இறந்தாலும் தம் அண்ணன் தம்பியர் மைந்தர் ஆகியவர் இறந்தாலும், மேலும் தம்மைச் சார்ந்துள்ள உறவினர்கள் இறந்தாலும் உள்ளத்தில் கொண்ட வன்மையில் சிறிதும் குன்ற மாட்டார், (அங்ஙனம் இருக்க, நீ மனம் தளரலாமோ?)

4695. மேன்மையுடைய பேராற்றல் கொண்ட வீரராக இருந்தாலும், அவர் மடிகின்ற தீயும் வந்தால், அவரை மங்கையரும் வென்று விடுவர். எனவே உன் மகனுக்கு ஆயுள் குன்றிவிட்ட தீ ஊழ் ஆகலால், இங்குத் தூதனாக வந்தவனும் வென்று விட்டவனாகக் காணப்படுகிறான்.

4696. கொடிய பகைவரின் செயலையும், வன்மையும் என்னும் இவற்றை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல நன்கு ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டிய வினையை இன்னது என்று ஆராய்ந்து தெளிந்து செய்யாது இங்கு இவ்வாறு வருந்துவதும் நின் ஆண்மைக்குத் தக்கதாகுமோ?

4697. "வரங்களையும் வன்மையையும் அளவில்லாமல் பெற்று வன்மையுடைய சூரபன்மன் என்ற ஒப்பற்ற பெயரைப் பெற்ற நீ உள்ளம் அலைபாய வருந்துவதும் உன் தலைமைத் தன்மைக்கு ஏற்றதாகுமோ? அதனால் வருந்தாதே, வருந்தாதே!" என்று அந்தத் தருமகோபன் என்ற அமைச்சன் தேற்றினான்.

432 □ கந்தபுராணம்

4698 மேற்றிகழ் அறத்தினை வெகுளும் நாமத்தான்
தேற்றலும் அவுணர்கோன் தெளிவு பெற்றெழிஇ
ஆற்றருந் துயரினை அடக்கித் தன்பணிக்
கூற்றியல் உழையரை நோக்கிக் கூறுவான்.

4699 சேயுயிர் வெளவியே சிறந்த இந்நகர்
மாய்வது புணர்த்திடு வலிய தூதுவன்
போயது தெரிந்திரோ புகலக் கேட்டிரோ
நீயிர்கள் வாய்மையை நிகழ்த்து மென்னவே.

4700 துப்புடன் இவ்வழி தூதிற் சென்றுளான்
இப்புரம் அகன்றனன் இலங்கை நோக்குறா
அப்புறம் ஏகினான் அதனைக் கண்டனம்
மெய்ப்பரி சிஃதென விளம்பி னாரரோ.

வேறு

4701 அம்மொழி வினவ லோடும் அவுணர்கோன் தன்பால்
நின்ற
கம்மியர் தம்மை நோக்கிக் கடிதுபோய் அகிலம்
நல்கிச்
செம்மலர் மிசையே வைகும் திசைமுகத் தொருவன்
றன்னை
இம்மெனக் கொணர்திர் என்ன அனையவர்
இசைக்க லுற்றார்.

4702 ஈங்கிது கேட்டி மன்ன இனையழு தண்டம் நல்கும்
தேங்கமழ் பதுமத் தண்ணல் தேவர்கோ னாதியான
பாங்கின ரோடு மேவிப் படையொடும் புவியில்
வந்த
காங்கெயன் றன்கண் உற்றான் என்பராற்
கண்டோர் என் றார்.

4698. மேன்மையாக விளங்கும் அறத்தைக் கோப்பிப் பவன் என்ற பொருள்படும் பெயர் கொண்டவன் (தரும கோபன்) தேறுதல் செய்யவும், அசுரர் தலைவன் சூரபன்மன் தெளிவு பெற்று எழுந்து ஆற்றுவதற்கு அரிய துன்பத்தை அடக்கிக் கொண்டு, தன் பணியாளரை நோக்கிச் சொல்ல லானான்.

4699. “என் மகனின் உயிரைக் கவர்ந்து சிறந்த இந்த நகர் அழிவதைச் செய்து விட்டு வலிய தூதன் அகன்று போனதை நீங்கள் பார்த்தீர்களோ? அல்லது மற்றவர் கூறியதைக் கேட்டீரோ! நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லுங்கள்!” என்று சூரபன்மன் வினவினான்.

4700. “வன்மையுடன் இங்கு தூதாக வந்தவன் இந் நகரினை விட்டு அகன்று இலங்கையை நோக்கி அப்பக்கமாகப் போனான். அதனை நாங்கள் பார்த்தோம். இது உண்மையாகும்” என்று அத்தூதர்கள் உரைத்தனர்.

4701. தூதர் உரைத்த அந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும் அவுணரின் அரசனான சூரபன்மன் தன் பக்கத்தில் நின்ற பணியாளரைப் பார்த்து “நீங்கள் விரைவாகச் சென்று உலகைப் படைத்துச் செந்நிறத் தாமரை மலர் மீது இருக்கும் நான்முகனை விரைவாக இங்கு அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று ஆணையிட்டான். அதைக் கேட்ட அவர்கள் சொல்லலானார்கள்.

(வினவலோடும்—இங்குக் கேட்டலோடும் என்பது பொருள்)

4702. “எம் அரசே! இப்போது நாங்கள் சொல்லும் இதனைக் கேள்! இப்பழைய உலகங்களையெல்லாம் படைக்கும் தேன் மணம் கமழும் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் தேவர்க்கரசனான இந்திரன் முதலானவரோடு கூடி, பூதப் படையுடன் இம்மண்ணுலகத்தில் வந்துள்ள ஆறுமுகப் பெருமானிடம் சென்றுள்ளான் என்று கண்டவர்கூறினர்!” என்று உரைத்தனர்.

434 □ கந்தபுராணம்

- 4703 தொழுவர்கள் இனைய மாற்றம் சொற்றலும்
 குரன் கேளா
 விழுமிது விழுமி தென்னா வெய்துயிர்ப் பெய்திச்
 சீறி
 அழலெழ நகைத்து மற்றை அண்டத்தின் இருந்து
 நல்குஞ்
 செழுமலர் அயனைப் பற்றிச் செல்லுமின் வல்லை
 என்றான்.
- 4704 கொற்றவன் இனைய மாற்றம் கூறலும் உழையர்
 கேளா
 இற்றிது செய்தும் என்னா இசைவுகொண்
 டொல்லை ஏகி
 மற்றையண் டத்திற் சென்று வானவர் முதுவன்
 தன்னைப்
 பற்றினர் கொணர்ந்தார் தங்கோன் பணித்திடு
 பரிசு கூறி.
- 4705 பரிசனர் பலரும் ஈண்டிப் பார்புகழ் குரன்
 என்னும்
 அரசன்முற் கொணர்ந்து வேறொர் அண்டத்தின்
 அயனை உய்ப்ப
 வரிசையால் அவனை நோக்கி மாணழி வுற்ற மற்றித்
 திருநகர் அதனைத் தொன்மை போலவே செய்தி
 யென்றான்.
- 4706 குரன்மற் றிதனைச் செப்பச் சொல்பணி
 தலைக்கொண் டைய
 ஓரிறை யொடுங்கு முன்னர் உனதுதொன் னகர
 மாற்ற
 ஏருற முன்ன மேபோல் இயற்றுவன் யானே
 யென்னாப்
 டேருல குதவுகின்ற பெற்றியை நினைந்து
 செய்வான்.

4703. ஏவல் மக்கள் மேற்கண்டவாறு சொல்லவும், அதைச் சூரபன்மன் கேட்டு, “நன்றாக உள்ளது, நன்றாக உள்ளது!” என்று வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டுச் சினந்து தீயுண்டாக நகைத்து, மற்ற அண்டங்களில் உள்ள செழுமையான மலரில் உள்ள நான்முகனை இங்கு விரைவாகப் பிடித்து வாருங்கள்!” என்று மொழிந்தான்.

4704. தம் மன்னனான சூரபன்மன் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லவும், அவனுடைய ஏவலர் கேட்டு, “இதைச் செய்வோம்!” என்று ஒன்றுபட்டு விரைந்து சென்று பிற அண்டத்தில் போய்த் தேவருள் மூத்தவனான நான்முகனை தம் மன்னன் சூரபன்மன் பிடித்துக் கொண்டு வருமாறு கூறினான் என்று சொல்லி அழைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தனர்.

4705. ஏவலர், பரிவாரங்கள் பலரும் நெருங்கி உலகம் புகழ்கின்ற சூரபன்மன் என்னும் மன்னன் முன்னம், வேறோர் அண்டத்து நான்முகனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து விட்டனர். சூரபன்மன் அந்த நான்முகனைப் பார்த்து, “மாண்பு இழந்த இந்த மகேந்திர நகரத்தினை முன் இருந்ததைப்போலப் படைப்பாயாக!” என்று ஆணையிட்டான்.

4706. சூரபன்மன் இவ்வாறு சொல்ல, அவனது ஆணையைத் தலைமேற் கொண்டு, “ஐயனே! ஓர் இமைப் பொழுதுக்குள் முன்பு உன் பழைய இந்த நகரத்தை, முன்பிருந்த அழகைப்போல நான் படைக்கிறேன்” என்று அந்த நான்முகன் சொல்லித்தான் பெரிய உலகத்தைப் படைக்கின்ற தன்மையை நினைத்துக் கொண்டு அவ்வண்ணம் செய்வானான்.

436 □ கந்தபுராணம்

4707 பொன்மதில் மாடவீதி சொலன்மணிச் சிகரம்
வேரம்
மன்மதன் விழையும் சோலை மண்டபம் வாவி
பொய்கை
சென்மலி அரங்க மன்றந் தெற்றியே முதல
வெல்லாந்
தொன்மைபோல் ஆகத் தன்கைத் தொழில்முறை
படைத்தான்மன்னோ.

4708 இவ்வகை நகர முற்றும் எழில்பெறப் படைத்த
பின்றை
மைவரை மேனி மன்னன் மாபெருங் கோயில்
தன்னைச்
செவ்விதின் முதுமை போலச் சிறப்பினால்
திருத்தல் செய்தான்
ஐவகை இருபான் கொண்ட அல்லியங் கமலத்து
அண்ணல்.

4709 கொன்பெரு நகரும் அந்தண் கோயிலும் படைத்த
லோடும்
மன்பெருந் தகைய சூரன் மற்றவன் செய்கை
நோக்கி
அன்புசெய் துவகை யாகி அவுணர்கள் யாரும்
போற்ற
முன்புபோல் அரிமா னேற்று முழுமணித் தவிசின்
உற்றான்.

4707. பொன்னால் ஆன மதில், மாளிகைகள், வீதிகள், பொன்னும் மணியும் பொருந்திய சிகரங்கள், வேரங்கள், மன்மதனும் விரும்பும் சோலைகள், மண்டபங்கள், வாவிகள், பொய்கைகள், மேகம் தங்கும் உயர்ந்த அரங்கங்கள், மன்றங்கள், திண்ணைகள் முதலியவற்றையெல்லாம் முன்போல விளங்கத் தன் கைத் தொழில் முடிவாயல் அந்த நான்முகன் படைத்தான்.

4708. இவ்வாறு மகேந்திர நகர் முழுவதையும் அழகு விளங்கப் படைத்த பின்பு கரியமலை போன்ற மேனிகொண்ட சூரபன்மனின் மிகப் பெரிய அரண்மனையை நன்றாக முன்பிருந்ததைப் போலச் சிறப்புடன் திருத்தி நூற்று இதழ்களையுடைய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் படைத்தான்.

4709. அச்சம் பொருந்திய நகரத்தையும் அழகிய குளிர்த் த அரண்மனையையும் படைத்ததும், மன்னனான பெருந்தகுதியுடைய சூரபன்மன், அந்த நான்முகனின் செயலைப் பார்த்து, அன்பு காட்டி, மகிழ்ந்து, அசுரர்கள் எல்லாம் பாராட்ட முன்போலச் சிங்கங்களால் சுமக்கப்படுகின்ற மணிபதித்த இருக்கை மீது அமர்ந்தான்.

438 □ கந்தபுராணம்

4710 உற்றன னாகிப் பின்னர் ஓதிமத்து இறையை
 நோக்கி
 மற்றுநின் னண்டஞ் சென்று வைகுதி நல்கி
 என்னாச்
 சொற்றனர் ஏவ அன்னோன் துண்ணென
 விடைபெற் றேகிப்
 பெற்றதன் னண்டஞ் சென்று பிறங்குதன் னுலகம்
 புக்கான்.

21. சூரன் அமைச்சியல் படலம்.

4711 அந்தநல் லமையம் தன்னின் அவுணர்கோன் ஏவல்
 போற்றி
 முந்துசெல் லொற்ற ரானோர் மூரிநீர்க் கடலை
 வாவிச்
 செந்தியிற் சென்று கந்தன் சேனையும் பிறவுந்
 தேர்ந்து
 வந்தனர் விரைவின் அங்கண் மன்னனை வணங்கிச்
 சொல்வார்.

4712 ஏற்றவெம் பூதவெள்ளம் இராயிரம் படையின்
 வேந்தர்
 நூற்றுடன் எண்மர் பின்னும் நுவலரும் சிறப்பின்
 மிக்கோர்
 மேற்றிகழ் இலக்கத் தொன்பான் வீரர்மற்றி
 னையரோடுந்
 தோற்றமில் பரமன் மைந்தன் தொடுகடல் உலகின்
 வந்தான்.

4710. சூரபன்மன் தன் அரியணையில் அமர்ந்து, பின் அன்னப் பறவையை வாகனமாகக் கொண்ட நான்முகனைப் பார்த்து, “நீ உன் அண்டத்துக்குச் சென்று படைத்தல் தொழிலைச் செய்து கொண்டிருப்பாயாக!” என்று சொல்லி ஏவவும், அந்த நான்முகன் விரைந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்று தான் பெற்ற அண்டத்துக்குப் போய், அங்கு விளங்கும் தன் உலகத்தை அடைந்தான்.

21. சூரன் அமைச்சியல் படலம்

4711. அந்த நல்ல சமயத்திலே, அவுணரின் மன்ன னான சூரபன்மனின் பணியை மேற்கொண்டு முன்னர்ச் சென்ற ஒற்றர் வன்மையுடைய கடலைத் தாண்டிச் சென்று, திருச்செந்தூரில் போய், அங்கிருந்த ஆறுமுகப் பெருமானின் படைகளையும் பிறவற்றையும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டு மகேந்திர நகரத்துக்குத் திரும்பித் தம் மன்னனை வணங்கிச் சொல்லலானார்.

4712. முருகப் பெருமானிடம் உள்ள கொடிய பூதப் படை இரண்டாயிரம் வெள்ளம். சொல்வதற்கரிய சிறப் புடைய படையின் தலைவர்கள் நூற்று எட்டுப் பேரும் உயர்ந்து விளங்கும் ஓர் இலட்சத்து ஒன்பது வீரருமாவர். இத்தகைய படையினரோடு பிறவி என்பது இல்லாத சிவ பெருமானின் மைந்தனான முருகப் பெருமான் தோண்டப் பட்ட கடல் சூழ்ந்த இந்த வுலகத்தில் வந்துள்ளான்.

440 □ கந்தபுராணம்

- 4713 சரதம் தவுணர் கோவே தாரக வீரன் தன்னைக்
கரையறு மாயை போற்றும் காமரு பிறங்கல்
தன்னை
இருபிள வாக வேலால் எறிந்தனன் ஈறு செய்து
திரைபொரும் அளக்கர் வேலைச் செந்திமா நகரின்
உற்றான்.
- 4714 விலங்கிய கதிர்வேல் அண்ணல் விரைந்திவண் மேவு
மாற்றால்
உலங்கிளர் மொய்ம்பில் தூதன் ஒருவனை
விடுத்தான் அன்னான்
இலங்கையை அழித்து வந்தான் யாளிமா முகவன்
தன்னை
வலங்கையின் வாளாற் செற்று வாரிதி கடந்து
போனான்.
- 4715 செங்கதிர் அயில்வேல் மைந்தன் தெண்டிரைப்
புணரி வாவி
பொங்குவெங் கணங்க ளோடும் போர்ப்படை வீர
ரோடும்
இங்குவந் தாடல் செய்வான் எண்ணினன்
இருந்தான் ஈது
சங்கையென்று உன்னல் வாய்மை தகுவன
உணர்தி யென்றார்.
- 4716 ஒற்றர்சொல் வினவி மன்னன் ஒருதனி இளவல்
தன்னை
அற்றமில் கேள்வி சான்ற அமைச்சரை மைந்தர்
தம்மைச்
சுற்றமொ டமைந்த தானைத் தொல்பெருந்
தலைமை யோரை
மற்றொரு கணத்தின் முன்னர் மரபொடு
கொணரு வித்தான்.

4713. “அவுணர்க்கு அரசே! இது உண்மை! நின் தம்பியான தாரகாசுரனையும் எல்லையில்லாத மாயையைத் தன்னிடம் காப்பாற்றி வைத்துக் கொண்டிருந்த அழகான கிரவுஞ்ச மலையையும், இரண்டு பிளவாக வேலால் அம் முருகன்பிளந்து எறிந்தான். அவ்வாறு அவர்க்கு அழிவைச் செய்துஅலைகள் உலவும் கடற்கரையிலே அமைந்துள்ள திருச்செந்தூர் என்ற மாநகரத்தில் அவன் வந்துள்ளான்.

4714. தன்னிடத்தினின்று விலகி அசைகின்ற கதிரை யுடைய அம்முருகன் விரைவாக இங்கு வருவதன் பொருட் டாகக் கல் போன்ற தோள்களையுடைய தூதன் ஒருவனை இங்கு அனுப்பினான். அத்தூதன் தன்வழியில் இருந்த இலங்கையை அழித்து இங்கு வந்தான். திரும்பும் போது யாளி முகனை வலக்கையில் உள்ள வாளால் வெட்டிக் கடலைத் தாண்டிச் சென்றான்.

4715. “சிவந்த கதிர்களையுடைய கூறிய வேல் படை ஏந்திய அப்பெருமான் தெளிவான அலையையுடைய கடலைத் தாண்டிப் பெருகும் கொடிய பூதகணங்களுடனும் போர் வீரர்களோடும் இந்த மகேந்திரத்துக்கு வந்து போரிட எண்ணி இருக்கின்றான். இதை ஐயத்துடன் கூடிய சொல் என எண்ணவேண்டா. நாங்கள் உரைத்தது உண்மையே ஆகும். ஆதலால் இதற்குரிய ஏற்பாடுகளை எண்ணிச் செய்வாயாக” என்று உரைத்தனர்.

4716. தம் ஒற்றர் கூறிய சொல்லைக் கேட்டுச் சூரபன்மன், தன் ஒப்பில்லாத தம்பியான சிங்கமுகாசுரனையும் குறைவற்ற கேள்வியுடைய தருமகோபன் முதலான அமைச் சர்களையும், பானுகோபன் முதலிய மைந்தரையும் தம்மை அடுத்து உறவினருடன் வாழ்கின்ற புலிமுகன் முதலிய படைத்தலைமையுடையவரையும் ஓர் இமைப் போதிற்குள் முறையுடன் அழைத்து வருமாறு செய்தான்.

442 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 4717 ஆங்கவர் யாவரும் அவுணர் மன்னவன்
பூங்கழல் கைதொழுஉப் புடையின் வைகலும்
தீங்கனல் சுடுவதோர் சீற்றம் உள்ளெழு
வீங்கிய உயிர்ப்பினன் விளம்பல் மேயினான்.
- 4718 போற்றல ராகிய புலவர் யாரையும்
மாற்றருஞ் சிறையில்யான் வைத்த பான்மையைத்
தேற்றிய மகபதி சென்று சென்னிமேல்
ஆற்றினை வைத்திடும் அமலற்கு ஓதினான்.
- 4719 கண்ணுத லுடையதோர் கடவுள் வல்லைலார்
அண்ணலம் டுமரனை அளித்து மைந்தநீ
விண்ணவர் சிறையினை வீட்டிச் செல்கெனத்
துண்ணென நம்மிசைத் தூண்டி னானரோ.
- 4720 வாய்த்திடு கயிலைமால் வரையை வைகலும்
காத்திடு நந்திதன் கணத்து வீரரும்
மீத்தகு பூதரும் விரவ மாலயன்
ஏத்திட அரன்மகன் இம்பர் எய்தினான்.
- 4721 பாரிடை உற்றுளான் பாணி கொண்டதோர்
கூருடை வேலினால் கொடிய குன்றொடு
தாரக இளவலைத் தடிந்து பின்னுற
வாரிதி யகன்கரை வந்து வைகினான்.
- 4722 அன்னதோர் அறுமுகன் ஆங்கொர் தூதனை
என்னிடை விடுத்தலும் ஏகி மற்றவன்
மைந்நிற நெடுங்கடல்வ ரைப்பில் பாய்ந்தொராய்ப்
பொன்னவீர் இலங்கைமா புரத்தை வீட்டினான்.

4717. அப்போது அழைக்கப்பட்ட அவர்கள் எல்லாரும் வந்து அவுணர் மன்னனான சூரபன்மனின் அடிகளைக் கைகூப்பி வணங்கிப் பக்கத்தே இருந்தனர். தீப்போலச் சூடுகின்ற சினமானது உள்ளத்தில் தோன்றப் பெரு மூச்சு டையவனாய்ச் சொல்லத் தொடங்கினான் :

4718. “நம்மை வணங்காத பகைவரான தேவர்கள் எல்லாரையும் மீள்வதற்கரிய சிறையில் நான் வைத்ததை அறிந்த இந்திரன் சென்று தலையில் கங்கையைச் சூடிய சிவபெருமானுக்குச் சொன்னான்.”

4719. நெற்றியில் கண்ணையுடைய கடவுளான சிவ பெருமான், விரைவாகத் தெய்வத்தன்மையும் அழகுமுடைய மைந்தனைப் பெற்று, அவனை நோக்கி, “மைந்தா! நீ தேவர்க்குள்ள சிறையை மீட்பாயாக” என்று கூறி, நம்மிடம் இங்கு வருமாறு அனுப்பியுள்ளார்.

4720. பொருந்திய கயிலாய மலையை நாள்தோறும் காவல் பூண்டு காத்திடும் நந்தி கணத்தில் உள்ள வீரரும் மேன்மையுடைய பூதரும் உடன்வர, திருமாலும் நான் முகனும் போற்றச் சிவபெருமானின் - மகன் இங்கு வந்துள்ளான்.

4721. இவ்வுலகத்தில் வந்த அந்த முருகன், கையில் கொண்ட ஒரு கூர்மையான வேலால் கொடிய கிரவுஞ்ச மலையுடன் தாரகாசுரனான என் தம்பியையும் கொன்று பின்பு கடலை அடுத்த அகன்ற கரையிலே வந்து தங்கியுள்ளான்.

4722. “அத்தகைய ஆறுமுகன் ஒரு தூதனை என்னிடம் அனுப்பினான். அத்தூதன் இங்குவந்து கரிய நிறம் கொண்ட பெரிய கடலின் கரையினின்றும் பாய்ந்து வந்து பொன் போல விளங்கும் இலங்கையையும் அழித்தான்.

444 □ க ந்தபுராணம்

- 4723 இலங்கையங் காவலும் இகப்புற் றின்னதோர்
பொலங்கெழு திருநகர் நடுவண் புக்குலாய்
நலங்கிளர் என்னவைக் களத்தின் நண்ணினான்
கலங்கலன் நிறையது மாயைக் கற்பினான்.
- 4724 நண்ணினன் எதிருற நவையில் வீரர்போல்
விண்ணவர் பாங்கராச் சிலவி ளம்பிஎன்
கண்முனஞ் சிலருயிர் களைந்து வன்மையால்
எண்ணலன் பின்னுற எழுந்து போயினான்.
- 4725 போயவன் இந்நகர் பொடித்துச் சிந்தியான்
ஏயின வேயின படைஞர் யாரையும்
மாயுறு வித்தனன் மற்றும் என்னிளம்
சேயுயர் கொண்டனன் செருக்கு நீங்கலான்.
- 726 அழிந்ததித் திருநகர் அளப்பில் தானைகள்
கழிந்தன செறிந்தது களேப ரத்தொகை
கிழிந்தது பாரகம் கெழீஇய சோரியா
றொழிந்ததென் னாணையும் உயர்வும் தீர்ந்ததால்.
- 4727 ஒற்றென வந்தஅவ் வொருவன் தன்னையும்
பற்றிவெஞ் சிறையிடைப் படுத்தி னேன்அலேன்
செற்றிலன் ஊறதே எனினுஞ் செய்திலேன்
எற்றினி வசையுரைக் கீறு கூறுகேன்.
- 4728 இம்பரின் இவைஎலாம் இழைத்த தூதுவன்
நம்பதி இகந்துபோய் இலங்கை நண்ணிய
மொய்ம்புடை யாளிமா முகவற் சாடியே
அம்புதி கடந்தனன் அவனி யெய்தினான்.

4723. அங்ஙனம் அழித்ததே அல்லாது இலங்கையினது காவலையும் கடந்து இந்தப் பொன்போன்ற மகேந்திரத்தின் நடுவிலே புகுந்து திரிந்து நன்மை விளங்குகின்ற என் அவைக் களத்தை அடைந்தான். என் சபையைக் கண்டு தான் கற்றிருந்த மாயையால் அவன் மனக்கலக்கம் கொள்ளவில்லை.

4724. குற்றம் இல்லாத வீரரைப் போல என் எதிரே வந்தனன். தேவர்க்குச் சார்பாகச் சிலவற்றைச் சொன்னான். என் கண் முன்பாகவே சிலருடைய உயிர்களைப் பறித்துக் கொண்டு தனக்குள்ள வன்மையால் என்னைச் சற்றும் மதிக்காமல் எழுந்து சென்றனன்.

4725. சென்றவன் இந்த லூரை அழித்துத் தூளாக்கி என்னால் அனுப்பப்பட்ட படையினரை எல்லாம் அழித்தான். அன்றியும் செருக்கு நீங்காத அவன் என் இளைய மகனின் உயிரைப் பறித்தான்.

4726. “செல்வங்கள் எல்லாம் நிறைந்த இந்த நகரமானது. அவனால் அழிந்தது. அளவில்லாத படைகள் எல்லாம் கழிந்தன. பிணக் கூட்டங்கள் எல்லா இடங்களிலும் கிடக்கின்றன. நிலமானது பிளவுபட்டது. குருதியாறானது பொருந்தியது, என் ஆணையும் ஒழிந்தது. என் உயர் வெல்லாம் நீங்கியது.

4727. “தூதனாக இங்கு வந்த அந்த ஒருவனையும் பிடித்துக் கொடிய சிறையிலே நான் வைக்கவில்லை. அவனை அழிக்கவும் இல்லை. புண்படுத்தவும் இல்லை. என் வசைக்கு ஏற்பட்ட சொல்லுக்கு எவ்வாறு முடிவு கூறுவேன்?

4728. “இங்கு இவற்றையெல்லாம் செய்த தூதுவன் நம் மகேந்திர நகரத்தைக் கடந்துபோய் இலங்கையில் காவல் பூண்டிருந்த ஆற்றலையுடைய யாளி முகனையும் கொன்று, கடலைத் தாவிக் கடந்து பூவுலகை அடைந்தான்.

446' □ கந்தபுராணம்

- 4729 கார்பொரு மிடற்றவன் காதன் மாமகன்
வாரிதி கடந்திவண் வந்து நம்மொடும்
போர்பொர நினைகுவான் போலும் இவ்வெலாம்
சாரணர் மொழிந்தனர் சரத மாகுமால்.
- 4730 நெற்றியில் அனிகமாய் நின்ற பூதரைச்
செற்றிகல் வீரரைச் செகுத்துச் சேயினை
வெற்றிகொண்டு ஏனையர் தமையும் வீட்டியே
மற்றொரு விகலைமுன் வரவல் லேனியான்.
- 4731 சூரனென் றொருபெயர் படைத்த தொல்லையேன்
பாரிடர் தம்மொடும் பாலன் தன்னொடும்
போரினை இழைத்திடல் புரிந்து வெல்லினும்
வீரம தன்றெனா வறிது மேவினேன்.
- 4732 தய்த்திடும் திருவினில் வலியில் சூழ்ச்சியில்
எத்துணைப் பெரியர்தாம் எனினும் மேலையோர்
கைத்தொரு வினைசெயக் கருதிற் றம்முடை
மெய்த்துணை யோரைமுன் வினவிச் செய்வரால்.
- 4733 ஆதலின் வினவினன் யானு மாற்றுதல்
ஈதென உரைத்திரால் என்று மன்னவன்
ஒதினன் அன்னதை உணர்ந்து கைதொழுஉ
மேதியம் பெயரினான் இவைவி ளம்பினான்.

4729. “கரிய நிறமுடைய கழுத்தினையுடைய சிவபெருமானின் அன்பு மகனான அந்த ஆறுமுகன் கடலைக் கடந்து இங்கு வந்து நம்முடன் போர் செய்ய எண்ணியுள்ளான் போலும். இவற்றையெல்லாம் ஒற்றர்சொன்னார்கள். இவை உண்மையே யாகும்.

4730. “படை வகுப்புகளில் படைகளாக நிறுத்தப்படுகின்ற பூதர்களைக் கொன்று பகைத்த வீரர்களையும் அழித்து அச்சிறுவனை வென்று மற்றுமுள்ளவர்களையும் கொன்று ஓர் இமைப்போதில் திரும்பி வரத்தக்க ஆற்றல் கொண்டவன் யானே ஆவேன்.

4731. “சூரன் என்று ஒரு பெயரைப் பெற்றுள்ள நான், பூதங்களுடனும் சிறுவனோடும் போரைச் செய்து வெற்றியே பெற்றாலும் அது எனக்கு வீரமாகாது என்று கருதி நான் வாளா இருந்தேன்.

4732. “அனுபவிக்கின்ற செல்வத்தாலும், வன்மையாலும் சூழ்ச்சியாலும் எவ்வளவு பெரியவரானாலும், பின்னால் சினத்துடன் ஒரு செயலைச் செய்ய எண்ணினால் தம்முடைய மெய்யான துணைவரை முதலில் வீனவி அவர் கருத்தை அறிந்து அதன்படி செய்வார்.

4733. “ஆகையால் நான் உங்களை இதுபற்றி வீனவினேன். நீங்கள் இவ்வாறு செய்யவேண்டும் என்று உரைப்பீராக!” என்று சூரபன்மன் சொன்னான். அவன் கூறியதைக் கேட்டுணர்ந்து கைகூப்பி வணங்கி எருமையின் பெயர் கொண்டவனான ‘மகிடன்’ என்பன் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானான். (மேதியம் பெயரினான்-எருமை முகம் உள்ள ஓர் அசுரன்.)

448 □ கந்தபுராணம்

- 4734 மேலுயர் மாயைகள் விளைக்கும் வெற்பினை
மாலினை வென்றநின் வலிய தம்பியை
ஏலவொர் கணத்தின்முன் எறிந்த வீரனைப்
பாலனென்று உரைப்பதும் உணர்வின் பாலதோ.
- 4735 மேதகு தாரக வீரன் தானையை
ஆதிபர் தம்முடன் அட்ட தீரரை
ஏதுமோர் வலியிலா எளிய ரென்பதும்
பூதரென்று இகழ்வதும் புலமைப் பாலவோ.
- 4736 மீதெழு திரைக்கடல் விரைவில் பாய்ந்துநம்
முதெயில் வளநகர் முடித்து நின்னுடைக்
காதல னுயிரையும் கவர்ந்த கள்வனைத்
தூதனென்றுரைப்பதும் அறிஞர் குழ்ச்சியோ.
- 4737 கற்றையஞ் சிறையுடைக் கலுழன் ஊர்தரு
கொற்றவன் திசைமுகன் அமரர் கோமகன்
மற்றொரு வடிவமாய் வந்த தேயலால்
ஒற்றுவன் நிலைமைவே றுணரற் பாலதோ.
- 4738 உன்தனி இளவலும் ஒருநின் னோங்கலும்
பொன்றிய காலையே புராணி மைந்தன்மேற்
சென்றிலை யல்லதுன் சேளை தூண்டியும்
வென்றிலை தாழ்த்திவண் வறிது மேவினாய்.
- 4739 தீயழல் வறியதே எனினும் சீரியோர்
ஏயிது சிறிதென எள்ளற் பாலரோ
வாயத னாற்றலை அடக்க லாரெனின்
மாயிரும் புவியெலாம் இறையின் மாய்க்குமால்.

4734. மிகவும் உயர்ந்த மாயைகளை விளக்கும் கிரவுஞ்ச மலையையும் திருமாலை வென்ற நின் வலிய தம்பி யான தாரகாசுரனையும் ஓர் இமைப்போதிற்குள் கொன்ற வீரனைச் சிறுவன் என்று சொல்வதும் அறிவின் பாற் பட்டதோ?

4735. மேன்மையான தகுதியையுடைய தாரகாசுரனின் படையை அதன் தலைவருடன் கொன்ற வீரரைச் சிறிதும் வலிமையற்ற எளியர் என்பதும் பூதர் என்று இகழ்வதும் அறிவுடமையாகுமோ?

(ஆதிபன் - தலைவன்)

4736. மேலே எழுகின்ற அலையையுடைய கடலை விரைவில் தாண்டி நம் பழைமையான மதில்களையுடைய வளம் உடைய நகரை அழித்து உன் மகனான வச்சிரவாகுவின் உயிரையும் அழித்த கள்வனைத் தூதர் என்று உரைப்பதும் அறிஞர் சூழ்ச்சியோ!

4737. தொகுதியான அழகிய இறகுகளையுடைய கருடன் மீது ஏறிவரும் திருமால், நான்முகன், இந்திரன், என்ற மூவரும் ஒன்று சேர்ந்து அவனது ஒருவடிவமாய் வந்ததே அல்லாமல் தூதனின் நிலைமை வேறாக எண்ணும் தன்மையுடையதோ?

4738. “உன் ஒப்பில்லாத தம்பியரான தாரகனும் ஒப்பில்லாத நின் கிரவுஞ்ச மலையும் அழிந்த போதே சிவ பெருமானிடம், மகனான முருகன் மீது நீ போர் தொடுத்துச் செல்ல வில்லை. அல்லது உன் படையை அனுப்பியாவது வெல்ல வில்லை! யுங்குக் காலத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டு வாளா இருந்தாய்.

4739. “தீயானது சிறியதாக இருந்தாலும் அறிவால் சிறந்தவர், ‘இது சிறியது’ என்று இகழ்வாரோ! அதனை உடனே அடக்காது போனால் மிகப் பெரிய உலகத்தையெல்லாம் அது இமைப் போதில் அழித்துவிடும்.

450 □ கந்தபுராணம்

- 4740 மாற்றலர் சூழ்ச்சிய தெனினும் மாறதாய்
வீற்றொரு நிலைமைய தெனினும் மேவுமுன்
ஏற்றெதிர் காப்பரே என்னின் அன்னவர்க்
காற்றரும் இடுக்கணவந் தடைதற் பாலதோ.
- 4741 துறந்திடா வளம்தனைத் துய்த்துச் செய்வகை
மறந்தன மாகியே வன்மை யாளரை
எறிந்தவர் தமையிகழ்ந் திங்ஙன் வாழ்துமேற்
சிறந்தவர் யாமலால் ஏவர் சீரியோய்.
- 4742 முன்னமக் குமரன்மேல் முனிந்து சேறியேல்
உன்னகர்க் கேகுமோ ஒற்று மற்றுநீ
அன்னது புரிந்திலை ஆடல் மைந்தனோடு
இந்நகர் அழிந்ததென் றிரங்கற் பாலையோ.
- 4743 மொய்யுடை நின்முகன் முடிந்த தன்மையும்
ஐயநின் திருநகர் அழிவ தானதும்
செய்யுறு நிலைமைகள் தெரிந்து செய்திடா
மையலின் கீழ்மையால் வந்த வாசுமால்.
- 4744 கழிந்திடு பிழையினைக் கருதிச் சாலவுள்
அழிந்திடல் இயற்கையன்று அறிஞர்க் காதலால்
ஒழிந்தன போகவொன் றுரைப்பன் கேண்மியார்
விழிந்ததென் றுன்னலை இமைப்பிற் செய்திநீ.
- 4745 ஆயது பிறவினை அவுணர் தம்மொடு
மேயின படையொடும் விரைந்து கண்ணுதல்
சேயினை வளைந்தமர் செய்யப் போதியால்
நீயினித் தாழ்க்கலை நெருநல் போலவே.

4740. பகைவரின் சூழ்ச்சியாயினும் அல்லது பகையான வேறொரு வழியாயினும் முன்பே தாமே வலிந்து எதிர் சென்று பகைவரால் தீமை வாராதபடி காத்துக் கொள்வாரானால், அப்படிச் செய்து கொள்பவர்க்குச் சகிக்க முடியாத துன்பம் வந்து சேருமோ?

4741. சிறந்த மன்ன! துறக்க முடியாத செல்வத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு காலங்களில் செய்யக் கூடியவற்றை மறந்து நம்மிடம் உள்ளவரான வன்மையாளரை இகழ்ந்து இவ்வாறு வாழ்த்துவோமானால், நம்மை விடச் சிறந்தவராயார்? (சிறந்தவர் அல்லர் என்பது கருத்து)

4742. “முன்னமேயே அந்தச் சிறுவன் மீது நீ சினந்து போருக்குச் சென்றிருந்தாயானால் உன் நகர்க்கு அவன் தூதனாக வந்திருப்பானா? நீ அதனைச் செய்யவில்லை! வன்மை வாய்ந்த நின் மகன் வ சிரவாகுடன் இந்த நகரமானதும் அழிந்தது என்று இப்போது இரங்கும் தன்மை ஏற்பட்டிருக்குமா?

4743. வன்மையுடைய உன் மகன் வச்சிரவாகு அழிந்ததும், ஐயனே, உன் அழகிய இந்த மகேந்திர நகர் அழிந்ததும், செய்யக் கூடியதை நன்றாக ஆராய்ந்து செய்திடாத அறியாமையான கீழ்மையால் வந்தனவேயாகும்.

4744. மன்ன, நடந்துவிட்ட தவறுகளை எண்ணி மிகவும் மனத்தில் வருந்துதல் அறிஞர்க்கு இயற்கையன்று! ஆதலால் நடந்தது போக, இப்போது உனக்கு ஒன்றைச் சொல்வேன் கேட்பாயாக! அது இழிவானது என்று எண்ண வேண்டாம்! அதனை இமைப் போதில் செய்வாயாக!

4745. “அது வேறொன்றன்று; அசுர வீரர்களுடன் பொருந்திய படையுடன் விரைவாக நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானின் மகனான முருகனை வளைந்து போர் செய்வதற்குச் செல்வாயாக! நேற்றைய தினம்போல இனி நீ காலம் தாழ்க்க வேண்டாம்!”

452 □ கந்தபுராணம்

- 4746 என்றிவை மேதியன் இசைப்பக் கேட்டலும்
நன்றிது வாமென நவின்று கையெறிந்து
ஒன்றிய முறுவலும் உதிப்ப நல்லறங்
கொன்றிடு துர்க்குணன் இனைய கூறுவான்.
- 4747 வன்திறல் உவணன்மேல் வந்த மாயன்மேல்
நின்றிடும் அமரர்மேல் நேர்ந்து போர்செயச்
சென்றிவை இளையரால் திறல்கொண் டேகினாய்
இன்றினிப் பாவன்மேல் ஏக லாகுமோ.
- 4748 இறுதியில் ஆயுளும் இலங்கும் ஆழியும்
மறுவிலா வெறுக்கையும் வலியும் வீரமும்
பிறவுள திறங்களும் தவத்திற் பெற்றனை
சிறுவனோ டேயமர் செய்தற் கேகொலாம்.
- 4749 மேதகு பசிப்பிணி அலைப்ப வெம்பலிக்
காதல்கொண் டலமருங் கணங்கள் தம்மையும்
தூதுவன் தன்னையுந் தொடர்ந்து போர்செயப்
போதியோ அமரரைப் புறங்கண் டுற்றளாய்.
- 4750 இன்றுநின் பெரும்படைக் கிறைவர் யாரையும்
சென்றிட விடுக்குதி சிறிது போழ்தினில்
குன்றெறி பகைஞனைக் கூளி தம்மொடும்
வென்றிவண் மீள்குவர் வினைய மீதென்றான்.

4746. என்ற இவற்றை மகிடன் என்ற அமைச்சன் சொன்னான். அவற்றைக் கேட்டலும், 'இது நன்று' என்று சொல்லிக் கைகொட்டி, முறுவலும் செய்து, நல்ல அறங்களையெல்லாம் அழிப்பவனான துர்க்குணன் என்ற அமைச்சன் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானான்.

4747. "அரச! முன்னாளில் வன்மையான ஆற்றலையுடைய கருடன் மேல் ஏறிவரும் திருமாலின் மீதும் மற்றத் தேவர் மீதும் எதிர்த்துப் பேரார் செய்ய நீயே செல்லவில்லை! அவர்களை உன் தம்பியரைக் கொண்டே வென்றாய். அத்தகைய நீ இன்று இந்தச் சிறுவன் மீது போர் தொடுத்துச் செல்லலாமோ?"

4748. "அழிவில்லாத ஆயுளையும், விளங்கும் ஆணைச் சக்கரத்தையும், குற்றம் இல்லாத செல்வத்தையும், வன்மையையும், வீரத்தையும், மற்றவற்றையும் நின் அரிய தவத்தாலே வரமாக இறைவனிடமிருந்து பெற்றாய். இவற்றையெல்லாம் நீ பெற்றது ஒரு சிறுவனுடன் போரைச் செய்வதற்கோ?"

4749. "தேவர்களைப் போரில் வெற்றி கண்டவனே! மிகுந்த பசியானது வருத்த, கொடிய பிச்சைக்கு ஆசை கொண்டு திரிகின்ற பூதகணங்களையும் தூதனையும் தொடர்ந்து சென்று போர் செய்யப் போவாயோ?"

4750. "இன்று நினது பெரிய படைக்குத் தலைவராக உள்ள படைத்தலைவர்களையெல்லாம் போருக்கு அனுப்பு வாயாக! அவர்கள் சிறு பொழுதில் கிரவுஞ்ச மலையைக் கொன்ற பகைவனான அச்சிறுவனை அவனுடன் வரும் பூத கணங்களுடன் கொன்று இங்கே மீண்டு வருவர். நீ இப்போது செய்யக் கூடிய செயல் இதுவே ஆகும்," என்று உரைத்தான்.

454 □ கந்தபுராணம்

- 4751 கருதிடு துர்க்குணக் கயவன் இன்னன
உரைதரு முடிவினில் ஒழிக இங்கெனாக்
கருமணி யாழியங் கைய மைத்தரோ
தருமவெம் பகையுடை யமைச்சன் சாற்றுவான்.
- 4752 குலம்படு நவமணி குயின்று பொன்புனை
அலம்படை கொண்டுபுன் முதிரை ஆக்கத்தால்
புலம்படக் கிறுவ போலும் வீரநீ
சிலம்படி மைந்தனோ டாடல் செய்வதே.
- 4753 மேலுயர் கண்ணுதல் விமலன் அன்றெனின்
ஆலவன் அன்றெனின் அயனும் அன்றெனில்
காலனும் அன்றெனிற் காவல் வீரநீ
பாலனோ டமர்செயின் பயனுண் டாகுமோ.
- 4754 மன்னிளங் குதலைவாய் மதலை மீதினும்
இன்னினி அமர்செய இறத்தி என்னினும்
அன்னவன் நினதுபே ராற்றல் காண்பனேல்
வென்னிடும் எதிர்ந்துபோர் விளைக்க வல்லனோ
- 4755 நேரலர் தங்களை நேர்ந்து ளாரெனப்
பேரிகல் ஆற்றியே பெரிது மாய்வதும்
பூரியர் கடனலால் புலமைக் கேற்பதோ
சீரியர் கடனவை தெரிந்து செய்வதே.
- 4756 எரிமுகன் இரணியன் எனுமுன் மைந்தரில்
ஒருவனுக் காற்றலர் இலக்கத் தொன்பது
பொருதிறல் வயவரும் பூதர் யாவரும்
அரனருள் புரிதரும் அறுமு கத்தனும்.

4751. மதிக்கத்தக்க துர்க்குணன் என்ற கயவன் இத்தகையவற்றைச் சொல்லி முடிக்கும் போதில், ‘‘நீ நில’’ என்று மரகதக் கல் மோதிரத்தை அணிந்த கையெடுத்துப் போதும் என்று அமைத்துக் கொடிய தருமகோபன் என்னும் அமைச்சன் பேசத் தொடங்கினான்.

4752. ‘‘வீர, காவில் சிலம்பை அணிந்து வந்துள்ள சிறுவனுடன் போர் செய்வது, நல்ல நவமணிகள் பதித்துப் பொன்னால் செய்யப்பட்ட கலப்பையைக் கொண்டு அற்ப கொள்ளை விதைக்கப் புன்செய் நிலத்தில் உழுவதைப் போன்றதாகும்.

4753. ‘‘காவல் வீர, நீ, உன்னை எதிர்த்து வந்தவன் மேலான சிவபெருமானும் அல்லன் என்றால், ஆல இலையில் கிடந்த திருமாலும் அல்லன் என்றால், நான்முகனும் அல்லன் என்றால், எமனும் அல்லன் என்றால் சிறுவனுடன் போர் செய்வதால் பயன் உண்டாகுமோ?

4754. ‘‘பொருந்திய இளைய மழலைச் சொற்களை யுடைய குழந்தையுடன் இனி நீ போர் செய்யச் சென்றாயெனினும் அச் சிறுவன் நின் போர் செய்யும் ஆற்றலைக் காண்பானானால் புறங்காட்டி ஓடிவிடுவான். உன்னை எதிர்த்துப் போர் செய்ய வல்லமையுடையவனோ அச்சிறுவன்?

4755. சமமானவர் இல்லாதவர் எதிர்த்தார் என்று அறிவால் பகைவரை நன்கு ஆராயாது பெரும் போரிட்டு மிகவும் கெடுதலும் இழிஞர் தொழிலே அல்லாது அறிவுடைய வார்க்குப் பொருந்துமோ? சிறந்தவரின் இயல்பு பகைவரின் இயல்பை அறிந்து நடந்து கொள்ளுதலாகும்.

4756. ‘‘போர் செய்யும் ஆற்றல் உடைய இலட்சத்து ஒன்பது வீரரும் பூதகணத்தவரும், சிவபெருமான் பெற்ற ஆறுமுகனும் ‘எரிமுகன், இரணியன் என்ற பெயர் கொண்ட உன் இருமைந்தருள் ஒருவனுக்கு நிகராக மாட்டார்.

456 □ கந்தபுராணம்

- 4757 கீள்கொடு நகம்கொடு கிள்ளும் ஒன்றினை
வாள்கொடு தடியுமோ வன்மை சான்றதோர்
ஆள்கொடு முடித்திடும் அவரை வென்றிட
நீள்கொடு மரங்கொடு நீயுஞ் சேறியோ.
- 4758 மாணிமை கூடுறா மகவு தன்னொடு
மேணறு சாரதர் இனங்கள் தம்மொடும்
பூணுதி செருவெனும் புகற்சி கேட்பரேல்
நாணுவர் நமரெலாம் நகுவர் தேவரும்.
- 4759 பொற்றையை முடித்தனன் பொருவில் தம்பியைச்
செற்றனன் என்றுஇளஞ் சிறுவன் தன்னையும்
வெற்றிகொள் புதல்வனை வீட்டி னானெனா
ஒற்றையும் மதித்தனை தொன்மை உன்னலாய்.
- 4760 ஆறணி செஞ்சடை அண்ணல் தந்திடும்
பேறுடை வேலினைப் பிள்ளை உய்த்தலும்
மாறா படையினான் மாற்ற லர்மையால்
ஈறது வாயினன் இளவல் தாரகன்.
- 4761 குறுமுனி தொல்லைநாட் கூறும் வாய்மையால்
இறுதியை யடைந்ததாங் கிருந்த மால்வரை
அறிகிலை ஈதெலாம் ஆற்றல் கூடுறாச்
சிறுவன செய்கையே சிந்தை கோடியால்.

4757. “கிழிக்கும் வளைந்த நகத்தாலே கிள்ள வேண்டிய ஒரு பொருளை வாள் கொண்டு வெட்டுவார்களோ? வலிமையில் மிக்க ஓர் ஆளைக் கொண்டு கொல்ல வேண்டிய அவர்களை வெல்ல, பெரிய வில்லை எடுத்துக் கொண்டு நீயும் செல்கின்றாயோ?

நகத்தால் கிள்ளி எறியவேண்டியதை வாளால் வெட்டுவதில்லை. எனவே, நீபோருக்குச் செல்லாது வீரன் ஒருவனை விட்டுப் பகைவனை வெல்ல வேண்டும் எனச் சொன்னான்.

4758. “ஆண்மையான மாட்சிமை பொருந்தாத குழந்தையுடனும் வன்மையுடைய பூதகணங்களுடனும் போர் செய்ய முயன்றான் என்ற சொல்லைக்கேட்பாரானால் நம்மவர்கள் நாணம் அடைவார்கள். தேவர்களும் நகைப்பார்கள்.

4759. “கிரவுஞ்ச மலையை அழித்தான்; ஒப்பில்லாத தம்பியை (தாரகனை)க் கொன்றான் என்று கருதி இளஞ்சிறுவனையும், வெற்றியுடைய மகனை (வச்சிரவாகுலை) கொன்று விட்டான் என்று தூதனையும் எண்ணினாய்! உன்பழைமையை நீ எண்ணிப் பார்க்கவில்லை.

4760. “கங்கையாற்றை அணிந்த சிவந்த சடையுடைய சிவபெருமான் அளிக்கும் பேற்றை உடைய வேலை அச்சிறுவன் எய்யவும், அதற்கு மாறான படைக் கலக்கருவியை எய்து அதனை மாற்றாததால் நின் தம்பி தாரகன் ஆயுள் இறுதியை அடைந்தான்.

4761. “குறுகிய வடிவு கொண்ட அகத்திய முனிவர் முன்னாளில் கூறிய சாபத்தினால் அங்கிருந்த கிரவுஞ்ச மலையானது இறுதியை அடைந்தது. இவற்றையெல்லாம் நீ பெரிதாக எண்ணிப்பார்க்க வேண்டியதில்லை. இவை ஆற்றல் நிரம்பப் பெறாத சிறுவனின் செய்கையேயாகும். மனத்தில் இவற்றை ஒரு பொருளாக நினைக்க வேண்டியதில்லை.

458 □ கந்தபுராணம்

- 4762 எச்சமொ டழிவுறா இரதம் சாலிகை
கைச்சிலை பெற்றிலன் கருதி நீய்வை
அச்சொடு புரிந்திலை அதனில் தூதனால்
வச்சிர வாசுவாம் மகனுந் துஞ்சினான்.
- 4763 பலவினி மொழிவதென் புடியில் தானவத்
தலைவரில் ஒருவனை விளித்துத் தானையோடு
இலையயின் முருகன்மேல் ஏவு வாயெனின்
அலைவுசெய் தொல்லையின் அடல்பெற் றேகுவான்
- 4764 அன்னது செய்கென அறத்தைச் சீறுவான்
சொன்னதோர் இறுதியின் முறுவல் தோன்றிடக்
கன்னிகர் மொய்ம்புடைச் கால சித்தெனும்
கொன்னவில் வேலினான் இனைய கூறுவான்.
- 4765 செந்தியின் இருந்திடும் சிறுவன் சாரதர்
தந்தொகை தன்னொடு மீண்டு சாருமேல்
எந்தையோர் சிலவரை ஏவல் அல்லது
மந்திரம் வேண்டுமோ மற்றி தற்குமே.
- 4766 வயந்தன தையனை வாச வந்தனைச்
சயந்தனைப் பிறர்தமைச் சமரின் வென்றநாள்
இயைந்தெமை வீனவலை இன்றொர் பாலற்கா
வியன்பெரு மந்திரம் வேண்டிற் றாங்கொலோ.

4762. “வேள்வியில், அழியாத தேருடன் கவசத் தையும் கையில் பிடிக்கும் வில்லையும் நின் மகன் வச்சிரவாகு பெற்றானில்லை! நீயும் அதனை ஆலோசித்து அதற்கேற்ற வாறு அவன் இறவாமல் இருக்க எதையும் செய்யவில்லை. அதனால் தூதுவனால் வச்சிரவாகு என்ற உன் மைந்தன் மடிந்தான்.

4763. “இனிப் பலவற்றையும் சொல்வதால் என்ன பயன்? ஒப்பில்லாத நின் படைத் தலைவருள் ஒருவனை அழைத்துப் படையுடன் இலைவடிவான கூரிய வேலையுடைய முருகன் மீது போர் செய்ய அனுப்புவாயானால், அவன் அச்சிறுவனை வருத்தி விரைந்து வெற்றி பெற்றுத் திரும்பி வருவான்.

4764. “நான் கூறிய அதனைச் செய்வாயாக!” என்று அறத்தைக் கோரிப்பவனான தருமகோபன் சொல்லி முடிக்கும் போது புன்முறுவல் தோன்றக் கல்லைப் போன்ற தோள்களையுடைய ‘கால சித்து’ என்னும் அச்சத்தைத் தரும் வேலையுடையவனான மற்றொரு அமைச்சன் பின் வரும் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

4765. “திருச்செந்தூரில் இருக்கும் முருகப் பெருமானான சிறுவன் பூதகணத்தவருடன் இங்குப் போர் தொடுத்து வருவானானால், எம் தலைவ, ஒரு சில வீரரை அவனுடன் போர் செய்ய அனுப்புவதே அல்லாது என்ன செய்வது என்பது குறித்து ஒரு மந்திராலோசனையும் நடத்த வேண்டுமோ?

4766. “மன்மதனின் தந்தையான திருமாலையும், இந்திரனையும், அவனுடைய மகனான சயந்தனையும், மற்ற வரையும் போரில் வென்ற நாளிலும் எம்முடன் சேர்ந்து ‘என்ன செய்வது!’ என்று நீ ஆலோசிக்கவில்லை! அங்ஙனம் இருக்க, இன்று ஒரு பாலனுக்காக மிகப் பெரிய மந்திராலோசனை செய்ய வேண்டுமோ?

460 □ கந்தபுராணம்

- 4767 அண்டர்கள் ஒடுங்கினர் அரக்கர் அஞ்சினர்
எண் திசைக் கிழவரும் ஏவ லாற்றுவர்
மண்டமர் அவுணரின் வலியர் பூதராம்
கண்டனம் இன்றியாங் கலியின் வண்ணமே.
- 4768 பணிக்குதி தமிழனைப் பரமன் மைந்தனைக்
கணத்தொகை வீரரைக் கால பாசத்தால்
பிணித்திவண் வருகுவன் என்று பேசலும்
துணுக்கெனச் சண்டன்என் றொருவன்
சொல்லுவான்.
- 4769 கழிபசி நோயடர் கவலும் பூதரும்
மழலையம் பிள்ளையும் மற்ற வற்குறு
தொழில்புரி சிலவரும் சூழ்ச்சிப் பாலரோ
அழகிது மந்திரம் அவுணர்க் காற்றே
- 4770 கொல்லுவன் பூதரைக் குமரன் தன்னையும்
வெல்லுவன் பிறரையும் விளிவு செய்வனான்
மல்லலந் தோளுடை மன்னர் மன்னவன்
சொல்லதின் றென்னஇத் துணையுந் தாழ்த்துளேன்.
- 4771 ஏவுதி தமிழனை இமைப்பிற் சென்றுயான்
மூவர்கள் காப்பினும் முரணிற் றாக்கியே
தூவுறு சாரதத் தொகுதி தன்னொடு
மேவலன் தனைஇவண் வென்று மீள்வனால்..

4767. தேவர்கள் எல்லாம் நின் ஆற்றலைக் கண்டு அஞ்சினர். அரக்கர்களும் அஞ்சினர். எட்டுத் திக்குகளில் உள்ள திக்கு பாலகரும் அஞ்சி உன் ஏவலைச் செய்வர். நெருங்கிய போரைச் செய்யும் அவுணரை விடப் பூதகணத் தவர் வலியராம்! இவ்வாறானதால் நாம் கலிகாலத்தின் தன்மையைக் கண்டோம்.

4768. "எனக்கு ஆணையிடு! சிவபெருமானின் மகனையும் பூதகணத்தவரையும் என் கையில் உள்ள கால பாசத்தால் கட்டி இங்கு உன் முன் கொண்டு வருவேன்! என்று காலசித்து சொன்னான். சொல்லவும், அப்போது அங்கிருந்த 'சண்டன்' என்ற அமைச்சன் விரைந்து சொல்லத் தொடங்கினான்.

4769. "மிக்க பசியான நோயானது வருத்தக் கவலை கொள்ளும் பூதகணத்தவரும், மழலைச் சொல்லைப் பேசுகின்ற சிறுவனும், மற்றவர்க்குப் பணிகளைச் செய்கின்ற சிலரும், ஒரு பொருளாக மதிக்கப்பட்டு ஆலோசனை செய்யத்தக்க தன்மையுடையவரோ? அவுணர்க்கு இத்தகைய மந்திராலோசனை மிக நன்றாக உள்ளது!

4770. "நான் அப்பூத வீரர்களைக் கொல்வேன் அச்சிறுவனையும் வெல்வேன். மற்றவரையும் இறக்குமாறு செய்வேன். வளமை வாய்ந்த மாலையணிந்த தோளுடைய மன்னர்க்கெல்லாம் மன்ன, உன் ஆணை இல்லாத காரணத்தால் இன்று வரையும் தாமதித்தேன்.

4771. "என்னை அனுப்பு. நான் இமைப்போதில் சென்று, மும்மூர்த்திகளே வந்து காப்பதானாலும், அவர்களின் வல்லமையைக் கெடுத்து, வெண்மையான பூதகணத் தொகுதியுடன் பகைவனை வென்று இங்குத் திரும்பி வருவேன்.

462 □ கந்தபுராணம்

- 4772 எனஇவை சண்ட னாங் கிசைத்த வெல்லையின்
அனலியென் றுரைத்திடும் அவுணர் காவலன்
சினமொடு முறுவலுஞ் சிறிது தோன்றிட
வினையமொ டும்மொழி விளம்பல் செய்குவான்.
- 4773 தெம்முனை மரபிலோர் சிறுவன் என்னினும்
வெம்மையொ டேற்குமேல் வெகுண்டு மேற்செலா நு
எம்மொடு மந்திரத் திருப்ப ரேயெனின்
அம்மவோ குரகக் கழகி தாற்றலே.
- 4774 என்றிது மொழிதலும் எரியும் கண்ணினன்
ஒன்றிய முறுவலன் உயிர்க்கு நாசியன்
கன்றிய மனத்தினன் கறித்து மெல்லிதழ்
தின்றிடும் எயிற்றினன் சிங்கன் கூறுவான்.
- 4775 வெந்தொழில் மறவரை விளித்த தன்மையும்
மந்திரம் இருந்தது மனம்கொள் சூழ்ச்சியும்
இந்திரன் உதவிசெய் இளையன் வன்மையைச்
சிந்திட வேகொலாம் நினைந்த செய்கையே.
- 4776 இருநில அண்டமேல் இருந்து ளோரெலாம்
மருவல ராகியே வருக வந்திடின
ஒருதமி யேன்பொருது உலையச் செய்வனால்
தெரியலை போலுநின் னடியன் தின்மையே,

4772. என்று இங்ஙனம் சண்டன் என்ற அமைச்சன் சொன்னான். அப்போது 'அனலி' என்று அழைக்கப்படுகின்ற அவுணர் படைத் தலைவன் சினத்துடன் புன்முறுவலும் சிறிது தோன்ற அடக்கத்துடன் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

4773. "போர் முனையில் உள்ளவருள் ஒருவன் சிறுவன் என்றாலும், வீரத்துடன் வந்து எதிர்ப்பான் ஆனால், சினந்து எதிர்த்துச் செல்ல வேண்டும், அவ்வாறு போரிடாது மந்திராலோசனை சபையில் எம்முடன் இருப்பாராயின், ஐயோ, இது வீரரின் ஆற்றலுக்கு அழகாகுமோ?"

4774. என்னும் இவற்றைச் சொல்லவும் தீ எரிகின்ற கண்ணையுடையவனாகப் பொருந்திய புன்முறுவல் கொண்டவனாய்ப் பெருமூச்சு எழுகின்ற நாகியுடையவனாய்க் கன்றிய மனத்தை உடையவனாய் மென்மையான உதடுகளைக் கடித்துத்தின்றிடும் பற்களையுடையவனாய்ச் 'சிங்கன்' என்ற படைத்தலைவன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

4775. "மன்ன! வெம்மையான போர்த் தொழிலை யுடைய வீரரை அழைத்ததும், அவருடன் கூடி மந்திராலோசனை சபையில் இருந்ததும், மனத்தில் நினைத்த ஆலோசனையும் ஆகிய இவையனைத்தும், இந்திரனுக்கு உதவி செய்கின்ற சிறுவனின் (முருகப் பெருமானின்) வலிமையை அழிக்கும் பொருட்டாகத்தானா எல்லாம் நினைந்தது?

4776. "அரசே! இந்தப் பெரிய அண்டத்தின் மீது இருப்பவர் யாவரும் பகைவராய் எதிர்த்து வரினும் வருக! வந்தால் நான் ஒருவனே நின்று போரிட்டு அவர்களை அழியச் செய்வேன். உன் அடியவனான எனது வலிமையை நீ அறியவில்லைபோலும்!

464 □ கந்தபுராணம்

- 4777 வன்மையை உரைப்பது மரபன் றால்எனைச்
சென்மென விடுக்குதி சேனை யோடுபோய்
உன்முனி வற்றிடும் ஒன்ன லாரையட்டு
இன்மைய தாக்கியே வருவன் ஈண்டென்றான்.
- 4778 இன்னவை போல்வன இயல்பி னேன்ஐய
துன்னெறி அமைச்சரும் சூழ்ச்சித் தொல்படை
மன்னரும் இசைத்தலும் வயங்கு செங்கதிர்
ஒன்னலன் கையமைத் துரைத்தல் மேயினான்.
- 4779 சென்றிடு முனிவரர் தியங்க மாயைசெய்
குன்றுடன் இளவலைக் குமரன் கொன்றிடும்
அன்றெனை விடுத்திலை அழைத்தொன்று ஓர்ந்திலை
இன்றிது வினவுவ தென்னை யெந்தைநீ.
- 4780 உள்ளூறு கரவினன் ஒருவ னும்பரான்
எள்ளரும் ஒற்றுவந் தீண்டு போர்செயின்
முள்ளெயி றின்னமும் முற்றுந் தோன்றிலாப்
பிள்ளையை விடுக்குமோ பெரியை சாலநீ.
- 4781 இழித்தகு தூதனால் இடர்ப்பட் டாயெனும்
பழித்திறம் பூண்டனை பாலன் ஆவியை
ஒழித்தனை நகரமும் ஒருங்கு சீர்அற
அழித்தனை நீயுன தறிவி லாமையால்.

4777. ஒரு வீரன் தன வலிமையைத் தானே எடுத்துச் சொல்வது வழக்கமன்று (ஆதலால் நான் என் வலிமையை எடுத்துப் பேசமாட்டேன்) எனவே என்னைப் 'போருக்குச் செல்' என்று ஆணையிட்டு அனுப்புவாயாக! நான் படையுடன் போய் உன்னை வெறுக்கின்ற பகைவரை வென்று உலகத்தில் அவர்களை உயிர் இல்லாமல் செய்து இங்குத் திரும்பி வருவேன்!"

4778. இத்தகைய சொற்களைத் தீய நெறியுடைய அமைச்சரும் ஆராய்ச்சியுடைய பழைய படைத்தலைவரும் கூறினர். கூறவும், விளங்கும் செம்மையான ஒளியுடைய கதிரவனுக்குப் பகைவனான 'பானுகோபன்' என்ற குரபன்மனின் மகன் அவர்களைப் 'பேசியது போதும்' எனக் கையமர்த்தி, குரபன்மனான தந்தையை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

4779. "தந்தையே அருகில் சென்ற முனிவர்கள் வியப்புக் கொள்ள மாயைகளைச் செய்த கிரவுஞ்ச மலையுடனே உன் தம்பியான தாரகனை அச்சிறுவன் (முருகப் பெருமான்) கொன்ற அன்றே என்னைப் போர் செய்ய அனுமதிக்கவில்லை. ஆலோசனைக் குரியவரை அழைத்து ஆலோசனை செய்யவில்லை. இன்றைக்கு என்னுடன் நீ ஆலோசனை செய்வானேன்?

4780. "மனத்தில் கள்ளமுடையவனான ஒரு தேவன் (வீரவாகு) இகழ்வதற்கரிய தூதனாக வந்து இங்குப் போர் செய்தால், முள் போன்ற சிறிய பற்கள் இன்னமும் முழுதும் முளைக்கப் பெறாத இளஞ்சிறுவனான நின் மகன் வச்சிரவாகுவை நீ அனுப்பலாமோ? நீ மிகவும் பெரியோன்!

4781. "உனது அறிவு இல்லாமையால், இழிந்த இத்தகைய தூதனால் நீ துன்பப் பட்டாய் என்ற பழியை அடைந்தாய். சிறுவனான வச்சிரவாகுவின் உயிரை ஒழித்தாய். இந்த மகேந்திர நகரின் சிறப்பெல்லாம் ஒழிய அழித்துக்கொண்டாய்.

466 □ கந்தபுராணம்

- 4782 பொருளல தொன்றினைப் பொருளெ னக்கொடு
வெருவுதல் செய்வது வினைய மோர்கிலாது
ஒருசெயல் விரைந்துசெய் துயங்கி வாழ்தலும்
பெரியவர் கடமையோ பேதைத் தன்மையே.
- 4783 பொற்றையொடு இளவலைப் பொன்ற
வீட்டினோன்
கொற்றமும் பூதர்தங் குழாத்தி னாற்றலும்
ஒற்றுவன் நிலைமையும் உணரிற் சென்றியான்
பற்றிமுன் னுயக்குவன் பிணித்துப் பாசத்தால்.
- 4784 ஆயிரத் தெட்டெனும் அண்டத் துக்கெலாம்
நாயக முதல்வநீ நம்பன் நல்கிய
சேயமர் குறித்தெழல் சீரி தன்றனை
ஏயினை வெற்றிகொண்டு இருத்தி எம்பிரான்.
- 4785 ஆண்டெனை விடுத்தியேல் அமர தாற்றிட
மூண்டிடும் அவர்தொகை முருக்கித் தேவராய்
ஈண்டுறு வோரையும் இமைப்பில் வென்றுபின்
மீண்டிடு வேன்என விளம்பி னானரோ.
- 4786 இரவியும் பகையவன் இனைய சிற்சில
உரைதரும் இறுதியின் உலைவு நாததோர்
முரணுறு தாதைதன் முகத்தை நோக்கியே
குரைகழல் இரணியன் கூறல் மேயினான்.

4782. “மன்னனே! பொருள் அல்லாத ஒன்றைப் பொருளாக எண்ணி மதித்து அதற்கு அஞ்சுவதும், செய்யக் கூடிய செயலை நன்கு ஆராய்ந்து பாராது ஒரு செயலை விரைந்து செய்து அதனால் பின் சோர்வடைந்து வாழ்வதும் பெரியோர்க்கு அழகோ? அறியாமையே ஆகும்!

4783. “கிரவுஞ்ச மலையுடனே நின் தம்பியான தாரகனை அழியக் கொன்றவன் வெற்றியையும் பூதகணத்தினது ஆற்றலையும் தூதனின் நிலைமையையும் நீ அறிய வேண்டினால் நான் சென்று பாசத்தால் கட்டி உன் முன் கொண்டு வந்து சேர்ப்பேன்.

4784. “தந்தையே நீ ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் தலைவன். இத்தகைய நீ, சிவபெருமான் பெற்ற மகனான முருகனுடன் போர் செய்ய எண்ணிப் புறப்படுதல் என்பது அழகன்று. எம்பிரானே! என்னை அனுப்பி வெற்றி அடைந்து இங்கு வீறுடன் இருப்பாயாக!”

4785. “அங்கு என்னை அனுப்பினால் போரைச் செய்யவரும் பகைவரது தொகையை யெல்லாம் அழித்துத் தேவராய் எதிர்த்தவரையும் இமைப்பொழுதில் வென்று பின் திரும்புவேன்,” என்று பானுகோபன் உரைத்தான்.

4786. கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் இத்தகைய சிலசில சொற்களை உரைத்து முடித்தபோது, தளர்ச்சி என்பதை அறியாத வன்மை கொண்ட தன் தந்தை குரபன்மனின் முகத்தைப் பார்த்து, ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்த ‘இரணியன்’ என்ற மைந்தன் சொல்லலானான்.

468 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 4787 வள்ளல் தன்மைசேர் வயப்பெருஞ் சூரனோர்
மழலைப்
பிள்ளைப் போர்வலிக்கு இரங்கினன் எனுமொழி
பிறக்கின்
உள்ளத் தேறினை நினைக்கினும் வெருவும்ஒன்
னலரும்
எள்ளற் கேதுவாம் விடுத்தியான் மந்திரம் இனியே.
- 4788 மைதி கழ்ந்திடு மிடற்றவன் மதலைமா நிலத்தின்
எய்தி னான்அமர்க் கென்றலும் என்றனை விளித்து
வெய்தெ னப்பொர விடுத்திலை வெறுத்தியோ
வினையேன்
செய்தி டும்தவ றுண்டுகொல் உனக்கொரு சிறிது.
- 4789 பானல் போலொளிர் மிடற்றினன் பாலன்மேல்
பசினோய்க்
கூனை வேட்டுழல் பூதர்மேல் ஒழிந்துளார் தம்மேன்
மான வெஞ்சமர்க் கெம்முனோன் சேறலும்
வசையே
சேனை யோடியான் ஏகுவன் செருத்தொழில் புரிய.
- 4790 வெற்றிப் பேரமர் ஆற்றியே மேவலர் தொகையைச்
செற்றுத் தேவர்கள் யாரையும் தடிந்துசெல்
குவனால்
இற்றைக் கங்குவின் என்றனை ஏவுதி யெனலும்
மற்றைத் தம்பியாம் எரிமுகன் இனையன
வகுப்பான்.

4787. “கொடைத் தன்மையுடையவெற்றிபொருந்திய பெருமை கொண்ட சூரபன்மன் என்பவன் ஒரு மழலைச் சொல்லைப் பேசும் சிறுவனின் போர் வன்மையைக் கண்டு இரங்கினான் என்ற சொல் பிறக்குமானால், உன்னை உள்ளத்தால் நினைத்தாலும் அஞ்சும் பகைவரும் இகழ்ந்து பேசுவதற்குக் காரணமாகிவிடும். ஆதலால் ஆலோசனை செய்வதை விட்டுவிடு!

4788. “தந்தையே, கருமை நிறம் கொண்ட கண்டத் தையுடைய சிவபெருமானின் மகன் மண் உலகில் போர் செய்வதற்கு வந்தான் என்றதும் என்னை அழைத்துப் போர் செய்தற்கு அனுப்பவில்லை! என்னை வெறுத்தாயோ! சிறிய வனான நான் உனக்கு ஒரு சிறிது தவறு செய்ததும் உண்டோ?

4789. “கரிய குவளை மலர் போன்ற கரிய நிறம் கொண்ட கழுத்தையுடைய சிவபெருமானின் மகன் மீது, பசி நோய்த் துன்பம் நீங்க மாமிசத்தை விரும்பித் திரிகின்ற பூதகணத்தவர் மீதும் மற்றவர் மீதும் மானமுடைய கொடிய போர் செய்யும் என் தமையன் பானுகோபன் செல்வதும் பழியே! போர்த் தொழிலைச் செய்ய நான் படையுடனே செல்வேன்.

4790. “வெற்றியளிக்கும் போரைச் செய்து பகைவர் கூட்டத்தை அழித்துத் தேவர் எல்லாரையும் கொன்று வருவேன். இன்று இரவே என்னைப் போருக்கு அனுப்புவாயாக!” என்று இரணியன்கூறவும், அவனுடைய மற்றொரு தம்பியான ‘எரிமுகன்’ என்பவன் பின்வரும் இவற்றைக் சொல்லத் தொடங்கினான்.

470 □ கந்தபுராணம்

- 4791 இனையி லாவண்டம் ஆயிரத் தெட்டினுக் கிறைநீ
துணைய தாயொரு வீரகே சரியுளன் சுதராய்க்
கணித மில்லவர் யாமுளம் கரிபடு கடுந்தேர்
அணிகொ டானவப் படையுள அலகிலா தனவே.
- 4792 அழிவில் பாகுள தேருள சிலையுள அஃதான்று
ஒழிவி லாதமர் அம்புபெய் தூணியும் உளவால்
இழிவில் தெய்வதப் படைகண்முற் றும்முள
இறைமைத்
தொழில் நடாத்துறு பரிதியும் ஒன்றுண்டு
தொல்லோய்.
- 4793 அண்டம் ஆயிரத் தெட்டையும் கன்னலொன்
றதனில்
கண்டு மீடரும் இந்திர ஞாலமுங் கவனங்
கொண்ட தோர்தனி மடங்கலும் உனக்குள
குறிக்கின்
விண்டு மாலுறு மாயைகள் பலவுள மேலோய்.
- 4794 இன்ன பான்மைசேர் வெறுக்கைபெற் றீறிலாது
உறையும்
மன்னர் மன்னநிற் போன்றுளார் யாவரே மலையக்
கன்னி பாலகன் தூதுவன் சிறுதொழில் கருத்தின்
உன்னி யுன்னியே இரங்கவுந் தகுவதோ உனக்கே.
- 4795 குழந்தை வெண்பிறை மிலைச்சினோன் மதலையைக்
குறுத்தாள்
இழிந்த பூதரைப் பிறர்தமை வென்றிட எமரில்
விழைந்த மானவர் ஒருவரை விடுப்பதே அன்றி
அழிந்தி ரங்கியே வினவுமோ இதுகொல்உன்
னறிவே.

4791. “ஔப்பில்லாத ஆயிரத்து எட்டு அண்டங் களுக்கும் தலைவன் நீ. உனக்கு ஓரு தம்பியாக வீரசிங்கன் இருக்கின்றான். மைந்தராய்க் கணக்கற்றவர் உள்ளனர். நாங்கனும் இருக்கின்றோம். யானைகள், குதிரைகள் வேகமாக ஓடும் தேர்கள் அழகான அசுரப்படைகள் முதலியவை அளவில்லாமல் இருக்கின்றன.

4792. “பெரியவனே! அழிவற்ற பாகர்களையுடைய தேர்கள் உள்ளன. வில்கள் இருக்கின்றன. நீங்காமல் இருக்கின்ற அம்புகள் இடப்பட்ட அம்பறாத் தூணிகளும் உள்ளன. இழிவில்லாத தெய்வத்தன்மையுடைய படைக்கலங்களும் உள்ளன. அரசு முறைமையை நடத்துகின்ற ஆணைச் சக்கரம் ஒன்றும் உள்ளது.

4793. “மேலானவனே! ஆயிரத்தெட்டு அண்டங் களையும் ஓரு நாழிகைப் பொழுதுக்குள் பார்த்து விட்டுத் திரும்பி வருகின்ற இந்திர ஞாலம் என்ற ஓரு தேரும், வேகம் உடைய ஓரு சிங்கமும் உனக்கு உள்ளன. எண்ணுங்கால், திருமாலும் மோகம் கொள்ளத் தக்க மாயைகள் பலவும் உள்ளன.”

4794. “இத்தகைய செல்வங்களைப் பெற்று அழிவில் லாது வாழ்கின்ற மன்னர் வேறு எவர் உன் போல் இருக்கின்றார்? உமையம்மையின் மகனான முருகனின் தூதன் செய்த அற்பச் செயலை உள்ளத்தில் நினைத்து நினைத்து வருந்துவதும் உனக்குத் தக்கது தானோ?

4795. வெண்ணிறமான இளம் பிறைச் சந்திரனைச் சூடிய சிவபெருமானின் மகனையும், குறுநிய கால்களையுடைய பூதகணத்தவரையும், மற்றும் உள்ளவர்களையும், வெல்வதற்காக எங்களுள் உனக்கு விருப்பமான வீரன் ஓருவனைப் போருக்குச்செல்லுமாறு அனுப்புவதே அல்லாது, உள்ளம் குலைந்து இரங்கி ‘என்ன செய்வது?’ என வினவிக் கொண்டிருப்பாயோ? இதுவோ உன் அறிவு?

472 □ கந்தபுராணம்

- 4796 மூளும் வெஞ்சமர் புரிந்தஎன் இளவல்பன் முடியும்
வாளி னாலடும் ஒற்றனை மற்றுளர் தம்மைக்
கேளொ டுந்தடிந் தல்லது கேடில்சீர் நகர்க்கு
மீள்க லேனெனப் பகர்ந்தனன் வெய்யகு னுரையே.
- 4797 கரந்தை குடுவான் குமரனைப் பொருதல்கா தலியா
இருந்த வீரர்கள் அளப்பில ராயினும் இப்போர்
வீரைந்து நீயெனக்கு உதவுதி ஏகுவன் மேனாட்
பொருந்து பாதலத் தரக்கர்மேற் சென்றதே
போல.
- 4798 வலிய தோர்சிலை ஈறிலாக் கவசம்வான் படைகள்
உலகு தந்தவன் அளித்திட முன்புபெற்
றுடையேன்
குலம டங்கவாள் அரக்கரைத் தடிந்திசை
கொண்டேன்
மெலியன் அன்றியான் அறுமுகன் மேலெனை
விடுத்தி.
- 4799 என்னும் மாற்றங்கள் எரிமுக முடையவன்
இசைப்ப
அன்ன வன்றனை விலக்கியே கரதலம் அமைத்துச்
சென்னி ஆயிரம் பெற்றுள சிங்கமா முகத்தோன்
மன்னர் மன்னனை நோக்கியே வகுத்துரை
செய்வான்.
- 4800 மந்தி ரத்தரும் தானையந் தலைவரும் மகாருந்
தந்த மக்கியல் வன்மையே சாற்றிய தல்லால்
இந்தி ரப்பெருந் திருவுறும் உன்றனக் கியன்ற
புந்தி சொற்றிலர் இம்மொழி கேளெனப்
புகல்வான்.

4796. “மிகுகின்ற கொடிய போரைச் செய்த என் தம்பியினுடைய பத்துத் தலைகளையும் வாளால் வெட்டிய தூதனையும் மற்றவரையும் அவர்களின் சுற்றத்துடனே அழித்தன்றிக் கேடில்லாத சிறப்புடைய இந்த நகரத்துக்குத் திரும்பிவர மாட்டேன்!” என்று கொடிய சபதத்தைச் சொன்னான்.

4797. “கரந்தை மலரைச் சூடிய முருகனுடன் போர் செய்வதற்கு விரும்பி அளவில்லாத வீரர்கள் உள்ளனர் என்றாலும், இந்தப் போரை எனக்கு விரைவாகத் தருவாயாக! முன்னாளில் பாதலத்திலே இருந்த அரக்கர் மீது போர் தொடுத்துச் சென்றது போலச் செல்வேன்!”

4798. “வலிமையுடைய ஒப்பற்ற வில்லும் அழிவில்லாத உடல் கவசமும் சிறந்த ஆயுதங்களும் முன்னாளில் நான் முகந்தர அவற்றைப் பெற்றுள்ளேன். வாட்படையையுடைய அரக்கரைக் கொன்று புகழ் பெற்றுள்ளேன். நான் சளைத் தவன் அல்லன். எனவே அம்முருகன் மீது போர் தொடுக்க என்னை அனுப்புவாயாக!

4799. என்ற இத்தகைய சொற்களை எரிமுகன் என்பவன் சொல்ல, அவனைப் ‘பேசியது போதும்’ எனத் தடுத்து, விலக்கி, ஆபிரம் தலைகளையுடைய சிங்கமுகாசுரன் என்ற தம்பி மன்னர்க்கு மன்னனான குரபன்மனைப் பார்த்துப் பேசலானான்.

4800. “அரசே! அமைச்சரும் படைத் தலைவரும் மைந்தரும் இங்குத் தங்கள் தங்களுக்குரிய வல்லமையை எடுத்துச் சொன்னார்களே அல்லாமல் பெரிய சொர்க்கத் துக்குரிய செல்வத்தைப் பெற்றுள்ள உனக்குப் பொருத்தமான அறிவுரையைக் கூறவில்லை. எனவே, நான் சொல்லும் இம் மொழியைக் கேட்பாயாக!” என்று சொல்லத் தொடங்கினான்.

474 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 4801 பெற்றிடு திருவினில் பிறந்த வெஞ்சினம்
கற்றவர் உணர்வையுங் கடக்கும் அன்னது
முற்றுறு கின்றதன் முன்னம் அன்பினோர்
உற்றன கூறியே உணர்த்தல் வேண்டுமால்.
- 4802 மன்னவர் செவியழல் மடுத்த தாமென
நன்னெறி தருவதோர் நடுவு நீதியைச்
சொன்னவர் அமைச்சர் துணைவர் மேலையோர்
ஒன்னவர் விழைந்தவாறு ரைக்கின் றார்களே.
- 4803 முற்றுற வருவது முதலும் அன்னதால்
பெற்றிடு பயன்களும் பிறவும் தூக்கியே
தெற்றென உணர்ந்துபின் பலவுஞ் செய்வரேல்
குற்றமொன் றவர்வயின் குறுக வல்லதோ.
- 4804 மால்வரு தொடர்பினால் வனத்துச் செல்லுமீன்
கோல்வரும் உணவினைக் குறித்து வவ்வியே
பால்வரு புணர்ப்பினில் படுதல் போலநீ
மேல்வரு கின்றதை வினவல் செய்கிலாய்.
- 4805 இந்திர னாதியாம் இறைவர் தங்களை
அந்தரத் தாமரை யலைத்த தீயவர்
முந்துறு திருவொடு முடிந்த தல்லதை
உய்ந்துளர் இவரென உரைக்க வல்லமோ.
- 4806 தேவர்கள் யாரையும் திரைகொள் வேலையின்
மேவரு மீன்றொகை விரைவற் றம்மென
ஏவினை இனிதுகொல் இனிய செய்கைதம்
மாவியல் விருப்பிலார் அன்றி யார்செய்வார்.

4801. “செல்வம் பெற்றிருக்கும் காலத்தில் உண்டாகும் கொடிய சினமானது, கற்றவரின் அறிவையும் பேதப்படுத்திவிடும். ஆதலால் சினம் கொள்வதற்கு முன்னமே அவர்களிடம் அன்புடையவர் உண்மையானவற்றை எடுத்துக் கூறித் தெளிவு உண்டாக்க வேண்டும்.

4802. “மன்னரின் செவியில் தீயை நுழைத்தாற் போல நல்லவழியைத் தரும் ஒப்பில்லாத நடுவுநிலையான நீதியைச் சொன்னவரே அமைச்சர் எனப்படுபவர். அவ்வாறிருக்க, உன் சிறந்த ஆலோசனைக்குரிய துணையாக உள்ளவர், பகைவர் விரும்பிய வண்ணமே சொல்கிறார்கள்.

4803. “செய்து முடிக்க உள்ள செயலும், அதன் தொடக்கமும், அச்செயல் செய்வதால் உண்டாகும் பயன்களும் அதற்கு வரும் இடையூறுகளும் பிறவும் என்ற இவற்றையெல்லாம் நன்றாகச் சீர்தூக்கித் தெளிவாக உணர்ந்த பின்பு பலவும் செய்வாரானால், அவரிடம் எந்தக் குற்றமேனும் வந்து சேர்வதற்கு இடம் உண்டோ?

4804. “மயக்கம் உண்டானகாரணத்தால், நீரில்ஓடும் மீன், தூண்டிலில் வருகின்ற உணவை உணவு என்று எண்ணிக் கவ்வி அந்த உணவுக்குள் இருந்த முள்ளுக்குள் அகப்பட்டுக் கொள்வதைப் போல, நீயும் மேலே நிகழ இருக்கின்றதைக் கேட்கின்றாயில்லை.

4805. “இந்திரன் முதலான அரசர்களையும் அந்தரத்தில் உள்ள தேவர்களையும் துன்புறுத்திய தீயவர் மேம்பட்ட செல்வத்துடனே அழிந்தார்களே அல்லாமல் உயிர் பிழைத்து வாழ்ந்தவர் இவர் என்று நம்மால் சொல்லக் கூடுமோ?

4806. “மன்ன! தேவர்கள் எல்லாரையும் அலையை யுடைய கடலின் விரைவில் மீன்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வருமாறு அனுப்பினாய். இவ்வாறு செய்வது நல்லதா? தம் உயிரில் விருப்பம் இல்லாதவரின் செயலே அல்லாது வேறு எவர் இந்த இனிய செயலைச் செய்வார்?

476 □ கந்தபுராணம்

- 4807 அறைகழல் வாசவற்கு அலக்கண் ஆற்றியே
இறையினை அழித்தனை இருந்த மாநகர்
நிறைதரு வளனெலாம் நீக்கு வித்தனை
சிறையிடை உய்த்தனை தேவர் யாரையும்.
- 4808 அத்தகு தேவரால் ஐய நங்களுக்கு
இத்துணை அலக்கண்வந் தெய்திற் றிங்஑ு
மெய்த்திற மாமென விரைந்துட் கொள்ளலை
பித்தரின் மயங்கினை பேதை ஆயினாய்.
- 4809 பொன்னகர் அழிந்தநாள் புகுந்த தேவரை
இன்னமும் விட்டிலை இரக்கம் நீங்கினாய்
அன்னதற் கல்லவோ ஆறு மாமுகன்
உன்னுடன் போர்செய வுற்ற தன்மையே.

வேறு

- 4810 பேறு தந்திடு பிஞ்ஞகன் பெருந்திரு வுடனீர்
நூறு தன்னுடன் எட்டுகம் இருமென நுவன்றான்
கூறு கின்றதோர் காலமும் குறுகிய ததனைத்
தேறு கின்றிலை விதிவலி யாவரே தீர்ந்தார்.
- 4811 எத்தி றத்தருர் நுங்களை வெல்கிலர் எமது
சத்தி வென்றிடும் என்றனன் கண்ணுதல் தலைவன்
அத்தி றத்தினால் அல்லவோ அறுமுகக் குமரன்
உய்த்த செய்யவேல் உண்டது தாரகன் உயிரை.
- 4812 பேதை வானவர் தங்களைச் சிறையிடைப்
பிணித்தாய்
ஆத லாலுனக் கானதென் துன்பமே அல்லால்
ஏது மோர்பயன் இல்லதோர் சிறுதொழில் இயற்றி
வேத னைப்படு கின்றது மேலவர் கடனோ.

4807. “ஒலிக்கின்ற வீரக் கழலை அணிந்த காலை யுடைய இந்திரனுக்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்தி அவனது அரசினை அழித்தாய். இந்தப் பெரிய நகரத்தின் செல்வங்களை யெல்லாம் அழியச் செய்தாய். தேவர்கள் அனைவரை யும் சிறையில் அடைத்தாய்.

4808. “தலைவ! அத்தகைய தேவரால் நமக்கு இத் தகைய துன்பங்கள் வந்து சேர்ந்தன. இது உண்மையே ஆகும் என்று உன் உள்ளத்தில் நினைக்கவில்லை. பித்துக் கொண்டவரைப் போல மயக்கம் கொண்டாய். அறிவற்ற வனுமானாய்!

4809. “பொன் உலகானது அழிந்த காலத்தில் இங்கு வந்த தேவர்களை இன்னமும் நீ விடவில்லை. நீ இரக் கத்தை விட்டுவிட்டாய். அதனால் அன்றோ ஆறுமுகன் உன்னுடன் போர் செய்ய வந்த தன்மை!

4810. “இத்தகைய பேறுகளையெல்லாம் நமக்கு அளித்த சிவபெருமான் ‘நீங்கள் நூற்றெட்டு யுகங்கள் இந்தச் செல்வங்களுடன் இருங்கள்’ என்றார். அப்பெருமான் கூறிய காலம்—நூற்றெட்டாம் யுகத்தின் முடிவும்—நெருங்கி விட்டது. அதனை நீ உணரவில்லை. நீ என்ன செய்வாய்? விதியின் வலியை எவரே கடக்க வல்லவர்?

4811. “நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமான் நம்மை நோக்கி ‘எத்தகைய ஆற்றல் உடையவரும் உம்மை வெல்லமாட்டார், சக்தி ஒன்றே வெல்லும்!’ என்றார். அவர் அவ்வாறு உரைத்ததால் அல்லவோ தாரகனின் உயிரை அறுமுகன் வீசிய வேல் உண்டது?

4812. “பேதையரான தேவரைச் சிறையில் அடைப் பித்தாய்! அதனால் உனக்குத் துன்பமே அன்றி வேறு என்ன பயன் ஏற்பட்டது? ஏது ஒரு பயனும் இல்லாது ஒரு செயலைச் செய்து வேதனைப்படுவது மேலோர்க்குக் கடனோ?

478 □ கந்தபுராணம்

- 4813 குரவ ரைச்சிறு பாலரை மாதரைக் குறைதீர்
 விரத நற்றொழில் பூண்டுளோர் தம்மைமே லவரை
 அரும றைத்தொழி லாளரை ஒறுத்தனர் அன்றோ
 நிரய முற்றவும் சென்றுசென் றலமரும் நெறியோர்.
- 4814 அமரர் தம்பெருஞ் சிறையினை நீக்குதி யாயின்
 குமர நாயகன் ஈண்டுபோ ராற்றிடக் குறியான்
 நமது குற்றமுஞ் சிந்தையிற் கொள்ளலன் நாளை
 இமையொ டங்குமுன் கயிலையின் மீண்டிடும்
 எந்தாய்.
- 4815 சிட்ட ராகியே அமர்தரும் இமையவர் சிறையை
 விட்டி டாதுநீ யிருத்தியேல் மேவலர் புரங்கள்
 கட்ட கண்ணுதல் குமரனங் குலமெலாந் தொலைய
 அட்டு தின்னையும் முடித்திடுஞ் சரதமென்று
 அறைந்தான்
- 4816 தடுத்து மற்றிவை உரைத்தலும் வெய்யகுர்
 தடக்கை
 புடைத்து வெய்துயிர்த் துரப்பியே நகைநிலாப்
 பொடிப்பக்
 கடித்து மெல்லிதழ் அதுக்கிமெய் பொறித்திடக்
 கனன்று
 முடித்த னித்தலை துளக்கியே இன்னன
 மொழிவான்.
- 4817 ஏவற் றொண்டுசெய் தின்னமும் கரந்தஇந் திரற்கும்
 தேவர்க் கும்சிறு பாலற்கும் சிவனுறை கயிலைக்
 காவற் பூதர்க்கும் அஞ்சினை கருத்தழிந் தனையோ
 மூவர்க் கும்வெலற் கரியதோர் மொய்ப்புகொண்
 டுடையோய்.

4813. “குரவரையும் (குருவையும்) சிறு குழந்தைகளையும், மாதரையும், குற்றமில்லாத நல்ல விரதங்களை மேற்கொண்டிருக்கும் ஆறவிகளையும், சிறந்தவரையும், அரிய மறைகளில் கூறப்பட்டுள்ள வைதிகச் சடங்குகளைச் செய்யும் அந்தணர்களையும் தண்டித்தவர் அல்லரோ எல்லா நரகங்களிலும் போய்ப் போய்த் துன்பமடைகின்ற தீயவர்கள்?

4814. “எந்தையே! சிறையை விலக்குவாயானால் குரரக் கடவுள் இங்கு வந்து போர் செய்ய எண்ண மாட்டான். நாம் செய்த குற்றங்களையும் அப்பெருமான் மனத்தில் கொள்ள மாட்டான். நாளைக்கே இமைமூடும் பொழுதுக்குள் கயிலாய மலைக்குத் திரும்பிச் சென்று விடுவார்.

4815. “சிறந்தவர்களான தேவர்களின் சிறையை விட்டு விடாது நீ இருப்பாயானால், பகைவரின் நகரங்களையெல்லாம் எரித்த சிவபெருமானின் மைந்தரான ஆறுமுகப் பெருமான், நம் குலம் எல்லாம் அழியுமாறு கொன்று உன்னையும் கொல்வான். இது உண்மையே யாகும்!” என்று சிங்கமுகன் சொன்னான்.

4816. மற்றவர் பேசுவதைத் தடுத்துச் சிங்கமுகன் இவ்வாறு சொல்லவும், கொடிய குரபன்மன் தன் பெரிய கையுடன் கையை அடித்துப் பெருமூச்சு விட்டு அதட்டிச் சந்திரனின் ஒளி போன்ற பற்கள் ஒளிவீச மென்மையான உதடுகளைக் கடித்து உடலில் தீப்பொறி பறக்கச் சினந்து முடியையுடைய தலையை அசைத்து இவற்றைச் சொல்லலானான்.

4817. மும்மூர்த்திகளாலும் வெல்ல முடியாத தோள்களையுடையவனே! நாம் பணித்த பணிகளைச் செய்து கொண்டு மறைந்து போன இந்திரனுக்கும், தேவர்களுக்கும், சிறுவனுக்கும், சிவனது கயிலைமலையில் உள்ள காவல் பூதங்களுக்கும் அஞ்சி உள்ளம் குலைந்தாயோ?

480 □ கந்தபுராணம் .

- 4818 எல்லை நாள்வரை இழைத்ததும் எம்பெருஞ் சத்தி
வெல்லு நுங்களை என்றதுங் கண்ணுதல் விமலன்
சொல்ல யான்முன்பு கேட்டிலன் வஞ்சமுஞ்
குழுவும்
வல்லை வல்லைகொல் எம்பிநீ புதிதொன்று
வகுத்தாய்.
- 4819 நூற்றின் மேலுமோர் எட்டுக நுவலருந் திருவின்
வீற்றி ருந்தர சியற்றுதிர் என்னினும் மேனாள்
ஆற்றினைச்சடை வைத்தவன் கொடுத்திடும்
அழியாப்
பேற்றை யாவரே விலக்குவார் அதுபிழை படுமோ.
- 4820 ஆதி நாயகன் எம்பெருஞ் சத்தியே அல்லால்
ஏதி லார்வெலார் என்னினுஞ் சத்தியும் இறையும்
பேத மோவரங் கொடுத்தவன் அடுமென்கை
பிழையே
ஓத லாவதோர் வழக்கமே உண்மையு தன்றால்.
- 4821 பழுது நாதநம் போலவே வேள்வியைப் பயிலாது
அழிவி லாவரம் பெற்றிலன் தாரகன் அதனால்
ஒழிவ தாயினன் வச்சிர வாகுவும் உணர்வில்
குழவி யாதலின் மாய்ந்தனன் ஈதுகொல் குறையே
- 4822 அண்ட மாயிரத் தெட்டையும் தனியர சாட்சி
கொண்டு வைகினன் குலத்தொடும் அமரர்தங்
குழுவைத்
தொண்டு கொண்டனன் யாவர்வந் தெதிர்க்கினுந்
தொலையேன்
உண்டு கொல்லிவண் எனக்குநே ராகவே ஒருவர்.
- 4823 தவமு யன்றுழல் அமரரின் அரக்கர்கள் தம்மின்
அவுணர் தங்களின் ஆயிரத் தெட்டெனும் அண்டம்
புவன முற்றவும் ஒருதனி ஆழியால் புரந்தே
எவரெ னக்குநே ராகவே அழிவிலா திருந்தார்.

4818. “வாழ்காலம் இவ்வளவு என்று வரம்பு செய்ததையும், எம்பெருஞ்சக்தியே உங்களை வெல்லும் என்பதையும் நெற்றியில் கண்ணையுடைய சிவபெருமான் சொல்ல நான் இதற்கு முன்னம் கேட்டதில்லை. வஞ்சத்திலும் சூழ்ச்சியிலும் நீ வல்லை, வல்லை! என் தம்பியே, புதிதாக இன்று ஒன்றைச் சொன்னாய்!

4819. “சொல்வதற்குரிய செல்வத்துடன் நூற்றெட்டு யுகம் வரை வாழ்ந்து அரசாளுங்கள் என்று கூறியிருப்பினும், முன் காலத்தில் கங்கையைச் சடையில் அணிந்த சிவபெருமான் அளித்த பேற்றை எவரே விலக்கவல்லார்?

4820. “ஆதி முதல்வனான சிவபெருமான் எம்பெருஞ்சக்தியே அல்லாது உங்களைப் பிறர் வெல்லமாட்டார் என்று சொன்னாலும் சத்தியும் சிவமும் வேறான பொருளோ? வரம் தந்தவன் கொல்வான் என்பது தவறே! ஆனால் அவ்வாறு கூறுவது தொன்று தொட்டு வரும் வழக்கமே! உண்மையன்று.

4821. தாரகன் பழுது ஏற்படாது நம்மைப் போல வேள்வியைச் செய்து அழியாதிருக்கும் வரத்தைப் பெற்றானில்லை. அதனாலே மடிந்தான். வச்சிரவாகு என்ற என்மகனும் இன்னமும் அறிவு நிரம்பப் பெறாத சிறுவன். ஆதலால் மடிந்தான். இவையே நமக்கு நேர்ந்த குறை!

4822. “நான் ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும் மற்றவர்க்குப் பொது என்பதின்றி அரசாட்சி செய்து கொண்டிருக்கின்றேன். குலத்துடன் தேவரை எனக்குப் பணி செய்யுமாறு செய்தேன். யார் வந்து என்னை எதிர்த்தாலும் அழியேன். இங்கு எனக்கு ஒப்பானவர் எவரேனும் இருக்கின்றார்களோ?

4823. “தவத்தை முயன்று செய்து கொண்டிருக்கும் தேவர்களுள்ளும், அரக்கர்களுள்ளும், அசுரர்களுள்ளும், ஆயிரத்தெட்டு எனச் சொல்லப்படுகின்ற அண்டபுவனங்களையெல்லாம் ஒப்பில்லாத தனியானைச் சக்கரத்தால் ஆள்பவர் எவர் என்னைப் போல் இருக்கின்றார்?

482 □ கந்தபுராணம்

4824 மால யனமுத லாகிய முதுவர்கள் வரம்பில்
கால மாகயான் அமரரைச் சிறைசெயக் கண்டும்
சால வென்றனக் கஞ்சியே இருந்தனர் தனியோர்
பால னேகொலாம் அழிவிலா என்னுயிர் படுப்பான்.

4825 வேறு பாடுறா வச்சிரப் படிவமும் மிடலும்
ஈறி லாததோர் ஆயுளும் பெற்றிடும் என்னை
ஊறு தான்செயக் கூடுறா தொருவர்க்கும்
என்றான்
மாறு போர்செய்து பாலனோ எனையட வல்லான்.

4826 எண்ணி லாததோர் பாலகன் எனவெல்வன்
என்கை
விண்ணி லாதவன் தன்னையோர் கனியென
வெஃகிக்
கண்ணி லாதவன் காட்டிடக் கையிலா தவன்போய்
உண்ணி லாதபேர் ஆசையால் பற்றுமா நொக்கும்.

4827 என்று மற்றிவை சூரபன் மாவிசைத் திடலும்
துன்று பஹலைச் சீயமா முகமுடைத் துணைவன்
நன்று நன்றென வினவியே இன்னமும் நானிங்
கொன்று கூறுவன் முனியலை கேட்டியென்
றுரைப்பான்.

4828 வாலி தாமதிச் சடிவமும் பவளமால் வரையே
போலும் மேனியும் முக்கணும் நாற்பெரும் புயமும்
நீல மாமணிக் கண்டமுடி கொண்டுநின் றனனால்
மூல காரணம் இல்லதோர் பராபர முதல்வன்.

4824. "திருமால், நான்முகன் முதலான சான்றோர்
எனும் எல்லையில்லாத காலமாக நான் தேவர்களைச் சிவ
யில் அடைத்திருப்பதைப் பார்த்தும், மிகவும் எனக்கு அஞ்
சியே இருந்தனர். அங்ஙனம் இருக்க தனித்த ஒரு சிறுவனா
அழிவற்ற என் உயிரைப் பறிப்பவன்?

4825. "மாறுபாடு இல்லாத வச்சிர வுடலும்வன்மை
யும் இறுதியில்லாததான ஆயுளும் என்ற இவற்றைப் பிற்
றுள்ள என்னை எவராலும் ஊறு செய்ய முடியாது. அங்ஙன
மாக, இப்போது பகைத்துப் போர் செய்து சிறுவன் ஒரு
வனோ என்னைக் கொல்ல வல்லான்?

4826. "மதிக்கத் தகாதஒரு சிறுவன் என்னைக் கொல்
வான் என்று நீ சொல்வது எத்தகையது என்றால், வானில்
கதிரவனை ஒரு கனியாகும் என்று கருதி விரும்பிக் கண் இல்
லாதவன் காட்டிட, அதைக் கையில்லாதவன் சென்று மனத்
துள் நில்லாது எழுகின்ற அடங்காத ஆசையுடன் பிடிக்கச்
சென்றதைப் போன்றதாகும்."

4827. என இத்தகையவற்றைச் சூரபன்மன் சொன்
னான். சொல்லவும் நெருங்கிய பல தலைகளைக் கொண்ட
சிங்க முகத்தையுடைய சிங்கமுகாசுரன்: என்ற தம்பி' நன்று,
நன்று' என்று விளம்பி, 'அண்ணலே! இன்னமும் நான்
ஒன்று கூறுவேன், கேள்!' என்று உரைக்கலானான்.

4828. "வெண்மையான பிறையைச் சூடிய சடையும்,
பவள மலையைப் போன்ற மேனியும், மூன்று கண்களும்
நான்கு பெரிய கோள்களும், நில நிறமான அழகிய கரிய
கழுத்தும் கொண்டு தனக்கு மேல் மூலகாரணம் இல்லாத
ஒப்பற்ற மேலான முழு முதல்வன் நின்றான்.

484 □ கந்தபுராணம்

- 4829 தன்னை நேரிலாப் பரம்பொருள் தனிலருக்
கொண்ட
தென்ன காரணம் என்றியேல் ஐத்தொழில்
இயற்றி
முன்னை யாருயிர்ப் பாசங்கள் முழுவதும் அகற்றிப்
பின்னை வீடுபே றுருவான் நினைத்தபே ரருளே.
- 4830 அப்ப ரன்தனை உன்னியே அளவைதிர் காலம்
மெய்ப்பெ ருத்தவம் இயற்றினை அதுகண்டு
வெளிப்பட்டு
ஒப்பி லாவர முதலியே ஆங்குதற் கொழிவுரு
செப்பி வைத்தனன் தேர்ந்திலை போலுமத்
திறனே.
- 4831 பெறல ருத்திரு வுடையநீ அறத்தினைப் பேணி
முறைபு ரிந்திடா தாற்றலால் அம்ரரை முனிந்து
சிறையில் வைத்தனை அதுகண்டு நின்வலி சிந்தி
இறுதி செய்திட உன்னினன் யாவர்க்கும் ஈசன்.
- 4832 உரம ளித்தயாம் அழிப்பது முறையன்று வரத்தால்
பெருமை பெற்றுள குரனை அடுவது பிறர்க்கும்
அந்தெ னப்பரன் உன்னிய தன்னுரு வாக்கும்
ஒரும கற்கொடு முடித்துமென்று உன்னினான்
உளத்தில்.
- 4833 செந்நி றத்திரு மேனியும் திருமுக மாறும்
அன்ன தற்கிரு தொகையுடைத் தோள்களு மர்க
முனை வர்க்குமுன் னாகிய பராபர முதல்வன்
தன்னு தற்கணால் ஒருதனிக் குமரனைத் தந்தான்.

4829. “தனக்கு ஒப்பில்லாத அந்த முதற்பரம்பொருள் ஒப்பில்லாத உருவத்தைக் கொண்டு நின்றதன் காரணம் என்ன வென்றால் ஐந்தொழில்களையும் செய்து முன்னைய அனாதியாகவுள்ள அரிய உயிர்களுக்கு இருக்கும் பாசங்களை நீக்கிப் பின் வீடுபேற்றை அளிக்க எண்ணிய பொருளே ஆகும்.

4830. “அந்தப் பரம்பொருளான சிவபெருமானை நீ எண்ணியே அளவற்ற ஆண்டுக் காலம் உண்மையான பெரிய தவத்தைச் செய்தாய். நீ செய்த அந்த உண்மையான தவத்தைக் கண்டு உன்முன் வெளிப்பட்டுத் தோன்றி ஒப்பில்லாத வரங்களை உனக்கு அளித்து, பின்பு அவ்வரங்களின் முடிவையும் கூறி வைத்தான். அதனை நீ அறியவில்லை போலும்!

4831. “பெறுதற்கரிய வரங்களான செல்வங்கள் உடைய நீ அறத்தைக் கடைப்பிடித்து நெறிப்படி நடவாது உனக்குள்ள பேராற்றலால் தேவர்களைக் கோபித்துச் சிறையில் வைத்தாய். யாவர்க்கும் மேலான ஈசன் அத்தகைய உன் செயலைக் கண்டு நின் வலிமையை அழித்து உன்னைக் கொல்லத் திருவுளம் கொண்டுள்ளார்.

4832. “வரத்தைச் சூரபன்மனுக்குக் கொடுத்த நாமே அழிப்பது முறையாகாது. வரத்தால் பெருமை பெற்றுள்ள அந்தச் சூரபன்மனை மற்றவர் அழிப்பதும் முடியாது என இவ்வாறு எண்ணியே, தம் வடிவமாக உள்ள ஒரு மகனைக் கொண்டு உன்னை அழிப்போம் என்று அப்பெருமான் எண்ணியருளியுள்ளார்.

4833. “செந்நிறத் திருமேனியும், அழகிய முகங்கள் ஆறும், அதற்கு இருமடங்கு தொகையான பன்னிரண்டு தோள்களுமாகக் கொண்ட திருமேனியுடன் முன்னவர்க்கெல்லாம் முன்னவனான மேலான முழு முதற் பரம்பொருளான சிவபெருமான் தன் நெற்றிக் கண்ணினின்று ஒப்பில்லாத ஒரு மைந்தனைத் தந்தருளினார்.

486 □ கந்தபுராணம்

- 4834 மாணு டத்தரில் விலங்கினில் புட்களில் மற்றும்
ஊன முற்றுமல் யாக்கையில் பிறந்துளார் ஒப்ப
நீதி னைக்கலை பரஞ்சுடர் நெற்றியந் தலத்தே
தானு தித்தனன் மறைகளும் கடந்ததோர்
தலைவன்.
- 4835 சீல மில்லவர்க் குணரவொண் ணாதசிற் பரனைப்
பால னென்தனை அவனிடத் தில்பல பொருளும்
மேவை நாள்வந்து தோன்றிய சிறியதோர் வித்தின்
ஆலம் யாவையும் ஒடுங்கியே அபதரித் ததுபோல்.
- 4836 அருவு மாகுவன் உருவமு மாகுவன் அருவும்
உருவு மில்லதோர் தன்மையும் ஆகுவன் ஊழின்
கருமம் ஆகுவன் நிமித்தமு மாகுவன் கண்டாய்
பரமன் ஆடலை யாவரே பகர்ந்திடற் பாலார்.
- 4837 வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடத் துச்சியில் விரித்த
போதக் காட்சிக்குங் காணலன் புதியரில் புதியன்
மூதக் கார்க்குமு தக்கவன் முடிவிற்கு முடிவாய்
ஆதிக் காதியாய் உயிர்க்குயி ராய்நின்ற அமலன்.
- 4838 ஞானந் தானுரு வாகிய நாயகன் இயல்பு
யானும் நீயுமாய் இசைத்துமென் றாலஃ தெளிதோ
மோனம் தீர்கலா முனிவருந் தேற்றிலர் முழுதுந்
தானுங் காண்கிலன் இன்னமுந் தன்பெருந்
தலைமை.
- 4839 தத்த மாற்றங்கள் நிறுவிய சமயிகள் பலரும்
கத்து புன்சொலை வினவினர் அவன்செயல் காணார்
கத்த வாகுள் முதலிய தந்திரக் தொகுதி
உய்த்து ணர்ந்திடு நீரரே ஒருசிறி துணர்வார்

4834. “அம்மைந்தனை, மனிதரிலும் விலங்குகளிலும் பறவைகளிலும் மற்றும் கிழிந்த உடல்களிலும் பிறந்தவர்களைப் போல அந்த ஆறுமுகனை எண்ண வேண்டாம். வேதங்களைக் கடந்த ஒப்பற்ற அத் தலைவனே சிவபெருமானின் நெற்றியான அழகிய இடத்தினின்று தோன்றியுள்ளான்.

4835. “சீலமில்லாதவரால் உணரமுடியாத சிற்பரனான அப்பெருமானைச் ‘சீறுவன்’ என்று சொன்னாய். சிறிய ஒரு விதையில் ஆலயரம் முழுவதும் அடங்கியிருந்து பின் தோன்றுவது போல அப்பெருமானிடத்திருந்தே முன்னாளில் பல பொருள்களும் வந்து தோன்றின.

4836. “அப்பெருமான் அருவமாகவும் விளங்குவார். அருவமும் உருவமும் இல்லாத ஓர் தன்மையாகவும் விளங்குவார். ஊழின் காரியமாகவும் விளங்குவார். அதன் காரணமாகவும் விளங்குவார். அப்பெருமானின் திருவிளையாடலை எவரே சொல்ல வல்லார்?

4837. “அவர் வேதங்களின் ஞானத்திற்கும் உபநிடதங்களின் உச்சியில் விரித்துப் பேசப்பட்ட ஞானத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவர். புதியவர்க்குப் புதியவர். பழையவர்க்குப் பழையவான்வர். ஆதிக்கும் ஆதியாய் விளங்குபவர். உயிருக்கு உயிராய் நின்றுள்ள குற்றமற்றவர்.

4838. “ஞானமே ஓர் உருவான அந்தத் தலைவனின் இயல்பை நானும் நீயும் சொல்வோம் என்றால் அது சொல்ல அவ்வளவு எளியதோ? மௌனத்தினின்று நீங்காத முனிவரும் முழுதும் அதனைத் தெளிந்தாரில்லை. தம் பெருந்தலைமையை அவரும் இன்னமும் அறியார்.

4839. தம் தம் கருத்துக்களைச் சான்றுடன் நிறுவிய சமயத்தார் பலரும் நித்தியமானவை என்று கழறிய இழிந்த சொற்களைக் கேட்டவர்கள் இந்த இறைவரின் செயல்களைக் காணமாட்டார்கள். தூய்மையான வாதுளம் முதலிய ஆகம கூட்டங்களை உணர்ந்த தன்மையுடையவரே சிறிது உணர்வர்.

௨88 □ கந்தபுராணம்

- 4840 கருவி மெய்ப்புலன் காட்டுவான் காண்பவன்
காட்சிப்
பொருளே னப்படு நான்மையும் ஐவகைப்
பொறியும்
இருதி றத்தியல் வினைகளும் காலமும் இடனும்
மரபின் முற்றுறு பயனுமாய் நின்றவன் வள்ளல்.
- 4841 ஞால முள்ளதோர் பரம்பொருள் நாமெனப்
புகலும்
மாலும் வேதனும் மாயையாம் வரம்பினுட்
பட்டார்
மூல மாகிய தத்துவ முழுவதும் கடந்து
மேலு யர்ந்திடு தனிமுத லவனஅன்றி வேறார்.
- 4842 தூய பார்முத லாகவே குடிலையின் துணையும்
மேய அண்டமும் உயிர்களும் வியன்பொருள் பலவு
மாயும் நின்றனன் அல்லனு மாயினன் அவன்றன்
மாயை யாவரே கடந்தனர் மறைகளும் மயங்கும்.
- 4843 இன்ன தன்மைசேர் முதல்வனைச் சிறுவனென்
றிகழ்ந்து
பன்னு கின்றனை அவுணர்தம் கிளையெலாம்
படுத்து
நின்னை யுந்தடிந் திடுவனோர் இமைப்பினின்
இரப்புந்
தன்ன ருட்டிறங் காட்டுவான் வந்தனன் சமர்மேல்.
- 4844 அற்றம் இல்வகை ஆயிரத் தெட்டெனும் அண்டம்
பெற்ற னம்மென வியந்தனை தத்துவ பேதம்
முற்று ணர்ந்திலை தரணியோ அளப்பில வுளகாண்
மற்றை அண்டங்கள் கேட்டியேல் மருளுதி
மன்னோ.

4840. “கருவாயான புலன்களும் காட்டுபவனும் காண் பவனும் காட்சிப்பொருளும் எனச் சொல்லப்படுகின்ற நால் வகைப் பொருள்களும் ஐம்பொறிகளும் ஐவகையாக விளங் கும் வினைகளும் இடமும் முறைப்படியே முற்றுகின்ற பயனு மாக இறைவர் விளங்குகின்றார்.

4841. “உலகத்தில் உள்ள பிரமம் நாமே என்று சொல்கின்ற திருமாலும் நான்முகனும் மாயைக்கு உட்பட் டவரே! உலகத் தோற்றத்துக்கு முதலாக உள்ள எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டு எவற்றுக்கும் மேலாக உயர்ந்து நிற்கின்ற ஒப்பில்லாத பிரமம் என்ற பொருள் சிவபெருமானே அல்லாமல் வேறு எவர்?

4842. “தூய பிருதுவி தத்துவம் முதல் குடிவை வரை பொருந்தியுள்ள பல அண்டங்களும், அவற்றில் உள்ள பல உயிர்களும், அந்தவுயிர்களுக்குரிய போகப் பொருள்களான பலவுமாக அப்பெருமான் விளங்குகின்றார். அவை அல்லவு மாக அவர் உள்ளார். அவருடைய மாயையை எவரே கடந் தவர்? வேதங்களும் மயங்கும்.

4843. “இத்தகைய இயல்புடைய முதல்வனைச் ‘சிறுவன்’ என்று நீ இகழ்ந்து பேசுகின்றாய். அவுணரின் கூட் டத்தை யெல்லாம் கொண்டு உன்னையும் அவர் ஒரு கணப் போதில் அழிப்பார். ஆயினும் தமது பேரருள் திறத்தைக் காட்டும் பொருட்டாகப் போர் செய்ய எழுந்தருளி வந்துள் ளார்.

4844. “முடிவில்லாத ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்களைப் பெற்று விட்டோம் என்று உன்னை நீயே வியந்து கொண் டாய். நீ தத்துவ பேதங்களை உணரவில்லை. பிருதுவி உலகங்களோ அளவற்றவை. மற்ற அண்டங்களைப் பற்றி நீ கேள்வியுற்றால் மயங்குவாய்.

190 □ கந்தபுராணம்

4845 குடிவை ஈறதா வாரியே முதலதாக் குழுமி
யுடைய அண்டங்கள் அலகில என்பரொன்
 ஹோன்றின்
அடைத லுற்றிடு புவனத்தின் பெருமையார்
 அறிந்தார்
முடிவு நாததோர் பொருளினை முடிவுக்
 நவற்சோ.

4845 அன்ன வாகிய அண்டங்கள் அனந்தகோ டியையும்
தன்ன தாணையால் ஓரிமைப் பொழுதினில்
தரவும்
பின்னர் மாற்றவும் வல்லதோர் ஆதியம்
பிரான்காண்
உன்னொ டேபொரும் ஆடலாற் செந்திவந்
துற்றான்.

4847 வச்சி ரத்தணி யாக்கைபெற் றனமென மதித்தாய்
இச்சி ரத்தையை விடுமதி இருவினைக் கீடா
அச்செ டுத்திடும் உயிர்கள்மாய்ந் திடுமென அறிஞர்
நிச்ச யித்தனர் முடிவுறா திருத்திகொல் நீய.

4848 பெருமை பெற்றிடு வானத்தின் நிலத்திடைப்
பிறந்தோர்
இருமை பெற்றிடு காயமும் இறந்திடும் திண்ணம்
பருமி தத்துநின் வச்சிர யாக்கையும் பாரின்
உரிமை பெற்றுள தாதலான் அழிவின்றி யுறுமோ.

4849 அழிவில் மெய்வரம் பெற்றனம் என்றனை அதற்கு
மொழித ரும்பொருள் கேண்மதி முச்சகந் தன்னுட்
செழிய மன்னுயிர் போற்சில வைகலிற் கெடாது
கழிபெ ரும்பகல் இருந்திடும் பான்மையே கண்டாய்.

4845. “சுத்தமாயையே கடைசியாக, அப்பு (நீர்)தத் துவமே முதலாக நிற்கும் அண்டங்கள் கணக்கற்றவை என்று புகல்வர். ஒவ்வொரு தத்துவத்திலும் பொருந்தியுள்ள புவனங்களின் பெருமைகளை உணர்ந்தவர் யாவர்? முடிவற்ற ஒரு பொருளுக்கு முடிவு கூறுவதற்காகுமோ?

4846. “அத்தகைய இயல்புடைய அளவற்ற அண்டங்களையும் தம்ஆணையால் ஒரிமைப் பொழுதில் படைக்கவும் பின்னர் அவற்றை அழிக்கவும் எல்ல ஒப்பில்லாத ஆதிமுதற்பொருள் அவரே ஆவார். உன்னுடன் விளையாட்டாகப் போர் செய்ய விரும்பி அம்பெருமான் வந்துள்ளார்.

4847. “நீ ஒப்பற்ற வச்சிரவுடலைப் பெற்று விட்டோம்’ என்று எண்ணி விட்டாய். இதனை அறவே விட்டுவிடு. நல்வினை தீவினைகள் என்னும் இவற்றுக்கு ஏற்ப உடல் எடுத்துள்ள உயிர்கள் எல்லாம் இறந்துவிடும் என்று அறிஞர் முடிவு கூறியுள்ளார். அங்ஙனம் இருக்க, நீ மட்டும் அழியாது இருப்பாயோ?

4848. “பெருமையுடைய வானத்திலும் மண்ணிலும் பிறந்தவர்களது இரண்டு பகுதியையுடைய உடலும் இறந்திடும். இது உறுதி. பெருமிதம் உடைய நினைவு வச்சிர உடலும் இந்தப் பிறவி அண்டத்தின் தொடர்புடையது. ஆதலால் அது அழிவில்லாது நிலையாக இருந்திடுமோ?

4849. “அழிவில்லாத உண்மையான உடலமைப்புடையவனாக இருக்க வரம் பெற்று விட்டோம் என்று கூறினாய். அழிவற்ற உடல் என்பதற்குச் சொல்லப்படும் பொருளைக் கேட்பாயாக. மூன்று உலகங்களிலும் உள்ள உயிர்களைப் போல் சில நாள்களில் அழியாது மிகப் பெரு நாட்கள் வாழும் இயல்பே அது! அறிவாயாக.

492 □ சுந்தரபுராணம்

- 4850 அச்ச தன்அயன் அமரரா கியபெய ரவர்க்கு
 நிச்ச யம்படு முகமனே யானபோல் நினைது
 வச்சி ரத்தனி யாக்கையும் அழிவிலா வரமும்
 முச்ச கம்தொழப் பல்லுகம் இருத்தலாய் முடியும்.
- 4851 வான்செய் தேவரை நீயலைக் கின்றதை மதியா
 ணன்செய் கின்றபல் லுயிருக்கும் உயிரதாம் ஒருவன்
 தான்செய் கின்றதொல் வரத்தினைத் தான்தவிர்த்
 திடுமேல்
 ஏன்செய் தாயென வினவியே நிறுவுவார் எவரே.
- 4852 கெடுத லில்லதோர் வளனொடு நீயுநின் கிளையும்
 படுத வின்றியே வாழ்த்தியென்று இன்னன
 பகர்ந்தேன்
 இடுதல் கொண்டிடு சிறையிடைத் தேவரை
 இன்னே
 விடுதல் செய்குதி யென்றான் அறிஞரின் மிக்கான்.
- 4853 இன்ன பான்மையான் மடங்கலம் பெருமுகத்
 திளவல்
 சொன்ன வாசகம் வினவியே மணிமுடி துளக்கிக்
 கன்ன முடுசெங் கனல்செறித் தாலெனக் கனன்று
 முன்னை யாகியோன் பின்னரும் சிற்சில
 மொழிவான்.
- 4854 காற்றில் தள்ளுண்டு நெருப்பினிற் சூடுண்டு சுங்கை
 ஆற்றில் தாக்குண்டு சரவணம் புக்கலை யுண்டு
 வேற்றுப் பேர்முலை உண்டழு தேவினை யாடும்
 தேற்றைப் பாலனை யோபரம் பொருளென
 நினைந்தாய்.

4850. “அச்சுதன்(அழியாதவன்) அயன்(பிறவாதவன்) அமரர் (இறவாதவர்) என முறையே திருமால். நான் முகன், தேவர் முதலானவர்களை உபசாரமாகக் கூறுவர். அதுபோல நின் வச்சிரயாக்கையும் அழிவற்ற வரங்களும் பலயுக காலம் மூன்று உலகங்களும் தொழ அழியாது இருத் தலாகவே முடியும்.

4851. “சுவர்க்கத்துத் தேவரை நீ துன்புறுத்துவதை எண்ணி உடம்புடன் கூடியுள்ள பலவுயிர்களுக்கும் உயிராக உள்ள ஒருவர், தாம் அளித்த பழைய வரத்தைத் தாமே மாற்றிவிடுவாரானால் ‘நீ ஏன் இவ்வாறு செய்தாய்?’ என்று வினவிப் பழைய படியே அதை இருக்கச் செய்பவர் யார்?

4852. “கேடற்ற செல்வங்களுடன் நீயும் உன் சுற்றத் தவரும் அழிவின்றி வாழ வேண்டும் என்று எண்ணியே இத்தகையவற்றை யெல்லாம் சொன்னேன். தேவரை அடைத்து வைத்திருக்கும் சிறையினின்று இப்போது அவர் களை விடுவிப்பாயாக” என்று அறிஞரில் அறிஞனான சிங்க முகாசுரன் தன் தமையன் சூரபன்மனைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

4853. இத்தகைய தன்மையுடன் சிங்கம் போன்ற முகமுடைய தம்பியான சிங்கமுகன் அன்புடன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு, முடியணிந்த தலையை அசைத்து, காதில் சிவந்த கனலைச் செருகியதைப் போன்று சினந்து முத்தவனான சூரபன்மன் பின் சில சில சொற் களைச் சொல்லலானான்.

4854. “காற்றாலே தள்ளப்பட்டும், தீயால் சூடுபட் டும், கங்கை யாற்றால் தாக்குண்டும், சரவணப் பொய்கை அலையில் மோதுண்டும், தாயல்லாத வேற்றுத் தாயரின் முலைப்பாலை உண்டும் அழுது விளையாடும் நேற்றுப் பிறந்த சிறுவனையா முழு முதற் பரம் பொருள் என்று நினைந்தாய்?

494 □ கந்தபுராணம்

- 4855 பிரம மாகிய ஒருபொருள் உயிரெனப் பேர்பெற்று
உருவ மெண்ணில கொண்டுதன் மாயையால்
உலப்பில்
கரும பேதங்கள் ஆற்றிடும் பல்புனற் கடத்துள்
இரவி தன்னுருத் தனித்தனி காட்டிய இயல்பின்.
- 4856 கடந்த கர்ந்துழி அவற்றிடை வெளிகக னத்தோ
டடைந்த வாறுபோல் யாக்கையின் பேதகம்
அனைத்தும்
முடிந்த காலையில் தொன்மைபோல் அபேதமாம்
மொழிக்கும்
தொடர்ந்த சிந்தைக்கும் நாடொணா தமர்பெருஞ்
சோதி.
- 4857 பிரம மேயிவர் அல்லவர் இவரெனப் பேதித்து
திருமை யாகவே கொள்ளலை யாக்கையே வேறு
பரம மாகிய உயிரெலாம் ஒன்றுபல் பணியும்
பொருள் தாகியே ஒருமையாய் முடிந்தவா போல.
- 4858 விறலும் வன்மையும் இல்லவர் தாழ்வர்மே தக்க
நெறியர் ஒங்குவர் ஈதுல கத்திடை நிகழ்ச்சி
இறுதி யில்லதோர் பெரியன்யான் அறுமுகன்
என்போன்
சிறியன் ஆதலின் அவனையான் வெல்குவன்
திண்ணம்.
- 4859 தொகைமை சான்றநம் குரவர்பல் லோருயிர்
தொலைத்த
பகைஞ் சாதலின் அமரரைச் சிறையிடைப்
படுத்தேன்
மிகைசெய் தார்களை நாடியே வேந்தொறுத்
திடுதல்
தகைமை யேயென மனுமுறை நூல்களுஞ்
சாற்றும்.

4855. “நீருடன் கூடிய பல பாத்திரங்களுள் கதிரவன் தன் வடிவத்தை வெவ்வேறாகக் காட்டுவதைப் போல, பிரமம் என்று கூறப்படுகின்ற ஒப்பில்லாத பொருளானது உயிர் என்று பெயர் பெற்றுப் பல வடிவங்களைத் தாங்கி மாயையால் கெடாத பல கரும பேதங்களை ஆற்றும்.

4856. “குடமானது உடைந்தவுடன் அந்தக் குடத்தில் இருந்த ஒளியானது வானத்துடன் கலந்து நிற்கும் தன்மை போல, உடலின் பேதங்கள் எல்லாம் முடிந்த காலத்திலே சொல்லாலும் மனத்தாலும் தொடர முடியாத பெருஞ்சோதியானது அபேதமாகும்.

4857. “இவர் பிரமம். இவர் பிரமம் அல்லர்’ என்று வேறுபடுத்தி இரண்டாகக் கொள்ளாதே! உடல்தான் வேறாக உள்ளது. பலவகையான அணிகளும் பொன் என்ற ஒன்றாய் முடிந்தாற் போல, பிரமமாகிய உயிர் எல்லாம் ஒன்றே.

4858. “வெற்றியும் வல்லமையும் இல்லாதவர் தாழ்வர். அவற்றையுடையவர் உயர்வர். இது உலகத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சியாகும். ஆதலால் நான் அழிவு இல்லாத பெரியவன் ஆவேன். ஆறுமுகன் என்பவன் சிறுவன். ஆதலால் அவனை நான் வெல்வேன். இது திண்ணம்.

4859. “தொகுதியான நம் குலத்து முந்தைய பெரியோர் பலரின் உயிர்களை அழித்த பகைவர் ஆதலால் தேவரைச் சிறையிலே அடைத்தேன். தீமை செய்தவரைத் தேடிச் கண்டு ஓர் அரசன் தண்டித்தல் நெறியானதே ஆகும் என மனுநீதி சாத்திரங்களும் சொல்லும்.

496 □ கந்தபுராணம்

4860 மாக ராயுனோர் காப்பினை விடுகிலன் மற்றைப்
பாக சாதனை தன்னையும் அருஞ்சிறைப் படுப்பன்
ஏக நாயகன் எய்தினும் எதிர்ந்துபோர் புரிவன்
ஆகை யால்துனி இச்சிறு மொழிகளை அயர்த்தி.

4861 உரைப்ப தென்னினி ஒருவயிற்று என்னுடன்
உதித்துப்
பெருக்க முற்றனை நங்குலப் பசைஞரைப் பெரிது
நெருக்கல் இன்றியே அவர்கள்பாற் பட்டனை நியே
இருக்க மற்றொரு தெவ்வரும் வேண்டுமோ
எனக்கே.

4862 பத்துக் கொண்டநூ றுடையதோர் சென்னியும்
பலவாம்
கொத்துக் கொண்டமர் தோள்களுங் கரங்களின்
குழுவும்
எத்துக் காற்றினை வன்மையும் வீரமும் இழந்தாய்
பித்துக் கொண்டவர் தம்மினும் பேதைமை
பிடித்தாய்.

வேறு

4863 தானவர் வழிமுறை தன்னை விட்டனை
வானவர் போன்றனை வன்மை சிந்தினை
மேனிகழ் திட்பமும் விறலும் மாண்டனை
மோனமொ டருந்தவ முயலப் போதிநீ.

4864 மறந்தனை இழந்தனை மான நீங்கினை
சிறந்திடும் அவுணர்தம் சீர்த்தி மாற்றிடப்
பிறந்தனை ஈண்டொரு பயனும் பெற்றிலை
இறந்தனை போலுநீ இருந்து ளாய்கொலோ.

4860. “தேவராக உள்ளவரின் சிறைக் காவலை விடேன். அவர்களே அல்லாது அத்தேவர்களின் தலைவனான இந்திரனையும் தேடிக் கண்டு இனிச் சிறைப்புள் அடைப்பேன். ஏக நாயகனான சிவபெருமானே வந்து போரிட்டாலும், அவருடன் எதிர்த்துப் போர் செய்வேன். ஆதலால் இத்தகைய சிறு சொற்களைச் சொல்லாமல் தவிர்ப்பாயாக!

4861. “இனிச் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கின்றது? ஒரு தாய் வயிற்றில் என்னுடன் பிறந்து சிறப்படைந்தாய். இத்தகைய நீ பகைவரை மிகவும் வருத்தும் செயலைச் செய்யாமல் அந்தப் பகைவரின் வசமாகவே விளங்குகின்றாய். இவ்வாறு நீ இருந்தாய் என்றால் எனக்கு வேறொரு பகையும் வேண்டுமோ?

4862. “ஆயிரம் என்ற எண்ணுடைய சிங்கத் தலைகளையும் பல வாய்க் கொத்தாக உள்ள தோள்களையும் (இரண்டாயிரம் தோள்களையும்) கைகளின் கூட்டத்தையும் நீ எதற்காகச் சுமக்கின்றாய்? நீ வன்மையையும் வீரத்தையும் இழந்து விட்டாய். பித்தம் கொண்டவரை விட நீ அறியாமை உடையவனாக உள்ளாய்.

4863. “அசுரரின் குல ஒழுக்கத்தைக் கை விட்டாய். இப்போது தேவர் போல ஆகிவிட்டாய். வலிமையை இழந்து விட்டாய். மேலே நடக்க வேண்டிய ஆண்மையையும் வெற்றியையும் நீக்கியவன் ஆனாய். இனி மௌனமாக அரிய தவம் செய்யப் போவாயாக!

4864. “நீ வீரத்தை இழந்து விட்டாய். மான உணர்வு நீங்கினாய், சிறந்த அவுணரின் சிறப்புகளை யெல்லாம் கெடுப்பதற்காகவே பிறந்தாய். இங்கிருத்து ஒரு பயனையும் பெறவில்லை. பெறாத நீ இறந்தாய் போலும்! உயிருடன் இருப்பாருடன் நீர்ந்தவனா?

498 □ கந்தபுராணம்

- 4865 மந்திரி யாதியான் மற்றி தற்குநீ
சிந்தையில் வெருக்கொளின் திசைமு கத்தர்போல்
ஐந்தியல் அங்கமொன்று அங்கை பற்றுதி
வெந்திற லேயெனப் படையும் வீசியே
- 4866 கிளைத்திடு கள்ளியின் கிளைக ளாமென
வளர்த்தனை பலதலை வரம்பில் கைத்தலம்
நெளித்தனை சுமந்தனை நெடிது காலமா
இளைத்தனை வலியிலாய் யாது செய்திநீ.
- 4867 பண்டுணர் வில்லதோர் பருவம் ஆதலின்
சண்டனை வருணனைத் தளையின் இட்டனை
அண்டரை அலைத்தனை அறிவு கூடலின்
பெண்டிரின் நடுங்கினை பேடி போலுநீ.
- 4868 பன்னெடுந் தலையுடைப் பால னாகுமுன்
வண்மையும் ஆடலும் வந்து பார்த்திட
இன்னமும் வந்திலள் வருந்தி ஈன்றதாய்
அன்னைதன் குறைகொலோ அருவம் ஆனதே.
- 4869 பகையென ஒன்றுறிற் பதைபதைத் தெழீஇச்
சிகையுடை வாலுளைச் சீயம் சீறியே
தகுவிறல் கொள்ளுமால் அவற்றின் தன்மையாய்
மிகுதலை பெற்றதும் வீண்கொல் எம்பிநீ.
- 4870 பூதரைத் தலைவரைப் புராரி மைந்தனை
ஏதிலர் யாரையும் யான்வென்று ஏகுவன்
நீதளர் வெய்திடல் நினது மாநகர்
போதுதி என்றனன் புலனில் புந்தியான்.

4865. “மந்திராலோசனையான இதற்கு நீ அஞ்சினாய் என்றால் உன் கையில் உள்ள படைக்கலங்களை எறிந்து விட்டு நான்முகனைப் போலப் பஞ்சாங்கத்தைக் கையிலே எடுத்துக் கொண்டு செல்வாயாக!

4866. “கிளைக்கப்பட்ட கள்ளியின் கிளைகளைப் பாலப் பல தலைகளை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளாய். கைகள் பலவற்றையும் நெளித்துக் கொண்டு நீண்ட காலமாகச் சுமந்து களைத்துவிட்டாய். வலியில்லாதவனே, நீ என்ன செய்கின்றாய்?

4867. “நீ முன் காலத்தில் அறிவு வாராத பருவமாக இருந்ததால் எமனையும் வருணனையும் சிறையில் இட்டாய். தேவர்களை வருத்தினாய். இப்போது உனக்கு அறிவு வரப் பெற்றிருக்கின்ற காரணத்தால் பெண்களைப் போல உள்ளம் நடுங்குகின்றாய்! நீ என்ன பேடியோ?

4868. “பல பெரிய தலைகளையுடைய மகனான உன் வல்லமையையும் வெற்றியையும் வந்து பார்த்திட இன்னமும் வந்தாள் இல்லை. உன்னை வருந்திப் பெற்றவளான தாயின் குறைதானோ அவள் காணமல் போனது?

4869. “பிடரி மயிரான வெண்மையான உளையை யுடைய சிங்கமானது பகை என ஒன்று எதிர் வந்தால், சினந்து எழுந்து அதனைக் கொல்லத் தக்க ஆற்றலைப் பெறும். அந்தச் சிங்கத்தின் தன்மைப் போலப்பல சிங்கத் தலைகளை நீ பெற்றிருந்தும் என் தம்பியே, அவை வீண்தானோ?

4870. “பூதகணத்தவரையும் அவருடைய தலை வர்களையும் சிவபெருமானின் மகனையும் மற்றவர் எவரையும் வெல்லப் போருக்குச் செல்வேன் நீ தளர்ச்சியடையாதே! உன் பெரு ஊருக்குச் செல்வாயாக!” என்று அறிவற்ற புத்தியையுடைய சூரபன்மன் சொன்னான்.

- 4871 என்றிவை .அவுணர்கோன் இசைத்த காலையின்
நன்றிவன் உணர்வென நகைத்துக் கண்டொறும்
துன்றிய பேரழல் சொரிய வெஞ்சினத்து
ஒன்றிய தன்னுளத் தினைய உன்னுவான்.
- 4872 உறுதியை உரைத்தனன் உணர்வி லாதவன்
வறிதெனை இகழ்ந்தனன் வருவ தோர்கிலன்
இறுமவகை நாடினன் யாதொர் புந்தியை
அறிவிலர்க் குரைப்பவர் அவரின் பேதையோர்.
- 4873 உய்த்தனர் தேன்மழை உதவிப் போற்றினும்
கைத்திடல் தவிருமோ காஞ்சி ரங்கனி
அத்தக வல்லவோ அறிவி லாதவன்
சித்தம துணர்வகை தெருட்டு கின்றதே.
- 4874 தொலைக்கருந் திருவுடைச் சூரன் புந்தியைக்
கலக்கினும் உய்வகை கருது கின்றிலன்
அலக்கணுந் றிருந்துநாம் இரங்கி ஆவதென்
விலக்கரும் விதியையாம் வெல்ல வல்லமோ.
- 4875 ஆவது விதியெனின் அனைத்தும் ஆயிடும்
போவது விதியெனின் எவையும் போகுமால்
தேவருக் காயினுந் தீர்க்கத் தக்கதோ
ஏவரும் அறியொணா ஈசற் கல்லதே.

4871. என்று இத்தகையவற்றை அவுணரின் மன்னன் குரபன்மன் சொன்ன போதில், சிங்கமுகன், 'இவன் அறிவு நன்றாயுள்ளது' என்று எண்ணி நகைத்துக் கண்களில் எல்லாம் பொருந்திய தீப் பொறியானது வெளிப்பட, கொடிய சினம் பொருந்திய தன் உள்ளத்தில் பின்வரும் இவற்றை எண்ணலானான்.

4872. "நான் இவனுக்கு உறுதி தருவனவற்றை எடுத்துச் சொன்னேன். நல்லறிவு இல்லாத இவன் என்னை இகழ்ந்து பேசி விட்டான். வர இருக்கும் தீமையை இவன் உணர்ந்து கொள்ள வில்லை. தான் அழியும் வகையைத் தேடிக் கொண்டான். அறிவில்லாதவர்க்கு எத்தகைய அறிவுரையையும் உரைப்பவர் அறிவற்றவரை விட அறியா மையுடையவர் ஆவார்.

4873. "தேனை மழை போல் மிகுதியாக வார்த்து வளர்த்தாலும் காஞ்சிரங்காயின் கைப்பு ஒழியுமோ? அத்தகையது அன்றோ அறிவில்லாதவனின் உள்ளம் உணர்வு கொள்ளும் வகையிலே அறிவுரை சொல்லித் தெளிவு கொள்ளச் செய்வது?

4874. "அழிப்பதற்கரிய செல்வத்தையுடைய குரபன் மனின் அறிவைக் கலக்கினாலும் இவன் தான் உயிர் பிழைத்து வாழும் வகையை எண்ணவில்லை. எனவே இவனுக்காகத் துன்பப்பட்டிருந்து நாம் இரங்குவதால் ஆவது என்ன? விலக்குவதற்கரிய விதியை யாம் வெல்லும் வல்லமையுடையோமோ?

4875. "நல்லன ஆவதற்குரிய விதியானால் (ஆகும்) எல்லாம் நல்லனவாக ஆகும். எல்லாம் நீங்கிப் போகின்ற விதியாக (தீயும்) இருந்தால் எல்லாம் நீங்கிப் போகும். எவரும் அறிய ஒண்ணா இறைவருக்கே அல்லாது தேவருக்கே என்றாலும் விதியானது விலக்கத் தக்கதோ!

502 □ கந்தபுராணம்

- 4876 நீண்டசெஞ் சடைமுடி நிமலன் ஈந்தநாள்
மாண்டது மாய்ந்திடு மெல்லை வந்ததால்
ஈண்டுளார் யாவரும் இறையுந் தஞ்சுமால்
பூண்டிடும் அமரர்கோன் தவழும் பொய்க்குமோ.
- 4877 இறப்பது சரதமேல் இறைவன் என்னுரை
வெறுத்தனன் இகழுமேல் வேண்டி இன்னும்யான்
மறுத்தெதிர் மொழியலன் மன்ன என்பிழை
பொறுத்தியென்று இன்னுரை புகல்வ தல்லதே.
- 4878 மன்னவர் மன்னன் வள்ளல் வேலினால்
இன்னினி இறந்திடும் இதுவும் நோக்கியே
பின்னுமிங் கிருந்திடல் பிழைய தாகுமால்
முன்னுற முடிவதே முறைய தாமெனா.
- 4879 சிந்தனை செய்திடு சிங்க மாமுகன்
தந்தையை நிகர்வரு தம்முன் தாள்தொழா
வந்தனை செய்தனன் மன்ன சீறிடேல்
புந்தியி லேன்பிழை பொறுத்தல் வேண்டுமால்.
- 4880 சிறிபவர் ஒருபிழை செய்யின் மேலவர்
பொறையொடு பின்னரும் போற்றல் அல்லதை
இறையதும் வெகுள்வரோ யானும் செய்பிழை
அறிவன்றீ அன்றியே ஆர தாற்றுவார்.
- 4881 பொறுத்தனை கோடியென் புன்மை யுள்ளமேல்
செறுத்தெனை இகழ்ந்திடல் செருவிற் சென்றியான்
மறுத்தெதிர் மலைந்திடு மாற்ற லார்தமை
ஒறுத்திடு கின்றனன் அதனை ஓர்திரீ.

4876. “நீண்ட சிவந்த சடையையுடைய நின்மலரான சிவபெருமான் தந்த வாழ்நாள் கழிந்து விட்டது. மடியும் காலம் நெருங்கி விட்டது. இங்குள்ள எல்லாரும், இந்தச் சூரபன்மனான மன்னனும் இறப்பான். இந்திரன் செய்த தவமும் பொய்த்து விடுமா?

4877. “இம் மன்னன் இறப்பது நிச்சயம். அதனால் தான் என் சொல்லைக் கேளாது இகழ்கின்றான். அதனால், ‘மன்னவனே, நீ என் குற்றத்தைப் பொறுப்பாயாக!’ என்று இனிய சொல்லைச் சொல்வதல்லாது, இன்னும் இவனை வேண்டி நான் வேறு சொற்களை (அவர் சொல்லை எதிர்த்துப்) பேசமாட்டேன்.

4878. “மன்னர்க்கெல்லாம் மன்னனான சூரபன்மன் ஆறுமுகனின்வேலால்இறப்பான். இதையும்பார்த்துக்கொண்டு இங்கு இருப்பது குற்றமாகும். இவன் இறப்பதற்கு முன்னம் இறந்து விடுவதே முறையானதாகும்”.

4879. என்று இவ்வாறு எண்ணிய சிங்கமுகன், தன் தந்தை போன்ற சூரபன்மனின் அடிகளை வணங்கித் துதித்து, “மன்னவனே, சினம் கொள்ளாதே! அறிவற்றவனான என் பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

4880. “சிறியர் ஒரு தவற்றைச் செய்தால் பெரியோர் பொறுமையுடன் அதைப் பொறுத்துக் கொள்வதே அல்லாது இம்மியளவேனும் சினம் கொள்வாரோ? ஆதலால் சிறியவனான யான் செய்த பிழையை, அறிஞனான நீயே அல்லாது யார் அதைப் பொறுத்துக் கொள்வார்?

4881. “என் கீழ்மையைப் பொறுத்துக் கொள்வாயாக! உள்ளத்தில் சினம்கொண்டு என்னை இகழ வேண்டாம். நான் போருக்குச் சென்று பகைவரை எதிர்த்துப் போர் செய்வேன். பகைவரை அழிப்பேன். அதனை நீ அறிவாயாக!

504 □ சந்தபுராணம்

- 4882 செருவீனுக் கேசுவன் செறுநர் தம்மிசைத்
தருதியால் விடையெனத் தம்பி கேட்டலும்
செரிதுள மகிழ்ந்தனன் பிறங்கு காதலால்
வருதிஎன் றனையனை மார்பில் புல்லினான்.
- 4883 பையர வளித்திடும் பாத லத்தினில்
வையக வரைப்பினில் திசையின் வான்களில்
செய்யஅண் டங்களிற் செய்யும் வென்றியுள்
ஐயநிற் கேதுகொல் அரிய தானதே.
- 4884 நீக்கமில் கேள்வியாய் நீமுன் சொற்றன
தூக்குறின் என்மனத் துணிவும் திட்பமும்
ஊக்கமு முணரவே ஒன்ன லாரெனும்
மாக்களை அடுவதோர் மடங்கல் அல்லையோ.
- 4885 சென்றனர் மாற்றலர் என்கை தேர்தியேல்
கொன்றபின் அல்லது கும்பிட் டோடிட
வென்றபின் அல்லது வெகுளி தீர்தியோ
உன்றன தாற்றலை உணர்கி லேன்கொலோ.
- 4886 இற்றைநாள் நின்னகர் ஏகி ஆயிடை
உற்றிடு படையெலாம் ஒருங்கு கொண்டுநீ
கொற்றமொடு இருக்குதி துமரன் ஈண்டுறின்
மற்றுனை விளிக்குவன் வருதி யாலென்றான்.

4882. “பகைவர் மீது நான் போருக்குச் செல்வேன்! விடை தருவாயாக” என்று தன் தம்பி சிங்கமுகன் வேண்டவும், தமையனான குரபன்மன் பெரிதும் உள்ளம் மகிழ்ந்து, மிக்க அன்புடனே, ‘வா!’ என்று அச்சிங்கமுகனை அருகில் அழைத்து, மார்புறத் தழுவிக் கொண்டான்.

4883. “தம்பியே! படத்தையுடைய பாம்பரசனால் காக்கப்படும் பாதலத்திலும் இம்மண்ணுலகத்திலும் எட்டுத் திசைகளிலும் வானத்திலும் செவ்விய அண்டங்களிலும் செய்யத் தக்க வெற்றிச் செயல்களுள் ஐயனே, உனக்கு அரிய செயல் எது இருக்கின்றது?

4884. “நீங்காத கேள்வியையுடையவனே! நீ முன் சொன்னவற்றை ஆராய்ந்தால் அவை என் மனத்துணியையும் திட்டத்தையும் ஊக்கத்தையும் அறிந்து கொள்வதற்காகவே அவ்வாறு சொன்னாய் எனத் தெரிகின்றது. நீ பகைவர் என்ற விலங்குகளைக் கொல்கின்ற சிங்கம் அன்றோ?

4885. “பகைவர் போர் செய்ய வந்து விட்டனர் எனக் கேள்விப்பட்டால் அவர்களைத் தொடர்ந்து போய்க் கொன்ற பின் அன்றி- அவர்கள் கும்பிட்டு ஓடிப்போகும் வண்ணம் வென்ற பின் அன்றிச் சினம் தண்வாயோ! உன் ஆற்றலை நான் அறிய மாட்டேனா?

4886. “இன்று நின் ஊருக்குச் சென்று அங்குள்ள படைகள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகக் கூட்டி வைத்துக் கொண்டு இனிதாக இருப்பாயாக! அச்சிறுவன் முருகன் இங்கு வந்தால் உன்னை அழைப்பேன். அப்போது வருவாயாக!” என்று குரபன்மன் சொன்னான்.

506 □ கந்தபுராணம்

- 4887 ஒல்லென முருகவேள் உனது மாநகர்
செல்லினும் ஏகலை செருவுக் கன்னது
சொல்லினை விடுத்தியோர் தூதன் தன்னையான்
வல்லையின் அமரர்செய வருகின்றேன் என்றான்.
- 4888 என்றலும் அவுணருக் கிறைவன் ஈங்கிது
நன்றென விடையது நல்கத் தாழ்ந்துபோய்த்
தன்றிரு மாநகர் சார்ந்து வைகினான்
வந்திறல் உடையதோர் மடங்கற் பேரினான்.
- 4889 ஆனதோர் பொழுதினில் அரசன் ஆண்டுறை
தானையந் தலைவரைத் தனயர் தங்களை
ஏனையர் யாரையும் ஏகச் செய்துதன்
மாநகர் இந்திர வளத்தின் வைகினான்.
- 4890 அந்தமில் வளனுடை அவுணர் காவலன்
மந்திரம் இருந்தது வகுத்துக் கூறினாம்
இந்திரன் முதலினோர் யாரும் ஏத்திடச்
செந்தியின் அமர்ந்தவன் செய்கை செப்புவாம்.

மகேந்திர காண்டம் முற்றிற்று

மகேந்திர காண்டம் □ 507

4887. “விநாயக, முருகன் பெரு நகரத்துக்குள் போர் தொடுத்து வந்தானாயிலும் போர் மேல் நீ செல்லாதே! அவன் போருக்கு வந்த அதனை ஓர் தூதன் மூலம் சொல்லி அனுப்புவாயாக! நான் உடனே விரைந்து போர் செய்ய வருவேன்!” என்று சிங்கமுகன் சொன்னான்.

4888. என்று அவன் இவ்வாறு சொல்லவும், அவுணருக்கு மன்னனான சூரபன்மன், “இது நன்றாக உள்ளது!” என்று சொல்லி விடையளிக்க, வலிய ஆற்றலையுடைய ஒப்பற்ற சிங்கம் போன்ற சிங்கமுகன், அவனை வணங்கிச் சென்று தன் பெருநகரை அடைந்து அங்குத் தங்கியிருந்தான்.

4889. அச்சமயத்தில் மன்னன் சூரபன்மன் அங்குள்ள படைத் தலைவரையும் மைந்தரையும் மற்றவர் எல்லாரையும் தத்தம் இடங்களுக்குச் செல்லுமாறு செய்து தன் இந்திரச் செல்லம் உடைய நகரத்தில் தங்கியிருந்தான்.

4890. எல்லையில்லாத செல்வங்க ளையுடைய அவுணர்க்கு அரசனான சூரபன்மன் மந்திராலோசனை செய்ததை வகுத்துச் சொன்னோம். இனி இந்திரன் முதலிய அனைவரும் துதிக்கத் திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்கும் முருகப் பெருமானின் திருச்செயலைச் சொல்வோம்.

மகேந்திர காண்டம் உரை முற்றிற்று.

